
ithaki

John Scalzi 1969'da California'da doğdu. Chicago Üniversitesi'ni bitirdikten sonra *Fresno Bee* gazetesinde film eleştirmeni olarak çalışmaya başladı. Amerikan Bilimkurgu ve Fantastik Kurgu Yazarları Derneği'nin başkanı olan Scalzi, Hugo adayı romanı Yaşlı Adamın Savaşı ve 1998'de kurduğu Whatever adlı bloguyla tanınmaktadır. Yazarın Yaşlı Adamın Savaşı evreninde geçen diğer kitapları da –sırasıyla *The Ghost Brigades*, *The Last Colony* ve *Zoe's Tale*– pek yakında Türkçe olarak raflarda yerini alacaktır.

YAŞLI ADAMIN SAVAŞI

JOHN SCALZI

Çeviren

Cihan Karamancı

Yaşlı Adamın Savaşı
John Scalzi

Özgün Adı
Old Man's War

İthaki Yayınları - 762

Redaksiyon: *Ozancan Demirışık*
Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: *HINK*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Mart 2012, İstanbul
ISBN: 978-605-375-171-7

Sertifika No: 13901

© John Scalzi, 2005
Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2012
© İthaki, 2012

Bu eserin tüm hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

birinci bölüm

bir

Yetmiş beşinci doğum günümde iki şey yaptım. Önce karımın mezarını ziyaret ettim. Sonra da askere yazıldım.

Bu ikisi arasında daha az dramatik olan, Kathy'nin mezarını ziyaret etmekti. Kathy yaşadığım ve birlikte çocuklarımızı büyüttüğümüz yerden iki kilometre bile uzakta olmayan Harris Deresi Mezarlığı'na gömülü. Onu bu mezarlığa gömmek, olması gerektiğinden daha zordu belki de; bir cenazeye ihtiyacımız olacağını düşünmediğimiz için ikimiz de herhangi bir hazırlık yapmamıştık. Karınızın gömülmek için rezervasyonu olmaması hakkında bir mezarlık müdürüyle tartışmak, deyim yerindeyse insanı yerin dibine sokuyor. Sonunda belediye başkanı olan oğlum Charlie birkaç kafa kırarak mezarı aldı. Belediye başkanının babası olmanın bazı avantajları var.

Eh, mezar diyordum. Basit ve sade. Başında büyük bir mezar taşı yerine o küçük imleyicilerden biri var. Kathy'nin yanında yatan Sandra Cain ise, onunkinin aksine cilalı siyah granitten yapılmış devasa bir mezar taşına, taşın önünde Sandy'nin lise fotoğrafına ve gençlik ve güzelliğin ölümü hakkında Keats'in kumla püskürtülmüş cıvık bir alıntısına sahip. Bu tam da Sandy'ye göre. Sandra'nın büyük ve dramatik bir mezar taşıyla yanına park ettiğini bilmek Kathy'yi keyiflendirirdi; hayatları boyunca Sandy görenleri güldüren pasif-agresif bir müsabaka sürdürmüştü onunla. Kathy kermes gününe bir turtayla gittiğinde Sandy üç tane götürürdü ve Kathy'ninki önce satılırsa bariz bir öfkeye kapılırdı. Kimi zaman Kathy, Sandy'nin turtalarından birini satın alarak sorunu daha ortaya çıkmadan çözmeye teşebbüs ederdi. Sandy'nin bakış açısına göre, bunun işleri daha mı iyi yoksa daha mı kötü kıldığını söylemek güçtü tabii.

Sandy'nin mezar taşının bu mesele hakkında edilmiş son söz, nihai bir gösteriş olduğu düşünülebilir; ne de olsa Kathy çoktan ölmüştü. Öte yandan, kimsenin Sandy'yi ziyaret ettiğini hatırlamıyorum. Sandy vefat ettikten üç ay sonra Steve Cain evlerini sattı ve kafatasına 10 numaralı otoban genişliğinde bir sırıtış kazınmış halde Arizona'ya taşındı. Çok geçmeden bana bir kartpostal yolladı; elli yıl önce porno yıldızı olan bir kadınla birlikte yaşıyormuş orada. Bu bilgiyi alınca, bir hafta boyunca kendimi kirli hissettim. Sandy'nin çocukları ve torunları bir kasaba ötede oturuyordu, fakat onu ne sıklıkta ziyaret ettiklerine bakılırsa Arizona'da yaşadıkları düşünülebilirdi. Herhalde Sandy'nin Keats alıntısı, cenazeden beri benden başka biri tarafından okunmamıştı, o da bir-iki metre ötedeki karıma giderken mezarın önünden geçtiğim için.

Kathy'nin imleyicisinde ismi (Katherine Rebecca Perry), doğum ve ölüm tarihleri, bir de şu sözcükler yazıyor: SEVGİLİ EŞ VE ANNE. Her ziyaretimde o sözcükleri tekrar tekrar okuyorum. Elimde değil; bu dört kelime bir hayatı öyle yetersiz ve mükemmel özetliyor ki. Bu sözler size onun hakkında, her güne nasıl başlayıp nasıl çalıştığı hakkında, ilgi alanları veya nerelere gitmeyi sevdiği hakkında hiçbir şey anlatmıyor. En sevdiği rengin ne olduğunu, hangi saç modelini tercih ettiğini, kime oy verdiğini ya da espri anlayışını bilmenize imkân yok. Sevildiği hariç, hakkında hiçbir şey bilemezsiniz. Ama seviliyordu. Ve bu, onun için yeterliydi.

Buraya uğramaktan nefret ediyorum. Kırk iki yıllık karımın ölmüş olmasından nefret ediyorum. Bir Cumartesi sabahı, mutfakta gözleme hamuru karıştırarak bana geçen geceki kütüphane yönetim kurulu toplantısında çıkan şamatayı anlatırken, bir anda yere yığılmış ve geçirdiği felç beynini harap ederken kasılıp kalmış olmasından nefret ediyorum. Son sözlerinin, "Vanilyayı hangi cehenneme koydum," olmasından nefret ediyorum.

Ölü karısının yanında olmak için mezarlığı ziyaret eden o yaşlı adamlardan biri haline gelmekten de nefret ediyorum. Daha

(çok daha) gençken, öyle yapmanın ne anlamı olduğunu sorardım Kathy'ye. Bir zamanlar insan olan çürümüş bir et ve kemik yığını artık insan değildir; çürümüş bir et ve kemik yığınıdır yalnızca. İnsan gitmiştir–cennete, cehenneme, bir yerlere veya hiçbir yere. Onun yerine bir parça sığır budunu ziyaret etseniz de olur. Yaşlandığınızda, fikrinizin değişmediğini fark edersiniz. Ama artık umurunuzda değildir. Ondan başka hiçbir şey kalmamıştır elinizde.

Mezarlıktan ne denli nefret edersem edeyim, burada olmasına minnettarım. Karımı özlüyorum. Onu canlı olduğu onca yerde özlemek yerine, sadece ölü olduğu bir mezarlıkta özlemek daha kolay.

Mezarlıkta fazla kalmadım; zaten hiç kalmam. Yaklaşık sekiz yıl sonra bile tazeliğini koruyan, bana kahrolası bir yaşlı budala gibi mezarlıkta dikilmekten daha önemli işlerim olduğunu da hatırlatan acıyı hissetmeme yetecek kadar. Onu hisseder hissetmez gerisingeri döndüm ve arkama bakma gereği duymaksızın oradan ayrıldım. Mezarlığı ya da karımın mezarını son kez ziyaret ediyordum, fakat bunu hatırlamak için fazla çaba göstermek istemedim. Dediğim gibi, burası onun ölüden başka hiçbir şey olmadığı yer. Pek de hatırlanmaya değer bir şey değil bu.

Aslında askere yazılmak da o kadar dramatik değildi.

Kasabam kendi askerlik bürosuna sahip olamayacak kadar ufaktı. Yazılmak için arabayla Greenville'e, yani ilçe merkezine gitmem gerekti. Askerlik bürosu alelade bir alışveriş merkezindeki küçük bir dükkandı; bir yanında eyalet içki satış yetkisine sahip bir başka dükkan, diğer yanındaysa bir dövmeci vardı. Bunlara hangi sırayla girdiğinize bağlı olarak ertesi sabah başınızda ciddi bir belayla uyanabilirdiniz.

Büronun içi, dışı kadar bile çekici değildi; böyle bir şey mümkünse tabii. Üzerinde bir bilgisayar ve yazıcı olan bir masadan, o masanın arkasındaki bir insandan, masanın önündeki iki sandalyeden ve bir duvar boyunca dizili altı sandalyeden daha ibaretti.

Duvarın oradaki sandalyelerin önünde duran küçük bir sehpada, celp bilgilerinin yanı sıra *Time* ve *Newsweek* dergilerinin bazı eski sayıları vardı. Kathy ve ben on yıl önce buraya gelmiştik elbette; bırakın değişmeyi, hiçbir şeyin yerinden oynatıldığını bile zannetmiyordum ve bu durum dergiler için de geçerliydi. İnsan ise yeni gibi gözüküyordu. En azından önceki celp memurunun o kadar saçı olduğunu hatırlamıyordum. Veya göğüsleri.

Memur bilgisayarda bir şeyler yazmakla meşguldü. Ben içeri girerken başını kaldırmaya zahmet etmedi. "Birazdan sizinle ilgileneceğim," diye mırıldandı, daha ziyade kapı açıldığı için Pavlovca bir tepkiyle.

"Acele etmeyin," dedim. "Ne kadar kalabalık olduğunu görebiliyorum." Kısmen alaycı espri girişimim ilgi ve takdir görmedi, ki zaten son birkaç yıldır normali buydu; çaptan düşmediğimi görmek güzeldi. Masanın önüne oturup, memurun yapmakta olduğu işi bitirmesini bekledim.

"Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?" diye sordu kadın, yine bana bakmadan.

"Efendim?" dedim.

"Gitmek veya gelmek," diye tekrarladı. "Katılım İstek kaydınızı yaptırmak için mi geldiniz, yoksa devrenize başlamaya mı gidiyorsunuz?"

"Ah. Gidiyorum.

Nihayet bu söz, bir hayli ciddi duran gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak bana bakmasını sağladı. "Siz John Perry'siniz," dedi kadın.

"Ta kendisi. Nasıl tahmin ettiniz?"

Bilgisayarına tekrar baktı. "Askere yazılmak isteyen çoğu kişi doğum gününde gelir, resmi kayıt için otuz günleri daha olsa bile. Bugün sadece üç doğum günü var. Mary Valory çoktan arayıp gelmeyeceğini söyledi. Ve sizin Cynthia Smith'e benzer bir haliniz yok."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

"Ön kayıt için de gelmediğinize göre," diye devam etti kadın,

bir başka espri girişimimi daha duymazdan gelerek, "John Perry olduğunuz sonucu çıkıyor."

"Biraz çene çalmak için boş boş gezinen yalnız bir yaşlı adam da olabilirdim," dedim.

"Buralarda öyle kimselere pek rastlanmaz," dedi kadın. "Yan dükkandaki iblis dövmeli çocuklardan korkarlar." Nihayet klavyesini itip tüm dikkatini bana odakladı. "Peki o zaman. Kimliğinizi görelim.

"İyi de, kim olduğumu zaten biliyorsunuz," diye hatırlattım ona.

"Emin olalım," dedi. Bunu söylerken yüzünde en ufak bir tebessüm izi bile yoktu. Anlaşılan her gün geveze moruklarla uğraşmaktan gına gelmişti kadına.

Ehliyetimi, doğum belgemi ve ulusal kimlik kartımı uzattım. Kadın bunları aldı, masasının altından bir el okuyucusu çıkarıp bilgisayara taktı ve okuyucuyu bana doğru kaydırdı. Avucumu cihaza koydum ve taramanın bitmesini bekledim. Kadın okuyucuyu aldı ve iz bilgisiyle eşleştirmek için kimlik kartımı cihazın yanından geçirdi. "Siz John Perry'siniz," dedi nihayet.

"Başladığımız yere döndük," dedim.

Beni yine duymazdan geldi. "On yıl önceki Katılım İstek oryantasyonunuz sırasında size Koloni Savunma Güçlerine ve KSG'ye katılarak alacağınız yükümlülükler ve vazifelerle ilgili bilgi verildi," dedi, çalışma hayatının büyük bölümü boyunca bunu her gün en az bir kere söylediğini belli eden bir ses tonuyla. "Ayrıca alacağınız yükümlülükleri ve vazifeleri anımsatmak için geçiş döneminde size hatırlatıcı materyaller yollandı.

"Bu noktada ilave bilgiye ya da bir hatırlatma sunumuna ihtiyacınız var mı, yoksa alacağınız yükümlülükler ve vazifeleri bütünüyle anladığınızı bildiriyor musunuz? Hatırlatıcı materyaller istemenin veya bu zamanda KSG'ye katılmamayı seçmenin cezası olmadığını da bilin."

Oryantasyon safhası hafızamda canlandı. Birinci bölüm, Greenville Halkevi'nde bazı yaşlıların katlanabilir sandalyelerde

çörek yiyip kahve içmelerinden ve bir KSG bürokratının insan kolonilerinin tarihi hakkında vıdı vıdı etmesini dinlemelerinden oluşuyordu. Daha sonra bürokrat, diğer tüm ordu yaşantılarına benzer gözüken KSG askerlik yaşantısı hakkında broşürler dağıtmıştı. Soru cevap kısmında, adamın aslında KSG'den olmadığını öğrenmiştik: Miami vadi bölgesinde sunum yapmak için tutulmuş biriydi, o kadar.

Oryantasyon salhasının ikinci bölümü kısa bir tıbbi inceleme içeriyordu–bir doktor gelip kanımı almış, bazı hücreleri yerinden etmek için yanağımın içine pamuklu çubuk sürtmüş ve beni bir beyin taramasından geçirmişti. Anlaşılan başarılı olmuştum. Bana oryantasyon salhasında verilen broşürün aynısı, o zamandan beri her yıl postayla yeniden gönderiliyordu. İkinci seneden sonra broşürü atmaya başlamış ve o günden beri hiç okumamıştım.

"Anlıyorum," dedim.

Kadın başını salladı, masanın altına uzandı ve kâğıt-kalem çıkarıp ikisini de bana verdi. Kâğıtta, her birinin altında bir imza boşluğu olan birkaç paragraf vardı. Kâğıdı tanıdım; gelecek on yıl için neye bulaştığımı anladığımı gösteren ve buna çok benzeyen başka bir kâğıdı on yıl önce de imzalamıştım.

"Aşağıdaki paragrafları size tek tek okuyacağım, dedi kadın. "Her paragrafın sonunda, size okunanları anlıyor ve kabul ediyorsanız lütfen paragrafın hemen altındaki çizgiye imza ve tarih atın. Sorularınız olursa lütfen her paragrafın sonunda sorun. Size okunanları ve açıklananları anlamaz veya kabul etmezseniz imzalamayın. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedim.

"Pekâlâ," dedi kadın. "Birinci paragraf: İmza sahibi ben, uzunluğu iki yıldan az olmayacak bir askeri hizmet dönemi boyunca kendi rızamla ve bir baskıya maruz kalmadan Koloni Savunma Güçlerine katılmaya gönüllü olmaktayım. Ayrıca savaş ve cebir zamanlarında bu hizmet süresinin Koloni Savunma Güçlerince tek taraflı olarak sekiz yıl daha uzatabileceğini anlıyorum."

Bu 'toplam on yıl' ek maddesi benim için yeni bir haber değildi–gönderilen bilgileri bir-iki kere okumuştum. Yine de merak ediyordum: acaba kaç insan bu bilgiyi göz ardı etmişti ve etmeyenlerden kaçı sahiden de on yıllığına askerlik yapmaya mecbur kalacağını düşünmüştü? Bana göre, KSG ihtiyaç duyacağını düşünmese on sene talep etmezdi. Karantina Yasaları sebebiyle, koloni savaşları hakkında fazla bir şey duymuyoruz. Fakat duyduklarımız evrene barışın hakim olmadığını bilmemize yetiyor.

İmzaladım.

"İkinci paragraf: Koloni Savunma Güçlerine katılmaya gönüllü olarak silah taşımayı ve bu silahları Koloni Birliği'nin başka insan kuvvetlerini de içerebilecek düşmanlarına karşı kullanmayı kabul ediyorum. Hizmet sürem boyunca, emredildiği gibi silah taşımayı ve kullanmayı reddetme, askerlik hizmetinden kaçınmak için dini veya ahlaki sebepler öne sürme hakkına sahip değilim."

Kaç insan gönüllü olarak bir orduya katılır da sonradan vicdani rette bulunur? İmzaladım.

"Üçüncü paragraf: Koloni Savunma Güçleri İdari Yasaları'nda da belirtildiği gibi, üstlerimden gelecek emir ve talimatları sadakatle ve mümkün olduğunca süratle yerine getireceğimi anlıyor ve kabul ediyorum.

İmzaladım.

"Dördüncü paragraf: Koloni Savunma Güçlerine gönüllü katılarak harp hazırlığını geliştirmek amacıyla Koloni Savunma Güçlerinin uygun göreceği tıbbi, cerrahi ya da iyileştirici perhizlere veya prosedürlere razı olduğumu anlıyorum."

Huzurlarınızda, benim ve yetmiş beşindeki diğer sayısız insanın her yıl askere yazılma sebebimiz.

Bir keresinde dedeme, onun yaşına geldiğim zaman insan yaşam süresini dramatik biçimde uzatmanın bir yolunu bulmuş olacaklarını söylemiştim. Dedem gülüp geçmiş ve kendisinin de aynı şeyi varsaydığını, ama şimdi yaşlı bir adam olarak karşımda durduğunu söylemişti. Artık ben de yaşlı bir adamdım. Yaşlan-

madaki sorun, birbiri ardına eskiyen farklı farklı şeyler değildir– her kahrolası şeyin hep beraber ve aynı anda eskimesidir.

Yaşlanmayı durduramazsınız. Gen terapileriyle, organ yenilemeleriyle ve plastik cerrahiyle ona karşı koyabilirsiniz. Ama eninde sonunda size yetişir. Yeni bir akciğer alırsınız, kalp kapakçıklarınızdan biri iflas eder. Yeni bir kalp alırsınız, karaciğeriniz havalı bir çocuk havuzu kadar şişiverir. Karaciğerinizi değiştirirsiniz, bu sefer de kafanızda bir felç patlak verir. Yaşlanmanın kozu da budur zaten: beyinleri değiştirmek hâlâ olanaksızdır.

Bir süre önce ortalama ömür doksan seneye tırmandı ve o zamandan beri orada. Yetmişe bir yirmi daha ekledikten sonra Tanrı adeta 'artık yeter' dedi. İnsanlar daha uzun yaşayabiliyorlar ve yaşıyorlar da–fakat o yılları hâlâ yaşlı insanlar olarak geçiriyorlar. Bu açıdan fazla bir şey değişmedi.

Bakın: Yirmi beş, otuz beş, kırk beş ve hattâ elli beş yaşındayken hayat size hâlâ ümit vaat eder. Altmış beş yaşına gelip de vücudunuz yaklaşan fiziksel yıkımla karşı karşıya kalınca o gizemli 'tıbbi, cerrahi ya da iyileştirici perhizler veya prosedürler' kulağınıza ilginç gelmeye başlar. Derken yetmiş beşinize basarsınız. Dostlarınız ölmüştür ve en az bir ana organı değiştirmişsinizdir. Her gece en az dört defa çişe kalkmanız gerekir ve biraz tıknefes olmadan merdiven çıkamaz hale gelirsiniz–üstelik yaşınıza göre epey iyi durumda olduğunuz söylenir.

İşte o zaman bu halinizi savaş alanında geçecek on senelik taze bir hayatla takas etmek harika bir alışveriş gibi görünmeye başlar. Çünkü bilirsiniz ki bu takası yapmazsanız on sene sonra seksen beş yaşına basacaksınız ve o andan itibaren sizinle bir kuru üzüm arasındaki tek fark, ikiniz de kırış kırış ve prostatsız da olsanız kuru üzümde en başından beri prostat olmaması olacak.

Peki KSG yaşlanmayı nasıl geri çevirebiliyor? Buradaki hiç kimse bunu bilmiyor. Dünya'daki bilim insanları KSG'nin böyle bir şeyi nasıl yaptığını açıklayamıyor ve bu başarıyı kopyalayamıyor. Tabii denemediklerinden değil. KSG gezegen üzerinde faaliyet göstermediği için gidip bir KSG kıdemlisine soramazsı-

nız. Fakat KSG yeni askerlerini sadece bu gezegenden aldığı için, sorsanız bile koloniciler size cevap veremezler, ki zaten soramazsınız. KSG'nin uyguladığı terapiler her neyse, gezegen dışında, KSG'nin kendi yetki bölgelerinde, küresel ve ulusal hükümetlerin kapsamı dışında gerçekleştirilir. Bu sebeple Sam Amca'dan da medet umamazsınız.

Arada sırada bir meclis, başkan veya diktatör, sırlarını açıklayana kadar KSG celplerini yasaklamaya karar verir. KSG buna asla karşı çıkmaz; pılını pırtını toplar ve çekip gider. Derken ülkede yetmiş beş yaşına gelmiş bütün insanlar, bir daha hiç dönmeyecekleri upuzun uluslararası tatillere çıkarlar. KSG hiçbir açıklama, gerekçe, ipucu sunmaz. İnsanları nasıl gençleştirdiklerini öğrenmek istiyorsanız ona katılmanız gerekir.

İmzaladım.

"Beşinci paragraf: Koloni Savunma Güçlerine gönüllü katılarak ulusal siyasi kuruluş, yani bu durumda Amerika Birleşik Devletleri vatandaşlığıma ve ayrıca Dünya gezegeninde yaşamama izin veren Meskun İmtiyaz'a son verdiğimi anlıyorum. Vatandaşlığımın bundan böyle Koloni Birliği'ne ve özel olarak Koloni Savunma Güçlerine aktarıldığını anlıyorum. Dahası yerel vatandaşlığımın ve gezegensel Meskun İmtiyazımın sona ermesiyle sonraki bir zamanda Dünya'ya dönmemin yasak olacağını ve Koloni Savunma Güçleri nezrindeki hizmetim tamamlandığında Koloni Birliği ve/veya Koloni Savunma Güçleri tarafından belirlenecek herhangi bir koloniye yerleştirileceğimi kabul ediyor ve anlıyorum."

Daha basiti: eve geri dönemezsiniz. Koloni Birliği ve KSG tarafından, en azından resmi olarak Dünya'yı Kıvırcık gibi yabancı biyolojik felaketlerden korumak için konulan Karantina Yasaları bunu gerektirir. Dünya'dakiler o günlerde Karantina Yasaları'nı seve seve kabul etmişlerdi. Erkek nüfusunun üçte biri bir senelik zaman diliminde üreme yetisini kaybettiği zaman bir gezegenin böylesine tecrit meraklısı olabilmesi çok tuhaf. Buradaki insanlar bu yasalar konusunda artık eskisi kadar şevkli değiller–

Dünya'dan sıkıldıkları için evrenin geri kalanını görmek istiyorlar ve çocuksuz Büyük Amca Walt'u tamamen unuttular. Ama yıldızlararası yolculuğu mümkün kılan sıçrama iticilerine sahip uzay gemileri sadece KB ve KSG'de var. İşte bu kadar.

(Tabii bu da KB'nin size söylediği mekâna yerleşmeyi kabul etmenizi anlamsız kılıyor–gemiler sadece onlarda olduğu için, sizi nereye götürürlerse oraya gidiyorsunuz zaten. Uzay gemisini dilediğinizce kullanmanıza izin verecek değiller ya.)

Karantina Yasaları'nın ve sıçrama iticisi tekelinin bir yan etkisi, Dünya ile koloniler arasındaki (ve tabii kolonilerin kendi arasındaki) iletişimi neredeyse imkânsız kılıyor olmasıdır. Bir koloniden vakitli bir karşılık almanın tek yolu, sıçrama iticisi olan bir gemiyle mesaj iletmektir: KSG gönülsüzce de olsa bu yöntemle gezegensel hükümetler arasında mesajlar ve veriler taşır. Fakat başkaları avuçlarını yalar. İsterseniz bir çanak anten kurup kolonilerden gelecek iletişim sinyallerinin size ulaşmasını bekleyebilirsiniz, fakat Dünya'ya en yakın koloni olan Alfa seksen üç ışık yılı uzaklıktadır. Bu da gezegenler arası dedikodu yapmayı zorlaştırır.

Hiç sormadım, ama çoğu insanın vazgeçmesi muhtemelen bu paragraf yüzündendir. Tekrar genç olmayı istemek başka şeydir; bildiğiniz her şeye, tanıdığınız ya da sevdiğiniz herkese, yetmiş beş yıl boyunca başınızdan geçen her tecrübeye sırtınızı dönmeniz bambaşka bir şey. Bütün yaşamınıza veda etmeniz hiç de kolay değildir.

İmzaladım.

"Altıncı ve son paragraf," dedi memur. "Hangisinin daha önce gerçekleşeceğine bağlı olarak, bu belgeyi imzalamamın veya Koloni Savunma Güçlerince Dünya dışına nakledilmemin yetmiş iki saat sonrasından itibaren, bu durumda Ohio Eyaleti ve Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere ilgili bütün siyasi kuruluşların yasalarınca ölmüş sayılacağımı kabul ediyor ve anlıyorum. Bana kalan tüm mal varlıkları kanuna göre dağıtılacaktır. Kanunun gerektirdiği yükümlülükler ve sorumluluklardan ölümle bera-

ber sona erenler böylece sona erecektir. Olumlu veya olumsuz tüm yasal kayıtlar bu vesileyle silinecek ve tüm borçlar kanuna göre geçersiz hale gelecektir. Mal varlıklarımın dağılımını henüz düzenlemediysem, talebim üzerine Koloni Savunma Güçlerinin bunu yetmiş iki saat dahilinde gerçekleştirmem için bana yasal ve mali danışmanlık temin edeceğini kabul ediyor ve anlıyorum."

İmzaladım. Artık yetmiş iki saatlik ömrüm kalmıştı. Lafın gelişi.

"Yetmiş iki saat içerisinde gezegeni terk etmezsem ne olur?" diye sordum, kâğıdı memura verirken.

"Hiçbir şey," dedi kadın, formu geri alırken. "Tabii yasal anlamda ölü olduğunuz için tüm kişisel eşyalarınızın vasiyetinize göre dağıtılması, sağlık ve hayat sigortalarınızın iptal edilmesi yahut mirasçılarınıza ödenmesi ve cinayet dahil hiçbir suça karşı yasal korunmanızın kalmaması hariç."

"Yani biri gelip beni öldürse bunun hiçbir yasal etkisi olmayacak mı?"

"Şey, hayır," dedi kadın. "Yasal anlamda ölü olduğunuz sırada biri sizi öldürürse Ohio'da 'bir cesede zarar vermek'le yargılanabilir sanırım."

"Harika," dedim.

"Ancak," diye sözlerini sürdürdü kadın, giderek daha iç sıkıcı bir hal alan o tekdüze ses tonuyla, "genellikle iş oraya varmaz. Şimdiyle bu yetmiş iki saatin sonu arasındaki herhangi bir zamanda, orduya katılma konusunda fikrinizi değiştirebilirsiniz. Beni buradan arayın yeter. Ben burada değilsem bile otomatik bir arama cevaplayıcısı isminizi alır. Celp iptali talebinde bizzat sizin bulunduğunuzu doğrularsak ileriki yükümlülükleriniz kalkar. Tabii böyle bir iptalin sizi gelecekteki celplerden de men edeceğini unutmayın. Bir defaya mahsus bir karar bu.

"Anlaşıldı," dedim. "Ant içmem gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi kadın. "Yalnızca bu formu işleme sokmam ve size biletinizi vermem lazım." Bilgisayarına geri dönerek birkaç dakika bir şeyler yazdı, ardından ENTER tuşuna bastı. "Bilgisayar

şu anda biletinizi oluşturuyor," dedi. "Bu işlem bir dakika sürer."

"Tamam, dedim. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Ben zaten evliyim," dedi kadın.

"Onu sormayacaktım," dedim. "İnsanlar size sahiden de evlenme teklif ediyor mu?"

"Her zaman," dedi kadın. "Çok sinir bozucu.

"Sizin için üzüldüm," dedim. Kadın başını salladı. "Ben hiç KSG'den biriyle tanışıp tanışmadığınızı soracaktım."

"Yeni kaydolanlar dışında mı?" Başımı salladım. "Hayır. KSG'nin gezegende celp işlemlerini idare eden bir şirketi var, ama hiçbirimiz KSG mensubu değiliz. Şirket yöneticisinin bile öyle olduğunu sanmıyorum. Tüm bilgilerimizi ve materyallerimizi doğrudan KSG'den değil, Koloni Birliği elçiliği çalışanlarından alırız. KSG'nin Dünya'ya indiğinden bile emin değilim.

"Hiçbir üyesiyle tanışmadığınız bir organizasyon için çalışmak sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır," dedi kadın. "İş fena değil ve burayı dekore etmek için ne kadar az para harcadıkları düşünülürse ücret şaşırtıcı ölçüde yüksek. Hem siz de hiçbir üyesiyle tanışmadığınız bir organizasyona katılıyorsunuz. Siz bundan rahatsız olmuyor musunuz?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Yaşlıyım, eşim öldü ve artık burada kalmam için pek bir sebebim yok. Vakit gelince siz de katılacak mısınız?"

Kadın omuz silkti. "Yaşlanmayı dert etmiyorum."

"Gençken ben de yaşlanmayı dert etmiyordum," dedim. "Ama yaşlandıktan sonra işler değişiyor."

Bilgisayar yazıcısından hafif bir uğultu yükseldi ve dışarı kartvizit benzeri bir şey çıktı. Kadın onu alıp bana verdi. "Bu biletiniz," dedi. "Sizi John Perry ve bir KSG acemisi olarak tanımlıyor. Biletinizi kaybetmeyin. Mekiğiniz Dayton Havaalanı'na gitmek üzere üç gün sonra bu büronun önünden kalkacak. Kalkış saati sabah 8.30, ama buraya erkenden gelmenizi tavsiye ederiz. Sadece bir el bagajına izin var, o nedenle lütfen yanınıza almak istediğiniz şeyleri iyi seçin.

"Dayton'dan sabah on bir uçağıyla Chicago'ya, oradan da on dört uçağıyla Nairobi'ye gideceksiniz. Nairobi dokuz saat ileride olduğu için oraya yerel saatle gece yarısı varacaksınız. Sizi bir KSG temsilcisi karşılayacak ve ya sabah iki ya da biraz dinlenip sabah dokuz fasulye sırığıyla Koloni İstasyonu'na gitme seçeneğiniz olacak. Oradan da KSG'ye teslim edileceksiniz."

Bileti aldım. "Bu uçuşlardan biri gecikir veya ertelenirse ne yapacağım?"

"Burada çalıştığım beş sene boyunca uçuşlardan hiçbirinde tek bir gecikme bile yaşanmadı," dedi kadın.

"Vay be," dedim. "Bahse girerim KSG'nin trenleri de hep vaktinde kalkıyordur."

Kadın bana boş gözlerle baktı.

"Buraya geldiğimden beri," dedim, "size espriler yapmaya çalışıyorum.

"Biliyorum," dedi kadın. "Üzgünüm. Çocukluğumda espri anlayışım ameliyatla alınmış."

"Ah," dedim.

"Bu da bir espriydi," dedi kadın ve ayağa kalkıp elini uzattı.

"Ah." Ben de ayağa kalkıp elini sıktım.

"Tebrikler acemi," dedi kadın. "Sana yıldızlar arasında iyi şanslar. Bunu ciddi söylüyorum," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedim. "Minnettarım. Kadın başını salladı, yine yerine oturdu ve gözlerini bilgisayara çevirdi. Gönderiliyordum.

Oradan ayrılırken otoparkta askerlik bürosuna doğru yürüyen yaşlıca bir kadın gördüm. Yanına gittim. "Cynthia Smith?" diye sordum.

"Evet," dedi kadın. "Nereden bildiniz?"

"Sadece mutlu yıllar dilemek istedim," dedim, sonra da yukarıyı işaret ettim. "Belki sizinle oralarda tekrar görüşürüz."

Kadın neyi kastettiğimi anlayınca gülümsedi. O gün nihayet birini gülümsetebilmiştim. İşler yoluna giriyordu.

iki

Nairobi altımızdan fırlayıp gitti ve aşağı doğru uzaklaştı; hızlı bir asansördeymişiz gibi (ki aslında fasulye sırığı tam da buydu) kenara kadar yürüdük ve Dünya'nın kaymaya başlamasını seyrettik.

"Buradan karınca gibi görünüyorlar!" diye gevezelik etti yanımda duran Leon Deak. "Siyah karıncalar!"

İçimden bir pencere aralayıp Leon'u dışarı atmak geldi. Ama aralanacak bir pencere yoktu maalesef; fasulye sırığının 'penceresi', platformun geri kalanının da yapımında kullanılan elmas bileşik materyalinden oluşmaktaydı. Yolcular aşağıdaki manzarayı görebilsinler diye her şey şeffaftı. Ayrıca platform hava geçirmezdi, ki aralık bir pencerenin sadece birkaç dakika içerisinde basınçlı hava boşalımına, oksijen yetmezliğine ve ölüme sebep olacağı düşünülürse faydalı bir özellikti bu.

Kısacası Leon ansızın ve hiç beklenmedik bir şekilde kendini Dünya'nın kucağına geri dönmüş olarak bulmayacaktı. Yazık. Leon et ve birayla dolu tombul bir kene gibi Chicago'da üstüme yapışıp kalmıştı; vücudundaki kanın yarısının domuz yağından ibaret olduğu açıkça görülebilen birinin nasıl yetmiş beş yaşına kadar yaşayabildiğine hayret ediyordum. Nairobi'ye olan uçuşun bir kısmını, onun yellenmesini ve kolonilerin ırksal bileşimi konusunda karamsar teoriler açıklamasını dinleyerek geçirmiştim. Yellenmeler bu monologun en hoş bölümleriydi; uçuş esnasında gösterilen film için satılan kulaklıklardan bir tane almaya o kadar hevesli olmamıştım hiç.

Nairobi'den kalkan ilk sırığa binerek onu ekebileceğimi ummuştum. Leon bütün gün gaz çıkarmakla uğraştıktan sonra istirahate ihtiyaç duyacak birine benziyordu. Ama şansım yaver git-

medi. Leon ve yellenmeleriyle altı saat daha geçirmenin fikri bile katlanabileceğimden fazlaydı; fasulye sırığı platformunun pencereleri olsaydı ve Leon'u bunların birinden atamasaydım herhalde kendim atlardım. Bunun yerine Leon'u uzak tutabilecek tek şey gibi gözüken bahaneyi, yani gidip ihtiyaç gidermem gerektiğini söyleyerek müsaade istedim. Leon homurdanarak izin verdi. Tuvaletlerin genel istikametine doğru, saatin aksi yönünde oradan ağır ağır uzaklaştım, ama aslında Leon'un beni bulamayacağı bir yer bakınıyordum.

Bunu başarmak kolay olmayacaktı. Otuz metre çapındaki fasulye sırığı platformu lokma şeklindeydi. Platformun sırık boyunca kaymasını sağlayan lokmanın 'deliği' yedi metre genişliğindeydi. Kablonun kalınlığı ondan daha dardı elbette; olsa olsa altı metre vardı. Birkaç bin kilometre uzunluğundaki bir kablo için yeterince kalın gözükmüyordu bu. Boşluğun geri kalanıysa insanların oturup sohbet edebileceği bölmelerle ve kanepelerle; yolcuların eğlence programları izleyebilecekleri, oyunlar oynayabilecekleri veya yemek yiyebilecekleri küçük alanlarla doluydu. Ve tabii bir de aşağıda kalan Dünya'ya, diğer sırık kablo ve platformlarına ya da yukarıdaki Koloni İstasyonu'na bakılabilecek bir sürü pencere mevcuttu.

Platform genel hatlarıyla, ansızın sabit bir yörüngeye fırlatılmış hoş ve masrafsız bir otelin lobisini andırıyordu. Tek sorun, bu açık tasarımın saklanmayı güçleştirmesiydi. Kalkış kalabalık olmamıştı; aralarına karışarak saklanılabilecek yeterince yolcu yoktu. Nihayet platformun ortasına yakın, Leon'un durduğu yerin kabaca karşı tarafında bulunan bir büfeden içecek bir şeyler almaya karar verdim. Görüş açıları düşünülürse, ondan en uzun süre gizlenme şansım oradaydı.

Leon'un iğrençliği yüzünden Dünya'yı terk etmek fiziksel anlamda zor olmuştu, ancak duygusal açıdan şaşırtıcı ölçüde kolay gerçekleşmişti. KSG'ye katılmaya, Dünya'dan ayrılışımdan bir sene önce karar vermiştim; o noktadan itibaren gerekli düzenlemeleri yapmak ve veda etmek basit bir meseleydi. Kathy ve ben

daha on yıl öncesinden orduya katılmayı kararlaştırdığımızda evimizi kendimize ilaveten Charlie'nin üzerine de tapulamıştık. Böylece oğlumuz vasiyetle uğraşmadan eve sahip olabilecekti. Bir ömür boyunca toplanan ıvır zıvırlar dışında Kathy'yle benim gerçek bir değere sahip başka bir şeyimiz de yoktu. Güzel eşyaların çoğu geçen sene dostlara ve aile bireylerine dağıtılmıştı; Charlie geri kalanıyla daha sonra ilgilenirdi.

İnsanları geride bırakmak da zor değildi. İnsanlar haberi çeşitli şaşkınlık ve keder seviyeleriyle karşılamışlardı, çünkü bir kez Koloni Savunma Güçlerine katıldıktan sonra geri gelmeyeceğinizi herkes bilir. Yine de bu, ölmek gibi değildir. Oralarda bir yerde olduğunuzun farkındadırlar; hattâ belki bir süre sonra onlar da gelip size katılacaklardır. Herhalde yüzlerce yıl önce bir at arabasına binip batıya doğru yola çıktığınızda da insanlar böyle hissediyorlardı. Ağlıyor, gidenleri özlüyor, sonra da işlerinin başına dönüyorlardı.

Neyse, gideceğimi insanlara bir yıl öncesinden haber verdim. Bir yıl söylemek istediklerinizi söylemeniz, işlerinizi halletmeniz ve birileriyle aranızı düzeltmeniz için uzun bir zaman. O bir yıl içerisinde eski dostlarımla ve ailemle birkaç kere oturup konuştum ve eski yaralarla külleri son kez eşeledim; bunların neredeyse hepsi iyi sonuçlandı. Bir-iki defa pek de üzgün olmadığım şeyler için af diledim ve bir seferinde kendimi normalde bulmayacağım biriyle yatakta buldum. İnsanların içini rahatlatmak amacıyla bazen olmadık şeyler yapmanız gerekebilir; bu şeyler onlara kendilerini iyi hissettirir ve sizin de fazla bir bedel ödemeniz gerekmez. Umursamadığım bir şey için özür dilemeyi ve Dünya'da bıraktığım birinin bana iyi dileklerde bulunmasını, ayak diremeye ve aynı kişiyi bir uzaylının beynimi yalayıp yutması için lanet ettirmeye yeğlerim. İsterseniz buna karma sigortası da diyebilirsiniz.

Asıl endişem Charlie olmuştu. Çoğu baba oğul gibi biz de kimi zaman zor günler geçirmiştik. Ben en ilgili baba olmadığım gibi o da en azimli evlat olmamış, otuzlarına kadar hayatını amaçsızca yaşamıştı. Kathy'yle orduya katılmaya niyetlendiğimizi ilk

öğrendiğinde bize fena çıkışmıştı. Kıta Parçası Savaşı'nı protesto ettiğimizi, ona daima şiddetin cevap olmadığını öğrettiğimizi, bir keresinde sırf Bill Young'la hedef vurmaya gittiği için onu bir aylığına cezalandırdığımızı hatırlatmıştı. Özellikle bu sonuncu meselenin otuz beşindeki bir adam tarafından dile getirilmesini hem karım hem ben biraz tuhaf bulmuştuk.

Kathy'nin ölümü çoğu çatışmamızı sona erdirmişti, çünkü Charlie de ben de tartıştığımız şeylerin genelde önemsiz olduğunu anlamıştık; ben bir duldum, o ise bir bekâr. Ve bir müddet birbirimizden başka kimsemiz olmadı. Charlie bu olayın üzerinden fazla zaman geçmeden Lisa'yla tanışıp evlendi ve yaklaşık bir sene sonraki telaşlı bir gecede hem baba oldu hem de yeniden belediye başkanı seçildi. Charlie geç ama iyi büyümüştü. Onunla oturup konuştuğumda bazı şeyler için samimiyetle özür diledim ve dönüştüğü adamdan ne kadar gurur duyduğumu yine aynı samimiyetle dile getirdim. Sonra biralarımızla verandaya oturduk, torunum Adam'ın ön bahçede top oynamasını seyrettik ve hoş geçen uzunca bir zaman boyunca önemsiz konulardan lafladık. Yollarımız ayrıldığında sevgiyle ayrıldı. Zaten babalarla oğulları arasında bundan iyisi can sağlığı.

Orada, büfenin yanında durarak kolamı yudumlarken ve Charlie'yle ailesini düşünürken Leon'un homurtulu sesini duydum. Kısık ve keskin bir kadın sesi cevap verdi. Kendime hakim olamayıp büfenin kenarından kafamı uzattım. Anlaşılan Leon zavallı bir kadını köşeye kıstırmayı becermişti ve hiç şüphe yok ki sığır eti yemekten mayışmış beyni o esnada hangi saçma sapan teoriyi uyduruyorsa onu kadınla paylaşıyordu. Centilmenlik anlayışım gizlenme arzuma baskın geldi; müdahale etmeye gittim.

"Diyorum ki," diye konuşuyordu Leon, "sen, ben ve her Amerikalı uzaya gitmek için bok gibi yaşlanmayı beklerken tüm o küçük Hintlilerin üreyebildikleri hızla yepyeni dünyalara taşınmaları pek adil değil. Zaten tavşan gibi de üreyip duruyorlar. Bu hiç adil değil, işte o kadar. Sana adil geliyor mu?"

Kadın, "Hayır, pek adil gelmiyor," diye cevap verdi. "Ama Yeni

Delhi'yle Mumbai'yi gezegenden silmiş olmamız da onlara adil gelmiyordur herhalde."

"Ben de onu diyorum ya!" diye heyecanla atıldı Leon. "Alınlarındaki o beneklerde atom bombaları patlattık! Savaşı biz kazandık! Kazanmanın bir anlamı olmalı. Bir de şu yaşananlara bak. Kaybettiler, ama onlar evreni kolonileştirirken biz ancak onları korumak için gidebiliyoruz! Kusura bakma ama Eski Ahit 'Dünya alçakgönüllülere miras kalacak' demez mi? Bana göre kahrolası bir savaşı kaybetmek, insanı epey alçakgönüllü yapmalı."

"O sözün düşündüğün anlama geldiğini hiç sanmıyorum Leon," dedim, ikisine yaklaşırken.

"John! İşte neyden bahsettiğimi bilen bir adam," dedi Leon sırıtarak.

Kadın da benden tarafa döndü. "Bu beyefendiyi tanıyor musunuz?" diye sordu. Eğer tanıyorsam kafamdan birkaç tahtanın eksik olduğunu ses tonuyla ima eder gibiydi.

"Nairobi'ye yaptığımız yolculukta tanışmıştık," dedim, kasten ahbaplık ettiğim biri olmadığını ifade etmek için bir kaşımı hafifçe kaldırarak. "Adım John Perry," diye de ekledim.

"Jesse Gonzales," dedi kadın.

"Memnun oldum," diye karşılık verdim, sonra da Leon'a döndüm. "Leon," dedim, "o sözü yanlış biliyorsun. Doğrusu Dağ Vaazı'ndandır ve der ki: 'Alçakgönüllüler *mübarektirler*, zira dünya onlara kalacaktır.' Dünyanın kalması bir ceza değil mükafattır."

Leon şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, ardından gülüp geçti. "Öyle bile olsa onları yendik. Kahverengi kıçlarına tekmeyi bastık. Evreni biz kolonileştirmeliyiz, onlar değil."

Karşılık vermek için ağzımı açtım, fakat Jesse benden önce davrandı. "'Zulme uğrayanlar mübarektirler, zira onların krallığı Cennet'tir'" dedi. Leon'la konuşmasına rağmen göz ucuyla beni süzüyordu.

Leon bir dakika boyunca ikimize de ağzı bir karış açık baktı. "Ciddi olamazsınız," dedi o bir dakikanın sonunda. "İncil'de biz Dünya'ya tıkılıp kalmışken İsa'ya bile inanmayan bir avuç koyu

tenlinin galaksiyi doldurmasıyla ilgili hiçbir şey yazmıyor. O küçük piçler bunu yaparken bizim onları korumamızla ilgili bir şey yazmadığı da kesin. Tanrı aşkına, o savaşa bir oğlumu gönderdim. Alnı beneklinin teki onu hayalarından vurdu! *Hayalarından!* Orospu çocukları başlarına geleni hak ettiler. Kolonilerde kıçlarını kurtaracağım için mutlu olmamı beklemeyin."

Jesse bana göz kırptı. "Bunu siz cevaplamak ister misiniz?"

"Mahzuru yoksa," dedim.

"Ah, hiç de bile," karşılığını verdi.

"'Size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin'" diye alıntı yaptım. "'Size lanet okuyanları kutsayın, sizden nefret edenlere iyilikte bulunun ve size kötülük yapıp zulmedenler için dua edin: Sizler Cennet'teki Babanızın çocuklarısınız: o güneşini hem kötülerin hem de iyilerin üzerine doğurur ve yağmuru hem haklıların hem de haksızların üzerine yağdırır.'"

Leon ıstakoz gibi kıpkırmızı kesildi. "İkiniz de kahrolası aklınızı oynatmışsınız," dedi ve yağlı vücudunun kendisini taşıyabildiği süratle oradan uzaklaştı.

"İsa'ya şükürler olsun," dedim. "Üstelik bu kez gerçek anlamda."

"Bakıyorum da İncil'den alıntılarla aranız iyi," dedi Jesse. "Geçmiş yaşamınızda papaz mıydınız?"

"Hayır," dedim. "Ama iki bin insanın ve on beş kilisenin olduğu bir kasabada yaşıyordum. Oranın dilini konuşmanın faydası oluyordu. Üstelik Dağ Vaazı'nı beğenmek için illa dindar olmak gerekmez. Sizin bahaneniz ne?"

"Katolik okulu din dersi," dedi kadın. "Onuncu sınıftayken iyi ezber yaptığım için ödül almıştım. Beyninizin altmış yıl boyunca neleri saklayabildiği hayret verici. Üstelik bugünlerde alışverişe giderken arabamı nereye park ettiğimi bile hatırlayamadığım oluyor."

"Eh, her halükarda Leon adına özür dilememe izin verin," dedim. "Onu çok az tanıyorum, ama bu bile aptalın teki olduğunu öğrenmeme yetti.

"'Yargılama ki yargılanmayasın'" dedi Jesse ve omuz silkti. "Neyse, zaten pek çok insanın inandığı şeyleri söylüyor. Bence aptalca ve yanlış fikirleri var, ama onu anlamadığımı söyleyemem. Keşke bütün bir ömür bekleyip de orduya katılmak yerine kolonileri başka bir yoldan görebilseydim. Daha gençken bir kolonici olabilsem, olurdum."

"Askeri maceralarla dolu bir yaşam için orduya katılmıyorsunuz öyleyse," dedim.

"Elbette hayır," dedi Jesse, biraz aşağılayıcı bir üslupla. "*Siz* bir savaşta çarpışmaya yanıp tutuştuğunuz için mi katılıyorsunuz?"

"Hayır," dedim.

Başını salladı. "Ben de öyle. Aynı şey çoğumuz için de geçerli. Hele dostunuz Leon'un ordu yaşantısına meraklı olduğu için askere yazılmadığı belli–koruyacağımız insanlara katlanamıyor bile. İnsanların orduya katılmalarının sebebi, ölmeye hazır olmamaları veya yaşlanmak istememeleri. Katılıyorlar çünkü belli bir yaştan sonra Dünya'daki yaşam heyecanını yitiriyor. Veya ölmeden önce yeni yerler görmek istiyorlar. Ben de o yüzden buradayım. Savaşmak ya da yeniden genç olmak için askere yazılmadım. Başka yerlerde bulunmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum sadece."

Dönüp pencereden dışarı baktı. "Yine de kendimi bu lafları ederken duymam komik geliyor. Biliyor musunuz, hayatım boyunca -daha düne kadar- Teksas eyaletinden dışarı adım atmadım."

"Kendinizi kötü hissetmeyin," dedim. "Teksas sahiden de büyük bir eyalettir."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Kendimi kötü hissetmiyorum. Yalnızca komik geliyor. Çocukken bütün 'Genç Kolonici' romanlarını okur, televizyon programlarını seyreder ve Arcturian sığırları yetiştirip Gama Prime kolonisindeki haşin toprak solucanlarıyla dövüşmeyi hayal ederdim. Derken büyüdüm ve kolonicilerin Hindistan, Kazakistan, Norveç gibi sahip oldukları nüfusa bakamayan yerlerden çıktıklarını ve Amerika'da doğdu-

ğum için hiçbir yere gidemeyeceğimi anladım. Üstelik Arcturian sığırları ya da toprak solucanları gerçek değildi! On iki yaşımdayken bunu öğrenmek beni büyük bir düş kırıklığına uğratmıştı.

Yine omuz silkti. "San Antonio'da büyüdüm, Teksas Üniversitesi'nde okumak için 'uzaklara' gittim ve San Antonio'ya dönüp bir işe girdim. Sonunda evlendim ve kocamla birlikte tatillerimizi Gulf Coast'ta geçirdik. On üçüncü evlilik yıldönümümüzde İtalya'ya gitmeyi planlıyorduk, ama gitmedik."

"Niye gitmediniz?"

Güldü. "Sekreteri yüzünden. Balaylarında *onlar* İtalya'ya gittiler. Ben evde kaldım. Öte yandan ikisi de Venedik'te yedikleri midyeden zehirlendi. Gitmediğim iyi olmuş. Ama o günden sonra fazla gezmedim. Mümkün olan en kısa zamanda orduya katılacağımı biliyordum. Katıldım da. İşte buradayım. Yine de şimdi keşke daha çok gezmiş olsaydım diyorum. Dallas'tan Nairobi'ye deltayla gittim. Ne kadar eğlenceliydi. Hele *bu!*" Elini pencereye, fasulye sırığı kablolarına doğru salladı. "Böyle bir şeye binmek isteyebileceğimi hayatım boyunca hiç düşünmemiştim. Bu kabloyu havada tutan ne?"

"İnanç," dedim. "Düşmeyeceğine inanıyorsunuz ve düşmüyor. Sakın fazla kafa yormayın, yoksa hepimizin başı belaya girer."

"Benim asıl inandığım," dedi Jesse, "bir şeyler yemek istediğim. Bana katılır mısınız?"

"İnançmış," dedi Harry Wilson ve güldü. "Eh, belki bu kabloyu sahiden de inanç havada tutuyordur. Çünkü temel fizik kurallarının tutmadığı kesin."

Harry Wilson yemek yediğimiz bölmede bize katılmıştı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor gibisiniz ve bu halinizle buradaki herkesten bir sayı öndesiniz," demişti yanımıza gelirken. Onu bize katılmaya davet etmiştik ve o da davetimizi memnuniyetle kabul etmişti. Söylediğine bakılırsa Harry yirmi sene boyunca Bloomington, Indiana'daki bir lisede fizik dersi vermişti ve yola çıktığımızdan beri dikkati fasulye sırığındaydı.

"Fizik kurallarının tutmadığını söylerken neyi kastediyorsun?" dedi Jesse. "İnan bana, şu an bu hiç de duymak istemediğim bir şey."

Harry gülümsedi. "Özür dilerim. Başka şekilde ifade edeyim. Bu fasulye sırığının havada durmasında fizik kuralları elbette ki bir rol oynuyor. Ama bu, öyle sıradan bir tür fizik değil. Burada olup biten pek çok şeyin yüzeyde pek bir anlamı yok."

"Bir fizik dersinin başlamak üzere olduğunu hissediyorum, dedim.

"Yıllarca gençlere fizik öğrettim," dedi Harry ve cebinden küçük bir not defteriyle kalem çıkardı. "Bana güvenin, başınız ağrımayacak. Tamam, bakın şimdi." Sayfanın alt kısmına bir çember çizmeye başladı. "Bu Dünya. Ve bu da" –sayfanın ortasına daha küçük bir çember çizdi– "Koloni İstasyonu. İstasyon sabit yörüngede; yani Dünya'nın dönüşüne göre konumunu koruyor. Daima Nairobi'nin üstünde asılı duruyor. Buraya kadar anladınız mı?"

Baş salladık.

"Tamam. Fasulye sırığının altında yatan düşünce, bir 'fasulye sırığı', yani pencerenin dışındakiler gibi bir tomar kablo ve şu anda üzerinde bulunduğumuza benzer yukarı aşağı gidebilen bir dizi platform kullanarak Koloni İstasyonu ile Dünya'yı birbirine bağlamak." Harry kabloyu ifade eden tek bir çizgi ve platformumuzu gösteren küçük bir kare çizdi. "Buradaki fikir, bu kablolarda bulunan asansörlerin Dünya'nın yörüngesine çıkmak için bir roket gibi kaçış hızına ihtiyaç duymamaları. Bu da bizim için iyi bir durum, çünkü Koloni İstasyonu'na giderken göğsümüze bir fil oturuyormuş gibi hissetmek zorunda kalmıyoruz. Buraya kadar her şey yeterince basit.

"Asıl mesele şu ki, bu fasulye sırığı Dünya ile uzay arasındaki klasik bir fasulye sırığının temel fiziki ihtiyaçlarıyla uyuşmuyor. Mesela" –Harry, Koloni İstasyonu'nu geçip sayfanın kenarına kadar giden ilave bir çizgi çekti– "Koloni İstasyonu'nun fasulye sırığının ucunda olmaması gerekirdi. Kütle dengesi ve yörünge dinamikleriyle ilgili sebeplerden dolayı Koloni İstasyonu'nun öte-

sine daha on binlerce kilometrelik kablo uzanmalıydı. Bu karşı yük bulunmaksızın herhangi bir fasulye sırığı daha en başından dengesiz ve tehlikeli olmalıydı."

"Ama sen bunun öyle olmadığını söylüyorsun," dedim.

"Bu sırık sadece dengeli olmakla kalmıyor, aynı zamanda muhtemelen bugüne dek icat edilmiş en güvenli yolculuk biçimi," dedi Harry. "Fasulye sırığı bir asırdan uzun zamandır sürekli kullanılıyor. Koloniciler için Dünya'dan tek ayrılış noktası. Dengesizlik veya dengesizlikten kaynaklanan bir malzeme hatası nedeniyle hiçbir kaza yaşanmadı. Kırk yıl önceki ünlü fasulye sırığı bombalamasının sebebi sabotajdı; fasulye sırığının fiziki yapısıyla ilgili değildi. Sırık inşa edildiğinden beri hatırı sayılır ölçüde dengeli. Fakat temel fizik kurallarına göre öyle olmaması gerekirdi."

"Peki onu havada tutan ne?" dedi Jesse.

Harry yeniden gülümsedi. "Eh, zaten asıl soru da bu."

"Yani bilmiyor musun?" diye sordu Jesse.

"*Ben* bilmiyorum," diye itiraf etti Harry. "Ama bu durum herhangi bir endişeye yol açmamalı, çünkü ben alelade bir lise fizik öğretmeniyim–daha doğrusu öğretmeniydim. Yine de, bildiğim kadarıyla bu şeyin nasıl çalıştığına dair *hiç kimsenin* bir fikri yok. Tabii Dünya'dakileri kastediyorum. Koloni Birliği'nin bildiği belli."

"İyi de bu nasıl olabilir?" diye sordum. "Tanrı aşkına, sırık bir asırdır burada. Hiç kimse onun gerçekte nasıl işlediğini keşfetmeye zahmet etmedi mi?"

"Öyle demedim," dedi Harry. "Bu tabii ki denendi. Hem sırık yıllardır saklanan bir sır da değil. İnşa edilişi sırasında nasıl çalışacağını öğrenmek için hükümetlerden ve basından taleplerde bulunuldu. KB ise âdeta 'kendiniz bulun' deyip geçti. Fizik çevrelerinde insanlar o zamandan beri bunu çözmeye çalışıyorlar. Hattâ buna 'Fasulye Sırığı Problemi' adı verildi."

"Pek de orijinal bir isim değilmiş," dedim.

"Eh, fizikçiler hayal güçlerini başka şeylere saklarlar." Harry kıkırdadı. "Demek istediğim şu ki, problem başlıca iki sebepten

dolayı çözülemedi. Birincisi hayli karmaşık olması–kütle sorunundan bahsettim; ama kablo kuvveti, fırtınalardan ve diğer atmosferik olaylardan kaynaklanan fasulye sırığı titreşimleri ve hattâ kabloların nasıl uca doğru incelmesi gerektiği gibi başka sorunlar da var. Bunların herhangi birini gerçek dünyada çözmek son derece zor; hepsini aynı anda çözmeye çalışmaksa imkânsız."

"İkinci sebep nedir?" diye sordu Jesse.

"İkinci sebep, bunun için herhangi bir sebebin olmaması. Bu şeylerden birini nasıl yapacağımızı keşfetsek bile yapmaya paramız yetmez." Harry arkasına yaslandı. "Öğretmenlikten önce General Electric'in sivil mühendislik bölümünde görevliydim. O sırada Atlantik Altı demiryolu hattı üzerinde çalışıyorduk. İşlerimden biri de herhangi bir teknoloji veya uygulama Atlantik Altı projesinde kullanılabilir mi diye eski projeleri ve proje tekliflerini gözden geçirmekti. Maliyeti azaltmak için bir nevi yağmur duası."

"General Electric o iş yüzünden iflas etti, değil mi?" diye sordum.

"Maliyeti niçin aşağıya çekmek istediklerini artık biliyorsunuz," dedi Harry. "Zaten ben de o yüzden öğretmenliğe geçiş yaptım. General Electric o işten sonra beni, hattâ hiçbir şeyi karşılayamaz oldu. Her neyse, eski teklifleri ve raporları gözden geçirirken bazı gizli dosyalara eriştim. Bunlardan biri de bir fasulye sırığı için hazırlanmış bir rapordu. Birleşik Devletler hükümeti, Batı Yarımküre'ye inşa edilecek bir fasulye sırığına yönelik tarafsız bir fizibilite çalışması için General Electric'i tutmuş; Amazon'da Delaware büyüklüğünde bir çukur açıp sırığı tam da ekvatora oturtmak istemişler.

"General Electric onlara böyle bir şeyi akıllarından çıkarmalarını söylemiş. Teklife göre bazı büyük teknolojik gelişmeler – çoğu *şimdi* bile hayata geçmemiş ve hiçbiri *bu* fasulye sırığı için gerekenlerin yanına bile yaklaşamayan teknolojik gelişmeler– yaşansa bile sırık bütçesi, Birleşik Devletler ekonomisinin gayrı safi milli hasılasının tam *üç katı* olurmuş. Tabii o da projenin bütçeyi

aşmayacağı varsayılırsa, ki öyle bir şey mümkün değil. Bu olay yirmi yıl önceydi ve gördüğüm rapor o zaman bile on yıllıktı. Fakat o günden beri maliyetin fazlaca azaldığını hiç sanmıyorum. Yani yeni fasulye sırıkları olmayacak–insanları ve materyalleri yörüngeye çıkarmanın daha ucuz yolları var. *Çok* daha ucuz."

Harry yine öne doğru eğildi. "Bu da ortaya iki bariz soru çıkartıyor: Koloni Birliği *bu* teknolojik canavarı nasıl yaratabildi ve niye böyle bir şeye zahmet etti?"

"Eh, Koloni Birliği'nin teknolojik açıdan biz Dünya'dakilerden daha gelişmiş olduğu belli," dedi Jesse.

"Evet, belli," dedi Harry. "İyi de nasıl? Koloniciler de bizim gibi insan. Sadece o kadar da değil; koloniler yeni üyelerini özel olarak nüfus sorunu çeken geri kalmış ülkelerden aldıkları için koloniciler genellikle eğitimsiz kimselerden oluşuyor. Yeni evlerine vardıklarında fasulye sırıkları inşa etmek için yaratıcı yöntemler düşüneceklerine hayatta kalmaya daha fazla vakit ayırmalarını beklemek yanlış olmaz. Ayrıca yıldızlar arası kolonileşmeyi sağlayan asıl teknoloji, yani sıçrama iticisi Dünya'da icat edildi ve bir asırdan uzun zamandır kayda değer ölçüde geliştirilmedi. Yani görünüşte kolonicilerin teknolojik açıdan bizden daha gelişmiş olmaları için bir sebep yok."

Ansızın kafamda bir şimşek çaktı. "Tabii hile yapmıyorlarsa, dedim.

Harry sırıttı. "Aynen öyle. Ben de öyle düşünüyorum.

Jesse önce bana, sonra Harry'ye baktı. "Sizi anlamıyorum, dedi.

"Hile yapıyorlar," dedim. "Bak, bizler Dünya'ya sıkışıp kaldık. Sadece kendi kendimizden öğreniyoruz–sürekli keşifler yapıp teknolojimizi ilerletiyoruz, ama tüm işi kendimiz yaptığımız için bu süreç yavaş işliyor. Ama yukarıda–"

"Yukarıda insanlar diğer zeki canlı türleriyle tanışıyorlar," dedi Harry. "Bunlardan bazılarının teknolojik anlamda bizden daha ileri olduğu kesin gibi. Onların teknolojilerini ya takas yoluyla alıyoruz ya da tersine mühendislik yöntemiyle o teknolojilerin

nasıl işlediğini buluyoruz. Kendi başına oturup kafa yormaktansa üzerinde çalışabileceğin bir şey olduğu zaman bir teknolojinin nasıl işlediğini bulmak çok daha kolaydır."

"Bu da hile sayılır," dedim. "KB başka birinin kâğıtlarından kopya çekiyor."

"Peki Koloni Birliği keşiflerini niçin bizimle paylaşmıyor?" diye sordu Jesse. "Onları kendilerine saklamalarındaki amaç ne?"

"Belki bu sayede kendimize zarar veremeyeceğimizi düşünüyorlardır," dedim.

"Bambaşka bir sebeple de olabilir," dedi Harry ve fasulye sırığı kablolarının kayıp gittiği pencere dışını işaret etti. "Bu fasulye sırığının burada bulunma nedeni, insanları Koloni İstasyonu'na götürmenin en kolay yolu olması değil. Burada bulunuyor, çünkü bu işi başarmanın *en* zor –hattâ *en* pahalı, teknolojik açıdan *en* karmaşık ve siyasi açıdan *en* yıldırıcı– yolu. Varlığı bile KB'nin buradaki insanlardan çok daha üstün olduğunu hatırlatmaya yetiyor."

"Ben sırığı hiç yıldırıcı bulmadım," dedi Jesse. "Hattâ onu neredeyse hiç düşünmedim."

"Verilen mesaj sana yönelik değil," dedi Harry. "Fakat Birleşik Devletler Başkanı olsaydın daha farklı düşünürdün. Ne de olsa KB hepimizi Dünya'da tutuyor. KB'nin kolonileşme veya celp yoluyla izin verdiklerinin dışında uzay yolculuğu diye bir şey yok. Siyasi liderler hep KB'ye boyun eğdirme ve halklarını yıldızlara taşımanın baskısı altındalar. Ama fasulye sırığı buna karşı bir hatırlatıcı vazifesi görüyor. Diyor ki: 'Bunlardan birini yapabilene kadar bize karşı gelmeyi aklınızdan bile geçirmeyin.' Üstelik fasulye sırığı KB'nin bize göstermeye karar verdiği yegane teknoloji. Bize *göstermedikleri* neleri olduğunu varın siz düşünün. Bahse girerim ki ABD Başkanı düşünmüştür. Bu da gerek onu gerekse gezegendeki diğer tüm liderleri hizada tutuyor."

"Bu bilgilerin hiçbiri Koloni Birliği'ne sıcak bakmamı sağlamıyor," dedi Jesse.

"Ortada kötü niyet olacak diye bir kaide yok," dedi Harry.

"Belki KB, Dünya'yı korumaya çalışıyordur. Evren büyük bir yer. Oturduğumuz mahalle pek de güzel bir yer olmayabilir."

"Harry, hep böyle paranoyak mıydın, diye sordum, "yoksa yaşlandıkça mı bu hale geldin?"

"Yetmiş beşime kadar nasıl yaşadım sanıyorsun?" dedi Harry ve sırıttı. "Neyse, KB'nin teknolojik açıdan bizden daha gelişmiş olmasıyla bir alıp veremediğim yok. Zaten bu durum bana fayda sağlamak üzere." Bir kolunu kaldırdı. "Şuna bakın," dedi. "Sarkık, eski ve pek de iyi bir durumda değil. Koloni Savunma Güçleri bu kolu –ve geri kalanımı– alacak ve her nasılsa dövüşebilecek bir hale getirecek. Peki bunu nasıl yapacaklarını biliyor musunuz?"

"Hayır," dedim. Jesse başını iki yana salladı.

"Ben de bilmiyorum, dedi Harry. Serbest bıraktığı kolu, *şap* diye ses çıkartarak masaya düştü. "Bunu nasıl yapacaklarına dair en ufak bir fikrim yok. Dahası nasıl yapacaklarını *hayal etmem* bile herhalde mümkün değildir–KB tarafından teknolojik bir çocuklukta tutulduğumuzu varsayarsak, geçireceğimiz dönüşümü bana açıklamak, bu fasulye sırığını at arabasından daha karmaşık bir yolculuk biçimi görmemiş birine açıklamaktan farksız olacaktır. Ama öyle bir şeyi yapabildikleri muhakkak. Yoksa niye yetmiş beş yaşındaki insanları askere alsınlar ki? Bir moruklar ordusunun evreni fethedemeyeceği belli. Üstünüze alınmayın," diye de çabucak ekledi.

"Alınmadım," dedi Jesse ve gülümsedi.

"Bay ve bayan," dedi Harry, ikimize bakarak, "neye bulaştığımıza dair bir şeyler bildiğimizi düşünebiliriz, ama en ufak bir fikrimiz olduğunu bile sanmıyorum. Bu fasulye sırığı bize en azından o kadarını söylemek için burada. Sırık hayal edebileceğimizden daha büyük ve tuhaf–üstelik çıktığımız yolculuğun daha ilk parçası. Bundan sonra daha da büyük ve tuhaf şeyler göreceğiz. Elinizden geldiğince kendinizi hazırlamaya bakın.

"Ne kadar dramatik konuştun," dedi Jesse dalga geçercesine. "Böyle bir açıklamadan sonra kendimi nasıl hazırlayabileceğimi bilmiyorum.

"Ben biliyorum," dedim ve bölmeden çıkmak için oturduğum yerde yana doğru kaydım. "Gidip işeyeceğim. Evren hayal edebileceğimden daha büyük ve tuhafsa onu boş bir mesaneyle karşılamak en iyisi olacaktır."

"Gerçek bir çocuk izci gibi konuştun," dedi Harry.

"Bir çocuk izcinin benim kadar çok işemesi gerekmez," dedim.

"Elbette gerekir," dedi Harry. "Ona altmış yıl ver yeter."

"Sizi bilmem ama, dedi Jesse bana ve Harry'ye, "ordu şu ana dek hiç de beklediğim gibi çıkmadı.

"O kadar da kötü değil, dedim. "Buyur, bir çörek daha al.

"Bir çöreğe daha ihtiyacım yok," dedi Jesse, yine de çöreği elimden alarak. "Asıl ihtiyacım biraz uyku.

Ne demek istediğini biliyordum. Evden ayrılalı on sekiz saati geçmişti ve bu zamanın neredeyse tamamını yolculuk tüketmişti. Biraz kestirmeye hazırdım. Onun yerine yıldızlar arası bir kruvazörün dev yemekhanesinde oturmuş, yaklaşık bin acemi askerle beraber kahve içip çörek yiyor ve birinin gelip şimdi ne yapmamız gerektiğini bize söylemesini bekliyordum. En azından *bu* kısım tam da ordudan beklediğim gibiydi.

Koşuşturmaca ve bekleyiş, hedefimize varmamızla beraber başladı. Fasulye sırığı platformundan iner inmez iki Koloni Birliği bürokratı tarafından karşılandık. Bize yakında yola çıkacak bir gemi için beklenen son acemiler olduğumuz bilgisini verdiler ve her şeyin programa uygun ilerleyebilmesi için kendilerini takip etmemizi rica ettiler. Biri grubun başını çekerken diğeri arkaya geçerek birkaç düzine yaşlıyı etkili ve biraz da aşağılayıcı bir tavırla güttü. Bu düzenle bizi istasyon boyunca yürüterek gemimize, yani KSGG *Henry Hudson*'a götürdüler.

Bu aceleciliğin Jesse'yle Henry'yi hayal kırıklığına uğrattığı belliydi; aynı şey benim için de geçerliydi. Koloni İstasyonu kocamandı–çapı bir milden fazlaydı (aslında tam olarak 1800 metreydi ve yetmiş beş yıldan sonra artık metrik sisteme alışmaya başlamam gerektiğini düşünüyordum) ve hem acemi erler hem de koloniciler için tek nakliye limanı vazifesi görüyordu. Durup

da etrafa bakınamadan bir hayvan sürüsü gibi güdülerek onun içinden geçirilmek, beş yaşında olup da asabı bozuk bir ebeveyn tarafından Noel zamanı bir oyuncak dükkanından alelacele çıkartılmaya benziyordu. Kendimi yere atıp istediğimi yaptırana kadar tepinesim gelmedi değil. Maalesef böyle bir davranışın mazur görülemeyeceği kadar yaşlıydım (veya bakış açısına bağlı olarak yeterince yaşlı değildim).

Aceleci ilerleyişimiz buna rağmen iştahımızı epey açtı. Yanımızdaki bürokratlar bizi paldır küldür götürürlerken Pakistanlılar veya Müslüman Hindistanlılar olduklarını tahmin ettiğim insanlarla tıklım tıklım dolu koca bir bekleme hangarından geçtik. İnsanların çoğu kendilerini devasa koloni nakliye gemilerinden birine taşıyacak olan mekiklere binmek için sabırla beklemekteydi. Pencereden dışarı bakıldığında bu gemilerden biri uzakta görülebiliyor, boşlukta asılı halde bekliyordu. Diğer kolonicilerse aksanlı İngilizcelerle KB yetkilileriyle tartışıyor, sıkıldıkları anlaşılan çocuklarını teselli ediyor veya yiyecek bir şeyler bulmak için eşyalarını eşeliyorlardı. Bir grup adam, hangarın halı kaplı bir köşesinde diz çökmüş dua ediyordu. Ben otuz altı bin kilometre yukarıdan Mekke'nin yerini nasıl bulduklarını merak ederken yine itildik ve adamları gözden kaybettim.

Kolumu çekiştiren Jesse sağımızı işaret etti. Küçük bir yemekhane bölümündeki mavi renkli ve dokunaçlı bir şeyin bir bardak martini tuttuğunu gördüm. Hemen Harry'yi haberdar ettim; bu manzara o kadar ilgisini çekti ki geri gidip bakarak peşimizdeki bürokratı zora soktu. Harry'yi kışkışlayarak tekrar sürüye katan kadının suratı asıktı. Öte yandan Harry budala gibi sırıtıyordu. "Bir Gehaar," dedi. "Ben baktığım sırada bir tavuk kanadı yiyordu. *İğrenç.*" Sonra da kıkırdadı. Uzay yolculuğu Koloni Birliği'nin tekeline girmeden önceki günlerde insanların karşılaştıkları ilk zeki uzaylı türlerinden biri de Gehaarlardı. Fena bir halk değillerse bile düzinelerce incecik kafa dokunacından çıkan bir asidi yiyeceklerine enjekte ederek ve ortaya çıkan eriyik maddeyi şa-

pırtılı bir sesle vücutlarındaki bir deliğe tıkarak besleniyorlardı. Kısacası pasaklıydılar.

Yine de bu durum Harry'nin umurunda değildi. Kanlı canlı ilk uzaylı yaratığını görmüştü.

Ağır aksak yolculuğumuz, üzerindeki bir uçuş ekranında '*Henry Hudson/KSG Acemileri*' sözcüklerinin parladığı başka bir bekleme hangarına varmamızla birlikte sona erdi. Grubumuz minnetle koltuklara otururken yanımızdaki bürokratlar mekik geçiş kapısının yanında bekleyen diğer bazı Koloni görevlileriyle konuşmaya gittiler. Meraklı biri olduğunu açıkça ortaya koyan Harry, gemimize bakmak için hangar penceresine yürüdü. Jesse'yle ben de yorgun bir halde onu takip ettik. Penceredeki küçük bir bilgilendirme monitörü, mevcut trafik arasında gemimizi bulmamıza yardımcı oldu.

Henry Hudson geçidin önüne yanaşmamıştı elbette; yüz bin tonluk yıldızlar arası bir gemiyi kendi ekseninde dönen bir uzay istasyonuna zarifçe yanaştırmak kolay değildir. Gemimiz koloni nakliye gemilerinin yaptığı gibi makul bir mesafede beklerken malzemeler, yolcular ve mürettebat daha kolay kontrol edilebilen mekiklerle ve mavnalarla ileri geri taşınmaktaydı. İstasyonun birkaç kilometre dışına ve yukarısına konuşlandırılmış olan Hudson, dev koloni nakliye gemilerinin çirkin ama kullanışlı ispitli tekerlek tasarımına sahip olmayıp daha zarif ve yassıydı. En önemlisi, hiç de silindirik veya tekerleğimsi bir şeklinin olmamasıydı. Bunu söylediğimde Harry başını salladı. "Daimi yapay yerçekimi," dedi. "Üstelik geniş bir alanda sabit. Çok etkileyici.

"Yapay yerçekimini yukarı çıkarken kullandığımızı sanıyordum," dedi Jesse.

"Kullanıyorduk," dedi Harry: "Fasulye sırığı platformlarının yerçekimi jeneratörleri biz yükseldikçe daha fazla güç üretiyordu.

"Peki bu durum yapay yerçekimi kullanan bir uzay gemisinde neden daha farklı?"

"Çok çok zor, o kadar," dedi Harry: "Bir yerçekimi alanı yarat-

mak için olağanüstü miktarda enerji gerekir ve alanın çapı arttıkça gereken enerji miktarı da üstel olarak artar. Herhalde tek ve büyük bir alan yerine çok sayıda daha küçük alan oluşturarak hile yapmışlardır. Ama o şekilde bile, bindiğimiz fasulye sırığındaki gibi alanlar yaratmak muhtemelen yaşadığın mahalleyi bir ay boyunca aydınlatacak olandan daha fazla enerji gerektiriyordur."

"Bak onu bilmem," dedi Jesse. "Ben San Antonio'dan geliyorum.

"Peki. Öyleyse *onun* mahallesini, dedi Harry, başparmağıyla beni işaret ederek. "Demek istediğim şu ki, böyle bir şey bol miktarda enerjiyi heba etmek demektir ve yapay yerçekiminin gerektiği çoğu durumda bir tekerlek yapmak, onu döndürmek ve insanlarla eşyaların kenarlara yapışmalarını sağlamak daha kolay ve *çok* daha ucuzdur. Tekerlek bir kez dönmeye başladı mı, sürtünmeyi telafi etmek için çok az bir ilave enerji yeter. Yapay bir yerçekimi alanı yaratırken ise onun tersine sürekli ve büyük miktarda enerji harcamak gerekir."

Dönüp *Henry Hudson*'ı işaret etti. "Bakın, *Hudson*'ın yanında bir mekik var. Onu ölçek gibi kullanarak *Hudson*'ın iki yüz elli metre uzunluğunda, altmış beş metre genişliğinde ve yaklaşık elli metre yüksekliğinde olduğunu tahmin ediyorum. Bu boyuttaki bir şeyin etrafında tek bir yapay yerçekimi alanı yaratmak, San Antonio'nun ışıklarını bile sönükleştirir. Çok sayıda daha küçük alan bile müthiş bir güç tüketimine yol açar. O yüzden ya yerçekimini sabit tutarken bir yandan da itiş ve yaşam destek gibi geminin diğer tüm sistemlerini çalıştırabilen bir güç kaynakları var ya da yerçekimi yaratmak için yeni ve düşük güç tüketimli bir yol bulmuşlar."

"*Hudson* ucuz olmasa gerek," dedim ve *Henry Hudson*'ın sağındaki bir koloni nakliye gemisini işaret ettim. "Koloni gemisine bakın. Tekerlek şeklinde. Koloni İstasyonu da tıpkı onun gibi dönüyor."

"Koloniler en iyi teknolojilerini orduya tahsis ediyorlar," dedi Jesse. "Ve o gemi sadece yeni askerleri almakta kullanılıyor. Ga-

liba haklısın Harry. Neye bulaştığımıza dair hiçbir fikrimiz yok."

Harry sırıttı ve dönmekte olan Koloni İstasyonu'nun etrafını tembelce turlayan *Henry Hudson*'a baktı. "İnsanların benim gibi düşünmeye başlaması çok hoşuma gidiyor."

Başımızdaki bürokratlar fazla geçmeden bizi tekrar güderek mekiğe binmemiz için sıraya dizdiler. Mekik kapısında kimlik kartlarımızı gösterdiğimiz KB yetkilisi bizi bir listeye sokarken meslektaşı bize kişisel bilgi asistanları dağıttı. "Dünya'yı ziyaret ettiğiniz için teşekkürler. Ayrılık armağanınızı buyurun," dedim adama. Esprimi anlamamış gözüktü.

Mekiklerde yapay yerçekimi yoktu. Bürokratlarımız bizi koltuklarımıza kemerlediler ve hiçbir surette kemerlerimizi bizzat çıkarmaya kalkışmamamızı tembihlediler; içimizden klostrofobik olanlar böyle bir şeyi denemesinler diye kemerlerin kilitleri uçuş boyunca kontrolümüz altında olmayacaktı. Yani problem kendiliğinden çözülmüştü. Bürokratlar ayrıca gerekecek kadar uzun saçlı olanlara saç filesi dağıttılar; anlaşılan serbest düşüş sırasında uzun saçlar her tarafa uçuşuyordu.

Midesi bulananlar olursa koltukların yan cebindeki kusmuk torbalarını kullanabilecekleri söylendi. Bürokratlarımız bu torbaları kullanmak için son ana kadar beklememenin önemi üzerinde özel olarak durdular. Ağırlıksız ortamda kusmuk havada uçarak diğer yolcuların sinirini bozar, kusan kişiyi uçuşun geri kalanında olduğu kadar muhtemelen askeri kariyeri boyunca da gözden düşürürdü. Bazı yolcular ellerini kusmuk torbalarına atarak kendilerini hazırladıkları için bu ikazı bir dizi hışırtı izledi. Yanımdaki kadın kendi torbasını sıkı sıkıya tutuyordu. Ben de kendimi zihinsel olarak en kötü ihtimale hazırladım.

Neyse ki kusan çıkmadı ve *Henry Hudson*'a kadar olan yolculuk olaysız geçti; yerçekimi kaybolduktan sonra beynimin ilk başta verdiği *hay aksi, düşüyorum* sinyalinin ardından yolun geri kalanı yumuşak ve uzun bir lunapark treni gezisi gibiydi. Gemiye varmamız aşağı yukarı beş dakika sürdü; bir-iki dakikalık yanaşma görüşmelerinin ardından bir mekik hangarının kapısı

aralandı, mekiğimiz içeri girdi ve kapı kapandı. Hangara tekrar hava pompalandığı için bunu yine birkaç dakikalık bir bekleme izledi. Derken hafif bir karıncalanma yaşandı ve ağırlık ansızın geri geldi; yapay yerçekimi devreye girmişti.

Mekik hangarının diğer kapısı açıldı ve yepyeni bir bürokrat ortaya çıktı. "KSGG *Henry Hudson*'a hoş geldiniz," dedi kadın. "Lütfen kemerlerinizi çözün, eşyalarınızı alın ve ışıklı yolu izleyerek mekik hangarından çıkın. Tam olarak yedi dakika sonra bu mekiğin fırlatılması ve yerine başka bir mekiğin gelmesi için bu hangardaki hava boşaltılacaktır. O nedenle lütfen çabuk olun."

Hepimiz de şaşırtıcı ölçüde çabuk olduk.

Daha sonra *Henry Hudson*'ın dev yemekhanesine götürüldük. Orada biraz kahve içip çörek yemeye ve gevşemeye davet edildik. Bir yetkili gelip bize açıklama yapacaktı. Biz beklerken yemekhane, herhalde gemiye bizden önce binmiş başka acemilerle dolmaya başladı; bir saat sonra yüzlerce kişi ortalıkta dolanıyordu. Aynı yerde ve zamanda hiç bu kadar çok yaşlı insanı bir arada görmemiştim. Harry de öyle. "Bir Çarşamba sabahı dünyanın en büyük Denny's lokantasına[1] gitmek gibi," dedi, sonra kendine biraz daha kahve koydu.

Tam mesanem kahveyi fazla kaçırdığıma dair beni bilgilendirdiği sırada Koloni mavileri içindeki seçkin görünümlü bir beyefendi yemekhaneye girip salonun ön tarafına doğru ilerledi. İçerideki gürültü seviyesi azalmaya başladı; insanların nihayet ne haltlar döndüğünü söyleyecek birinin çıkagelmesinden hoşnut oldukları belliydi.

Odaya sessizlik çökene dek adam orada birkaç dakika bekledi. "Selamlar," deyince hepimiz irkildik. Bir vücut mikrofonu taşıyor olmalıydı; sesi duvardaki hoparlörlerden yükseliyordu. "Ben Koloni Savunma Güçleri adına Koloni Birliği asistanı Sam Campbell. Teknik anlamda Koloni Savunma Güçlerinin bir üyesi olmasam da KSG tarafından yine onun namına oryantasyonunuzu yönetmekle görevlendirilmiş bulunmaktayım. Bu yüzden

1 Amerika'daki ünlü bir aile lokantaları zinciri.

önümüzdeki birkaç gün boyunca beni üstünüz olarak düşünebilirsiniz. Pek çoğunuzun buraya son mekikle geldiğini ve biraz dinlenmek için sabırsızlandığını biliyorum; diğerleri yaklaşık bir gündür gemideler ve onlar da şimdi neler olacağını öğrenmek için aynı derecede sabırsızlar. Her iki grubun da hatırına kısa konuşacağım.

"Yaklaşık bir saat içinde KSGG *Henry Hudson* yörüngeden ayrılacak ve Anka sistemine yapacağı ilk sıçramaya hazırlanacak. Orada kısa bir süre durup ilave levazım aldıktan sonra eğitiminize başlayacağınız Beta Pyxis III'e yollanacağız. Endişelenmeyin, şimdilik bu dediklerimin sizin için bir anlam ifade etmesini beklemiyorum. Bilmeniz gereken şu ki, ilk sıçrama noktamıza varmamız iki günden biraz daha fazla sürecek ve bu zaman zarfında personelim sizi bir dizi zihinsel ve fiziksel değerlendirmeden geçirecek. Zaman çizelgeleriniz şu anda KBA'larınıza yüklenmekte. Lütfen müsait bir zamanınızda o çizelgeleri gözden geçirin. KBA'nız aynı zamanda sizi gitmeniz gereken her yere yönlendirebilir, o nedenle kaybolmaktan çekinmenize hiç gerek yok. *Henry Hudson*'a yeni gelenleriniz kendilerine tahsis edilen kamaraları KBA'dan öğrenebilirler.

"Kamaranızı bulmanız dışında bu akşam sizden hiçbir şey beklenmiyor. Çoğunuz uzunca bir zamandır yolculuk ediyorsunuz ve yarınki değerlendirmelerden önce dinlenmenizi istiyoruz. Yarınki değerlendirmeler demişken, gemideki zamana, yani Koloni Evrensel Standart Zamanı'na geçmenizin şimdi tam sırası. Şu an saat" –saatine baktı– "2138 Koloni. KBA'larınız gemi zamanına göre ayarlı. Yarın gününüz 0600'dan 0730'a kadar süren kahvaltıyla yemekhanede başlayacak. Bunu bir bedensel değerlendirme ve geliştirme takip edecek. Kahvaltı etmek mecburi değil –henüz askeri programa dahil değilsiniz– fakat yarın uzun bir gün geçireceksiniz. Bu nedenle kahvaltıya katılmanızı kuvvetle öneririm.

"Sorularınız varsa KBA'nız *Henry Hudson* bilgi sistemine bağlanıp yapay zekâ arayüzünü kullanarak size yardımcı olabilir; bilgisayar kalemiyle sorularınızı ekrana yazın veya KBA'nın mik-

rofonuna konuşun yeter. Ayrıca her kamara güvertesinde Koloni Birliği personelleri bulabilirsiniz; lütfen onlardan yardım istemekten çekinmeyin. Kişisel bilgilerinize bağlı olarak, tıbbi ekibimiz sahip olabileceğiniz sorunlardan ya da ihtiyaçlardan halihazırda haberdardır ve bu akşam kamaranıza uğramak için size randevu vermiş olabilirler. KBA'larınızı kontrol edin. Bunun dışında istediğiniz zaman revire gidebilirsiniz. Yemekhane bu gece boyunca açık olsa bile yarından itibaren normal çalışma saatlerine geri dönecek. Vakitler ve yemek menüleri için yine KBA'nıza bakabilirsiniz. Son olarak yarından itibaren hepiniz KSG acemi donanımı giyeceksiniz; bunlar şu anda kamaralarınıza bırakılıyor."

Campbell sözlerine biraz ara verdi ve bizi sanırım manidar olduğunu düşündüğü gözlerle süzdü. "Koloni Birliği ve Koloni Savunma Güçleri adına yeni vatandaşlarımız ve en yeni savunmacılarımız olarak size hoş geldiniz diyorum. Tanrı hepinizin yanında olsun ve ileriki günlerde sizleri korusun.

"Bu arada yörüngeden ayrılışımızı seyretmek isterseniz video görüntülerini gözlem güvertesi amfisine aktaracağız. Amfi tüm acemilerin sığabileceği kadar büyüktür, o nedenle oturacak yer bulmak için endişelenmeyin. *Henry Hudson* çok hızlı yol aldığı için yarınki kahvaltı esnasında Dünya çok küçük bir disk haline gelmiş olacak ve akşam yemeğine kalmadan gökyüzündeki parlak bir noktadan başka bir şeye benzemeyecek. Doğduğunuz dünyayı görmek için muhtemelen başka bir fırsat yakalayamayacaksınız. Bunun sizler için bir anlamı varsa amfiye uğramanızı öneririm.

"Ee, yeni oda arkadaşın nasıl?" diye sordu Harry, gözlem güvertesi amfisinde yanımdaki koltuğa otururken.

"O konuya hiç girmek istemiyorum, dedim. KBA'mı kullanarak kamarama gitmiş, oraya vardığımda da oda arkadaşımın, yani Leon Deak'in eşyalarını çoktan yerleştirmiş olduğunu görmüştüm. Leon bana bir göz atıp, "Hey, bakın, İncil manyağı," demiş, sonra da beni kasıtlı olarak görmezden gelmişti, ki bu

yaptığı üç buçuğa üç buçukluk bir odada hiç de kolay değildi. Leon aşağıdaki ranzayı seçmişti (o ranza en azından yetmiş beş yaşındaki dizler için cazip olandı). Ben de valizimi yukarıdaki ranzaya atmış, KBA'mı yanıma almış ve aynı güvertedeki Jesse'yi bulmaya gitmiştim. Jesse'nin oda arkadaşı olan Maggie adlı iyi bir bayan, *Henry Hudson*'ın yörüngeden ayrılmasını izlememeyi seçmişti. Oda arkadaşımın kim olduğunu söylediğimde Jesse gülmeden edememişti.

Hikâyeyi Harry'ye Harry'e anlatırken Jesse tekrar güldü. Harry halden anlar bir edayla omzumu sıvazladı. "Kendini kötü hissetme. Ona sadece Beta Pyxis'e kadar katlanman gerekecek."

"Artık orası hangi cehennemdeyse," dedim. "Senin oda arkadaşın nasıl biri?"

"Ben de bilmiyorum, dedi Harry. "Oraya vardığımda uyuyordu. Üstelik piç kurusu aşağıdaki ranzayı seçmiş."

"Benim oda arkadaşımsa harika biri, dedi Jesse. "Tanıştığımızda bana ev yapımı bir kurabiye ikram etti. Torunu onları ayrılık hediyesi olarak pişirmiş."

"Bana kurabiye falan ikram etmedi," dedim.

"Eh, ne de olsa seninle yaşaması gerekmiyor, değil mi?"

"Kurabiye nasıldı?" diye sordu Harry.

"Yulaflı bir taş gibiydi," dedi Jesse. "Ama mesele o değil. Mesele üçümüz arasında en iyi oda arkadaşına benim sahip olmam. Ben çok özelim. Bakın, işte Dünya." Bir görüntünün belirdiği amfinin kocaman video ekranını parmağıyla işaret etti. Dünya dudak uçuklatıcı bir netlikle orada asılı duruyordu; video ekranını her kim yapmışsa dört dörtlük bir iş çıkarmıştı.

"Keşke bu ekran oturma odamda olsaydı," dedi Harry. "Semteki en popüler futbol maçı partilerini ben verirdim.

"Şuna bakın, dedim. "Hayatımız boyunca bulunduğumuz tek yer orası. Tanıdığımız veya sevdiğimiz herkes orada. Ve şimdi ondan ayrılıyoruz. Bu size de bir şeyler hissettirmiyor mu?"

"Heyecan hissettiriyor," dedi Jesse. "Ve de keder. Ama keder fazla değil."

"Kesinlikle fazla değil," dedi Harry. "Orada yaşlanıp ölmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

"Hâlâ ölebileceğini biliyorsundur herhalde, dedim. "Ne de olsa orduya katılıyorsun.

"Evet, ama yaşlı ölmeyeceğim," dedi Harry. "Genç ölüp arkamda yakışıklı bir ceset bırakmak için ikinci bir fırsatım olacak. Bunu ilk seferinde başaramamanın acısını çıkaracağım.

"Amma romantikmişsin, diye lafı oturttu Jesse.

"Öyleyim tabii, dedi Harry.

"Dinleyin, dedim. "İstasyondan ayrılıyoruz."

Amfinin hoparlörleri *Henry Hudson*'la Koloni İstasyonu arasında gerçekleşen ve *Henry Hudson*'a kalkış izni veren konuşmaları yayınlamaktaydı. Derken alçak bir uğultu yükseldi ve koltuklarımızda belli belirsiz hissedebildiğimiz ufacık bir titreme yaşandı.

"Motorlar," dedi Harry. Jesse'yle ben başımızı salladık.

Sonra Dünya video ekranında yavaş yavaş küçülmeye başladı. Hâlâ kocamandı ve hâlâ parlak bir mavi-beyaz renkteydi; fakat açıkça ve önlenemez biçimde ekranın daha küçük bir bölümünü kaplamaya başlıyordu. Orada bulunan yüzlerce acemi hep birlikte onun ufalmasını seyrettik. Dönüp Harry'e baktığımda, evvelki atıp tutmalarına rağmen sessiz ve düşünceli olduğunu gördüm. Jesse'nin yanağında bir damla gözyaşı vardı.

"Hey," deyip elini tuttum. "Hani fazla keder yoktu?"

Bana gülümseyerek elimi sıktı. "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Fazla keder yok. Ama biraz var. Biraz var."

Orada bir müddet daha oturduk ve bilip bildiğimiz her şeyin ekranda ufalmasını seyrettik.

KBA'mı beni 0600'da uyandıracak şekilde kurmuştum. Küçük hoparlörlerinden çıkan ve ben uyanana kadar giderek artan hafif bir müzikle bunu başardı. Müziği kapattım ve kendimi yukarıdaki ranzadan sessizce indirdim. Görebileyim diye gardırobun içindeki küçük ışığı yaktım ve bir havlu bulabilmek amacıyla eşelendim. Gardıropta benim ve Leon'un acemi kıyafetleri

asılıydı: Koloni açık mavisi renginde ikişer adet eşofman altı ve üstü, yine açık mavi iki tişört, haki tarzı ve ipli iki adet paçalı don, iki çift beyaz çorap, iki tane slip külot ve mavi spor ayakkabılar. Anlaşılan Beta Pyxis'e varana dek resmi üniformaya ihtiyacımız olmayacaktı. Üstüme bir tişörtle eşofman altı geçirdim, gardıropta asılı duran havlulardan birini kaptım ve duş almak için koridorun sonuna doğru gittim.

Geri geldiğimde bütün ışıklar yanıyordu. Buna rağmen Leon hâlâ ranzasındaydı–ışıklar otomatik olarak açılmış olmalıydı. Tişörtümün üstüne bir eşofman geçirip kıyafetime çoraplar ve spor ayakkabılar ekledim; bir koşuya çıkmak veya o gün her ne yapmam gerekiyorsa onu yapmak için hazırdım. Ama şimdi kahvaltı vaktiydi. Odadan çıkmadan önce Leon'u nazikçe dürttüm. Hıyarın tekiydi, fakat hıyarlar bile uyuyakalıp yemeği kaçırmaktan hoşlanmazlar. Kahvaltı etmek isteyip istemediğini sordum.

"Ne?" dedi uyku sersemliğiyle. "Hayır. Beni rahat bırak."

"Emin misin Leon?" diye sordum. "Kahvaltı için ne derler bilirsin. Günün en önemli öğünüdür falan. Gel bakalım. Enerjini koruman lazım.

Leon resmen hırıldadı. "Annem otuz sene önce öldü ve bildiğim kadarıyla senin vücudunda hayata dönmedi. O yüzden siktir git de uyuyayım."

Leon'un yumuşamadığını görmek hoştu. "Peki," dedim. "Kahvaltıdan sonra gelirim."

Leon homurdanarak sırtını döndü. Ben de yemekhaneye yollandım.

Kahvaltı enfesti; üstelik bunu Gandi'ye bile orucunu bozdurtabilecek kadar güzel kahvaltılar hazırlayabilen bir kadınla evlenmiş olmama rağmen söylüyorum. Pudra şekeriyle gerçek Vermont akağacı gibi bir tada sahip (ağzınızdakinin Vermont akağaç şurubu olduğundan emin değilseniz onu hiç tatmamışsınız demektir) şurup içinde yüzen altın sarısı, çıtır çıtır ve hafif mi hafif iki tatlı gözleme aldım. Üzerlerindeki birer top kaymak gibi tereyağı, eridikçe gözlemelerin karelerindeki derin kuyuları sanatsal

bir üslupla dolduruyordu. Nar gibi kızarmış birkaç yumurtayı, esmer şekerde pişirilmiş birbirinden kalın dört dilim domuz salamını, henüz sıkıldığının farkına bile varmamış meyvelerden gelme portakal suyunu ve daha yeni öğütülmüş bir bardak kahveyi de bunlara ekledim.

Ölüp de cennete gittiğimi sanmaya başlıyordum. Artık Dünya'da yasal olarak ölü sayıldığım ve bir uzay gemisiyle güneş sistemini katetmekte olduğum için sanırım bu izlenimimde pek haksız değildim.

"Vay canına," dedi yanına oturduğum adam, ben tepeleme dolu kahvaltı tepsimi masaya bırakırken. "Tepsideki onca yağa bak. Sen resmen bir otopsi istiyorsun. Ben doktorum; böyle şeyleri bilirim."

"Tabii canım, deyip adamın tepsisini gösterdim. "Sen de dört yumurtadan yapılmış bir omlet üzerinde çalışıyor gibisin. Üstelik yumurta başına yarımşar kilo jambon ve kaşar peyniri de var."

"'Dediğimi yap, yaptığımı değil.' Hekimlik yaparken sloganım buydu," dedi adam. "Hastalarım beni örnek alacaklarına sözlerime kulak verselerdi şimdi çoğu yaşıyor olurdu. Hepimiz bundan kendimize ders çıkarmalıyız. Bu arada ismim Thomas Jane."

"John Perry," deyip onunla el sıkıştım.

"Tanıştığımıza sevindim, dedi adam. "Ama aynı zamanda üzüldüm de, çünkü onların hepsini yersen bir saate kalmadan kalp krizinden ölürsün."

"Sakın onu dinleme John," dedi masanın karşısındaki kadın. Kadının kendi tepsisi, krep ve sucuklardan artakalan yağla doluydu. "Tekrar sırada bekleme zahmetine girmemek için Tom kahvaltına göz koydu, hepsi bu. Zaten sucuğumun yarısını öyle kaybettim.

"Suçlaman doğru olduğu kadar alakasız da," diye karşı çıktı Thomas. "Canımın tatlı gözleme çektiğini itiraf ediyorum. Bunu reddedecek değilim. Ama dostumuzun ömrünü uzatmak için kendi atardamarlarımı feda etmem gerekiyorsa varsın olsun. Bunu silah arkadaşını kurtarmak için bir el bombasının üstüne

atlamanın yemekteki karşılığı olarak da düşünebilirsin.

"Çoğu el bombası şurupla kaplı değildir," dedi kadın.

"Belki de olmalıdır," dedi Thomas. "Olsaydı özverili davranışlarla çok daha sık karşılaşırdık."

"Buyur," deyip bir gözlemeyi ortadan ikiye böldüm. "Kendini bunun üstüne at."

"Balıklama dalacağım," diye söz verdi Thomas.

"Bunu duymak yüreğimize su serpti," dedim.

Masanın karşı tarafındaki kadın kendini Susan Reardon olarak tanıttı. Kısa bir süre öncesine kadar Bellevue, Washington'da yaşıyordu. "Şu ana dek küçük uzay maceramız hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu bana.

"Yemeklerin bu kadar güzel olduğunu bilseydim yıllar önce askere yazılmanın bir yolunu bulurdum," dedim. "Ordu yemeklerinin böyle olacağını kim bilebilirdi?"

"Bence *henüz* orduya katılmış değiliz," diye ağzı tatlı gözlemeyle dolu olarak konuştu Thomas. "Bana kalırsa burası Koloni Savunma Güçlerinin bir tür bekleme odası, bilmem anlatabildim mi. Gerçek ordu yemekleri bu kadar çeşitli olmayacaktır. Şu anda yaptığımız gibi spor ayakkabılarla gezinebileceğimizden de kuşkuluyum."

"Yani bizi yavaş yavaş alıştırdıklarını düşünüyorsun, dedim.

"Evet," dedi Thomas. "Bakın, bu gemide birbirine tamamıyla yabancı bin insan var. Hepsi de artık evsiz, ailesiz ve mesleksiz kalmış durumda. Bu da çok büyük bir ruhsal sarsıntıya yol açıyor. Bırak da dikkatimizi dağıtmak için bize harika bir yemek hazırlayıversinler."

"John!" Harry beni sıranın oradan gördü. El sallayarak onu çağırdım. O ve başka bir adam ellerinde birer tepsiyle yanımıza geldiler.

"Bu oda arkadaşım Alan Rosenthal," diye adamı tanıttı Harry.

"Namı diğer Uyuyan Güzel," dedim.

"Tarifinin sadece yarısı doğru," dedi Alan. "Sahiden de çok güzelim." Harry, Alan, Susan ve Thomas'ı birbirleriyle tanıştırdı.

"Cık cık," dedi Thomas, yeni gelenlerin tepsilerini inceleyerek. "Eli kulağında iki kalp krizi vakası daha."

"Tom'a bir çift salam versen iyi olacak Harry," dedim. "Yoksa çenesinden kurtulamayız."

"Bana yiyecekle rüşvet verilebileceği imasını kınıyorum," dedi Thomas.

"İma falan etmedi," dedi Susan. "Açık açık söyledi."

"Eh, oda arkadaşı çekilişinin senin için kötü sonuçlandığını biliyorum," dedi Harry bana. O sırada uzattığı iki dilim domuz salamını Thomas büyük bir ciddiyetle aldı. "Ama benim şansım yaver gitti. Alan bir kuramsal fizikçi. Kafası zehir gibi çalışıyor."

"Ve bir o kadar da güzel," diye laf attı Susan.

"O ayrıntıyı unutmadığın için teşekkürler," dedi Alan.

"Anlaşılan burası epey zeki yetişkinlerle dolu bir masa," dedi Harry. "Sizce bugün bizi neler bekliyor?"

"Benim için saat 0800'a muayene planlamışlar," dedim. "Galiba aynı şey hepimiz için geçerli."

"Doğru," dedi Harry. "Ama ben size bunun ne anlama geldiğini soruyorum. Sizce gençleşme terapilerimize bugün mü başlayacağız? Yaşlılıktan bugün mü kurtulacağız?"

"Yaşlılıktan kurtulup kurtulmayacağımızı bilmiyoruz," dedi Thomas. "Askerleri genç olarak hayal ettiğimiz için hepimiz kafamızda onu kurduk. Ama bir düşünün. Hiçbirimiz gerçek bir Koloni askeriyle karşılaşmış değil. Sadece varsaydık ve varsayımlarımız tamamen yanlış olabilir."

"İyi de yaşlı askerlerden kime ne fayda gelir?" diye sordu Alan. "Beni şimdiki halimle cepheye gönderirlerse kime ne yararım dokunur bilmiyorum. Sırt ağrım var. Dün fasulye sırığı platformundan uçuş kapısına kadar yürümek bile canımı çıkardı. Sırtımda çanta ve elimde silahla uygun adım otuz kilometre yürümeyi hayal bile edemiyorum.

"Bazı onarımlardan geçeceğimiz belli," dedi Thomas. "Ama bu, yeniden 'genç' olmakla aynı değil. Ben bir doktorum ve böyle şeylerden anlarım. Her yaşta insan vücudunu daha iyi çalışır hale

getirebilir ve ondan yüksek randıman alabilirsiniz, ama her yaşın belli bir kapasite sınırı vardır. Yetmiş beşindeki bir vücut, yaşı itibarıyla daha genç olanlar kadar hızlı, esnek ve kolay onarılabilir değildir. Tabii hâlâ müthiş şeyler başarabilir. Övünmek gibi olmasın, ama Dünya'dayken düzenli olarak on kilometrelik yarışlarda koşardım. Sonuncusunu koşalı daha bir ay bile geçmedi. Üstelik elli beşime kıyasla daha hızlıydım.

"Elli beşinde nasıldın?" diye sordum.

"Eh, sorun da o," dedi Thomas. "Elli beşimdeyken miskin şişkonun tekiydim. Kendime iyi bakma konusunu ciddiye almam için kalbimin değişmesi gerekti. Demek istediğim şu ki, yüksek randımana sahip yetmiş beş yaşında bir vücut, 'genç' olmasa bile sırf harika bir formda olduğu için pek çok şeyi başarabilir. Belki bu ordu için de gereken sadece odur. Belki evrendeki diğer zeki canlı türleri kolay lokmadır. Eğer öyleyse *yaşlı* askerlerden oluşan bir ordu kurmak garip de olsa bir anlam taşıyacaktır, çünkü genç insanlar yaşadıkları topluma daha faydalıdırlar. Onların önlerinde koca bir ömür varken bizler pekâlâ harcanabiliriz."

"Belki de yine yaşlı kalacağız ama turp gibi sağlıklı olacağız yani," dedi Harry.

"Aynen öyle," dedi Thomas.

"Böyle konuşma. Moralimi bozuyorsun," dedi Harry.

"Meyve kokteylini bana verirsen susarım," dedi Thomas.

"Dediğin gibi yüksek randımanlı yetmiş beşlilere dönüştürülsek bile," dedi Susan, "yaşlanmaya devam edeceğiz. Beş sene sonra yüksek randımanlı seksenliler haline geleceğiz. Yani askeri açıdan kullanışlılığımızın bir üst sınırı olacak."

Thomas omuz silkti. "Devremiz iki yıllık. Belki bizi sadece o kadarlığına işler halde tutmaları gerekiyordur. Yetmiş beşle yetmiş yedi arasındaki fark, yetmiş beşle seksen arasındaki kadar büyük değildir. Hattâ yetmiş yediyle seksen arasındaki kadar bile değildir. Her yıl yüz binlercemiz askere yazılıyor. İki yıl sonra bizi 'taze' acemilerle değiştiriverirler, olur biter."

"Bizi on seneliğine alıkoyabilirler," dedim. "Sözleşmede öyle

yazıyordu. Bu da bizi o kadarlık bir zaman boyunca işler halde tutacak teknolojiye sahip olduklarını doğruluyor gibi."

"Hem DNA'mız dosyalarda kayıtlı," dedi Harry. "Belki de eskileriyle değiştirmek için yeni parçalar falan klonlamışlardır."

"Doğru," diye itiraf etti Thomas. "Ama klonlanmış bir bedendeki her organı, kemiği, kası ve siniri bizimkilerle değiştirmek uzun iştir. Üstelik nakledilemeyecek beyinlerimizle yetinmeleri gerekir."

Thomas etrafına bakındı ve masadaki herkesin neşesini kaçırdığını nihayet fark etti. "Tekrar genç olmayacağımızı söylemiyorum," dedi. "Bu gemide gördüklerimiz bile beni Koloni Birliği'nin evdekinden çok daha iyi bir teknolojiye sahip olduğuna inandırmaya yetiyor. Ama bir tıp doktoru olarak yaşlanma sürecini düşündüğümüz kadar nasıl geri çevirebileceklerini hayal etmekte zorlanıyorum."

"Yaşlanmak başa bela," dedi Alan. "En azından o kadarından eminiz."

"Bizi her halükârda geliştireceklerine dair kesin bir kanıt var," dedim.

"Hemen söyle," dedi Harry. "Tom'un galaksinin en yaşlı ordusu teorisi iştahımı kaçırıyor."

"Ben de onu diyorum," dedim. "Vücutlarımızı düzeltemeyecek olsalardı çoğumuzu bir ay içinde öldürecek kadar yağ içeren yiyeceklerle beslemezlerdi bizi."

"Çok doğru," dedi Susan. "Harika bir noktaya değindin. Daha şimdiden kendimi iyi hissediyorum."

"Teşekkürler," dedim. "Ve bu kanıta dayanarak Koloni Savunma Güçlerinin beni tüm illetlerimden kurtaracağına öyle çok güveniyorum ki, ikinci porsiyonumu almaya gideceğim."

"Gitmişken bana da biraz gözleme getir," dedi Thomas.

"Hey, Leon," deyip adamın yağ bağlamış gövdesini hafifçe ittim. "Kalk artık. Uyku vakti sona erdi. Saat sekizde randevun var."

Leon yatağında hareketsiz yatmayı sürdürdü. Gözlerimi yuvarlayarak iç geçirdim ve onu daha sert itmek için eğildim. İşte o zaman dudaklarının mosmor olduğunu fark ettim.

Hay aksi, diye içimden geçirip onu sarstım. Hiçbir tepki gelmedi. Onu gövdesinden tuttum ve ranzasından çekip yere indirdim. Cansız bir kütleyi oynatmaktan farksızdı bu.

KBA'mı alıp tıbbi yardım çağırdım. Sonra Leon'un yanına diz çöktüm ve ağzına nefes verip kalp masajı yaptım. Bir çift Koloni tıp personeli gelip beni onun üzerinden alana dek de bunu sürdürdüm.

O zamana kadar açık kapının önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı; gözüme Jesse ilişti ve odaya girmesi için elimi uzattım. Leon'u yerde görünce eli hemen ağzına gitti. Ona çabucak sarıldım.

"Durumu nasıl?" diye sordum Kolonicilerden birine. Adam o sırada kendi KBA'sına bakıyordu.

"Ölmüş," dedi. "Yaklaşık bir saat önce. Kalp krizi gibi görünüyor." KBA'sını bırakıp ayağa kalktı ve Leon'a göz attı. "Zavallı herif. Bunca yol geldikten sonra kalbi tekleyivermiş."

"Hayalet Tugay için bir son dakika gönüllüsü," dedi diğer Kolonici.

Ona sert bir bakış attım. Böyle bir zamanda espri yapmanın hiç de yakışık almadığını düşünüyordum.

dört

"Bakalım kim gelmiş," dedi doktor, bürosuna girdiğim sırada başını oldukça büyük KBA'sından kaldırarak. "Siz John Perry'siniz, değil mi?"

"Öyleyim," dedim.

"Ben Doktor Russell," dedi adam, sonra da beni şöyle bir süzdü. "Köpeğinizi yitirmiş gibi bir haliniz var."

"Aslında," dedim, "oda arkadaşımı yitirdim.

"Ah, evet," diyen adam KBA'sına tekrar göz attı. "Leon Deak. Sizden hemen sonra onunla ilgilenecektim. Kötü bir zamanlama. Neyse, bari onu programdan çıkaralım." KBA ekranına birkaç saniyeliğine dokundu, işi bittiğinde de yapmacık bir tebessüm etti. Doktor Russell'ın hastalarına karşı olan tutumu pek de tatmin edici sayılmazdı.

"Şimdi, diyerek dikkatini yeniden bana verdi, "sizi bir gözden geçirelim."

Muayenehane Doktor Russell'dan, benden, doktor için bir sandalyeden, küçük bir masadan ve iki tane kuvözden ibaretti. İnsan hatlarına göre şekillendirilmiş kuvözlerden her birinin kıvrımlı ve şeffaf bir kapağı vardı. Üzerlerinde kollu birer aparat duruyor, bunların ucunda da kâsemsi birer eklenti bulunuyordu. 'Kâseler' tam da bir insan kafasının sığabileceği boyutta gibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse beni bir nebze kaygılandırıyorlardı.

"Lütfen oturun ve rahat etmeye bakın. Sonra da işe koyulacağız," diyen Doktor Russell bana en yakın kuvözün kapağını açtı.

"Üzerimdeki bir şeyleri çıkarmam gerekiyor mu?" dedim. Hatırladığım kadarıyla bedensel bir muayene, bedensel olarak ince-

lenmeyi gerektirirdi.

"Hayır," dedi adam. "Ama daha rahat edecekseniz hiç çekinmeyin."

"Gerekmediği halde soyunan oluyor mu?" diye sordum.

"Aslına bakarsanız evet," dedi doktor. "Uzun zaman bir şeyi belli bir şekilde yapmanız söylenirse o alışkanlıktan vazgeçmeniz zordur."

Kıyafetimi üzerimde bıraktım. KBA'mı masaya koydum, kuvözün önünde durdum, ona sırtımı döndüm ve arkama yaslanarak içindeki oyuğa yerleştim. Doktor Russell kapağı kapatıp geri çekildi. "Ben kuvözü ayarlarken biraz bekleyin," deyip KBA'sına dokundu. Kuvözdeki insan biçimli oyuğun değiştiğini ve ölçülerime uyum sağladığını hissettim.

"Bak bu oldukça ürkütücüydü," dedim.

Doktor Russell gülümsedi. "Şimdi biraz titreşim hissedeceksiniz," dedi ve haklı çıktı.

"Bir şey soracağım," dedim, altımdaki kuvöz hafifçe sarsılırken. "Bekleme odasındaki diğerleri var ya, buraya geldikten sonra nereye gittiler?"

"Şuradaki kapıdan çıktılar." Başını KBA'sından kaldırmaksızın elini arkasına doğru salladı. "Orada nekahet bölümü var."

"*Nekahet* bölümü mü?"

"Endişelenmeyin, dedi. "Muayene hiç de kulağa geldiği kadar kötü değildir. Hattâ taramanızı bitirdik sayılır." Parmağını yine KBA'sına dokundurdu ve titreşim kesildi.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

"Yerinizden kıpırdamayın yeter," dedi Doktor Russell. "Yapacak biraz daha işimiz var ve muayenenin sonuçlarını gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Yani bittiğini mi söylüyorsunuz?" dedim.

"Modern tıp harika bir şey, değil mi?" dedi. Taramamın bir özetini indirmekte olan KBA ekranını bana gösterdi. "Dilinizi çıkarıp 'Aaaaa' demeniz bile gerekmiyor."

"İyi de böyle bir muayene ne kadar ayrıntılı olabilir ki?"

"Yeteri kadar," dedi. "Bay Perry, en sen ne zaman bir muayeneden geçtiniz?"

"Yaklaşık altı ay önce," dedim.

"Doktorunuzun teşhisi neydi?"

"Kan basıncımın normalden biraz daha yüksek çıkması dışında iyi durumda olduğumu söyledi. Neden?"

"Eh, haksız değilmiş," dedi Doktor Russell. "Ancak testis kanserini gözden kaçırmışa benziyor."

"Efendim?" dedim.

Doktor Russell KBA ekranını yine bana doğru çevirdi; ekranda bu sefer üreme organlarımın farklı renklerdeki bir temsili yer alıyordu. Takımım hayatımda ilk defa burnumun dibine kadar sokulmaktaydı. "İşte," diyerek sol testisimdeki koyu renkli bir lekeyi işaret etti. "Yumru burada. Epey de büyükmüş. Kanser olduğu her halinden belli.

Adama dik dik baktım. "Biliyor musunuz Doktor Russell, çoğu doktor bu haberi vermek için daha nazik bir yol seçerdi."

"Kusura bakmayın Bay Perry," dedi Doktor Russell. "Tasasız gözükmem istemem. Ama bu sahiden de bir sorun teşkil etmiyor. Testis kanseri Dünya'da bile kolayca tedavi edilebilir, özellikle de sizdeki gibi erken safhalardayken. En kötü ihtimalle testisi kaybedersiniz, ama bu bile önemli bir engel sayılmaz."

"Tabii testis size ait olmadığı sürece," diye homurdandım.

"O dediğiniz daha ziyade psikolojik bir konu," dedi Doktor Russell. "Ne olursa olsun şu an için kaygılanmanızı istemiyorum. Bir-iki gün içerisinde kapsamlı bir bedensel bakımdan geçeceksiniz ve testisinizle o zaman ilgileneceğiz. Bu esnada herhangi bir sorun yaşayacağınızı zannetmiyorum. Kanser hâlâ testisle sınırlı. Ciğerlere veya lenf bezlerine yayılmış değil. İyi durumdasınız.

"Topum patlayacak mı?" dedim.

Doktor Russell gülümsedi. "Sanırım şimdilik patlamayacak," dedi. "Patlarsa da endişelenecek daha önemli şeyleriniz olacaktır. Dediğim gibi, sahiden de büyük bir sorun sayılmayacak kanser dışında sizin yaşınızdaki bir erkeğin olup olabileceği kadar iyi

durumdasınız. Bu iyi haber: şu noktada başka bir şey yapmamıza gerek yok."

"Ciddi bir sorunla karşılaşsaydınız ne yapardınız?" diye sordum. "Mesela kanser ölümcül safhada olsaydı?"

"'Ölümcül' oldukça belirsiz bir ifade Bay Perry," dedi Doktor Russell. "Uzun vadede hepimiz ölümcül vakayız. Bu muayenedeki amacımız, sonraki birkaç günü atlatabilsinler diye yakın bir tehlike içindeki acemilerin sağlık durumunu kontrol altında tutmak. Talihsiz oda arkadaşınız Bay Deak'in vakası pek de sıra dışı değil. Bu noktaya kadar gelip de değerlendirmeden hemen önce ölen bir sürü acemimiz oluyor. Tabii böyle bir şey hiçbirimiz için iyi değil."

Doktor Russell, KBA'sına baktı. "Kalp krizinden ölen Bay Deak'in durumunda muhtemelen damarlardaki plak birikimini temizler ve yırtılmaları önlemek maksadıyla ona atardamar duvarlarını güçlendirici bir bileşim verirdik. Bu en yaygın tedavimizdir. Yetmiş beş yaşındaki çoğu atardamar biraz desteğe ihtiyaç duyar. Sizin durumunuzdaysa ileri safhadaki bir kanserle karşılaşsaydık tümörleri küçültür, hayati fonksiyonlarınıza yakın bir tehlike teşkil etmeyecek hale getirirdik. Sonra da hastalıklı bölgeyi kapatırdık ki önümüzdeki birkaç gün boyunca herhangi bir sorunla karşılaşmayasınız."

"Niye bütünüyle tedavi etmezdiniz?" diye sordum. "Madem hastalıklı bölgeyi 'kapatabiliyorsunuz', herhalde isterseniz orayı tamamen iyileştirebilirsiniz de."

"İyileştirebiliriz, ama buna gerek yok," dedi Doktor Russell. "Bir-iki gün içerisinde daha kapsamlı bir revizyondan geçeceksiniz. Sizi o zamana dek canlı tutmamız gerekiyor, hepsi bu.

"Peki 'kapsamlı revizyon' ne demek oluyor?" dedim.

"İşimiz bittiği zaman testisinizdeki kanserli bir nokta için endişelendiğinize hayıflanacaksınız demek oluyor," dedi adam. "Size en azından o kadarını vaat edebilirim. Şimdi, burada yapmamız gereken bir şey daha var. Lütfen başınızı öne doğru uzatın."

İstenileni yaptım. Doktor Russell uzandı ve ürkütücü kol kâsesini başımın tam üstüne getirdi. "Önümüzdeki iki gün boyunca beyin faaliyetiniz hakkında iyi bir izlenim edinmemiz büyük önem taşıyor," deyip geri çekildi. "Bunu yapmak için de kafatasınıza bir dizi verici yerleştireceğim." Konuşurken KBA'sının ekranına dokundu. Bu hareketine giderek daha az güveniyordum. Kâse kafatasıma otururken hafif bir emme sesi çıktı.

"O dediğinizi nasıl yapacaksınız?" diye sordum.

"Şey, şu an herhalde kafa derinizde ve ensenizde azıcık gıdıklanma hissediyorsunuzdur," dedi Doktor Russell. Hissediyordum da. "Bu his, yerlerini alan enjektörlerden kaynaklanıyor. Vericileri derinin altına o minik iğneler yerleştirecek. Vericiler çok küçük olmalarına rağmen çok sayıdadırlar. Aşağı yukarı yirmi bin tane. Endişelenmeyin, kendi kendilerini sterilize edebilirler."

"Bu işlem canımı acıtacak mı?" diye sordum.

"Çok fazla değil," dedi ve KBA'sının ekranına dokundu. Yirmi bin tane mikro verici, dört balta sapıyla başıma aynı anda vuruluyormuşçasına kafatasıma *güm* diye indi.

"Kahretsin!" Başımı tutayım derken ellerimi kuvözün kapağına çarptım. "Orospu çocuğu!" diye bağırdım Doktor Russell'a. "Canımın acımayacağını söylemiştin!"

'"Çok fazla değil' demiştim, dedi Doktor Russell.

"Neye kıyasla çok fazla acımayacaktı? Başıma bir filin basmasına mı?"

"Vericiler birbirine bağlanırkenki acıya kıyasla, dedi Doktor Russell. "Neyse ki o da biter bitmez acı dinecek. Şimdi kıpırdamayın; bu iş sadece bir dakika sürecek." KBA'sına tekrar dokundu. Sanki kafatasıma her yönden sekiz bin iğne battı.

Hayatımda bir doktora yumruk atmayı o denli istememiştim hiç.

"Bilemiyorum," dedi Harry. "Bence ilginç bir görünüm." Bunun ardından, artık hepimizde olduğu gibi beyin faaliyetini ölçen

yirmi bin derialtı vericisinin bulunduğu griye çalan alacalı başını sıvazladı.

Kahvaltıdaki ekip öğle yemeğinde tekrar bir araya gelmişti ve bu sefer Jesse'yle oda arkadaşı Maggie de kalabalığa katılmıştı. Harry artık resmen bir arkadaş grubu olduğumuzu ilan etmiş, bize 'Moruklar' adını yakıştırmış ve yandaki masaya bir yiyecek savaşı açmamızı önermişti. Yapılan oylamayla bu teklifi reddedilmişti; özellikle de Thomas'ın fırlatılacak gıdaları yiyemeyeceğimizi belirtmesi üzerine. Üstelik öğle yemeği, kahvaltıdan bile daha iyiydi; tabii böyle bir şey mümkünse.

"Benim şikâyetim yok," dedi Thomas. "Bu sabahki beyin enjeksiyonu yüzünden neredeyse bir şey yiyemeyecek kadar asabım bozuldu."

"Bunu hayal bile edemiyorum," dedi Susan.

"'Neredeyse' dediğimi hatırlatırım," diye karşılık verdi Thomas. "Ama bakın ne diyeceğim. Keşke Dünya'dayken o kuvözlerden biri bende de olsaydı. Muayene süreleri yüzde seksen kısalır, golf oynamaya daha çok vakit kalırdı."

"Hastalarına bağlılığın insanın gözünü yaşartıyor," dedi Jesse.

"Pöh," dedi Thomas. "Golfü genelde onlarla oynardım. Hiçbiri öyle bir şeye karşı çıkmazdı. Üstelik itiraf etmesi zor olsa da doktorum benim yapıp yapabileceğimden çok daha iyi bir tetkikte bulundu. O şey bir teşhisçinin hayali sanki. Pankreasımda mikroskobik bir tümör tespit etti. Evdeyken tümör çok daha büyüyene veya hasta çeşitli belirtiler göstermeye başlayana kadar ben onu asla tespit edemezdim. Peki sizde beklenmedik bir şey çıktı mı?"

"Akciğer kanseri," dedi Harry. "Küçük küçük benekler."

"Yumurtalık kistleri," dedi Jesse. Maggie de aynı şeyi söyledi.

"Başlangıç aşamasındaki romatizmadan kaynaklanan mafsal iltihabı," dedi Alan.

"Testis kanseri," dedim

Masadaki her erkek yüzünü ekşitti. "Of," dedi Thomas.

"Yaşayacağımı söylediler," dedim.

"Yürürken topallayacaksın, o kadar," dedi Susan.

"Bu konuyu kapatalım," dedim.

"Sorunları niçin gidermediklerini anlamıyorum," dedi Jesse. "Doktorum bana sakız büyüklüğünde bir kist gösterdi, sonra da kaygılanma dedi. Ama öyle bir şeyi kafama takmayacak bir yapıda olduğumu hiç sanmıyorum."

"Thomas, sözüm ona sen de bir doktorsun, dedi Susan ve grimsi bir renge bürünmüş alnına dokundu. "Bu küçük zamazingolara ne gerek var? Niye beynimizi taramadan geçirip işi bitirmiyorlar?"

"Tahmin yürütmem gerekirse, ki elimde hiçbir bilgi olmadığı için gerekiyor," dedi Thomas, "eğitimimiz sırasında beyinlerimizi faal halde görmek istiyorlar. Ama bizi bir makineye bağlayıp da bunu yapamayacakları için makineleri bize bağlıyorlar."

"Zaten bildiğim bir şeyi inandırıcı bir dille açıkladığın için sağ ol," dedi Susan. "Benim sorduğum şu: bu tür ölçümler ne işe yarıyor olabilir?"

"Bilmem," dedi Thomas. "Belki sahiden de yeni beyinler için ölçümüzü alıyorlardır. Veya yeni beyin materyali eklemenin bir yoluna sahiptirler ve beyinlerimizin hangi kısımlarının desteğe ihtiyaç duyduğunu görmeleri gerekiyordur. Umarım bu kahrolası şeylerden bir diziyi daha kafamıza sokmazlar. İlki beni neredeyse acıdan gebertecekti."

"Söz acıdan açılmışken," diyen Alan bana doğru döndü, "bu sabah oda arkadaşını yitirdiğini duydum. İyi misin bari?"

"İyiyim, dedim. "Yine de can sıkıcı bir durum. Doktorum, Leon bu sabahki randevusuna gidebilseydi büyük ihtimalle onu ölmekten alıkoyabileceklerini söyledi. Ona bir plak giderici mi ne verirlermiş. Keşke Leon'u zorla kahvaltıya kaldırmış olsaydım diyorum. Öyle yapsaydım belki randevusuna gidecek kadar yaşayabilirdi."

"Kendini suçlama," dedi Thomas. "Bilmen mümkün değildi. İnsanlar bazen ölüverir."

"Tabii, ama doktorumun deyimiyle 'kapsamlı bir revizyondan' günler önce değil."

Harry lafa karıştı. "Duygusuz davranmak gibi olmasın ama–"

"Böyle başlayan bir sözden hayır gelmeyeceği belli," dedi Susan.

"–ama üniversitede okuduğum yıllarda," diye devam etti Harry, Susan'a bir parça ekmek atarak, "oda arkadaşın öldüğü takdirde genellikle o dönemin finallerinden muaf tutulurdun. Bilirsin ya, geçirdiğin travma yüzünden."

"İşin tuhafı, oda arkadaşın da onlardan muaf tutulurdu," dedi Susan. "Üstelik aynı sebepten."

"O kadarını hiç düşünmemiştim," dedi Harry. "Her neyse, acaba bugün için planladıkları değerlendirmeleri ertelemene izin verirler mi?"

"Ondan kuşkuluyum, dedim. "Zaten verseler bile ben öyle bir teklifi reddederim. Başka ne yapacağım? Bütün gün kamaramda mı oturacağım? Moral bozucu diye asıl ona derler. Orada biri öldü ne de olsa."

"İstersen taşınabilirsin," dedi Jesse. "Belki oda arkadaşı ölen başka biri daha vardır."

"Amma tüyler ürpertici bir düşünce," dedim. "Neyse, zaten taşınmak gibi bir niyetim yok. Leon öldüğü için üzgünüm tabii. Ama artık kendime ait bir odam var."

"Anlaşılan iyileşme süreci başlamış bile," dedi Alan.

"Acımı unutmaya çalışıyorum, hepsi bu," dedim.

Susan durduk yerde Maggie'ye, "Fazla konuşmuyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır," cevabını verdi Maggie.

"Hey, programınızda şimdi ne var?" diye sordu Jesse.

Herkes KBA'sına uzandı, sonra da suçlu bir edayla durdu.

"Bir an lise yıllarımıza dönmüş gibi olduk," dedi Susan.

"Canı cehenneme," dedi Harry ve KBA'sını çıkardı. "Zaten bir yemekhane grubu kurduk. Varsın gerisi de gelsin."

Harry'yle benim ilk değerlendirme seansımıza birlikte gireceğimiz anlaşıldı. İkimiz masa ve sandalyelerin dizili olduğu bir konferans odasına yönlendirildik.

"Vay canına," dedi Harry, yerlerimize geçtiğimiz sırada. "Sahiden liseye dönmüşüz.

Bizimle ilgilenecek olan Koloni görevlisi odaya girdiğinde bu gözlem daha da pekişti. "Şimdi temel dil ve matematik becerileriniz sınanacak," dedi gözetmen. "İlk testiniz KBA'larınıza yükleniyor. Çoktan seçmeli olacak. Lütfen otuz dakikalık zaman diliminde cevaplandırabildiğiniz kadar soru cevaplandırın. Otuz dakikanız sona ermeden önce bitirirseniz lütfen sessizce oturup cevaplarınızı gözden geçirin. Lütfen diğer kursiyerlerle işbirliği yapmayın. Lütfen hemen başlayın.

Başımı eğip KBA'ma baktım. Bir kelime benzerliği sorusu vardı üzerinde.

"Dalga geçiyor olmalısınız," dedim. Odadaki diğer insanlar da kıkırdıyorlardı.

Harry elini kaldırdı. "Bayan?" dedi. "Harvard'a girmek için kaç alınam gerekiyor?"

"O espriyi daha önce de duydum, dedi Koloni görevlisi. "Lütfen sessiz olup testi çözün.

"Matematik notumu yükseltmek için altmış senedir bekliyordum," dedi Harry. "Bakalım şimdi kaç alacağım.

İkinci değerlendirmemiz ilkinden de kötüydü.

"Lütfen beyaz kareye bakın. Onu başınızla değil, sadece gözlerinizle takip edin. Koloni görevlisi odadaki ışıkları kıstı. Altmış çift göz, duvardaki kareye odaklandı. Kare yavaşça hareket etmeye başladı.

"Bunun için uzaya çıktığıma inanamıyorum," dedi Harry.

"Belki bir değişiklik olur," dedim. "Şansımız yaver giderse bakacak bir beyaz kareye daha kavuşuruz."

Duvarda ikinci beyaz kare belirdi.

"Buraya daha önce de geldin, değil mi?" dedi Harry.

Harry'yle daha sonra ayrıldık ve kendi başıma bazı faaliyetlerde bulundum.

Girdiğim ilk odada bir Koloni görevlisi ve bir küp yığını vardı.

"Lütfen bunlardan bir ev yapın," dedi görevli.

"Fazladan bir kutu meyve suyu verirsen yaparım," dedim.

"Verebilir miyim bakacağım," diye vaat etti görevli. Küplerden bir ev yapıp bir sonraki odaya geçtim. Oradaki görevli önüme kâğıt-kalem koydu.

"Labirentin ortasından başlayarak dış kenara ulaşmaya çalışın."

"Tann aşkına," dedim. "Uyuşturucu verilmiş bir fare bile bunu başarabilir."

"Umalım da öyle olsun," dedi Koloni görevlisi. "Siz yine de yapın."

Yaptım. Sonraki odada bulunan görevli, karşıma çıkacak sayıları ve harfleri söylememi istedi. Ben de sebebini merak etmeyi bırakıp sadece denilenleri yapmayı öğrendim.

Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde tepem attı.

"Dosyanızı okuyordum," dedi karşımdaki Koloni görevlisi. Güçlü bir rüzgâr çıksa uçurtma misali uçacakmış gibi gözüken incecik genç bir adamdı.

"Peki," dedim.

"Eskiden evli olduğunuz yazıyor."

"Öyleydim."

"Evli olmaktan memnun muydunuz?"

"Tabii. Öteki alternatiften iyidir."

Adam pis pis sırıttı. "Sonra ne oldu? Boşandınız mı? Karınız sizi aldattı mı?"

İğrenç ama bir o kadar da gülünç özelliklerine rağmen herif hızla gözümden düşüyordu. "Öldü," dedim.

"Öyle mi? O nasıl oldu?"

"Felç geçirdi," dedim.

"Felce bayılırım, dedi adam. "Beynin pat diye pestile dönü-

şür. Karınızın hayatta kalmadığı iyi olmuş. Biliyorsunuz, yatalak şişkonun teki olup çıkardı. Onu bir pipetle falan beslemeniz gerekirdi." Şapır şupur sesler çıkardı.

Hiçbir şey söylemedim. Beynimin bir bölümü adamın boynunu ne kadar çabuk kırabileceğimi hesap etse bile vücudumun geri kalanı katıksız bir hayret ve hiddetle donakalmıştı. Kulaklarıma inanamıyordum.

Beynimin derinliklerindeki bir ses yeniden nefes almaya başlamamı, yoksa bayılacağımı söylemekteydi.

Görevlinin KBA'sı aniden öttü. "Tamam," dedi adam ve çabucak ayağa kalktı. "İşimiz bitti. Bay Perry, lütfen eşinizin ölümüyle ilgili yorumlarım için sizden özür dilememe müsaade edin. Buradaki işim, mümkün olan en kısa sürede karşımdaki acemiden öfkeli bir tepki alabilmektir. Psikolojik modellemelerimiz en büyük tepkiyi az önce yaptıklarıma benzer olumsuz yorumlara vereceğinizi gösterdi. Lütfen şahsımın rahmetli eşiniz hakkında asla öyle yorumlar yapmayacağını bilin.

Birkaç saniye boyunca aptal aptal gözlerimi kırpıştırarak adama baktım. Sonra ona kükredim. "Böyle iğrenç, böyle rezil test mi olur?!!"

"Son derece nahoş bir test olduğu konusunda sizinle hemfikirim ve bir kere daha özür dilerim. Bana emredilen işi yapıyorum sadece."

"Tanrı aşkına!" dedim. "Kahrolası boynunu kırmaya ne kadar yaklaştığımdan haberin var mı?"

"Aslına bakarsanız var," dedi adam, doğru söylediğini gösteren sakin ve kontrollü bir ses tonuyla. "Ruhsal durumunuzu takip eden KBA'm siz kendinizi kaybetmeden hemen önce öttü. Ama ötmese de anlardım. Bu işi uzun zamandır yapıyorum. Neyle karşılaşacağımı bilirim.

Hâlâ öfkemi dindirmeye çalışıyordum. "Yani bunu her acemiye yapıyor musun?" diye sordum. "Nasıl hâlâ hayattasın be adam?"

"Sorunuzu anlıyorum, dedi görevli. "Ufak cüssem, karşım-

daki acemiye beni evire çevire dövebileceği izlenimi verdiği için bu göreve seçildim. Çok iyi bir 'küçük lavuk' olabilirim. Yine de mecbur kalırsam bir acemiyi dizginleyebilirim. Genelde dizginlemeye gerek duymam elbette. Dediğim gibi, bu işi uzun zamandır yapıyorum.

"İyi bir iş değilmiş," dedim. Nihayet mantıklı bir ruh haline dönebilmiştim.

"Pis bir iş, ama birinin yapması gerek," dedi adam. "İşimi ilginç buluyorum, çünkü her acemiyi çileden çıkaran farklı bir şey oluyor. Fakat haklısınız, stresli bir görevim var. Herkese göre değil."

"Barlarda pek popüler olmadığına bahse girerim," dedim.

"Aslında epey cana yakın olduğum söylenir. Tabii insanları kasten kızdırmaya çalışmadığımda. Bay Perry, buradaki işimiz bitti. Sağınızdaki kapıdan geçerseniz bir sonraki değerlendirmenize başlayacaksınız."

"Beni yine kızdırmaya kalkmayacaklar, değil mi?"

"Kızabilirsiniz," dedi adam, "ama kendiliğinizden. Bu testi yalnızca bir kez uygularız."

Kapıya yöneldim, sonra durdum. "İşini yaptığının farkındayım," dedim. "Ama bilmeni isterim ki karım harika bir insandı. Böyle kullanılmaktan daha iyisini hak ediyor."

"Ettiğini biliyorum Bay Perry," dedi adam. "Ettiğini biliyorum."

Kapıdan geçtim.

Sonraki odada çırılçıplak vaziyetteki gayet kibar bir genç hanım benden on yedinci doğum günümü hatırlayabildiğim kadarıyla anlatmamı istedi.

"Akşam yemeğinden hemen önce bize o görüntüleri izlettiklerine inanamıyorum," dedi Jesse.

"Yemekten hemen önce izletmediler," dedi Thomas. "Ondan sonra Bugs Bunny çizgi filmi vardı. Her neyse, o kadar da kötü değildi.

"Eh, siz bağırsak ameliyatı görüntülerinden tüm benliğinizle tiksinmemiş olabilirsiniz Doktor Bey, ama geri kalanımız onu epey rahatsız edici bulduk," dedi Jesse.

"Yani pirzolalarını yemeyecek misin?" dedi Thomas, kadının tabağını işaret ederek.

"Siz de çocukluğunuzu soran çıplak kadınla görüştünüz mü?" diye sordum.

"Benimki bir erkekti, dedi Susan.

"Kadın," dedi Harry.

"Erkek," dedi Jesse.

"Kadın," dedi Thomas.

"Erkek," dedi Alan.

Hepimiz dönüp ona baktık.

"Ne olmuş?" dedi Alan. "Eşcinselim ben.

"O testin amacı neydi?" diye sordum. "Çıplak insanı kastediyorum, Alan'ın eşcinsel olmasını değil.

"Çok sağ ol," diye dalga geçti Alan.

"Belli başlı tepkiler doğurmaya çalışıyorlar, hepsi bu, dedi Harry. "Bugünkü testlerin hepsi, en temel zihinsel ve duygusal tepkilerle, yani daha karmaşık ve muğlak olan zihinsel ve duygusal yetilerin özüyle ilgiliydi. İlkel bir seviyede nasıl düşündüğümüzü ve davrandığımızı anlamaya çalışıyorlar, o kadar. Çıplak insanın bizi cinsel anlamda tahrik etmeye çalıştığı beliydi."

"İyi de çocuklukla ilgili o sorular nereden çıktı?" dedim.

Harry omuz silkti. "Biraz suçluluk duymadan seks olur mu?"

"Beni asıl deli eden tepemi attırdıkları o bölümdü," dedi Thomas. "Yemin ederim herifin kafasını kıracaktım. İki asırdır şampiyon olamadığı için Cubs'ın[1] küme düşürülmesi gerektiğini söyledi."

"Bence mantıklı," dedi Susan.

"Bir de sen başlama," dedi Thomas. "Bakın size söylüyorum. Sakın Cubs'la uğraşayım demeyin."

---

1 Uzun yıllardır şampiyon olamayan bir Amerikan beyzbol takımı. –ç.n

Birinci gün zekâyla ilgili küçük düşürücü testlerle doluyken ikinci gün kuvvetle, daha doğrusu onun yokluğuyla ilgili küçük düşürücü testlerle doluydu.

"İşte size bir top," dedi gözetmenin biri bana. "Sektirin." Sektirdim. Devam etmem söylendi.

Küçük bir koşu pistinin etrafında yürüdüm. Kısa bir mesafeyi koşmam istendi. Bir dizi basit jimnastik hareketi yaptım. Bir bilgisayar oyunu oynadım. Hafif bir silahla duvardaki bir hedefi vurmam istendi. Yüzdüm (Bu kısımdan hoşlandım. Başım su üstünde kaldığı müddetçe yüzmek oldum olası hoşuma gitmiştir.). İki saat boyunca birkaç düzine başka insanla beraber bir dinlenme odasında bekletildim ve ne istersem yapmam söylendi. Biraz bilardo çevirdim. Bir el pinpon oynadım. Tanrı yardımcım olsun, bozuk parayla maç bile yaptım.

Bütün bu süreçte bir damla bile ter dökmedim.

Öğle yemeğinde, "Bu nasıl bir ordu?" diye sordum Moruklara.

"Yapılanlar o kadar da mantıksız sayılmaz," dedi Harry. "Dün temel zihinsel ve duygusal alanlara dokunduk. Bugün ise temel bedensel hareketler vardı. Yine üst düzey faaliyetlerin özüyle ilgileniyorlar."

"Pinponun üst düzey bedensel faaliyet gerektirdiğini bilmiyordum, dedim.

"El-göz koordinasyonu, dedi Harry. "Zamanlama. Hassasiyet."

"Ne zaman havadaki bir el bombasına vurarak onu geri göndermen gerekeceğini asla bilemezsin," dedi Alan şaka yollu.

"Aynen öyle," dedi Harry. "Hem bize ne yaptırmalarını bekliyordunuz ki? Maraton koşturmalarını mı? Daha birinci kilometreyi bile aşamadan yığılıp kalırdık."

"Kendi adına konuş şişko," dedi Thomas.

"Sözümü geri alıyorum," dedi Harry. "Dostumuz Thomas, kalbi durmadan önce on kilometre koşardı. Tabii açlıktan midesine kramp girmediğinde."

"Saçmalama," dedi Thomas. "Yarıştan önce karbonhidratlarla

güç toplanması gerektiğini herkes bilir. Ben de bu yüzden bir porsiyon daha makama almaya gidiyorum.

"Maraton koşmayacaksın Thomas," dedi Susan.

"Dur bakalım, daha erken," dedi Thomas.

"Aslına bakarsanız," dedi Jesse, "benim programım boş. Günün geri kalanı için bir planım yok. Hem de yarınki programımda sadece 0600'dan 1200'a kadar 'Bedensel Gelişimin Tamamlanması' ve 2000'da, yani akşam yemeğinden sonra genel bir acemi içtiması gözüküyor."

"Benim programım da yarına kadar boş," dedim. Sağıma soluma şöyle bir bakınca diğerlerinin de o gün için boş olduklarını gördüm. "Peki öyleyse," dedim. "Şimdi nasıl vakit geçireceğiz?"

"Pinpon ne güne duruyor," dedi Susan.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Harry. "1500'da bir planı olan var mı?"

Hepimiz başımızı iki yana salladık.

"Harika," dedi Harry. "Öyleyse o saatte benimle burada buluşun. Morukları bir eğitim gezisine çıkaracağım."

"Burada bulunmamıza izin var mı ki?" diye sordu Jesse.

"Tabii, dedi Harry. "Neden olmasın? Yoksa bile ne yapacaklar? Henüz orduda değiliz. Askeri mahkemeye verilemeyiz.

"Evet ama herhalde bizi bir hava kabininden dışarı atabilirler," dedi Jesse.

"Saçmalama," dedi Harry. "Güzelim havayı ziyan etmezler."

Harry bizi geminin Koloni bölümündeki bir gözlem güvertesine götürmüştü. Ve biz acemilerin Koloni mensuplarına ait güvertelere gidemeyeceğimiz söylenmemişse bile gidebileceğimizden de bahsedilmemişti. Issız güvertede öylece dikilirken yedimiz okuldan kaçmış öğrencilere benziyorduk.

Aslına bakılırsa bir anlamda öyleydik de. "Bugünkü egzersizlerimiz sırasında Koloni görevlilerinden biriyle muhabbet kurdum," dedi Harry. "Adam *Henry Hudson*'ın bugün 1535'te sıçrayışını yapacağını söyledi. Hiçbirimiz bir sıçrayışın neye ben-

zediğini daha önce görmediğimiz için, nerede iyi bir manzara olabileceğini sordum ona. Burayı önerdi, biz de geldik." KBA'sına göz attı. "Üstelik daha dört dakikamız var."

"Gecikme için kusura bakmayın, dedi Thomas. "Herkesi bekletmek istemezdim. Makama enfesti, ama anlaşılan kalın bağırsaklarım benimle aynı fikirde değildi.

"Lütfen gelecekte bu tür bilgileri bizimle paylaşmamaya çalış Thomas," dedi Susan. "Seni henüz o kadar iyi tanımıyoruz.

"İyi de beni başka nasıl o kadar iyi tanıyacaksınız ki?" dedi Thomas. Hiç kimse ona cevap vermekle uğraşmadı.

Kısa bir sessizliğin peşinden, "Şu an nerede olduğumuzu bilen var mı? Uzayın neresinde demek istiyorum," diye sordum.

"Halen güneş sistemindeyiz," dedi Alan ve parmağıyla pencereden dışarısını işaret etti. "Takımyıldızlara bakarak bunu anlayabilirsiniz. Bakın, işte Orion. Büyük bir mesafe katetmiş olsaydık yıldızların gökteki göreli konumları değişirdi. Takımyıldızlar ya gerilir ya da bütünüyle tanınmaz hale gelirdi."

"Nereye sıçrayacaktık?" dedi Jesse.

"Anka sistemine," dedi Alan. "Ama bu sana pek bir bilgi sağlamaz, çünkü 'Anka' yıldızın değil gezegenin adı. Aslında 'Anka' diye bir takımyıldız var ve hattâ işte orada" –bir grup yıldızı gösterdi– "ama Anka gezegeni o takımyıldızdaki yıldızlardan birinin etrafında değil. Doğru hatırlıyorsam Kurt takımyıldızında ve orası daha kuzeyde kalıyor." Bu sefer daha farklı ve sönük bir yıldız grubunu işaret etti. "Ama yıldızı buradan göremiyoruz."

"Takımyıldızlardan anladığın belli," dedi Jesse hayranlıkla.

"Sağ ol," dedi Alan. "Gençliğimde astronom olmak isterdim, ama astronomlara doğru düzgün maaş ödenmiyor. Ben de o yüzden kuramsal fizikçi oldum.

"Yeni atom altı partikülleri keşfetmekte çok mu para var?" diye sordu Thomas.

"Şey, hayır," diye itiraf etti Alan. "Ama çalıştığım şirketin deniz gemileri için yeni bir enerji kısıtlama sistemi yaratmasına yardım eden bir teori geliştirdim. Şirketin kâr paylaşımlı teşvik planı

bana onun yüzde birini verdi. Bu da harcayabileceğimden daha fazla para kazanmamı sağladı. Üstelik harcamaya çalışmadım da zannetmeyin.

"Zengin olmak herhalde hiç fena değildir," dedi Susan.

"Değildi, diye doğruladı Alan. "Tabii artık zengin değilim. Orduya katılınca servetinizden vazgeçiyorsunuz. Başka şeyleri de kaybediyorsunuz. Demek istiyorum ki takımyıldızları ezberlemekle geçirdiğim onca zaman yaklaşık bir dakika içinde heba olacak. Gittiğimiz yerde Orion, Küçükayı veya Koltuk yok. Bu sözüm kulağa aptalca gelebilir, ama takımyıldızları paradan daha fazla özlemem pekâlâ mümkün. Para her zaman kazanılabilir, ama buraya geri gelmeyeceğiz. Eski dostlarımı son kez görüyorum."

Susan, Alan'ın yanına gidip bir kolunu onun omzuna attı. Harry, KBA'sına baktı. "İşte gidiyoruz," dedi ve geri sayıma başladı. "Bir," dediğinde tüm gözler pencereden dışarı çevrildi.

Dramatik bir şey olmadı. Yıldızlarla dolu bir gökyüzüne bakarken hemen akabinde yıldızlarla dolu başka bir gökyüzüne bakıyorduk. Göz kırpsaydınız geçişi kaçırırdınız. Ancak buna rağmen karşımızdakinin tamamıyla yabancı bir gökyüzü olduğu belliydi ama. Alan'ın takımyıldızlarla ilgili bilgileri belki bizde yoktu, ama çoğumuz yıldızlar arasında Orion'u ve Büyükayı'yı seçmeyi biliyorduk. Bunlar ortalarda gözükmüyordu ve yoklukları ufak olmasına rağmen önemliydi de. Alan'a baktım. Eli Susan'ın elinde, heykel gibi duruyordu.

"Dönüyoruz," dedi Thomas. *Henry Hudson* seyrini değiştirirken yıldızların saatin aksi yönünde kaymalarını seyrettik. Ansızın Anka gezegeninin devasa mavi kolu tepemizde belirdi. Onun da üstünde (veya yönelimimize bağlı olarak altında) o kadar büyük, o kadar kocaman ve o kadar *işlek* bir uzay istasyonu vardı ki tek yapabildiğimiz gözlerimizi pörtletip ona bakmak oldu.

Biri nihayet konuştu. Bu kişinin Maggie olması hepimizi şaşırttı. "Şuna bakın," dedi.

Hepimiz ona doğru döndük. Fark edilir ölçüde öfkelendiği

belliydi. "Dilsiz değilim, dedi. "Sadece fazla konuşmam. Ama *bu*, bir yorumu hak ediyor."

"Hem de nasıl," dedi Thomas, tekrar istasyona bakmak için dönerken. "Koloni İstasyonu bu şeyin yanında kusmuk birikintisi gibi kalıyor."

"Kaç gemi görüyorsun?" dedi Jesse.

"Bilmiyorum," dedim. "Düzinelerce. Yüzlerce de olabilir. Bu kadar çok uzay gemisinin var olduğundan bile haberim yoktu.

"Hâlâ Dünya'nın insan evreninin merkezinde olduğunu düşünenimiz varsa," dedi Harry, "bu teoriyi gözden geçirmenin şimdi tam zamanı."

Hepimiz de öylece durup pencerenin dışındaki yeni dünyaya baktık.

KBA'm 0545'te öterek beni uyandırdı. Bu dikkate değer bir durumdu, çünkü onu 0600'da çalması için kurmuştum. Ekranın ışığı yanıp sönmekteydi: ACİL olarak işaretlenmiş bir mesaj gelmişti. Mesaja dokundum.

BİLDİRİ

0600'dan 1200'a kadar tüm acemilerin son bedensel gelişim uygulamaları gerçekleştirilecektir. Gecikmelere mahal vermemek amacıyla onları bedensel gelişim seansına götürecek Koloni yetkilileri gelene dek tüm acemilerin kamaralarında kalmaları gerekmektedir. Sürecin düzgün ilerleyebilmesi için kamara kapıları 0600'dan itibaren kilitlenecektir. Lütfen bu zamanı tuvaletler gibi kamaralarınız dışındaki yerleri kullanmanızı gerektirecek şahsi meselelerinize ayırınız. 0600'dan sonra tuvaleti kullanmanız gerekirse KBA'nız vasıtasıyla kamaranızın bulunduğu güvertedeki Koloni görevlisiyle irtibata geçiniz.

Randevunuza on beş dakika kala haberdar edileceksiniz; lütfen Koloni yetkilileri kapınıza geldiklerinde giyinmiş ve hazırlıklarınızı tamamlamış olunuz. Kahvaltı verilmeyecektir; öğle ve akşam yemekleri normal saatlerde çıkacaktır.

Benim yaşımdayken işemeniz için iki kere uyanlmanıza gerek yoktur; işimi görmek üzere hemen tuvalete yollandım ve ihtiyaç gidermek için izin almak istemediğimden randevumun geç değil erken bir saatte olmasını umdum.

Randevum ne erken ne de geçti, 0900'da KBA'm beni ikaz etti. 0915'te kapım sertçe çalındı ve bir erkek sesi ismimi söyledi. Kapıyı açınca karşımda iki Koloni görevlisi buldum. İzin alıp tuvalete uğradıktan sonra güvertem boyunca peşlerinden gidip bir defa daha Doktor Russell'ın bekleme odasına girdim. Orada kısa bir müddet bekledikten sonra muayenehaneye alındım.

"Bay Perry, sizi tekrar görmek çok güzel," diyen adam elini uzattı. Yanımdaki Koloni görevlileri karşıdaki kapıdan çıkıp gittiler. "Lütfen kuvöze oturun."

"Bunu son yaptığımda kafama birkaç bin parça metal saplandınız," dedim. "Tekrar koltuğa çıkmakta hevesli davranmazsam beni mazur görün."

"Anlıyorum," dedi Doktor Russell. "Fakat bugün acısız geçecek. Ayrıca vaktimiz kısıtlı. O yüzden rica ediyorum." Eliyle kuvözü işaret etti.

Kuvöze gönülsüzce girdim. "En ufak bir kıpırtı bile hissedersem size vuracağım," diye uyardım.

"Kabul," diyen Doktor Russell kuvöz kapağını kapadı. Geçen seferkinin aksine kapağı kuvöze sürgülediğini fark ettim; belki de tehdidimi ciddiye alıyordu. Bence bunun bir sakıncası yoktu. "Söyleyin bana Bay Perry," dedi kapıyı sürgülerken, "son iki gün hakkında neler düşünüyorsunuz?"

"Kafa karıştırıcı ve sinir bozucuydu," dedim. "Okul öncesi bir çocuk gibi muamele göreceğimi bilseydim herhalde askere yazılmazdım.

"Bunu çoğu kişi söyler," dedi Doktor Russell. "O yüzden izin verin o zaman zarfında ne yapmaya çalıştığımızı açıklayayım. Verici ağını iki sebepten koyduk. Birincisi, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi siz çeşitli temel fonksiyonlar sergilerken ve belli başlı ilkel duyguları tecrübe ederken beyin faaliyetinizi izliyorduk.

Her insan beyni, bilgileri ve tecrübeleri belirli bir şekilde işlemden geçirir. Fakat aynı zamanda her insan kendine özgü yollar ve süreçler kullanır. Tıpkı her insan elinin beş parmağının olması, fakat herkesin kendi parmak izinin bulunması gibi. Yapmaya çalıştığımız şey, sizin zihinsel 'parmak izinizi' çıkarmaktı. Kulağa mantıklı geliyor mu?"

Başımı salladım.

"Güzel. Böylece iki gündür niçin size saçma sapan ve aptalca şeyler yaptırdığımızı öğrendiniz."

"Çıplak bir kadına on yedinci doğum günümden bahsetmem gibi," dedim.

"Aslında o test sayesinde bir sürü faydalı bilgi ediniyoruz," dedi Doktor Russell.

"Ondan şüpheliyim," dedim.

"Bu teknik bir konu," diyebeniteminetti Doktor Russell. "Her halükârda son iki gündür beyninizin sinir yollarını nasıl kullandığına ve her türlü uyarıcıyı nasıl işlemden geçirdiğine dair iyi bir fikir edindik. Bunlar şablon olarak kullanabileceğimiz bilgiler."

Ben 'neyin şablonu' diye soramadan önce Doktor Russell sözlerine devam etti. "İkincisi, verici ağı beyninizin ne yaptığını kaydetmekten fazlasına yarıyor. Beyin faaliyetlerinizin gerçek zamanlı bir temsilini de iletebiliyor. Diğer bir deyişle bilincinizi yayımlayabiliyor. Bu çok önemli, çünkü belirli zihinsel süreçlerin aksine bilinç kaydedilemez. Nakli ancak o canlıysa gerçekleşebilir."

"Nakil," dedim.

"Doğru," dedi Doktor Russell.

"Acaba ne zırvalayıp durduğunuzu sorabilir miyim?" dedim.

Doktor Russell gülümsedi. "Bay Perry, askere yazıldığınızda sizi gençleştireceğimizi düşünüyordunuz, değil mi?"

"Evet," dedim. "Herkes öyle düşünüyor. Savaşa götürmenizin mümkün olmadığı yaşlı insanları askere götürüyorsunuz. Onları gençliklerine döndürmenin bir yolunu bulmuş olmalısınız."

"Sizce bunu nasıl yapıyoruz?" diye sordu Doktor Russell.

"Bilmiyorum," dedim. "Gen terapisi. Vücut parçalarının klonlanması. Herhalde eski parçaları bir şekilde yenileriyle değiştiriyorsunuzdur."

"Kısmen haklısınız," dedi Doktor Russell. "Gen terapilerini ve klonlanmış vücut parçalarını sahiden kullanıyoruz. Ama hiçbir şeyi 'değiştirmiyoruz' Tabii *siz* hariç."

"Anlamıyorum, dedim. Çok üşüyordum; sanki gerçeklik, ayaklarımın altından çekilip alınmaktaydı.

"Vücudunuz yaşlı Bay Perry. Yaşlı ve daha fazla çalışabilecek durumda değil. Onu kurtarmaya veya geliştirmeye kalkışmanın anlamı yok. Vücut yaşlandıkça değer kazanan bir şey değildir; yedek parçalar kullanılarak yeni gibi çalıştırılamaz da. Bir insan vücudunun yaşlandıkça yaptığı tek şey yaşlanmaktır. Biz de bu nedenle ondan kurtulacağız. Hepsinden. Henüz bozulmamış parçanızı saklayacağız sadece–zihninizi, bilincinizi, benliğinizi.

Doktor Russell, Koloni görevlilerinin az önce çıktıkları karşı kapıya gitti ve onu tıklattı. Sonra tekrar bana döndü. "Vücudunuzu iyice gözden geçirin Bay Perry," dedi. "Çünkü ona veda etmek üzeresiniz. Başka bir yere gidiyorsunuz."

"Nereye gidiyorum Doktor Russell?" diye sordum. Konuşacak kadar tükürüğü bile ağzımda zor biriktiriyordum.

"Buraya, deyip kapıyı açtı.

Koloni görevlileri diğer taraftan çıkageldiler. Biri, üzerinde bir adamın oturduğu bir tekerlekli sandalyeyi itmekteydi. Bakmak için başımı uzattım ve tir tir titremeye başladım.

Sandalyedeki bendim.

Elli yıl önceki ben.

"Şimdi gevşemenizi istiyorum, dedi Doktor Russell.

Koloni görevlileri gençlik halimi tekerlekli sandalyeyle diğer kuvöze kadar götürmüşlerdi ve şimdi de vücudu içeri yerleştirmekteydiler. Vücut onlara hiçbir direniş göstermiyordu; komadaki birini tutar gibiydiler. Ya da bir cesedi. Hayrete düşmüştüm. Ve dehşete. Kafamdaki küçük bir ses buraya gelmeden önce iyi ki tuvalete uğradığımı, yoksa altıma kaçırmamın işten bile olmadığı söylüyordu.

"Nasıl–" diye başladım, sonra da tıkanıp kaldım. Ağzım konuşamayacak kadar kuruydu. Doktor Russell'ın konuştuğu bir Koloni görevlisi gidip bir bardak suyla geri geldi. Doktor Russell bardağı ağzıma dayadı. Öyle yaptığı da iyi oldu, çünkü bardağı tutabileceğimi hiç sanmıyordum. Ben su içerken o konuştu.

"'Nasıl' genellikle iki sorudan biriyle bitişiktir," dedi. "İlki 'nasıl daha genç bir halimi yaptınız?' Bunun cevabı: on yıl önce genetik bir numune aldık ve onu kullanarak yeni vücudunuzu oluşturduk." Bardağı geri çekti.

"Bir klon, dedim nihayet.

"Hayır," dedi Doktor Russell. "Pek sayılmaz. DNA'nız üzerinde büyük değişiklikler yapıldı. En bariz farkı kolayca görebilirsiniz–yeni vücudunuzun ten rengi.

Tekrar o tarafa baktım ve gençlik halimle karşılaşmanın yol açtığı şokla epey belirgin bir farkı gözden kaçırmış olduğumu anladım.

"Adam yeşil," dedim.

"Yani siz yeşilsiniz," dedi Doktor Russell. "Ya da beş dakika içinde öyle olacaksınız. Bu ilk 'nasıl' sorusuydu. İkincisi, Beni

oraya nasıl sokacaksınız?" Yeşil tenli kopyamı işaret etti. "Cevabı da, bilincinizi nakledeceğiz."

"Nasıl?" diye sordum.

"Kafanızdaki verici ağının izlemiş olduğu beyin faaliyeti temsilini alacağız ve onu –ve de sizi– karşı tarafa yollayacağız, dedi Doktor Russell. "Son iki gün içerisinde topladığımız beyin kalıbı bilgilerini kullanarak yeni beyninizi sizin bilinciniz için hazırladık. Böylece sizi aktardığımız zaman her şey tanıdık gelecek. Tabii size işin sadeleştirilmiş versiyonunu anlatıyorum; yapacağımız şey bundan çok daha karmaşık. Ama şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır. Artık sizi bağlayalım.

Doktor Russell yukarı doğru uzandı ve kuvözün kolunu kafamın üstüne konumlandırdı. Ben kafamı oynatmaya başlayınca durdu. "Bu sefer başınıza bir şey sokmayacağız Bay Perry," dedi. "Enjektör başlığı bir sinyal yükselticiyle değiştirildi. Endişelenecek bir şey yok."

"Özür dilerim, deyip kafamı geri çektim.

"Dilemeyin, dedi Doktor Russell ve başlığı kafatasıma oturttu. "Bu durumla çoğu acemiden daha iyi başa çıkıyorsunuz. Sizden önceki adam domuz gibi bağırıp bayılmıştı. Onu baygın haldeyken nakletmek zorunda kaldık. Genç, yeşil ve çok ama çok rahatsız bir halde uyanacak. Güvenin bana; ona kıyasla süt dökmüş kedi yavrusu gibisiniz."

Gülümsedim ve yakında ben olacak bedene baktım. "Onun başlığı nerede?" diye sordum.

"İhtiyacı yok," dedi Doktor Russell ve KBA ekranına dokunmaya başladı. "Dediğim gibi, o vücut üzerinde büyük değişiklikler yapıldı."

"Bu dediğiniz kulağa uğursuz geliyor," dedim.

"İçine girdiğinizde daha farklı düşüneceksiniz." Doktor Russell KBA'sıyla oynamayı bırakıp tekrar bana doğru döndü. "Tamam, hazırız. Müsaade edin de şimdi neler olacağını anlatayım.

"Lütfen, dedim.

KBA'sını bana doğru çevirdi. "Bu düğmeye bastığım zaman"

–ekrandaki bir düğmeyi gösterdi– "verici ağı beyin faaliyetinizi yükselticiye iletmeye başlayacak. Beyin aktiviteniz yeteri kadar haritalandığında bu kuvözü belirli bir bilgisayar kümesine bağlayacağım. Aynı anda şuradaki yeni beyninizle de benzer bir bağlantı kurulacak. Bağlantılar sabitlendiğinde bilincinizi yeni beyninize yayımlayacağız. Beyin faaliyeti yeni beyninize yerleştiğinde de bağlantıyı keseceğiz. Böylelikle yeni beyninize ve vücudunuza kavuşmuş olacaksınız. Sorunuz var mı?"

"Bu prosedürün başarısızlıkla sonuçlandığı hiç oluyor mu?" diye sordum.

"Tam da size göre bir soru," dedi Doktor Russell. "Cevap evet. Bazen terslik çıktığı olur. Fakat bu son derece ender bir durumdur. Bu işi yirmi yıldır yapıyorum. Binlerce nakil gerçekleştirdim. Fakat sadece bir kere birini kaybettim. Nakil işlemi sırasında bir kadın ağır bir felç geçirdi. Beyin dalgaları karmakarışık bir hal aldı ve bilinci naklolamadı. Diğer herkes ise geçişi sağ salim atlattı.

"Ölmediğim sürece yaşayacağım yani," dedim.

"İlginç bir tabir. Ama evet, dediğiniz doğru."

"Bilincin nakloldığunu nasıl anlayacaksınız?"

"Buradan anlayacağız" –KBA'sının yanına dokundu– "ve siz söyleyeceksiniz. Bana güvenin, nakli gerçekleştirdiğinizde bunu hemen anlayacaksınız."

"*Siz* nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Bunu hiç yaptınız mı? Yani nakloldunuz mu?"

Doktor Russell gülümsedi. "Aslına bakarsanız evet," dedi. "Hattâ iki defa."

"Ama yeşil değilsiniz," dedim.

"O ikinci nakilde oluyor. Ebediyen yeşil kalmak zorunda değilsiniz," dedi, neredeyse hülyalı bir üslupla. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve yine KBA'sına baktı. "Korkarım sorulara bir son vermek durumundayız Bay Perry. Sizden sonra nakletmem gereken daha birçok acemi var. Başlamaya hazır mısınız?"

"Olur mu öyle şey, hazır falan değilim," dedim. "Öyle korku-

yorum ki neredeyse altıma kaçıracağım.

"O zaman başka şekilde sorayım," dedi Doktor Russell. "Bu işi geride bırakmaya hazır mısınız?"

"Tanrım, evet," dedim.

"Öyleyse hemen başlayalım," diyen Doktor Russell, KBA'sının ekranına dokundu.

İçindeki bir şey fiziksel olarak çalışmaya başlayan kuvözden hafif bir *tak* sesi geldi. Doktor Russell'a baktım. "Yükseltici, dedi. "Bu kısım yaklaşık bir dakika sürecek.

Homurdanarak anladığımı belirttim ve yeni bana baktım. Kalıba dökülürken, birinin içine yeşil boya kattığı balmumundan bir heykel gibi kuvözde hareketsiz yatıyordu. Uzun yıllar önceki halime benziyordu–aslında daha bile iyiydi. O yıllarda çevremdeki en atletik genç sayılmazdım. Bu halimse bir yüzücü gibi kaslıydı. Üstelik *mükemmel* saçlara sahipti.

O vücutta olmayı hayal bile edemiyordum.

"Tam çözünürlüğe ulaştık," dedi Doktor Russell. "Bağlantı kuruluyor." KBA'sına dokundu.

Hafif bir sarsıntı yaşandı, derken beynimde büyük ve yankılı bir boşluk açılır gibi oldu. "Vay," dedim.

"Yankı odası mı?" diye sordu Doktor Russell. Başımı salladım. "O hissettiğiniz bilgisayar kümesidir," dedi. "Bilinciniz orasıyla burası arasında küçük bir zaman gecikmesi algılıyor. Endişelenecek bir şey yok. Tamam, yeni vücutla bilgisayar kümesi arasındaki bağlantıyı açıyorum. KBA'ya bir daha dokundu.

Odanın karşısında, yeni ben gözlerini açtı.

"Bunu ben yaptım," dedi Doktor Russell.

"Kedi gibi gözleri var," dedim.

"*Sizin* kedi gibi gözleriniz var," dedi Doktor Russell. "Her iki bağlantı da temiz ve parazitsiz. Şimdi nakle başlayacağım. Biraz başınız dönecek." KBA'sına dokundu–

–ve düştüm

çoooooooooooooooook aşağılara

(ve ufacık gözleri olan bir elekten ite kaka geçiriliyormuşum gibi hissettim)

ve sahip olduğum tüm anılar koca bir kamyon gibi suratıma çarptı

gözlerimin önünde çakan bir şimşeğin ardından mihrabın karşısında duruyordum

kathy'nin gelinliği içinde bana doğru yürümesini izliyordum

ayağı gelinliğinin önüne bastı

hafifçe sendeledi

sonra tüm zarafetiyle kendini toparladı

bana öyle bir gülümsedi ki

sanki böyle bir şey beni durduracak da der gibiydi

*yine bir şimşek ve kathy *vanilyayı hangi cehenneme koydum* diyor ve sonra karıştırma kabı mutfak zeminine çarpıp parçalanıyor*

(eh be kathy)

Sonra yine *benim*. Doktor Russell'ın muayenehanesindeyim. Oda âdeta etrafımda dönüyor. Dosdoğru Doktor Russell'ın suratına bakarken aynı anda ensesine de bakıyorum ve kendi kendime diyorum ki: *Vay be, amma güzel bir numara*. O anda stereo düşünmüşün gibime geliyor.

Ve neler olduğunu anlıyorum. Aynı anda iki farklı yerdeyim.

Gülümsüyorum ve hem eski ben hem de yeni ben aynı anda gülümsüyorlar.

İki farklı ağızdan, "Fizik kurallarını çiğniyorum, diyorum Doktor Russell'a.

"Girdiniz," diyor o da.

Sonra kahrolası KBA'sına dokunuyor.

Ve yine tek bir kişi oluyorum.

O kişi *diğer* ben. Bunu biliyorum çünkü artık yeni bana değil, eski bana bakıyorum.

Ve o da cidden tuhaf bir şey yaşanmış olduğunu bilir gibi bana bakıyor.

O bakışıyla âdeta, *artık bana ihtiyaç kalmadı*, diyor.

Derken gözlerini kapıyor.

"Bay Perry," dedi Doktor Russell. Sonra bunu tekrarladı ve yanağıma hafif bir tokat attı.

"Evet, dedim. "Buradayım. Kusura bakmayın.

"Tam adınız nedir Pay Perry?"

Kısa bir süre düşündüm. "John Nicholas Perry."

"Doğum gününüz?"

"On haziran.

"İkinci sınıf öğretmeninizin adı neydi?"

Doktor Russell'ın gözlerinin içine baktım. "Tanrı aşkına be adam. *Eski* vücudumdayken bile bunu hatırlayamazdım.

Doktor Russell gülümsedi. "Yeni hayatınıza hoş geldiniz Bey Perry. Nakli büyük bir başarıyla tamamladınız. Kuvözün sürgüsünü çekip kapağını ardına dek açtı. "Lütfen dışarı çıkın.

Ellerimi –yeşil ellerimi– kuvözün kenarlarına koydum ve kendimi dışarı doğru ittim. Sağ ayağımı öne atarken biraz yalpaladım. Doktor Russell yanıma gelip bana destek oldu. "Dikkat edin," dedi. "Epeydir yaşlı bir adamdınız. Genç bir vücutta bulunmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamanız biraz zaman alacak."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Şey," dedi, "öncelikle artık dik durabilirsiniz."

Haklıydı. Önceden biraz kamburdum (çocuklar, sütünüzü mutlaka için). Doğruldum ve ileri doğru bir adım daha attım. Sonra bir adım daha. Haberler iyiydi; yürümeyi unutmamıştım. Küçük bir çocuk gibi sırıtarak odada gezindim.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Doktor Russell.

"*Genç* hissediyorum, dedim biraz sevinçle.

"Hissetmelisiniz de, dedi Doktor Russell. "Bu vücudun biyolojik yaşı yirmi, ama şimdilerde onları çok daha kısa zamanda büyütebiliyoruz."

Deneme maksadıyla zıpladım ve Dünya'ya kadar olan yolun yarısını aşmışım gibi geldi. "Artık içki içebilecek yaşta bile değilim," dedim.

"İçiniz hâlâ yetmiş beş yaşında," dedi Doktor Russell.

Bunu duyunca zıplamayı bıraktım ve kuvözde yatmakta olan eski bedenimin yanına gittim. Eskimiş bir bavul gibi hazin ve çökmüş bir görünüme sahipti. Eski yüzüme dokunmak için uzandım. Sıcaktı: elime ince bir nefes çarptı. İrkildim.

"Hâlâ yaşıyor," dedim geri çekilirken.

"Beyin ölümü gerçekleşti," dedi Doktor Russell hemen. "Bütün bilişsel fonksiyonlarınız nakledildi. Nakil biter bitmez bu beyni kapattım. Şu an otomatik pilotta çalışıyor–nefes almaktan ve kan pompalamaktan başka bir şey yapmıyor; o da geçici olarak. Kendi haline bırakılırsa birkaç gün içinde ölür."

Eski vücuduma ağır ağır yaklaştım. "Ona ne olacak?" diye sordum.

"Kısa bir süreliğine saklayacağız," dedi Doktor Russell. "Bay Perry, iki ayağınızı bir pabuca sokmak istemem, fakat diğer acemilerle ilgilenebilmem için artık kamaranıza dönseniz iyi olur Öğleden önce daha pek çok nakli halletmemiz lazım."

"Bu vücut hakkında bazı sorularım olacak," dedim.

"Bir broşürümüz var," dedi Doktor Russell. "Onu KBA'nıza yükletirim."

"Zahmet olmasın, dedim alaycı bir üslupla.

"Lafı bile olmaz, dedi Doktor Russell ve başıyla Koloni görevlilerini işaret etti. "Bu beyler kamaranıza kadar size eşlik edecekler. Sizi bir kez daha kutluyorum.

Görevlilerin yanına yürüdüm ve oradan ayrılmak üzere döndüm. Sonra durdum. "Bir dakika," dedim. "Bir şey unuttum. Kuvözdeki eski vücuduma geri gittim ve Doktor Russell'a bakıp kapağı işaret ettim. "Kilidini açmam lazım," dedim. Doktor Russell başını salladı. Kapağı açtım ve eski vücudumun sol elini tuttum. Yüzük parmağına basit bir altın halka takılıydı. Onu çıkarıp

kendi yüzük parmağıma geçirdim. Sonra da yeni elimle o yaşlı suratı sıvazladım.

"Teşekkürler," dedim kendime. "Her şey için teşekkür ederim."

Sonra görevlilerle birlikte oradan uzaklaştım.

YENİ SİZ

Koloni Savunma Güçleri acemi askerleri için
yeni vücudunuzun bir tanıtımı
İki asırdır daha üstün bedenler üreten
Koloni Genetik Bilimciliği'nden

[KBA'mda beni bekleyen broşürün açılış sayfasında bunlar yazıyordu. Vinci'nin meşhur insan bedeni çalışmasını yansıtan, fakat kolları iki yana açık erkeğin yerinde yeşil renkli çıplak bir herifin yer aldığı çizimi varın siz hayal edin. Neyse, konuya dönelim.]

Koloni Savunma Güçlerinden yeni vücudunuzu almış bulunmaktasınız. Tebrikler! Yeni vücudunuz Koloni Genetik Bilimciliği bilim insanlarının ve mühendislerinin onlarca yıl süren geliştirme çalışmalarının nihai ürünüdür ve KSG hizmetine uygun olarak yoğun gereksinimler için optimize edilmiştir. Bu doküman yeni vücudunuzun önemli özellikleri ve fonksiyonları hakkında size kısa kısa bilgiler sunmakla kalmayıp acemilerin yeni vücutları hakkında kafalarına takılan en yaygın sorulara cevap verecektir.

SADECE YENİ BİR VÜCUT DEĞİL – DAHA İYİ BİR VÜCUT

Yeni vücudunuzun yeşil cilt rengini mutlaka fark etmişsinizdir. Bu yalnızca kozmetik bir durum değildir. Yeni cildiniz (KloraDerm™) vücudunuza ilave bir enerji kaynağı sağlamak ve vücudunuzun hem oksijen hem de karbondioksit kullanımını optimize etmek amacıyla klorofil içermektedir. Sonuç: Kendinizi daha uzun süre daha dinç hissedeceksiniz–ve bir KSG personeli olarak vazifelerinizi daha iyi

yerine getireceksiniz! Bu, vücudunuzda bulacağınız yeniliklerin yalnızca ilki. İşte diğer bazıları:

- Kan dokunuz AkıllıKan™ ile değiştirilmiş bulunmaktadır. Çığır açıcı bu sistem, oksijen taşıma kapasitesini dört katına çıkarmakla kalmayıp vücudunuzu hastalıklara, toksinlere ve kan dokusu kaybından doğacak ölümlere karşı korumaktadır!
- Patentli KediGözü™ teknolojimiz size ancak görüp de inanabileceğiniz bir görme yetisi sağlamaktadır! Arttırılmış çubuk ve koni sayısı size doğal bir evrim geçirmiş çoğu sistemden daha iyi bir görüntü çözünürlüğü vermekte ve özel olarak tasarlanmış ışık yükselticiler çok düşük ışıklı ortamlarda bile net görmenizi sağlamaktadır.
- SolDuyu™ duyu gelişim seti, daha önce hiç olmadığı gibi dokunmanıza, koku ve tat almanıza ve duymanıza imkân sağlamaktadır. Genişletilmiş sinir yerleşimlerimiz ve optimize edilmiş bağlantılarımız tüm duyu kategorilerindeki algı aralıklarınızı arttırmaktadır. Farkı daha ilk günden duyumsayacaksınız!
- Ne kadar kuvvetli olmak istersiniz? Doğal kas gücünüzü ve tepki sürenizi geliştiren SertKol™ teknolojisiyle hayal bile edebileceğinizden daha kuvvetli ve hızlı olacaksınız–o kadar ki yasalar gereği Koloni Genetik Bilimciliği bu teknolojiyi tüketici pazarında satamamaktadır. İşte siz acemilere "omuz vermek" böyle olur!
- Asla iletişimsiz kalmayın! BeyinDostu™ bilgisayarınızı asla kaybetmeyeceksiniz, çünkü beyninizin içinde duruyor. Kişiye özel Uyarlanabilir Yardımcı Arayüz teknolojimiz, BeyinDostu™'na istediğiniz gibi erişebilin diye sizinle birlikte çalışır. BeyinDostu™'nuz ayrıca AkıllıKan™ gibi vücudunuzdaki organik olmayan teknolojileri de koordine etmeyi sağlamaktadır. KSG askerleri bu inanılmaz teknolojiye hiç düşünmeden canlarını emanet etmektedirler. Siz de edeceksiniz.

DAHA İYİ BİR SİZ YARATMAK

Yeni vücudunuzun yapabildikleri sizi kuşkusuz hayret düşürecek. Peki nasıl tasarlandığını hiç merak ettiniz mi? Vücudunuzun Koloni Genetik Bilimciliği tarafından tasarlanan bir geliştirilmiş, güçlendirilmiş vücut dizisinin son serisi olduğunu bilmek ilginizi çekebilir. Yeni

vücudunuzu geliştirmek için kişiye özel yöntemler kullanarak hem diğer canlı türlerinden elde edilmiş genetik bilgileri, hem de minyatürleştirilmiş robotik teknolojileri harmanladık. Yaptığımız iş zorlu olsa bile böyle bir çaba harcadığımız için memnun kalacaksınız!

Yaklaşık iki asır önceki ilk tasarımlarımızdan bu yana çalışmalarımızı gittikçe ilerletmiş bulunmaktayız. Değişiklikleri ve gelişimleri tasarımlarımıza katmadan önce, önerilen her bir gelişimin tüm vücut sistemi üzerindeki etkisini simüle eden üst düzey bilgisayar modelleme tekniklerinden faydalanmaktayız. Bu süreci aşabilen gelişimler biyolojik modeller üzerinde denenmektedir. Gelişimler ancak ondan sonra nihai vücut tasarımlarına dahil edilerek sizden alınan "başlangıç" DNA'sına uyarlanmaktadır. Her vücut gelişiminin güvenli ve denenmiş olduğundan, daha iyi bir siz yaratmak için tasarlandığından emin olabilirsiniz!

YENİ VÜCUDUNUZ HAKKINDA SIKÇA SORULAN SORULAR

1 Yeni Vücudumun Bir Markası Var mı?

Evet! Yeni vücudunuz Savunmacı Serisi XII, "Herkül" modeli olarak bilinmektedir. Teknik adı KGB/KSG Model 12, Revizyon 1.2.11'dir. Bu vücut modeli yalnızca Koloni Savunma Güçleri tarafından kullanılmaktadır. Ayrıca bakımsal amaçlara yönelik olarak her vücudun kendi model numarası bulunmaktadır. Kendi numaranıza BeyinDostu™'nuz aracılığıyla ulaşabilirsiniz. Endişe etmeyin, günlük yaşantınızda asıl adınızı kullanmaya devam edebilirsiniz!

2. Yeni Vücudum Yaşlanır mı?

Savunmacı Serisi vücudu tüm çalışma ömrü boyunca KSG'ye optimum performans sunacak biçimde tasarlanmıştır. Bunun gerçekleşmesi için gelişmiş yenileme teknikleri genetik bir seviyede kullanılmakta ve böylece doğal eskime eğilimleri azaltılmaktadır. Temel bir bakım çalışmasıyla yeni vücudunuz siz onu kullandığınız müddetçe en üst düzey performansını koruyacaktır. Ayrıca yaralanmaların ve sakatlıkların çabucak giderildiğini göreceksiniz–böylece göz açıp kapayıncaya dek görevinizin başına dönebilirsiniz!

3. Bu Olağanüstü Gelişimleri Çocuklarıma Aktarabilir miyim?
Hayır. Gerek vücudunuz, gerekse onun biyolojik ve teknolojik sistemleri Koloni Genetik Bilimciliği patentlidir ve izinsiz aktarılmaları yasaktır. Ayrıca geniş kapsamlı doğası itibarıyla Savunmacı Serisi gelişimleri, DNA'sı modifiye edilmemiş insanlarla genetik olarak uyumlu değildir ve laboratuar testlerinde Savunmacı Serisi çiftleşmelerinin her durumda embriyo için ölümcül uyumsuzluklara yol açtığı saptanmıştır. Ayrıca KSG genetik bilgi aktarma yetisinin askeri görevler için önem taşımadığına karar vermiştir; buna bağlı olarak her Savunmacı modeli kısır üretilmektedir. Yine de ilgili diğer fonksiyonlar yerini korumaktadır.

4. Bu Yeni Vücudun İlâhi Sonuçlarından Endişe Duyuyorum. Ne Yapmalıyım?
Ne Koloni Genetik Bilimciliği ne de KSG bir vücuttan diğerine bilinç naklinin teolojik veya psikolojik sonuçlarına dair resmi bir fikir beyanında bulunmasa bile çoğu acemının konuyla ilgili soruları yahut kaygıları olabileceğini anlıyoruz. Her acemi nakliye gemisi Dünya'nın ana dinlerini temsil eden din insanları ve ilave bir psikolojik terapist kadrosu bulundurmaktadır. Bu kişileri bulmanızı ve sorularınızı onlarla konuşmanızı tavsiye ederiz.

5. Yeni Vücudumda Ne Kadar Kalacağım?
Savunmacı Serisi vücutları KSG kullanımı için tasarlanmıştır; KSG'de kaldığınız müddetçe bu yeni vücudun teknolojik ve biyolojik üstünlüklerinden yararlanıp onların zevkine varabileceksiniz. KSG'den ayrılırken size kendi orijinal DNA'nıza dayanarak yeni ve değiştirilmemiş bir vücut temin edilecektir.

Koloni Genetik Bilimciliği olarak sizi yeni vücudunuzdan dolayı tebrik ederiz! Koloni Savunma Güçleri bünyesinde geçireceğiniz zaman boyunca vücudunuzun size iyi hizmet edeceğinin bilincindeyiz. Kolonilere vereceğiniz hizmet için teşekkürler–ve Yeni Vücudunuzun keyfini çıkarın!

KBA'yı bıraktım, kamaranın lavabosuna gittim ve aynada yeni yüzüme baktım.

Gözlerime dikkat etmemek mümkün değildi. Eski vücudum kahverengi gözlere sahipti–bulanık kahverengi, fakat ilginç altın sarısı benekleri olan. Kathy bana iristeki renkli beneklerin ilave yağ dokusundan başka bir şey olmadığını okuduğunu söylemişti. Yani eski gözlerim şişkoydu.

O gözler şişmansa bunlar resmen obezdi. Gözbebeğinin hemen dışından itibaren altın sarısı olup kenarlara doğru yeşile çalıyorlardı. İris kenarları koyu bir zümrüt yeşiliydi; bu renk sivri demetler halinde gözbebeklerine kadar uzanmaktaydı. Yarık şeklindeki gözbebekleri, aynanın hemen üstündeki ışık yüzünden iyice daralmıştı. Önce o ışığı, sonra da asıl ışığı kapattım; artık odadaki yegane ışık kaynağı KBA'mın ekranıydı. Eski gözlerim o ışıkta asla göremezdi.

Yeni gözlerimin karanlığa alışması ise sadece bir saniye sürdü. Oda reddedilemeyecek ölçüde loştu, fakat her nesneyi açıkça seçebiliyordum. Aynaya geri gidip baktım; gözbebeklerim aşırı dozda uyuşturucu almış birininkiler gibi açılmıştı. Lavabo ışığını tekrar yaktım ve gözbebeklerimin etkileyici bir süratle büzüşmesini seyrettim.

Giysilerimi çıkarıp vücudumu ilk kez yakından inceledim. Formuma dair ilk izlenimim doğruydu; deyim yerindeyse tam bir kas yığınıydım. Ellerimi göğsümde ve baklava dilimli karnımda gezdirdim. Hayatımda hiç bu denli atletik olmamıştım. Yeni beni nasıl bu kadar zinde yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçek yirmili yaşlarımdayken olduğum sarkık forma dönmemin ne kadar süreceğini merak ettim. Sonra bu vücudun DNA'sıyla ne kadar oynadıkları göz önüne alınırsa sarkık bir hale gelmemin mümkün olup olmadığını merak ettim. Olmadığını umuyordum. Yeni benden hoşlanmıştım.

Ah, bir de kirpiklerimden aşağım tüysüzdü.

Tüysüz derken *bütünüyle* tüysüz demek istiyorum–vücudumda en ufak bir kıl bile yoktu. Kollarım, bacaklarım, sırtım, edep

yerlerim hep tüysüzdü (daha önce hiç tüysüz olmadıklarından da değil hani, öhö öhö). Kısacık da olsa bir sakal izi bulunup bulunmadığını anlamak için çenemi sıvazladım. Bir bebeğin poposu kadar pürüzsüzdü. Veya benim şimdiki popom kadar. Başımı eğip takımıma baktım; doğrusunu söylemek gerekirse kılsızken biraz mahzun görünüyordu. Saçlarım gür fakat alelade bir kahverengiydi. Bu özelliğim önceki benle aynıydı.

Cilt tonuma bakmak için elimi yüzümün önünde tuttum. Açık fakat göze batmayan bir yeşil olması iyiydi; cırtlak yeşil olmaya katlanabileceğimden emin değildim. Meme uçlarımın ve penis ucumun biraz koyuya çalmasına karşın cildim tüm vücudumda sabit bir renkteydi. Kısacası öncekiyle aynı renk kontrastına ama farklı bir renk tonuna sahiptim. Yine de damarlarımın daha belirgin ve grimsi olduğu gözümden kaçmadı. AkıllıKan her ne renkse kan kırmızısı olmadığını tahmin ediyordum. Yeniden giyindim.

KBA'mın ışığı yanıp sönüyordu. Onu elime aldım. Beni bekleyen bir mesaj vardı.

Bundan böyle BeyinDostu™ bilgisayar sistemine erişiminiz bulunmaktadır, yazıyordu. **Erişimi şu anda etkinleştirmek ister misiniz?** Ekranda EVET ve HAYIR tuşları da vardı. EVET'e bastım.

Kaynağı belli olmayan derin, gür ve teskin edici bir ses aniden yükseldi. Yeni kalbim duracak gibi oldu.

"Merhaba!" dedi ses. "Patentli Uyarlanabilir Yardımcı Arayüz vasıtasıyla BeyinDostu dahili bilgisayarınızla arayüz kurmuş bulunmaktasınız! Paniğe kapılmayın! BeyinDostu entegrasyonu sayesinde şu an duymakta olduğunuz ses doğrudan beyninizin duyma merkezlerine verilmektedir."

Harika, diye geçirdim içimden. *Artık kafamda bir ses daha var*

"Bu kısa tanıtım seansının ardından sesi dilediğiniz zaman kapatabilirsiniz. 'Evet' veya 'hayır' şeklinde cevaplayarak belirleyebileceğiniz bazı seçeneklerle başlayacağız. Bu noktada BeyinDostunuz sizden istendiği zaman 'evet' ve 'hayır' demenizi rica ediyor. Böylece tepkilerinizi tanımayı öğrenecek. Hazır olduğu-

nuzda lütfen 'evet' kelimesini söyleyiniz. Bunu istediğiniz zaman söyleyebilirsiniz."

Ses durdu. O afallamış halimle tereddüt ettim.

"Lütfen şimdi 'evet' deyiniz," diye tekrarladı ses.

"Evet!" dedim biraz çekinerek.

"'Evet' dediğiniz için teşekkürler. Şimdi lütfen 'hayır' deyiniz."

"Hayır," dedim ve acaba BeyinDostu isteğine karşı çıktığımı sanıp darılır da beynimi kafatasımın içinde bir güzel pişirir mi diye bir an için aklımdan geçirdim.

"'Hayır' dediğiniz için teşekkürler," diyen ses böylece art niyetli olmadığını gösterdi. "Beraber gelişme kaydettikçe BeyinDostunuzun komutlarınızı algılaması için onları sözlü olarak ifade etmeniz gerekmediğini öğreneceksiniz. Buna karşın BeyinDostunuzla daha rahat iletişim kurana dek kısa vadede muhtemelen iletişimi sözlü olarak gerçekleştirmek isteyeceksiniz. Şu anda sesli devam etme veya yazılı bir arayüze geçme seçenekleriniz bulunmaktadır. Şu anda yazılı bir arayüze geçmek ister misiniz?"

"Tanrım, evet," dedim.

Artık yazılı bir arayüzle devam edeceğiz, diye görüş alanımın tam ortasında bir metin belirdi. Metin o an bakmakta olduğum yüzeye mükemmel bir kontrast teşkil ediyordu. Başımı çevirince tam ortada kalmayı sürdürdü ve kontrastı daima kusursuzca okunabilecek şekilde değişti. Çılgınca.

İlk yazılı seansta kendinize bir zarar vermemeniz için oturmanız önerilir, diye yazdı BeyinDostu. Lütfen şimdi oturunuz. Oturdum.

BeyinDostu™ ile olan ilk seansınızda iletişimi sözlü gerçekleştirmeniz daha kolay olacaktır. BeyinDostu™'nun sorularınızı anlamasına yardımcı olmak için şimdi BeyinDostu™'nuza konuşurkenki sesinizi anlamayı öğreteceğiz. Lütfen aşağıdaki fonemleri sesli okuyunuz. Görüş alanımda bir fonem listesi açıldı. Onları sağdan sola okudum. BeyinDostu bunun ardından bir dizi kısa cümle söylememi istedi. Söyledim.

Teşekkürler, diye yazdı BeyinDostu. Bundan böyle BeyinDos-

tu™'nuzu sesinizle yönlendirebileceksiniz. BeyinDostu™'nuzu şimdi kişiselleştirmek ister misiniz?

"Evet," dedim.

Çoğu BeyinDostu™ kullanıcısı, BeyinDostu™'na BeyinDostu™'ndan başka bir isim vermeyi uygun bulmaktadır. BeyinDostu™'nuzu şimdi isimlendirmek ister misiniz?

"Evet," dedim.

Lütfen BeyinDostu™'nuza vermek istediğiniz ismi söyleyiniz.

"'Götoş'" dedim.

"Götoş" adını seçtiniz, diye yazdı BeyinDostu. Hakkını vermek gerek, yazımı hatasızdı. Pek çok aceminin BeyinDostlarına™ bu ismi verdiğini bildiririm. Farklı bir isim seçmek ister misiniz?

"Hayır," derken silah arkadaşlarımdan çoğunun BeyinDostu hakkında benimle aynı duyguları beslemesinden gurur duyuyordum.

BeyinDostu™'nuz bundan böyle Götoş'tur, diye yazdı BeyinDostu. Dilerseniz bu ismi daha sonra değiştirebilirsiniz. Şimdi Götoş'u etkinleştirmek için bir erişim ibaresi seçmeniz gerekmektedir. Götoş sürekli etkin olmasına karşın yalnızca etkinleştirildikten sonra komutlara cevap verecektir. Lütfen kısa bir ibare seçiniz. Götoş size "Götoş'u Etkinleştir" ibaresini önerir, fakat başka bir ibare de seçebilirsiniz. Şimdi lütfen etkinleştirme ibarenizi söyleyiniz.

"'Hey Götoş,'" dedim.

İbare olarak 'Hey Götoş' seçtiniz. Lütfen onaylamak için tekrar söyleyiniz. Söyledim. Sonra benden etkisizleştirmek için bir ibare seçmemi istedi. Ben de (tabii ki) "Git başımdan Götoş," dedim.

Götoş'un bundan böyle kendisinden birinci tekil şahıs olarak bahsetmesini ister misiniz?

"Kesinlikle," dedim.

Ben Götoş'um.

"Elbette öylesin."

Komutlarınızı veya sorularınızı bekliyorum.

"Zeki misin?" diye sordum.

Sorularla yorumları anlamak ve bunlara cevap vermek için doğal bir dil işlemcisiyle ve diğer sistemlerle donatılmış bulunmaktayım. Bu durum genellikle bir zekâ izlenimi vermektedir, özellikle de daha büyük bilgisayar ağlarına bağlı olunduğu zaman. Ancak BeyinDostu™ sistemleri doğal bir zekâya sahip değildir. Örneğin bu otomatik bir cevaptır. Bu soru sıkça sorulmaktadır.

"Beni nasıl anlıyorsun?"

Bu aşamada sesinize tepki veriyorum, diyeyazdı Götoş. Siz konuşurken beyninizi izliyor ve benimle iletişim kurmak istediğinizde beyninizin nasıl etkinleştiğini öğreniyorum. Zaman içerisinde konuşmanıza gerek kalmadan sizi anlayabileceğim. Ve zamanla siz de bilinçli görsel ve sesli işaretler olmaksızın beni kullanabilmeyi öğrenebilirsiniz.

"Ne işe yararsın?" diye sordum.

Çeşitli becerilere sahibim. Biçimlendirilmiş bir liste görmek ister misiniz?

"Lütfen," dedim.

Gözlerimin önünde devasa bir liste belirdi. Bir alt kategori listesi görmek için lütfen bir üst kategoriyi seçiniz ve "Genişlet [kategori]" deyiniz. Bir faaliyette bulunmak için lütfen "Aç [kategori]" deyiniz.

Listeyi aşağıya doğru okudum. Görünüşe bakılırsa Götoş'un yapamadığı çok az şey vardı. Diğer acemilere mesaj yollayabilirdi. Bildirileri indirebilirdi. Müzik çalabilir veya video oynatabilirdi. Oyun oynatabilirdi. Bir sistemdeki herhangi bir belgeyi açabilirdi. Olağanüstü miktarda veri depolayabilirdi. Karmaşık hesaplamalar yapabilirdi. Tıbbi sorunları teşhis edebilir ve tedavi yöntemleri önerebilirdi. Diğer BeyinDostu kullanıcılarıyla beraber yerel bir ağ kurabilirdi. Yüzlerce insan ve uzaylı lisanını tercüme edebilirdi. Hattâ görüş alanındaki başka BeyinDostu kullanıcıları hakkında bilgi sağlayabilirdi. Bu seçeneği hemen açtım. Artık kendimi bile zor tanıyordum; diğer Morukları tanıyabilece-

ğimden şüpheliydim. Sonuç olarak Götoş, beyinde taşımak için oldukça kullanışlı bir şeydi.

Kapı kilidinin açıldığını duyunca başımı kaldırdım. "Hey Götoş," dedim. "Saat kaç?"

Şu anda 1200, diye yazdı Götoş. Neredeyse son doksan dakikayı onunla uğraşarak geçirmiştim. Eh, bu kadarı yeterliydi; gerçek insanlar görmeye hazırdım.

"Git başımdan Götoş," dedim.

Hoşçakalın, diye yazdı Götoş. Ben okur okumaz metin kayboldu.

Kapı çalındı. Açmaya gittim. Gelenin Harry olduğunu tahmin ediyordum. Acaba o neye benziyordu?

Harry koyu yeşil bir teni ve sütun gibi bacakları olan esmer bir afete benziyordu.

"Sen Harry değilsin, diye inanılmayacak kadar aptalca bir laf ettim.

Esmer güzeli bana bakıp beni baştan aşağı süzdü. "John?" dedi nihayet.

Ona bir an için boş gözlerle baktım, derken ismi kafamda belirdi–silik bir yazıyla gözlerimin önünde de belirmeden hemen önce. "Jesse," dedim.

Başını salladı. Ona aval aval baktım. Bir şey söylemek üzere ağzımı açtım. Jesse bir anda başımı tutup beni öyle sert öptü ki kamarama geri savruldum. Beraber yere devrilmeden önce kapıyı tekmeyle kapatarak beni etkiledi.

Genç bir adamın ne kadar kolay ereksiyon olabildiğini unutmuştum.

Genç bir adamın kaç kere ereksiyon olabileceğini de unutmuştum.

"Sakın yanlış anlama," dedi Jesse, üçüncü (!) postanın ardından üstümde yatarken. "Ama seni çok da çekici bulmuyorum.

"Tanrıya şükür," dedim. "Bulsaydın şimdiye aşınıp giderdim."

"Beni yanlış anlama, dedi yine. "Senden hoşlanıyorum. Şeyden önce bile" –gençleştirici bir topyekün vücut naklini ifade eden bir yol bulmaya çalışarak eliyle bir hareket yaptı– "*değişimden* önce bile zeki, iyi kalpli ve espriliydin. Yani iyi bir arkadaştın."

"Hı-hı," dedim. "Jesse, 'iyisi mi arkadaş kalalım' sözü genellikle seksten *kaçınmak* içindir."

"Sadece niye böyle bir şey olduğuna dair hayallere kapılmanı istemiyorum.

"Sihirli bir şekilde yirmi yaşındaki bir vücuda kavuştuğumuz ve karşımıza çıkan ilk insanla çılgınca seks yapacak kadar heyecana kapıldığımız için böyle bir şey olduğu izlenimindeydim."

Jesse kısa bir süreliğine bana bakakaldı, sonra kahkahalara boğuldu. "Evet! Aynen öyle. Tabii benim durumumda seks yaptığım kişi, karşıma çıkan ikinci insandı. Biliyorsun, bir oda arkadaşım var."

"Öyle ya. Maggie ne alemde?"

"Aman tanrım," dedi Jesse. "Onun yanında kıyıya vurmuş bir balina gibi kalıyorum John."

Ellerimi yan taraflarında gezdirdim. "Kıyıya vurmuş balinanın böylesine can feda Jesse."

"Biliyorum!" dedi Jesse ve ansızın doğrulup üstüme oturdu.

Kollarını kaldırıp başının arkasında çaprazlayarak zaten fevkalade sıkı ve dolgun olan göğüslerini daha da dikleştirdi. Gövdeme sardığı uyluklarından yayılan ısıyı hissedebiliyordum. O anda ereksiyon halinde olmamama rağmen çok yakında olacağımın farkındaydım. "Bana bir bak," dedi boşu boşuna, zira oturduğu andan beri gözlerimi ondan ayırmamıştım. "Harikulade görünüyorum. Bunu övünmek için söylemiyorum. Gerçek hayattayken hiç bu kadar güzel görünmemiştim, hepsi bu. Hattâ *yakınından* bile geçmemiştim."

"Bak buna inanmakta zorlanıyorum, dedim.

Jesse göğüslerini tutup meme uçlarını suratıma doğrulttu. "Bunları görüyor musun?" deyip soldakini oynattı. "Gerçek hayatta bu diğerinden bir beden daha küçüktü ve ona rağmen kocamandı. Ergenliğe girdikten sonra belimin ağrısı hiç dinmedi. Ve sanırım yalnızca on üç yaşımdayken bir haftalığına bu kadar sıkıydılar. O da belki."

Aşağı uzandı, ellerimi tutup kusursuz ve dümdüz karnına koydu. "*Bu* da hiç olmadı," dedi. "Doğum yapmadan önce bile ufak bir göbeğim vardı. İki çocuktan sonraysa... eh, üçüncüsünü doğurmam halinde ikinci katı da çıkacaktım diyeyim, sen anla.

Ellerimi arkasına atıp kalçalarını avuçladım. "Peki ya bunlar?" diye sordum.

"Kamyon kasası gibiydiler," deyip güldü. "Ben etine dolgun bir kızdım dostum."

"Dolgun olmak suç değil ki," dedim. "Kathy de biraz etli butluydu. Hoşuma da gidiyordu."

"O zamanlar vücudumla bir derdim yoktu," dedi. "Böyle şeyleri kafaya takmak aptallıktır. Öte yandan şimdi dünyaları versen değişmem." Ellerini baştan çıkartıcı bir edayla tüm vücudunda gezdirdi. "Artık *seksiyim!*" Bunu der demez hafifçe kıkırdayıp saçlarını savurdu. Güldüm.

Öne doğru eğilip yüzüme baktı. "Bu kedi gözü bilmem nesini harikulade buluyorum," dedi. "Acaba bunları yapmak için sahiden de kedi DNA'sı kullanmışlar mıdır? Bilirsin ya, kedi

DNA'sının bizimkine eklenmesinden bahsediyorum. Kısmen kedi olmaya karşı değilim."

"Bunun cidden kedi DNA'sı olduğunu hiç sanmıyorum," dedim. "Başka kedimsi özellikler göstermiyoruz."

Jesse oturduğu yerde doğruldu. "Ne gibi?" dedi.

"Şey," deyip ellerimi göğüslerine doğru gezdirdim, "öncelikle erkek kedilerin penislerinde dikenler vardır."

"Yok artık," dedi Jesse.

"Doğru söylüyorum," dedim. "Dişiyi yumurtlaması için uyaran da bu dikenlerdir. İstersen git araştır. Her neyse, aşağıda diken falan yok. Olsaydı sanırım fark ederdin."

"Bu dediğin hiçbir şey kanıtlamaz," dedi Jesse ve aniden vücudunun arka kısmını arkaya, ön kısmını öne atarak tam üstüme yattı. Şehvetli bir ifadeyle sırıttı. "Belki de çıkmalarını sağlayacak kadar sert sevişmemişizdir."

"Bir meydan okuma seziyorum," dedim.

"Ben de bir şey seziyorum," deyip kıpır kıpır kıpırdandı.

Daha sonra bana, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jesse.

"Kathy'yi düşünüyordum," dedim, "ve tıpkı şimdiki gibi ne kadar sık uzanıp yattığımızı."

"Yani halının üstünde demek istiyorsun," dedi Jesse gülümseyerek.

Başına hafifçe vurdum. "O kısmı değil. Sadece seksten sonra yatarak sohbet etmemizi ve birbirimizin ahbaplığının keyfine varmamızı kastediyorum. İlk kez askere yazılmaktan konuştuğumuzda da böyle yapıyorduk."

"Askerlik konusunu niye açtın?" diye sordu Jesse.

"Ben açmadım," dedim. "Kathy açtı. Altmışıncı doğum günümdü ve yaşlandığım için moralim bozuktu. Kathy de zamanı gelince askere yazılmamızı teklif etti. Bunu duyduğuma biraz şaşırmıştım. Daima ordu karşıtı olagelmiştik. Kıta Parçası Savaşı'na karşı çıkmıştık, öyle yapmanın popüler olmadığı bir zamanda üstelik."

"O savaşa pek çok kişi karşı çıktı," dedi Jesse.

"Evet, ama biz *cidden* karşı çıktık. Hattâ kasabada biraz alay konusu bile olduk."

"Peki Kathy, Koloni Ordusu'na yazılmayı kendine nasıl yedirdi?"

"Genel anlamda savaşa veya orduya değil, sadece *o* savaşa ve kendi ordumuza karşı olduğunu söyledi. İnsanların kendilerini savunma hakkı bulunduğunu ve dışarıda muhtemelen belalı bir evren olduğunu söyledi. Ve bu asil sebeplerin dışında tekrar gencecik olacağımızı söyledi.

"Ama askere beraber yazılamazdınız ki," dedi Jesse. "Tabii aynı yaşta olmadığınız müddetçe."

"Benden bir yaş küçüktü, dedim. "Ve bunu ona da söyledim–askere yazılmam durumunda yasal olarak öleceğimi, evli kalamayacağımızı ve birbirimizi bir daha göremeyebileceğimizi belirttim."

"Ya o ne dedi?"

"Bunların teknik ayrıntılar olduğunu söyledi. Beni tekrar bulup önceden yaptığı gibi kiliseye sürükleyecekmiş. Yapardı da. Öyle konularda tuttuğunu koparırdı."

Jesse dirseğinden destek alarak doğruldu ve bana baktı. "Kathy şimdi yanında olmadığı için üzgünüm John."

Gülümsedim. "Sorun değil," dedim. "Ara sıra karımı özlüyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum," dedi Jesse. "Ben de kocamı özlüyorum."

Ona bir göz attım. "Seni daha genç bir kadın için terk ettiğini ve sonra da yemekten zehirlendiğini sanıyordum.

"Terk etti ve zehirlendi. Bayılana kadar kusmayı da hak etti," dedi Jesse. "Zaten ben o adamı değil, bir kocam olmasını özlüyorum. Yanında birinin olması hoş bir şey. Evli olmak hoş bir şey."

"Evli olmak hoş bir şey," diye doğruladım.

Jesse bana sokulup kolunu göğsümün üstüne koydu. "Tabii *bu* da güzel. Böyle bir şey yapmayalı epey zaman geçmişti."

"Yerde yatmaktan mı bahsediyorsun?"

Başıma hafifçe vurma sırası ondaydı. "Hayır. Şey, aslında evet. Ama daha doğrusu seksten sonra böyle uzanmaktan bahsediyorum. Tabii seksten de. Bundan önce en son ne zaman seviştiğimi bilmek istemezsin."

"Elbette isterim."

"Piç kurusu. Sekiz sene önce."

"Beni görür görmez üstüme atladığına şaşmamak lazım," dedim.

"Ya ne sandın?" dedi Jesse. "En yakınımda sen vardın, o kadar."

"Konum her şeyden önemlidir; annem hep böyle derdi."

"Garip bir annen varmış," dedi Jesse. "Ho, kaltak, saat kaç?"

"Ne?" dedim.

"Kafamdaki sesle konuşuyorum," dedi.

"Güzel bir isim bulmuşsun," dedim.

"Seninkine hangi ismi koydun?"

"Götoş."

Jesse başını salladı. "İyi etmişsin. Eh, kaltak bana saatin 1600 olduğunu söylüyor. Akşam yemeğine kadar iki saatimiz var. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Bilemiyorum. Bu genç ve süper gelişmiş halimle bile üst sınırım dört olsa gerek."

"Sakin ol. Biraz kestirmek için vaktimiz olduğu anlamına geliyor, hepsi bu."

"Battaniye ister misin?"

"Saçmalama. Sırf halıda seks yaptım diye onun üstünde uyumak isteyecek değilim. Burada boş bir ranza var. Oraya yatacağım.

"Yalnız başıma mı kestirmem gerekecek yani?"

"Acını telafi ederim," dedi Jesse. "Uyandığımda bana hatırlat."

Hatırlattım. Telafi etti.

"Vay anasını," dedi Thomas masaya otururken. Öyle tıkabasa

bir tepsi taşıyordu ki kaldırabilmesi bile mucizeydi. "Amma güzeliz be."

Haklıydı. Moruklar yeni gibi olmuştu. Thomas, Harry ve Alan'ın birer erkek manken oldukları bile sanılabilirdi; dördümüz içinde çirkin ördek yavrusu bendim, ama ben bile.. eh, ben bile *iyiydim*. Kadınlara gelince, Jesse göz alıcıydı. Susan daha da öyleydi. Maggie ise açıkçası bir tanrıçaya benziyordu. Ona bakmak adeta insanın gözlerini yakıyordu.

Aslında hepimize bakmak göz yakıyordu. Tabii güzel, baş döndürücü bir anlamda. Birkaç dakika boyunca birbirimize bön bön bakmaktan başka bir şey yapamadık. Üstelik bu durum yalnızca bizim için geçerli değildi. Salona bakınırken, çirkin görünen tek bir insanla bile karşılaşmadım. Bu durum rahatsız edici olduğu kadar hoştu da.

"Böyle bir şey mümkün değil," dedi Harry ansızın bana. Ona doğru döndüm. "Ben de etrafa bakındım," dedi. "Buradaki herkesin gençken bu kadar güzel görünmesi olanaksız."

"Kendi adına konuş Harry," dedi Thomas. "Ben tazelik günlerimdeki halimden daha bile az yakışıklıyım.

"Artık tazelik günlerindeki halinle aynı renksin," dedi Harry. "Üstelik kuşkulu dostumuz Thomas'ı mazur görsek bile–"

"Bak şimdi ağlamaya başlayıp bir ayna görene kadar da susmayacağım," dedi Thomas.

"–herkesin aynı kalıptan çıkmasına imkân yok. Size garanti ederim ki yirmimdeyken şu anki görünümümle yakından uzaktan ilgim yoktu. Şişmandım. Suratım çiban doluydu. Saçlarım daha o zamandan dökülmeye başlıyordu."

"Sus bakayım," dedi Susan. "Beni tahrik ediyorsun."

"Ve ben karnımı doyurmaya çalışıyorum," dedi Thomas.

"Artık eski halime bakıp gülebiliyorum, çünkü *böyle* görünüyorum," diyen Harry, yılın mankenini takdim eder gibi ellerini vücudunda gezdirdi. "Ama yeni benin eski benle fazla bir ortak noktası olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim."

"Sanki bu durumdan rahatsızlık duyar gibisin," dedi Alan.

"Biraz duyuyorum," diye itiraf etti Harry. "Yanlış anlamayın, bu halime itirazım yok. Ama biri bana durduk yerde kıyak geçerse altında bir hinlik ararım. Niye bu kadar güzel görünüyoruz?"

"Güzel genler sayesinde," dedi Alan.

"Tabii," dedi Harry. "İyi de o genler kimin? Bizim mi? Yoksa bir yerlerdeki bir laboratuarda yarattıkları bir şeyin mi?"

"Artık hepimiz harika bir formdayız, hepsi bu," dedi Jesse. "Az önce John'a bu vücudun gerçek vücudumdan çok daha zinde olduğunu söylüyordum."

Maggie ansızın lafa karıştı. "Ben de öyle konuşuyorum," dedi. "Eski vücudumdan bahsederken 'gerçek vücudum' diyorum. Bu vücut henüz benim için gerçek değilmiş gibi."

"Yeterince gerçek, güzel kardeşim, dedi Susan. "Hele gidip onunla çişini yap, bak o zaman anlarsın."

"Uygunsuz laflar ediyorum diye beni azarlayana bak," dedi Thomas.

"Demek istediğim şu ki," dedi Jesse, "vücutlarımızı forma sokmakla kalmayıp güzelleştirmişler de."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Harry. "Ama bunu *niye* yaptıklarını hâlâ bilmiyoruz."

"Birbirimizle kaynaşalım diye," dedi Maggie.

Herkes ona bakakaldı. "Vay vay vay, bakın kim açılmaya başlıyor."

"Kıçımı ye Susan," dedi Maggie. Susan sırıttı. "Bakın, temel insan psikolojisi gereği çekici bulduğumuz kişilerden hoşlanma eğilimi taşırız. Dahası bu odadaki herkes –hattâ biz bile– birbirimize yabancıyız ve kısa bir zamanda kaynaşacak kadar yakın değiliz. Birbirimize hoş görünerek daha kolay kaynaşacağız; daha doğrusu eğitim başladıktan sonra öyle olacak."

"Savaşamayacak kadar birbirimizi dikizlemenin orduya ne gibi bir faydası dokunur bilmiyorum," dedi Thomas.

"Mesele o değil," dedi Maggie. "Cinsel cazibe, bu işin sadece bir parçası. Önemli olan çabucak güven ve sadakat yaratmak. Cinsel arzular ne olursa olsun, insanlar çekici buldukları kişilere

içgüdüsel bir güven duyar ve yardım etmek isterler. Haber sunucuları bu yüzden hep çekicidir. Böyle insanlar okulda diğerleri kadar çok ders çalışmak zorunda kalmazlar."

"Ama artık hepimiz çekiciyiz," dedim. "İnanılmaz derecede çekici insanların diyarında sadece hoş gözükenlerin başı derde girebilir."

"Üstelik şimdi bile bazılarımız diğerlerinden daha iyi görünüyoruz, dedi Thomas. "Ne zaman Maggie'ye baksam odadaki oksijen emiliyormuş gibi hissediyorum. Darılma Maggie."

"Darılmadım," dedi Maggie. "Hem birbirimize bakarken şimdiki halimizi değil, önceden nasıl göründüğümüzü esas alacağız. Kısa vadede farkında bile olmadan kullanacağımız dayanak bu ve zaten Koloniciler de sadece kısa vadeli bir avantaj arıyorlar."

"Demek bana bakarken oksijensiz kalmış gibi olmuyorsun, dedi Susan, Thomas'a.

"Amacım kimseye hakaret etmek değildi," dedi Thomas.

"Seni boğarken bu dediğini aklımda tutarım, dedi Susan. "Oksijensiz kalmak ne demek o zaman görürsün."

"Flört etmeyi kesin bakayım, diyen Alan dikkatini tekrar Maggie'ye verdi. "Bence çekicilik konusunda haklısın, ama sanırım en çok çekici bulmamız gereken kişiyi unutuyorsun: kendimiz. Hoşlansak da hoşlanmasak da içinde bulunduğumuz vücutlar bize halen yabancı. Yani yeşil olmam ve kafamda 'Dallama' adlı bir bilgisayar taşımam–" Durup hepimize tek tek baktı. "BeyinDostunuza siz ne ad verdiniz?"

"Götoş," dedim.

"Kaltak," dedi Jesse.

"Lavuk," dedi Thomas.

"Hıyar," dedi Harry.

"Şeytan," dedi Maggie.

"Canikom," dedi Susan. "Anlaşılan BeyinDostunu seven tek kişi benim."

"Kafanda ansızın bir ses belirmesinden ürkmeyen tek kişi sensin demek daha doğru olur," dedi Alan. "Neyse, diyordum ki bir

anda genç olup muazzam fiziksel ve mekanik değişimlere maruz kalmak insanın psikolojisini altüst eder. Tekrar genç olduğumuza sevinsek bile –ki ben seviniyorum– yeni vücutlarımıza yabancılık çekmemiz kaçınılmazdır. Bizi kendimize güzel göstererek 'yerleşmemize' yardımcı oluyorlar."

"Başımızdakiler çok uyanık insanlar," dedi Harry, meşum bir katiyetle.

"Ah, gevşe biraz be Harry," dedi Jesse ve onu hafifçe dürttü. "Genç ve seksi olmayı karanlık bir komploya çevirebilen tanıdığım tek insan sensin."

"Yani seksi olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi Harry.

"Rüya gibisin canım," dedi Jesse ve abartılı bir edayla gözlerini kırpıştırdı.

Harry şapşal bir ifadeyle sırıttı. "Bu asırda biri ilk defa bana seksi diyor. Tamam, ikna oldum."

Acemilerle dolu amfinin sahnesinde duran adam, savaş görüp geçirmiş tecrübeli bir askerdi. BeyinDostlanmız bize adamın on dört yıldır Koloni Savunma Güçlerinde olduğunu ve isimleri henüz bizim için hiçbir anlam taşımayan, fakat hiç şüphesiz gelecekte taşıyacak olan pek çok muharebede yer aldığını söylüyordu. Bu adam yeni mekânlar keşfetmiş, yeni ırklar tanımış ve onları gördüğü yerde yok etmişti. Ve neredeyse yirmi üçünde gösteriyordu.

"İyi akşamlar acemiler," diye başladı, hepimiz yerimize geçince. "Ben Yarbay Bryan Higgee. Yolculuğunuzun geri kalanı boyunca komuta subayınız ben olacağım. Pratik açıdan bunun fazla bir anlamı yok–şimdiyle bir hafta sonra Beta Pyxis III'e varmamız arasında sadece tek bir göreviniz olacak. Fakat bu görev bundan böyle Koloni Savunma Güçlerinin kurallarına ve yönetmeliklerine tâbi olduğunuzu size hatırlatmaya yetecek. Artık yeni vücutlara sahipsiniz ve bu yeni vücutlarla beraber yeni sorumluluklar da üstleneceksiniz.

"Yeni vücutlarınız hakkında merak ettiğiniz konular olabilir.

Neler yapabilecekleri, ne gibi zorluklara dayanabilecekleri ve onları Koloni Savunma Güçlerinin hizmetinde nasıl kullanabileceğiniz gibi. Beta Pyxis III'te eğitime başladığınızda tüm bu sorulara cevap alacaksınız. Ama şimdilik asıl amacımız sizi yeni vücutlarınızda rahat ettirmek.

"İşte bu yüzden yolculuğun geri kalanı için size şu emri veriyorum: Eğlenin.

Bu sözler saflarda mırıldanmalara ve tek tük gülüşmelere sebep oldu. Eğlenmenin emredilmesi gülünç ve bir o kadar da acayipti. Yarbay Higgee neşesiz bir ifadeyle sırıttı.

"Bunun sıra dışı bir emir olduğunun farkındayım. Yine de yeni vücutlarınızı kullanarak eğlenmeniz, sahip olduğunuz yeni kabiliyetlere alışmanızın en iyi yolu olacaktır. Eğitiminize başlar başlamaz sizden en üst düzey performans beklenecek. 'Alıştırma' diye bir şey olmayacak—öyle şeylere vakit yok. Evren tehlikeli bir yer. Eğitiminiz kısa ve zorlu geçecek. Yeni vücudunuzdan rahatsızlık duymanız hiç işimize gelmez.

"Acemiler, önümüzdeki haftayı eski yaşamlarınızla yenileri arasındaki bir köprü olarak kabul edin. Bitince göz açıp kapayana dek geçmiş gibi gelecek bu zaman zarfında askeri kullanım için tasarlanmış yeni vücutlarınızı, sivilken tadına vardığınız zevklerin yeniden tadına varmak için kullanabilirsiniz. *Henry Hudson*'ın Dünya'dayken yapmaya bayıldığınız eğlencelerle ve faaliyetlerle dolu olduğunu göreceksiniz. Onlardan faydalanın. Onların tadını çıkarın. Yeni vücutlarınızla çalışmaya alışın. Potansiyeliniz hakkında biraz bir şeyler öğrenin ve sınırlarınızı keşfedebilecek misiniz bir bakın.

"Bayanlar baylar, eğitiminize başlamadan önce sizinle son bir brifingde tekrar görüşeceğiz. O zamana kadar iyi eğlenin. Koloni Savunma Güçlerinde geçecek bir hayatın mükafatları bulunduğunu söylersem abartmış sayılmam, fakat yeni vücutlarınız içinde tasasız yaşayacağınız yegane zaman bu olabilir. Size bu zamanı akıllıca kullanmanızı öneririm. Size bol bol eğlenmenizi öneririm. Hepsi bu kadar; dağılabilirsiniz."

Hepimiz adeta *delirdik.*

Gelin söze -tabii ki- seksten başlayalım. Herkes herkesle sevişiyordu; üstelik geminin muhtemelen lafını etmenin bile uygunsuz kaçacağı yerlerinde. Azıcık kuytu olan her mekânın şevkli oynaşmalar için kullanılacağının anlaşıldığı ilk günün ardından ortalıkta gezerken epeyce gürültü yapmak ve böylelikle oynaşmacılara varlığınızı haber vermek kibar bir davranış olarak kabul edilmeye başlandı. İkinci günün bir yerinde kendime ait bir odam olduğu herkesçe öğrenildi ve o odaya erişim ricaları yağmur gibi yağmaya başladı. Bu ricalar çabucak reddedildi. Kötü şöhretli bir yerde yaşadığım hiç olmamıştı ve bundan sonra da yaşayacak değildim. Odamda düşüp kalkacak yegane insanlar ben ve davet ettiğim misafirlerim olacaktı.

O misafirlerin sayısı biri geçmedi. Ve o kişi Jesse değil Maggie'ydi. Sonradan öğrendim ki, Maggie eski kırış kırış halimle bile benden hoşlanmıştı. Higgee'nin verdiği brifingin ardından beni kapımın önünde pusuya düşürünce bunun değişim sonrası kadınlardaki standart bir davranış biçimi olup olmadığını merak etmeye başladım. Sebep ne olursa olsun oldukça kafa biriydi ve en azından yalnızken hiç de çekingen değildi. Eski yaşantısında Oberlin Üniversitesi'nde profesörlük yaptığını sonradan öğrendim. Doğu dinleri felsefesiyle ilgili dersler vermiş ve bu konuda altı kitap yazmıştı. İnsanlar hakkında neler öğreniyorsunuz neler.

Diğer Moruklar da kendi aralarında takıldılar Jesse başlangıçtaki oynaşmamızın ardından Harry'le eşleşti. Alan, Tom ve Susan ise Tom'un ortada olduğu bir tür anlaşmaya vardılar. Neyse ki Tom yemek yemeyi seviyordu; gücünü koruması lazımdı.

Acemilerin sekse bu kadar düşkünlük göstermeleri dışarıdan uygunsuz bir durum gibi gözükebilir, fakat bizim baktığımız (veya yattığımız, hattâ eğilip kıçımızı havaya kaldırdığımız) açıdan son derece mantıklıydı. Oynaşacak bir arkadaş bulamamaktan ya da sağlık ve libido noksanlıklarından dolayı fazla seks yapamayan bir grup insanı alın; onları genç, çekici ve son derece kullanışlı vücutlara tıkın; sonra da onları uzaya salıp bildikleri

her şeyden veya sevdikleri herkesten uzaklara gönderin. Bu üçünün karışımı, seks için bir reçete gibiydi. Sevişiyorduk çünkü bu hem kolayca yapabildiğimiz bir şeydi, hem de yalnız kalmaktan iyiydi.

Bir tek seks yapmıyorduk elbette. Bu harikulade yeni vücutları sadece seks için kullanmak, tek bir notayla şarkı söylemek gibi olurdu. Vücutlarımızın yeni ve gelişmiş olduğu iddia ediliyordu; basit ve bir o kadar şaşırtıcı yollarla bunun doğru olduğunu keşfettik. Harry'yle oynadığımız bir pinpon oyununu henüz bitmeden bırakmamız gerekti, çünkü ikimizin de kazanamayacağı anlaşılmıştı–beceriksiz olduğumuz için değil, reflekslerimiz ve el-göz koordinasyonumuz rakibimizden sayı almamızı neredeyse imkânsız kıldığı için. Yarım saat boyunca karşılıklı atıştık ve pinpon topu olağanüstü hızlarda vurulmaktan çatlamasaydı daha da devam edecektik. Ne kadar inanılmaz. Ne kadar harikulade.

Diğer acemiler aynı şeyi farklı yollardan öğrendiler. Üçüncü günümüzde bir kalabalıkla beraber iki aceminin muhtemelen gelmiş geçmiş en heyecan verici yakın dövüşe tutuşmalarını seyretmekteydim. Vücutlarıyla öyle şeyler yapıyorlardı ki normal insan esnekliği ve standart yerçekimi göz önüne alındığında bunun mümkün olmaması gerekirdi. Bir ara dövüşçülerden biri diğerine öyle bir tekme attı ki rakibi odanın yarısı boyunca geriye doğru uçtu; adam benim yapacağım gibi kırık bir kemik yığını olarak yere yığılmaktansa *havadayken* parende atarak yönünü değiştirdi ve tekrar rakibinin üstüne atıldı. Olay bir özel efekt gibiydi. Bir bakıma öyleydi de.

Dövüşün ardından iki adam da soluk soluğa kalmış bir halde eğilerek birbirini selamladı. Derken ikisi de aynı anda hem kahkahalar atarak hem de hıçkıra hıçkıra ağlayarak birbirine sarıldı. Bir alanda olmak istediğiniz kadar iyi bir hale gelmeniz, sonra ondan da iyi olmanız tuhaf, harika ve bir o kadar da huzursuz edici bir şeydir.

Tabii fazla ileri gidenler de çıktı. Şahsen ben yüksek bir sahanlıktan atlayan bir kadın gördüm. Kadın ya uçabileceği kanı-

sındaydı ya da zarar görmeden yere inebileceği. Anladığım kadarıyla sağ bacağını, sağ kolunu ve çenesini kırıp kafatasını çatlattı. Buna rağmen atlayıştan canlı çıktı. Herhalde Dünya'dayken böyle bir ihtimal söz konusu bile edilemezdi. Fakat daha etkileyici olanı, iki gün sonra aramıza dönmesiydi. Bunun o budala kadının iyileşme kabiliyetinden ziyade Koloni tıp teknolojisi sayesinde olduğu kesindi. Birinin ona gelecekte böyle aptalca bir şey yapmamasını söylediğini umuyordum.

İnsanlar vücutlarıyla oynamadıklarında ya zihinleriyle ya da yine aynı kapıya çıkan BeyinDostlarıyla oynuyorlardı. Gemide gezindiğim zamanlarda acemilerin gözleri kapalı bir halde yavaşça kafa salladıklarını sıkça görüyordum. Müzik dinliyor, film izliyor veya sadece kendilerine özel olarak beyinlerinde gerçekleşen benzer bir şeyle uğraşıyorlardı. Bunu ben de yapmıştım; geminin sistemlerini araştırırken hem klasik Warner günlerinde, hem de karakterler kamu malı haline getirildikten sonra hazırlanmış eksiksiz bir Looney Tunes çizgi film derlemesiyle karşılaşmıştım. Bütün bir geceyi Wile E. Coyote'nin ezilmesini ve patlamasını seyrederek geçirmiştim; nihayet Maggie kendisiyle Road Runner arasında bir seçim yapmamı istediği zaman durmuştum. Seçimim Maggie olmuştu. Nasılsa Road Runner'ı istediğim zaman izleyebilirdim; bütün çizgi filmleri Götoş'a indirmiştim.

'Arkadaş seçmek' çokça yaptığım bir şeydi. Morukların hepsi de grubumuzun en iyi ihtimalle geçici olduğunun farkındaydı; kalıcılık ümidi olmayan bir durumda rasgele bir araya gelmiş yedi kişiydik, hepsi bu. Fakat birlikte geçirdiğimiz o kısacık zamanda dost, hattâ yakın dost olduk. Thomas'la, Susan'la, Alan'la, Harry'le, Jesse'yle ve Maggie'yle 'normal' hayatımın son yarısında yer almış herkes kadar yakınlaştığımı söylersem abartmış sayılmam. Şakalaşmalara ve ağız dalaşlarına kadar bir grup ve bir aile haline geldik. Birbirimize önemseyeceğimiz bir şey temin ettik; var olduğumuzu ne bilen ne de umursayan bir evrende buna ihtiyacımız da vardı.

Kaynaştık. Üstelik bunu kolonilerin bilim insanları bizimle

biyolojik düzeyde oynamadan önce yaptık. Ve *Henry Hudson* nihai hedefine yaklaşırken ileriki günlerde onları özleyeceğimi biliyordum.

"Şu an bu salonda bin yirmi iki acemi var," dedi Yarbay Higgee. "Önümüzdeki iki yıl içinde dört yüzünüz ölecek."

Higgee yine amfinin sahnesindeydi. Bu sefer bir fonun önündeydi: mavi, beyaz, yeşil ve kahverenginin birbirine karıştığı devasa bir misket olan Beta Pyxis III arkasında asılı durmaktaydı. Hepimiz de gezegeni görmezden gelerek Yarbay Higgee'ye odaklanmıştık. İstatistikleri herkesin dikkatini çekmişti ki vakit (0600) ve özgür geçireceğimiz son zaman dilimi kabul ettiğimiz dün gecenin ardından hâlâ sersemlemiş bir halde olduğumuz düşünülürse bu, kayda değer bir durumdu.

"Üçüncü senede," diye sözlerine devam etti, "yüz kişi daha ölecek. Dördüncü ve beşinci senelerde bir 150 daha. On yılın ardından –evet acemiler, büyük ihtimalle sizden on sene askerde kalmanız istenecek– yedi yüz elliniz görev sırasında ölmüş olacaksınız. Dörtte üçünüz göçüp gidecek. Bunlar hayatta kalma istatistikleri–yalnızca son on veya yirmi yılın değil, Koloni Savunma Güçlerinin faal olduğu iki yüz yılı aşan zamanın.

İçeride çıt çıkmıyordu.

"Şu anda ne düşündüğünüzü biliyorum, çünkü sizin yerinizdeyken ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Yarbay Higgee. "'Burada ne işim var?' diye düşünüyorsunuz. 'Herif kalkmış bana on yıl içinde öleceğimi söylüyor!' Ama unutmayın ki, Dünya'da da muhtemelen on yıl içinde ölecektiniz–güçsüz ve yaşlı bir halde, boş bir biçimde. Koloni Savunma Güçlerinde can verebilirsiniz. Koloni Savunma Güçlerinde *muhtemelen* can vereceksiniz. Fakat ölümünüz boşuna olmayacak. İnsanlığı evrenimizde canlı tutmak için ölmüş olacaksınız."

Higgee'nin arkasındaki ekran kardı ve yerini üç boyutlu bir yıldız haritası aldı. "Gelin size durumumuzu açıklayayım," dedi ve bunları söylerken haritaya rasgele serpiştirilmiş birkaç düzine

yıldız, parlak yeşil bir ışıkla parlamaya başladı. "Bunlar insanların kolonileştirdikleri, galakside bir yer edindikleri sistemler. Ve bunlar da kıyaslanabilir bir teknoloji düzeyine ve hayatta kalma gereksinimlerine sahip yabancı ırkların bulundukları yerler." Bu sefer yüzlerce yıldız kıpkırmızı yandı. İnsanların ışık noktaları tamamıyla sarılı vaziyetteydi. Amfiden hayret nidaları yükseldi.

"İnsanlığın iki sorunu var," dedi Yarbay Higgee. "İlki diğer zeki ve benzer canlı türleriyle bir kolonileşme yarışı içinde olması. Kolonileşme, ırkımızın varlığını sürdürebilmesinin anahtarı. Bu kadar basit. Ya kolonileşeceğiz ya da diğer ırklar tarafından sıkıştırılıp sınırlandırılacağız. Rekabet çok yoğun. İnsanlığın zeki ırklar arasında çok az müttefiki var. Aslında çok az ırk arasında ittifak bulunuyor ve bu durum, insanlık yıldızlara adım atmadan çok önce de böyleydi.

"Uzun vadede diplomasi ihtimaline dair hisleriniz ne olursa olsun, işin gerçeği şu ki yoğun ve kıyasıya bir rekabet içindeyiz. Yayılmayı bırakıp tüm ırkların kolonileşmesini mümkün kılacak barışçıl bir çözüme kavuşmayı umamayız. Böyle bir şey, insanlığı başarısızlığa mahkum etmek olur. Biz de bu yüzden kolonileşmek için savaşıyoruz.

"İkinci sorunumuz ise, kolonileşmeye uygun gezegenlere rastladığımız zaman bunlarda genellikle zeki canlılar bulunması. İmkân olduğunda yerel nüfusla birlikte yaşıyoruz ve onlarla karşılıklı bir uyum sağlamaya çalışıyoruz. Maalesef çoğunlukla hoş karşılanmıyoruz. Böyle şeyler yaşanması üzüntü verici, fakat insanlığın ihtiyaçları birinci önceliğimiz ve öyle de olmak zorunda. Ve bu yüzden öyle zamanlarda Koloni Savunma Güçleri işgalci bir kuvvet haline geliyor."

Arka fon yine Beta Pyxis III'e döndü. "Mükemmel bir evrende Koloni Savunma Güçlerine ihtiyaç duymazdık," dedi Higgee. "Ama bu evren mükemmel değil. İşte bu nedenle Koloni Savunma Güçlerinin üç amacı var. İlki mevcut insan kolonilerini saldırılara ve istilalara karşı korumak. İkincisi kolonileşmeye elverişli yeni gezegenler bulmak ve onları rekabet halindeki ırklardan

gelecek zararlara, kolonileşmelere ve istilalara karşı savunmak. Üçüncüsü de yerel nüfuslu gezegenleri insan kolonileşmesine hazırlamak.

"Koloni Savunma Güçleri askerleri olarak sizden her üç amacı da yerine getirmeniz istenecek. Bu pek çok açıdan kolay, basit veya temiz bir iş değil. Ama yapılması lazım. İnsanlık hayatta kalmak için bunu bizden istiyor–ve biz de sizden isteyeceğiz.

"Dörtte üçünüz on yıl içinde öleceksiniz. Askerlerin vücutlarında yapılan gelişimlere, silahlara ve teknolojiye rağmen bu sabit bir oran. Fakat arkanızda çocuklarınızın, onların çocuklarının ve tüm insanlığın büyüyüp gelişebileceği bir evren bırakacaksınız. Ödediğimiz bedel büyük olsa da ödemeye değer.

"Bazılarınız verdiğiniz hizmetin sonunda elinize ne geçeceğini merak ediyor olabilirsiniz. Askerlik hizmetinizin sonunda elinize yeni bir hayat geçecek. Yeni bir dünyaya yerleşip hayata baştan başlayabileceksiniz. Koloni Savunma Güçleri size arka çıkacak ve ihtiyacınız olan her şeyi sağlayacak. Yeni hayatınızda başarılı olacağınıza söz veremeyiz–o kadarı size bağlı. Fakat harika bir başlangıç yapacaksınız ve gerek diğer kolonicilere, gerekse de onların çocuklarına verdiğiniz hizmetten dolayı komşularınızın minnetine sahip olacaksınız. Veya benim gibi yapıp orduda kalabilirsiniz. Kaç kişinin böyle davrandığını bilseniz şaşarsınız."

Beta Pyxis III anlık bir titreşimin akabinde kayboldu ve Higgee'den başka dikkatimizi verebileceğimiz bir şey kalmadı. "Umarım hepiniz tavsiyeme uyup bu son haftada iyi eğlenmişsinizdir," dedi. "Artık işe girişeceğiz. Bir saat içinde *Henry Hudson*'dan nakledilip eğitiminize başlayacaksınız. Burada birkaç farklı eğitim üssü var; hangisine atandığınız BeyinDostlarınıza yükleniyor. Kamaralarınıza gidip özel eşyalarınızı toparlayabilirsiniz; giysilerle vakit kaybetmeyin, üslerde yenileri verilecek. BeyinDostunuz nakliye için nerede toplanmanız gerektiğini size bildirecek.

"İyi şanslar acemiler. Tanrı sizi korusun. Umarım insanlığa başarıyla ve gururla hizmet edersiniz."

Bunun ardından Yarbay Higgee bize selam verdi. Ne yapmam gerektiğini bilemedim. Diğerleri de öyle.

"Emirleriniz bu kadar," dedi Yarbay Higgee. "Dağılabilirsiniz."

Yedimiz az önce oturduğumuz koltukların etrafında karşılıklı duruyorduk.

"Veda etmeye fazla vakit bırakmadıkları kesin, dedi Jesse.

"Bilgisayarlarınızı kontrol edin," dedi Harry. "Belki bazılarımız aynı üslere gidiyoruzdur."

Dediğini yaptık. Harry'yle Susan'ın gidecekleri yer Alfa Üssü'ydü. Maggie'yle Thomas'ın yeri Gama, Alan'la benim ise Delta'ydı.

"Morukları birbirlerinden ayırıyorlar," dedi Thomas.

"Ağlama," dedi Susan. "Böyle olacağını biliyordun."

"Niye ağlamayacakmışım?" dedi Thomas. "Başka kimseyi tanımıyorum. Seni bile özleyeceğim ihtiyar kocakarı."

"Bir şeyi unutuyoruz," dedi Harry. "Bir arada olmasak bile iletişimi sürdürebiliriz. Nasılsa BeyinDostlarımız var. Tek yapmamız gereken birer ileti kutusu yaratmak. Bir nevi 'Moruklar Kulübü.'"

"O dediğin burada mümkün olabilir," dedi Jesse. "Ama hepimiz aktif görevdeyken olur mu bilmiyorum. Galaksinin farklı köşelerine dağılabiliriz."

"Yine de gemiler Anka aracılığıyla iletişim kurabiliyorlar," dedi Alan. "Her geminin yeni emirler almak ve gemi durumunu bildirmek üzere Anka'ya giden sıçrama uyduları var. Bunlar ileti de taşıyorlar. Haberlerimizi birbirimize ulaştırmamız biraz zaman alabilir, ama yine de ulaşır."

"Şişelerle mesaj göndermek gibi desene," dedi Maggie. "Tabii üstün ateş gücüne sahip şişelerle."

"Tamam o zaman," dedi Harry. "Gelin kendi küçük ailemizi kuralım. Nerelere gidersek gidelim birbirimize göz kulak olalım."

"Bakıyorum sen de ağlamaya başlıyorsun," dedi Susan.

"*Seni* özleyeceğim diye endişe etmiyorum Susan," dedi Harry.

"Nasılsa seni yanımda götürüyorum. Ben asıl diğerlerini özleyeceğim."

"Anlaştık öyleyse," dedim. "Moruklar iyi günde de kötü günde de bir arada kalacaklar. Savul evren." Elimi uzattım. Morukların her biri ellerini tek tek benimkinin üstüne koydu.

"Tanrı aşkına," dedi Susan, elini yığına eklerken. "Artık benim de ağlayasım geliyor."

"Merak etme, birazdan geçer," dedi Alan. Susan diğer eliyle ona hafifçe vurdu.

Kalabildiğimiz kadar uzun bir süre o şekilde kaldık.

ikinci bölüm

yedi

Beta Pyxis sisteminde, Beta Pyxis III gezegeninin uzak bir ovasında, yerel güneş gökyüzünde doğuya doğru yapacağı yolculuğa daha yeni başlıyordu. Atmosferin bileşimi göğe bir deniz mavisi tonu kazandırarak onu Dünya'nınkinden daha yeşil kılsa da, hâlâ nispeten maviydi. Engebeli ovadaki mor ve turuncu otlar sabah esintisiyle dalgalanmaktaydı; iki çift kanada sahip kuşumsu hayvanlar gökyüzünde dolanıyor, vahşi, düzensiz dalışlarla ve pikelerle hava akımlarını ve türbülansları sınıyorlardı. Bu benim ve eski gemi arkadaşlarımın yeni bir dünyadaki ilk sabahımızdı. Çok da güzeldi. Burnundan soluyan iri yarı bir başçavuş kulağımın dibinde avazı çıktığı kadar bağırıp çağırmasaydı mükemmel de olacaktı.

Maalesef olamadı.

"Bir yaşıma daha girdim, diye duyurdu Başçavuş Antonio Ruiz, acemi bölüğündeki altmışımızı kötü kötü süzdükten sonra. O sırada Delta Üssü'nün mekik pistinde esas duruşta bekliyorduk (daha doğrusu öyle beklediğimizi umuyorduk). "Siktiğimin evrenindeki savaşı kaybettiğimiz apaçık ortada. Size baktıkça aklıma 'şimdi boku yedik' sözcükleri geliyor. Dünya'dan çıkan en iyi askerler sizseniz domalıp kıçımıza bir dokunaç sokulmasının vakti gelmiş demektir."

Onun bu lafları birkaç aceminin istem dışı gülüşmesine sebep oldu. Başçavuş Antonio Ruiz bir film stüdyosundan çıkmış gibiydi. Tam da bir talim çavuşundan bekleyeceğiniz türde biriydi–iri, öfkeli ve daha birinci dakikadan küfürbaz. Sonraki birkaç saniye içerisinde sırıtan acemilerden birinin burnunun dibine kadar gireceğine, ona sövüp sayacağına ve ondan yüz şınav çekmesini isteyeceğine hiç şüphe yoktu. Yetmiş beş yıl boyunca savaş filmleri

izledikten sonra insanın böyle şeyleri bilmesi çok doğal.

"Ha ha ha," diye karşılık verdi Başçavuş Antonio Ruiz. "Ne düşündüğünüzü bilmiyorum sanmayın sizi gidi akılsız bok çuvalları. Gösterimden çok hoşlandığınızı biliyorum. Ne kadar güzel! Aynı filmlerde gördüğünüz o talim çavuşları gibiyim! Ne kadar da antikayım!"

Keyifli gülüşmeler hemen kesildi. Bu son sözler senaryoda yer almıyordu.

"Anlamıyorsunuz," dedi Başçavuş Antonio Ruiz. "Talim çavuşlarının böyle yapması lazım diye böyle konuştuğum izlenimine kapıldınız. Birkaç haftalık eğitimden sonra hırçın ama adil görünümümün yumuşayacağı ve sizden etkilenmeye başlayacağım, eğitiminizin sonunda da saygımı kazanacağınız izlenimi edindiniz. Siz evreni insanlık için güvenli kılarken hoş anılarla sizi düşüneceğimi, sizi daha iyi savaşabilen erkekler ve kadınlar haline getirdiğim bilgisiyle rahat uyuyacağımı düşünüyorsunuz. İzleniminiz, bayanlar ve baylar, tamamen ve kesinlikle yanlış."

Başçavuş Antonio Ruiz bir adım yaklaşıp sıranın önünde volta atmaya başladı. "İzleniminiz yanlış, çünkü sizlerin aksine benim evrende bulunmuşluğum var. Neyle karşı karşıya olduğumuzu gördüm. Yakından tanıdığım erkek ve kadınların kor gibi et yığınlarına dönüştüklerini, yine de çığlık atabildiklerini gördüm. Daha ilk görevimde komutanım uzaylılar için kahrolası bir açık büfeye döndü. Piç kurularının onu tutmalarını, yere mıhlamalarını, iç organlarını kesip çıkarmalarını, onları kendi aralarında paylaşmalarını ve şapır şupur yemelerini izledim–üstelik hiçbirimiz parmağımızı bile oynatamadan kayarak yerin altına geri kaçtılar."

Arkamda bir yerden boğuk bir gülüşme duyuldu. Başçavuş Antonio Ruiz durup başını yana eğdi. "Ah. İçinizden biri espri yaptığımı zannediyor. Zaten siz akılsız orospu çocuklarından biri hep öyle zanneder. Ben de *bunu* o yüzden tutuyorum. Çalıştır," dedi ve ansızın her birimizin önünde bir video ekranı belirdi; anlık bir baş dönmesinin ardından Ruiz'in her nasılsa BeyinDostu-

mu uzaktan çalıştırarak bir video kaydını görüntüye yansıttığını anladım. Kayıt küçük bir miğfer kamerasından alınmışa benziyordu. Siperde bekleyen birkaç askerin bir sonraki günde yapılacak yolculuk hakkında konuştuklarını gördük. Derken askerlerden biri konuşmayı bir anlığına kesip avucunu toprağa vurdu. Korkuyla başını kaldırarak, "Dikkat!" diye bağırmasından hemen sonra altındaki toprak havaya püskürdü.

Bundan sonra yaşananlar o kadar çabuk olup bitti ki kamera sahibinin o panikle içgüdüsel olarak arkasına dönmesi bile sahneyi kaçıracak kadar hızlı gerçekleşmedi. Gördüklerimiz hoş değildi. Gerçek dünyada biri kusuyor, ne komiktir ki kamera sahibini birebir taklit ediyordu. Neyse ki video kaydı bunun hemen ardından sona erdi.

"Artık o kadar da komik sayılmam, değil mi?" diye dalga geçercesine sordu Başçavuş Antonio Ruiz. "Artık o mutlu mesut basmakalıp talim çavuşlarına benzemiyorum, değil mi? Artık bir askeri komedide değilsiniz, öyle değil mi? Kahrolası evrene hoş geldiniz! Evren bok gibi bir yer dostlarım. Ve bilin ki sizinle böyle konuşuyorsam sevimli bir talim çavuşu rolü oynadığım için değil. Kesilip biçilen o adam, tanıma şerefine eriştiğim en iyi savaşçılardan biriydi. Hiçbiriniz ona denk değilsiniz. Yine de *ona* ne olduğunu gördünüz. Bir de *size* ne olacağını düşünün. Sizinle böyle konuşuyorum, çünkü insanlık çıkara çıkara sizi çıkarabildiyse başımıza kadar boka battığımıza tüm kalbimle inanıyorum. Bana inanıyor musunuz?"

Aramızdan bazıları, "Evet efendim," veya ona yakın bir şeyler mırıldanmayı becerdi. Geri kalanlarımız hâlâ kafamızda o katliamı tekrarlıyorduk; üstelik BeyinDostu'nun yardımı olmadan.

"Efendim mi? Efendim mi?!? Ben kahrolası bir başçavuşum, sizi gidi bok kafalılar. Ben hayatımı çalışarak kazanırım! Bana olumlu cevap vermeniz gerektiğinde 'Evet Başçavuşum' ve olumsuz cevap vermeniz gerektiğinde 'Hayır Başçavuşum' diyeceksiniz. Anladınız mı?"

"Evet Başçavuşum!" diye tekrarladık.

"Bundan iyisini yapabilirsiniz! Tekrar söyleyin!"

"Evet Başçavuşum!" diye haykırdık. Son böğürtünün ardından bazılarımız ağladı ağlayacaktı.

"Önümüzdeki on iki hafta boyunca işim sizi asker olarak eğitmek ve Tanrı üstüne yemin ederim ki bunu yapacağım; hem de siz orospu çocuklarından hiçbirinin böyle bir yükün altından kalkamayacağını daha şimdiden anlamama rağmen. Ağzımdan çıkanları iyice düşünmenizi istiyorum sizden. Burası talim çavuşlarının şişmanları zayıflatmaları, güçsüzleri güçlendirmeleri veya aptallara laf anlatmaları gereken o klasik Dünya ordularından biri değil–her biriniz koca bir ömürlük tecrübeyle ve maksimum fiziksel kondisyona sahip yepyeni bir vücutla geliyorsunuz. Bu durumun işimi kolaylaştırabileceğini sanabilirsiniz. Ama kolaylaştırmıyor.

"Her biriniz üç kahrolası ay içinde arındırmam gereken yetmiş beş yıllık kötü huylara ve bencilliklere sahipsiniz. Ve her biriniz yeni vücudunuzun bir tür oyuncak olduğunu sanıyorsunuz. Evet, son bir haftadır ne halt yediğinizi biliyorum. Kuduz hayvanlar gibi sikişiyordunuz. Bilin bakalım ne oldu? Oyun zamanı sona erdi. Önümüzdeki on iki hafta içerisinde duşlarda çavuşu tokatlayacak kadar bile vakit bulursanız şanslısınız. Yeni oyuncağınız işe koşulacak canlarım. Çünkü sizi askere çevirmem gerekiyor. İşte *bu* hiç de kolay olmayacak."

Ruiz acemilerin önünde voltaya atmaya kaldığı yerden devam etti. "Bir şeyi açıkça anlamanızı istiyorum. Sizden hazzetmiyorum ve asla da etmeyeceğim. Niye mi? Çünkü benim ve personelimin tüm uğraşlarına rağmen sonunda hepimizi de kötü göstereceğinizden hiç şüphem yok. Bu bana acı veriyor. Sizi ne kadar eğitirsem eğiteyim sizinle omuz omuza çarpışacak olanları önünde sonunda hüsrana uğratacağınızı bilmek uykularımı kaçırıyor. Yapabileceğimin en iyisi, geberdiğiniz zaman amına koduğumun bölüğünü de yanınızda götürmemenizi sağlamak. Doğru duydunuz–sadece *kendinizi* öldürtürseniz bunu bir başarı sayacağım!

"Nefretimin topunuza karşı besleyeceğim genel bir nefret

olacağını zannedebilirsiniz. Sizi temin ederim ki durum hiç de öyle değil. Her biriniz başarısız olacaksınız. Ama bunu kendinize özgü bir şekilde yapacaksınız ve ondan dolayı da her birinizden ayrı ayrı hoşlanmayacağım. Şimdi bile her birinizin beni canımdan bezdirecek kadar gıcık eden özellikleri var. Bana inanıyor musunuz?"

"Evet Başçavuşum!"

"Hadi oradan! Bazılarınız sadece yanınızdakilerden nefret edeceğimi sanıyorsunuz." Ruiz bir kolunu hızla kaldırıp ovanın ilerisini ve yükselen güneşi işaret etti. "Cillop gibi yeni gözlerinizi kullanarak şuradaki iletişim kulesine odaklanın; belki zar zor görebilirsiniz. Orası on kilometre ötede bayanlar ve baylar. Her biriniz hakkında asabımı bozan bir şey bulacağım ve bulduğumda da o kahrolası kuleye *depar* atacaksınız. Bir saatte geri gelmezseniz bütün bölük yarın sabah o mesafeyi tekrar koşacak. Anladınız mı?"

"Evet Başçavuşum!" İnsanların kafalarında hesap yapmaya çalıştıklarını görebiliyordum; adam bize her beş dakikada bir buçuk kilometreden fazla yol katetmemizi söylüyordu. Yarın tekrar koşacağımızdan emin gibiydim.

"Hangileriniz Dünya'dayken ordudaydınız? Hemen öne çıkın," dedi Ruiz. Acemilerden birkaçı öne çıktı.

"Tanrı'nın cezaları," dedi Ruiz. "Şu siktiğimin evreninde gazi bir acemiden daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktur. Fazladan zaman ve çaba harcayarak evdeyken öğrendiğiniz her boku siz piç kurularına unutturmamız gerekecek. Siz orospu çocuklarının yapması gereken tek şey insanlara karşı savaşmaktı. Üstelik onu bile beceremediniz! Ah, evet, Kıta Parçası Savaşlarınızı gördük. Yuh be. Doğru düzgün silahı bile olmayan bir düşmanı yenmek için altı yıl uğraştınız. Sonunda da kazanmak için hile yapmanız gerekti. Nükleer silahlar korkaklar içindir. *Korkaklar* KSG, Birleşik Devletler kuvvetleri gibi savaşsaydı bugün insanlık nerede olurdu biliyor musunuz? Kahrolası bir göktaşında, tünel duvarlarından yosun kazıyor olurdu. Peki siz götverenlerden hangileri

Deniz Piyadeleri'nde[1] savaştı?"

Acemilerden ikisi bir adım daha attı. "En kötüsü de siz yavşaklarsınız," dedi Ruiz, burunlarının dibine kadar girerek. "Siz götü kalkık piç kuruları tüm uzaylı türlerinden daha fazla KSG askeri öldürdünüz–işleri yapılması gerektiği gibi değil de Deniz Piyadeleri usulüyle yaparak. Herhalde eski vücutlarınızın bir yerlerinde 'Semper Fi'[2] dövmesi vardı, değil mi? Değil mi?"

"Evet Başçavuşum!" karşılığını verdi ikisi de.

"O dövmeler geride kaldığı için çok şanslısınız, çünkü hâlâ üstünüzde olsalardı yemin ederim ki sizi yere yatırır ve onları bizzat kesip atardım. Yoksa öyle bir şey yapmayacağımı mı sanıyorsunuz? Eh, o çok değerli Deniz Piyadelerinizin veya Dünya'daki diğer askeri kolların aksine talim çavuşu burada Tanrı'dır. Kahrolası bağırsaklarınızı bir sosis yığınına çevirecek olsam bana diğer acemilerden birine pisliği temizletmemi söylerler, o kadar." Ruiz geri çekilip tüm eski askerlere kötü kötü baktı. "Burası *gerçek* ordu baylar bayanlar. Artık kara, hava veya deniz kuvvetlerinde değilsiniz. Artık bizden birisiniz. Ve bunu her unutuşunuzda yanınızda bitip o kahrolası kafalarınızı kıracağım. Şimdi koşun bakayım!"

Koştular.

"Kimler homoseksüel?" dedi Ruiz. Yanımda duran Alan da dahil dört acemi öne çıktı. Adımını atarken Alan'ın kaşlarının kalktığını gördüm.

"Tarihteki en iyi askerlerden bazıları homoseksüeldi," dedi Ruiz. "Büyük İskender. Aslan Yürekli Richard. Spartalıların sadece gay sevgililerden oluşan özel bir birlikleri vardı. Bunun altında yatan fikir de bir erkeğin sıradan bir asker yerine kendi sevgilisini korumak için daha bir azimle savaşacağıydı. Benim şahsen tanıdığım en iyi dövüşçülerden bazıları da sapına kadar eşcinseldi. Üstelik hepsi de müthiş birer askerdi.

"Ama siz geylerin kafamı bozan bir huyunuz var: Aşkınızı

1 Aslı "U.S. Mannes" –çn

2 "Daima Sadık" anlamına gelen askeri bir düstur. –çn

ilan etmek için hiç olmadık zamanları seçiyorsunuz. *Tam üç kere* ben gey bir erkeğin yanında çarpışırken işler sarpa sardı ve lanet olsun ki her seferinde herifler beni ne kadar sevdiklerini söylemek için o zamanı seçtiler. Yuh be, böyle münasebetsizlik olmaz. Uzaylının biri kahrolası beynimi emmeye çalışıyor ve silah arkadaşım kalkmış ilişkimiz hakkında konuşmak istiyor! Sanki işim başımdan aşkın değil de. Silah arkadaşlarınıza bir iyilik yapın. Birine abayı yakarsanız bunu izindeyken söyleyin, yaratığın teki lanet olası kalplerinizi sökmeye çalışırken değil. Şimdi koşun!" Adamlar koşup gittiler.

"Azınlıktan olanınız var mı?" On acemi öne çıktı. "Hadi oradan. Etrafınıza bakın şerefsizler. Burada herkes yeşil. Azınlık falan yok. Kahrolası bir azınlıkta olmak mı istiyorsunuz. Peki. Evrende yirmi milyar insan var. Diğer zeki ırklarınsa dört *trilyon* mensubu var ve *hepsi de* sizi öğle yemeği yapmak istiyor. Üstelik bunlar sadece bildiklerimiz! Siz kaltaklar arasında azınlık olmaktan yakınacak ilkinin o mızmız kıçına Latin kökenli yeşil ayağımı sokacağım. Kıpırdayın!" Onlar da ovada koşmaya başladılar.

Bu böyle sürüp gitti. Ruiz'in Hıristiyanlardan, Musevilerden, Müslümanlardan, ateistlerden, hükümet çalışanlarından, doktorlardan, avukatlardan, öğretmenlerden, işçi sınıfına mensup evcil hayvan sahiplerinden, silah sahiplerinden, dövüş sanatı meraklılarından, güreş hayranlarından ve ne tuhaftır ki (hem onu rahatsız ettiği, hem de bölükte bu kategoriye uyan biri bulunduğu için) klog dansçılarından[1] ayrı ayrı şikayetçiydi. Acemiler gruplar, çiftler veya tekler halinde aramızdan ayrılıp koşmak zorunda kaldılar.

Sonunda Ruiz'in dosdoğru bana baktığını fark ettim. Esas duruşumu bozmadım.

"Bir yaşıma daha girdim," dedi Ruiz. "Siz bok kafalılardan bir tane kaldı.

"Evet Başçavuşum!" diye nefesim yettiği kadar yüksek sesle bağırdım.

1 Tahta ayakkabılarla yere vurularak yapılan bir dans türü. –çn

"Saydığım kategorilerden birine bile dahil olmadığına inanmakta zorlanıyorum!" dedi Ruiz. "Sanırım hoş bir sabah koşusundan kaçmaya çalışıyorsun!"

"Hayır Başçavuşum!" diye böğürdüm.

"Hakkında gıcık kapmadığım bir şey bulunmadığına inanmayı reddediyorum, dedi Ruiz. "Nerelisin?"

"Ohio, Başçavuşum!"

Ruiz yüzünü ekşitti. Bundan bir şey çıkmamıştı; Ohio'nun mutlak aleladeliği nihayet işime yaramıştı. "Geçimini nasıl sağlıyordun acemi?"

"Serbest çalışıyordum Başçavuşum!"

"Ne olarak?"

"Yazar olarak, Başçavuşum!"

Ruiz'in o yabani sırıtışı geri geldi; işini kelimeler üzerine kuranlarla bir alıp veremediği olduğu belliydi. "Bana kurgu yazdığını söyle acemi, dedi. "Romancılara oldum olası gıcık kapmışımdır."

"Hayır Başçavuşum!"

"Tanrı aşkına be adam! Ne yazıyordun?"

"Reklam metinleri Başçavuşum!"

"Reklamcılık! Ne tür zırvaların reklamını yapıyordun?"

"En ünlü reklam çalışmam Lastik Larry'ydi Başçavuşum!" Lastik Larry kişiye özel araçlar için araba lastiği üreten Nirvana Lastikleri'nin maskotuydu. Ben esas fikri ve Larry'nin sloganını geliştirmiştim; gerisini şirketin grafikerleri halletmişlerdi. Lastik Larry'nin ortaya çıkışı, motosikletlerin tekrar popüler olmasıyla çakışmıştı. Bu moda birkaç yıl sürmüştü ve Larry hem bir reklam maskotu olarak, hem de pelüş oyuncak, tişört, tekila kadehi gibi şeylerin satışından Nirvana'ya epey para kazandırmıştı. Hattâ onun üzerine bir çocuk televizyon şovu planlanmışsa da gerisi gelmemişti. Aslında aptalca bir şeydi, ama öte yandan Larry'nin başarısı sayesinde hiç müşteri sıkıntısı çekmemiştim. Kısacası Larry'den bayağı fayda sağlamıştım. Tabii görünüşe bakılırsa şu ana kadar.

Ruiz ansızın atılarak burumun dibine kadar girip böğürdü. "Yani Lastik Larry'nin yaratıcısı sen misin acemi?"

"Evet Başçavuşum!" Yüzü sizinkinden sadece birkaç milimetre ötedeki birine haykırmanın sapkın bir zevki yok değildi.

Ruiz suratımı gözleriyle tarayarak ve kıpırdamam için bana meydan okuyarak orada birkaç saniye daha kaldı. Hattâ bir ara resmen hırıldadı. Derken geri çekildi ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Hazır olda kalmama rağmen ansızın çok ama çok korktum. Gömleğini hızla çıkardı, sağ omzunu bana doğru çevirdi ve tekrar yanıma sokuldu. "Acemi, söyle bakalım omzumda ne görüyorsun!"

Gözlerimi aşağı doğru çevirdiğimde, *yok artık daha neler*, diye düşündüm. "Lastik Larry dövmesi görüyorum Başçavuşum!"

"Doğru bildin," dedi Ruiz. "Sana bir hikâye anlatacağım acemi. Dünya'dayken kötü kalpli, huysuz bir kadınla evliydim. Karımın bir engerek yılanından farkı yoktu. Beni avucuna öyle almıştı ki onunla evli kalmak her gün ağır ağır can vermek olmasına rağmen boşanmak istediğinde intihar edesim geldi. En sefil anımda bir otobüs durağında durmuş, kendimi bir sonraki otobüsün önüne atsam mı diye düşünüyordum. Derken başımı kaldırdım ve Lastik Larry'li bir reklam gördüm. Reklamda ne yazıyordu biliyor musun?"

"'Bazen En İyisi Yollara Düşmektir' Başçavuşum!" Bu sloganı yazmam neredeyse on beş saniyemi almıştı. Ne dünya be!

"Aynen öyle," dedi Ruiz. "Ve o reklama bakarken bazı kimselerin dönüm noktası dedikleri o anlardan birini yaşadım—yapmam gerekenin kahrolası yollara düşmek olduğunu anladım. Karım olacak o kötü kalpli salyangozu boşadım, bir şükran duası ettim, eşyalarımı bir çantaya doldurdum ve çekip gittim. O kutsal günden bu yana Lastik Larry varlığımın özü, kişisel özgürlüğümün ve ifademin bir sembolü olageldi.

"Bir şey değil Başçavuşum!" diye böğürdüm.

"Acemi, seninle tanışma fırsatı yakalamaktan şeref duyuyorum; ayrıca görev sürem boyunca gıcık olmak için daha en ba-

şından bir sebep bulamadığım ilk acemisin. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini ve sinirimi bozduğunu tahmin edemezsin. Yine de yakında –büyük olasılıkla önümüzdeki birkaç saat içinde– illaki tepemi attıracak bir şey yapacağını kesin olarak bilmek yüreğime su serpiyor. Hattâ öyle bir şey yapacağından emin olmak için seni bölük liderliğine getiriyorum. Bu teşekkürsüz işin hiçbir iyi tarafı yoktur. Yapacakları her bir hatanın suçunu sen de paylaşacağın için o kıçı kırık acemileri benden iki kat daha fazla çalıştırman gerekecek. Senden nefret edecekler, sana gıcık olacaklar, arkandan kuyunu kazacaklar ve başarılı olduklarında bile tepende bitip sana ağzının payını vereceğim. Bu konuda ne düşünüyorsun acemi? Açık konuş!"

"Boku çok fena yediğimi düşünüyorum Başçavuşum!" diye bağırdım.

"Yedin de acemi," dedi Ruiz. "Ama zaten bölüğüme düştüğün anda yemiştin. Şimdi koş bakalım. Liderin bölüğüyle beraber koşmaması olmaz. Yürü!"

"Seni tebrik mi etsem yoksa senin için korksam mı bilemiyorum," dedi Alan bana, kahvaltı için birlikte yemekhaneye giderken.

"İkisini de yapabilirsin," dedim. "Tabii korkmak yine de daha mantıklı gibi geliyor. Şahsen benim ödüm patlıyor. Ah, işte oradalar." Yemekhanenin önünde dolanan ve üç erkekle iki kadından oluşan beş kişilik bir acemi grubunu işaret ettim.

O günün öncesinde iletişim kulesine koşarken BeyinDostum yüzünden bir ağaca toslamama ramak kalmıştı, çünkü ansızın görüş alanımın tam ortasında yazılı bir mesaj belirmişti. Yana kaçarak sadece omzumun ağaca sürtünmesiyle paçayı yırtmıştım ve canımdan olmadan önce Götoş'tan sesli iletişime geçmesini istemiştim. Götoş dediğimi yapıp mesaja baştan başlamıştı.

"Başçavuş Antonio Ruiz'in John Perry'yi 63. Eğitim Bölüğünün lideri olarak ataması gerçekleşmiştir. Yeni rütbeniz için tebrikler. Bundan böyle 63. Eğitim Bölüğü dahilindeki acemilerin kişisel dosyaları-

na ve BeyinDostu bilgilerine erişiminiz bulunmaktadır. Bu bilgilerin yalnızca resmi kullanım için olduğunu unutmayın; askeri kullanım dışındaki erişim, bölük liderliği pozisyonunuzun derhal feshedilmesi ve üs komutanının belirleyeceği bir zamanda yargılanmanız için sebep teşkil etmektedir."

"Ne güzel," deyip küçük bir çukurun üstünden atlamıştım.

"*Bölüğünüzün kahvaltı periyodunun bitiminde Başçavuş Ruiz'e tim komutanları seçiminizi bildirmeniz gerekmektedir,*" diye devam etti Götoş. "*Seçim sürecinizde yararlanmak üzere bölüğünüzün dosyalarını gözden geçirmek ister misiniz?*"

İsterdim. Yaptım da. Ben koşarken Götoş her bir acemiyle ilgili ayrıntıları yüksek bir hızla sayıp döktü. İletişim kulesine vardığımda listeyi yirmi adaya kadar indirmiştim; üsse yaklaştığım sırada da bütün bölüğü tim komutanları arasında paylaştırmış ve beş yeni tim liderinin her birine benimle yemekhanede buluşmaları için ileti göndermiştim. BeyinDostu kesinlikle işe yaramaya başlıyordu.

Ayrıca üsse elli beş dakika içinde varmayı başardığım ve dönüş yolunda diğer acemilerin yanından geçmediğim dikkatimden kaçmamıştı. Götoş'a danıştığımda acemilerden en yavaşının (ne ilginçtir ki eski Deniz Piyadelerinden biriydi) koşuyu elli sekiz dakika, on üç saniyede bitirdiğini öğrenmiştim. Yarın iletişim kulesine koşmayacak, koşsak bile bunu yavaş olduğumuz için yapmayacaktık. Yine de Başçavuş Ruiz'in başka bir bahane bulabileceğinden hiç kuşkum yoktu. Tek dileğim o bahaneyi ona benim vermememdi.

Beş acemi Allan'la benim geldiğimizi gördü ve iyi kötü bir esas duruşa geçti. Üçü derhal selam verirken diğer ikisi onları biraz çekinerek takip etti. Ben de selam verip gülümsedim. "Endişe etmeyin," dedim genç kalan ikisine. "Bu benim için de yeni bir durum. Gelin, sıraya girelim ve yerken konuşalım.

"Sıvışmamı ister misin?" diye sordu Alan, birlikte sırada beklerken. "Herhalde bunlarla konuşacağın çok şey vardır."

"Hayır," dedim. "Bana burada lazımsın. Bu şahıslar hakkında

neler düşündüğünü duymak istiyorum. Hem sana bir haberim var: kendi timimizde benim yardımcım olacaksın. Benim göz kulak olmam gereken koca bir bölüğüm olduğu için bu da timi aslında senin yöneteceğin anlamına geliyor. Umarım dert etmezsin."

"Üstesinden gelebilirim," dedi Alan gülümseyerek. "Beni kendi timine aldığın için sağ ol.

"Olur mu öyle şey," dedim. "Lüzumsuz kayırmalar yapmadıktan sonra başa geçmenin ne anlamı var? Düştüğüm zaman yastığım sen olacaksın zaten."

"Tamamdır," dedi Alan. "Senin askeri kariyerinin hava yastığıyım.

Yemekhane tıklım tıklım doluydu, fakat yedimiz bir masaya el koymayı başardık. "Önce tanışma faslı, dedim. "Gelin birbirimizin adlarını öğrenelim. Ben John Perry'yim ve en azından şu an için bölük lideriyim. Bu, timimin komutan yardımcısı Alan Rosenthal."

"Angela Merchant," dedi tam karşımdaki kadın. "Trenton, New Jersey'liyim.

"Terry Duncan," dedi onun yanındaki adam. "Missoula, Montana.

"Mark Jackson. St. Louis."

"Sarah O'Connell. Boston."

"Martin Garabedian. Güneşli Fresno, California."

"Vay be, coğrafi açıdan nasıl da çok yönlüymüşüz," dedim. Bu sözümün bir gülüşmeye sebep olması iyiydi. "Lafı fazla uzatmayacağım, çünkü uzatırsam ne bok yediğime dair hiçbir fikrim olmadığı anlaşılır. Siz beşinizi seçmemin temel sebebi, tim liderliğinin altından kalkabileceğinizi işaret eden bir geçmişinizin bulunması. Seni eskiden bir şirket yöneticisi olduğun için seçtim Angela. Terry bir sığır çiftliği işletiyormuş. Mark kara kuvvetlerinde albaymış ve Başçavuş Ruiz'e saygısızlık gibi olmasın ama ben bunun bir avantaj olduğu fikrindeyim."

"Bunu duymak güzel," dedi Mark.

"Martin, Fresno belediye meclisindeymiş. Ve Sarah otuz sene anaokulu öğretmenliği yapmış, ki bu durumda içimizdeki en nitelikli kişi o oluyor." Bir gülüşme daha. Vay be, ateş gibiydim.

"Sizinle açık konuşacağım," dedim. "Başınızın etini yemeye niyetim yok. Zaten Başçavuş Ruiz bunu yeteri kadar yapacak ve ben onun silik bir taklidinden öteye geçmeyeceğim. Öyle şeyler benim tarzım değil. Sizin komuta tarzınız ne olacak bilmiyorum, ama sizden acemilerinizi iyi yönetmenizi ve önümüzdeki üç ayı atlatmalarına yardım etmenizi istiyorum. Bölük lideri olmak pek umurumda değilse de, bu bölükteki her aceminin evrende hayatta kalması için gereken becerilere ve eğitime sahip olması fazlasıyla umurumda. Ruiz'in amatör filmi dikkatimi yeterince çekti ve umarım sizin dikkatinizi de çekmiştir."

"Tanrım, hem de nasıl," dedi Terry. "O zavallı herif'in sığır gibi derisini yüzdüler."

"Keşke o videoyu bize askere yazılmadan önce izlettirselerdi," dedi Angela. "Yaşlı kalmayı seçebilirdim."

"Bu bir savaş," dedi Mark. "Olur öyle şeyler."

"Aynı şeyin askerlerimize de olmaması için elimizden geleni yapalım yeter," dedim. "Şimdi, bölüğü onar kişilik altı time ayırdım. Ben A timinin başındayım; Angela, B sana ait; Terry, C; Mark, D; Sarah, E ve Martin, F. Size kendi acemilerinizin dosyalarını BeyinDostunuzla incelemeniz için izin verdim; yardımcınızı seçin ve ayrıntıları bugün öğle yemeğine kadar bana yollayın. Yardımcılarınızla beraber disiplini ve eğitimin sorunsuzca ilerlemesini sağlayın; benim bakış açıma göre sadece ben hiçbir şey yapmayayım diye seçilmiş bulunuyorsunuz."

"Tabii kendi timini idare etmen hariç," dedi Martin.

"İşte orada devreye ben giriyorum," dedi Alan.

"Her gün öğle yemeğinde bir araya gelelim, dedim. "Diğer öğünleri timlerimizle birlikte yeriz. Tabii ilgilenmem gereken bir şey çıkarsa benimle hemen iletişim kurun. Yine de sizden mümkün olduğu kadar çok sorunu bizzat çözmenizi bekliyorum. Dediğim gibi, başınızın etini yemek benim tarzım değil, ama sonu

ister iyi ister kötü bitsin bölük lideri benim ve benim dediğim olacak. Sizden beklediğimi bulamazsam önce sizinle konuşacağım. O da işe yaramazsa yerinize başkasını geçireceğim. Bu şahsi bir mesele değil; hepimizin buradan sağ salim kurtulmamızı sağlayacak eğitimi almamızı istiyorum, o kadar. İtirazı olan?" Herkes başını iki yana salladı.

"Çok güzel," diyerek bardağımı kaldırdım. "Öyleyse 63. Eğitim Bölüğü'ne kadeh kaldıralım. Buradan sağ salim çıkmamızın şerefine." Bardaklarımızı tokuşturduk, sonra da yiyip içme faslına geçtik. *İşlerin yoluna giriyor,* diye aklımdan geçirdim.

Bu düşüncemin değişmesi uzun sürmedi.

sekiz

Beta Pyxis III'te günler yirmi iki saat, on üç dakika, yirmi üç saniyedir. Biz bu sürenin iki saatinde uyuyabiliyorduk.

Bu hoş gerçeği daha ilk gecemizde öğrendim. Götoş'un çıkardığı kulak tırmalayıcı siren sesi beni o kadar ani uyandırdı ki ranzamdan düştüm. Tabii yine üstteki ranzada yatıyordum. Burnumun kırılmadığından emin olmak için onu yokladıktan sonra kafatasımda asılı duran metni okudum.

Bölük Lideri Perry, Başçavuş Ruiz ve asistanlarının kışlanıza girmelerine –buradaki süre o anda bir dakika kırk sekiz saniyeden geriye sayıyordu– kalmıştır. Onlar içeri girdiklerinde sizden bölüğünüzü uyandırmış ve esas duruşa geçirmiş olmanız beklenmektedir. Esas duruşa geçmemiş acemiler hakkında disiplin işlemi uygulanacak ve bu durum kaydınıza düşülecektir.

Önceki gün kurduğum iletişim grubu aracılığıyla mesajı hemen tim liderlerime de ilettim, bölüğün BeyinDostlarına genel bir alarm sinyali yolladım ve kışla ışıklarını açtım. Bölükteki her aceminin sadece kendi duyabildiği bir gürültüyle aniden uyanmasını izleyerek keyifli birkaç saniye geçirdim. Çoğu uyku sersemi bir halde yataktan atladı; ben ve tim liderleri halen yatmakta olanları tutup yere attık. Bir dakika içinde herkes kalkmış ve esas duruşa geçmişti. Geri kalan birkaç saniye de diğerlerinden daha yavaş davranan az sayıdaki acemiyi şimdi işeme ya da giyinme zamanı olmadığına ikna etmeye harcandı. Ruiz kapıdan girdiği sırada öylece dikilmemiz ve onun tepesini attıracak davranışlardan kaçınmamız gerekiyordu.

Çabalarımız tabii ki sonuçsuz kaldı. "Sokayım böyle işe," diye duyurdu Ruiz. "Perry!"

"Evet Başçavuşum!"

"İki dakika ikazın sırasında ne halt yiyordun? Otuz bir mi çekiyordun? Bölüğün hazır değil! Az sonra girecekleri zahmete uygun giyinmemişler! Bahanen nedir?"

"Başçavuşum, mesajda personelinizle beraber geldiğiniz zaman bölüğün esas duruşta beklemesi gerektiği yazıyordu! Giyinme mecburiyeti belirtilmemişti!"

"Tanrı aşkına Perry! Giyinik olmanın esas duruşun bir parçası olduğunu farz edemedin mi?"

"Farz etmeye cüret edecek değilim Başçavuşum!"

"'Farz etmeye cüret etmek' mi? Ukalalık mı ediyorsun Perry?"

"Hayır Başçavuşum!"

"Eh, öyleyse bölüğünü tören alanına çıkarmayı farz et Perry. Kırk beş saniyen var. Yürü!"

"A timi!" diye böğürdüm ve aynı anda timimin peşimden gelmesi için Tanrı'ya dua ederek koşmaya başladım. Kapıdan çıkarken Angela'nın B timine kendisini izlemeleri için bağırdığını duydum; onu seçmekle iyi etmiştim. Tören alanına çıktığımızda timim tam arkamda tek sıra halinde dizildi. Angela kendi sırasını sağıma dizerken Terry ve diğerleri de onu takip ettiler. F timinin son adamı kırk dördüncü saniyede yerini aldı. İnanılmaz. Diğer acemi bölükleri de 63. kadar çıplak bir vaziyette tören alanında sıraya geçmekteydiler. Onların bu halini görünce içim biraz olsun rahatladı.

Ruiz iki asistanıyla beraber ağır adımlarla yanıma geldi. "Perry! Saat kaç!"

BeyinDostuma eriştim. "Yerel saat sıfır bir çift sıfır Başçavuşum!"

"Olağanüstü Perry. Saati söyleyebiliyorsun. Işıklar kaçta sönmüştü?"

"Yirmi bir çift sıfırda Başçavuşum!"

"Yine doğru bildin! Şimdi bazılarınız sizi niye iki saatlik uykunun ardından uyandırdığımızı merak ediyor olabilirsiniz. Zalim miyiz? Sadist miyiz? Sizi pes ettirmeye mi çalışıyoruz? Evet. Ama sizi uyandırmamız bu sebeplerden değil. Sebep şu—*daha fazla*

uykuya ihtiyacınız yok. Cillop gibi yeni vücutlarınız sayesinde ihtiyacınız olan bütün uykuyu iki saatte alabiliyorsunuz! Gecede sekiz saat uyumanızın sebebi öyle alışmış olmanızdı. Artık işler değişti hanımlar beyler. Onca uyku *benim* zamanımı boşa harcıyor. İhtiyacınız olan iki saat uyku; o yüzden bundan böyle iki saat uyuyacaksınız.

"Şimdi, dün bir saatte yirmi kilometre koşma sebebinizi bana kim söyleyecek?"

Bir acemi elini kaldırdı. "Evet Thompson?" dedi Ruiz. Ya bölükteki acemilerden her birinin adını ezberlemişti ya da Beyin-Dostu gerekli bilgiyi ona sağlıyordu. İkisi de pekâla mümkündü.

"Başçavuşum, bizi koşturdunuz çünkü her birimizden ayrı ayrı nefret ediyorsunuz!"

"Harika bir cevap Thompson. Fakat sadece kısmen doğru. Sizi bir saatte yirmi kilometre koşturdum, çünkü bunu *yapabilirsiniz.* İçinizde en yavaş olanınız bile sürenin bitimine iki dakika kala koşuyu tamamladı. Yani eğitim almadan, zerre kadar bile *gerçek* bir çaba harcamadan siz piç kurularından her biri Dünya'daki altın madalyalı Olimpiyat sporcularından farksızsınız.

"Peki niye öyle olduğunuzu biliyor musunuz? Biliyor musunuz ha? Çünkü artık *hiçbiriniz insan değilsiniz.* İnsandan *daha üstünsünüz.* Ama henüz bunun farkına varamadınız. Bir hafta boyunca küçücük kurmalı oyuncaklar gibi bir uzay gemisinin içinde taklalar attınız, ama muhtemelen hâlâ nasıl vücutlarınız olduğunu bilmiyorsunuz. Eh, bayanlar ve baylar, bu durum değişecek. Eğitiminizin ilk haftası sizi inandırmakla geçecek. İnanacaksınız da. Başka bir seçeneğiniz olmayacak."

Bunun ardından iç çamaşırlarımızla 25 kilometre koştuk.

Yirmi beş kilometrelik koşular. Yedi saniyede yüz metrelik deparlar. Bir metre seksen santimlik dikey zıplayışlar. Yerdeki on metre genişliğindeki çukurların üzerinden atlamalar. İki yüz kiloluk ağırlık kaldırmalar. Yüzlerce ve yüzlerce mekik, barfiks, şınav. Ruiz'in de dediği gibi işin zor kısmı bunları yapmak değil-

di–zor olan yapılabileceklerine inanmaktı. Acemiler en iyi tabirle kendilerine güvenemedikleri için yolun her adımında başarısız oluyorlardı. Ruiz'le asistanları bu acemilerin başına çullanıyorlar ve onları korkutarak istenileni yapmaya zorluyorlardı (sonra da benim veya tim liderlerimin onları yeteri kadar korkutmadığımız açıkça anlaşıldığı için bana sınav çektiriyorlardı).

Her acemiinin –ama *her* acemiinin– kendinden şüphe duyduğu bir an oluyordu. Benimki dördüncü günde, 63. Bölük bir yüzme havuzunun etrafına dizildiğinde gerçekleşti. Her acemiinin kollarında yirmi beş kiloluk bir kum torbası vardı.

"İnsan vücudunun zayıf noktası nedir?" diye sordu Ruiz, bölüğünün etrafında dolanırken. "Kalp, beyin, ayaklar veya sandığınız diğer yerler değildir. Size zayıf noktanın ne olduğunu söyleyeyim: kandır. Ve bu kötü bir haberdir, çünkü kan vücudunuzun her yerindedir. Oksijen taşır ama onun yanında hastalık da taşır. Yaralandığınız zaman pıhtılaşır, ama genelde bunu kan kaybından ölmenize engel olacak kadar hızlı yapmaz. Yine de işin aslı, herkes *gerçekte* oksijen yetersizliğinden ölür–yaradan akan kan kahrolası yerlere saçılır ve hiçbir işinize yaramaz.

"Koloni Savunma Güçleri kafayı çalıştırıp insan kanının kıçına tekmeyi bastı. Kanın yerini AkıllıKan aldı. AkıllıKan mikroskobik boyutlu milyarlarca robottan oluşur. Bu robotlar kanın yaptığı her şeyi daha iyi yaparlar. AkıllıKan organik olmadığı için biyolojik tehlikelerden etkilenmez. BeyinDostunuzla konuşarak milisaniyeler içinde pıhtılaşır–kahrolası bacağınızı kaybetseniz bile kan kaybından ölmezsiniz. Ama şu anda sizin için daha önemli olanı şu: AkıllıKan'ın her 'hücresi' doğal kan hücrelerinden dört kat daha fazla oksijen taşıma kapasitesine sahiptir."

Ruiz yürümeyi kesti. "Bu durum şu an her biriniz için önemli, çünkü elinizdeki kum torbalarıyla beraber havuza atlayacak ve dibe batacaksınız. Orada en az altı dakika kalacaksınız. Altı dakika sıradan bir insanı öldürmeye yeter, ama her biriniz tek bir beyin hücresi bile kaybetmeden suda o kadar kalabilirsiniz. Hattâ bunu teşvik etmek için ilk çıkana bir haftalığına tuvalet

mıntıkası verilecek. Hele hele altı dakikadan önce çıkan olursa, eh, her birinizin bu üsteki bir bok çukuruyla yakın bir ilişki içine gireceğini söylesem yeter herhalde. Anladınız mı? Öyleyse atlayın bakalım!"

Atladık ve tıpkı vaat edildiği gibi üç metre derinliğe kadar kurşun gibi indik. Neredeyse hemen paniklemeye başladım. Çocukken üstü branda kaplı bir havuza düşmüş, brandayı yırtmış ve dehşet dolu birkaç dakika boyunca yönümü bile bilmeden yüzeye ulaşmaya çabalamıştım. Aslında boğulmaya başlayacak kadar havuzda kalmamıştım; sadece kafamı bütünüyle suya batırmaktan ömür boyu kaçınmama sebep olacak bir fobi geliştirene kadar kalmıştım. Daha otuz saniye bile geçmeden derin bir nefes almam gerekiyormuş gibi hissetmeye başladım. Havuzda altı dakikayı bırak, bir dakika bile kalmam mümkün değildi.

Çekiştirildiğimi hissettim. Biraz panikle döndüm ve suya hemen yanımdan dalmış olan Alan'ın beni tuttuğunu gördüm. Suyun loşluğunda önce başına dokunduğunu, sonra da beni işaret ettiğini seçebiliyordum. Götoş o anda Alan'ın bağlantı kurmak istediğini bildirdi. Genzimden konuşarak bu isteği kabul ettim. Alan'ın sesinin duygusuz bir taklidini kafamın içinde işittim.

Bir terslik mi– diye sordu Alan.

Fobi– diye boğazımdan konuştum.

Panikleme– karşılığını verdi Alan. *Suyun altında olduğunu unut*–

O biraz zor– dedim.

Öyleyse unutmuşgibi yap– diye karşılık verdi Alan. *Sorun yaşayan başka biri var mı diye timlerini kontrol et ve onlara yardıma git*–

Alan'ın ses simülasyonunun ürkütücü sakinliği işe yaradı. Tim liderlerimi kontrol etmek için onlarla aramda bir hat açtım ve timleriyle de aynı şeyi yapmalarını emrettim. Her birinin paniğe kapıldı kapılacak bir-iki acemisi vardı ve yatışmaları için onlarla konuşmaya başladılar. Yanımdaki Alan'ın da kendi timimizle aynı şeyi yaptığını görebiliyordum.

Üç dakika, sonra dört. Martin'in grubundaki acemilerden biri çırpınmaya, vücudunu ileri geri oynatmaya başladı ve çapa va-

zifesi gören kum torbasını düşürdü. Martin de kendi torbasını bıraktı ve acemisinin yanına kadar yüzüp onu sertçe omuzlarından kavradı, sonra da adamın dikkatini kendi suratına çekti. Martin'in BeyinDostuna bağlanınca acemisine – *Bana ve gözlerime odaklan* – dediğini duydum. Bunun yardımı olmuş gibi gözüktü; acemi çırpınmayı bırakıp gevşedi.

Beşinci dakikadan sonra arttırılmış oksijen miktarına rağmen herkesin zorlanmaya başladığı anlaşılıyordu. İnsanlar vücut ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine aktarıp duruyorlar, durdukları yerde hoplayıp zıplıyorlar veya torbalarını sağa sola sallıyorlardı. Bir köşede acemilerden birinin başını kum torbasına vurmakta olduğu dikkatimi çekti. Bir parçam gülerken diğer bir parçam aynı şeyi yapıp yapmamakta kararsızdı.

Beşinci dakikanın kırk üçüncü saniyesinde Mark'ın timindeki acemilerden biri kum torbasını attı ve yüzeye çıkacak gibi oldu. Mark da kendi torbasını atıp sessizce ileri fırladı ve acemiyi ayak bileğinden yakalayarak kendi ağırlığıyla onu aşağı çekti. Mark'ın yardımcısının muhtemelen ona yardıma gitmesi gerektiğini düşünüyordum; BeyinDostumla yaptığım hızlı bir kontrol, yüzeye çıkmaya çalışan aceminin Mark'ın yardımcısı olduğunu gösterdi.

Altı dakika. Kırk acemi ellerindeki torbaları atıp yüzeye yöneldi. Mark yardımcısının ayak bileğini bıraktı ve yerden destek alarak kendini yukarı doğru itti. Yüzeye ilk çıkan olmak ve tuvalet mıntıkasını bölük adına almak istediği belliydi. Ben de kum torbamı bırakmaya hazırlanıyordum ki Alan'ın başını iki yana salladığını gördüm.

Bölük lideri– diye mesaj yolladı. *Sona kalmalı*–

Çükümü ye– dedim.

Kusura bakma, tipim değilsin– diye karşılık verdi.

Yukarı çıkmadan önce yedi dakika otuz bir saniye dayanmayı becerdim. Yüzeye doğru yüzerken ciğerlerimin patlayacağından emindim. Fakat kendimden şüphe duyduğum anı atlatmıştım. Artık inanıyordum. İnsandan daha üstün bir şeydim.

İkinci hafta silahımızla tanıştık.

"Bu KSG'nin standart ÇA-35 Piyade Tüfeği'dir," diyen Ruiz kendi tüfeğini havaya kaldırırken bizimkiler hâlâ koruyucu ambalajları içinde, tören alanının toprak zemininde duruyordu. "ÇA, 'Çok Amaçlı' sözünün kısaltmasıdır. İhtiyacınıza bağlı olarak hiçbir hazırlık gerektirmeden altı farklı mermi ve ışın yaratıp atabilir. Bunların arasında yarı otomatik veya otomatik olarak atılabilen tüfek mermileriyle patlayıcı olan ve olmayan fişekler, düşük güçte bombalar, düşük güçte güdümlü roketler, yüksek basınçlı yanıcı sıvı ve mikrodalga enerji ışınları bulunur. Tüm bunlar atıştan hemen önce kendi kendine şekil alan yüksek yoğunluklu nano-robotik cephane sayesindedir." Ruiz donuk bir renkle parıldayan metal görünümlü bir blok gösterdi; benzer bir blok da ayağımın dibindeki tüfeğin yanında duruyordu. "Bu da minimum eğitimle bile maksimum esnekliğe sahip bir silaha olanak tanımaktadır. Onun bu özelliğinin siz ayaklı et çuvallarının işine geleceğine hiç şüphe yok.

"Aranızda ordu tecrübesi olanlar, silahlarını nasıl belli aralıklarla söküp takmaları gerektiğini hatırlayacaklardır. *ÇA-35'i kullanırken öyle yapmayacaksınız.* ÇA-35 son derece karmaşık bir makinedir ve size onu kurcalayacak kadar güvenilemez! Bu tüfek kendi teşhis ve onarım özelliklerini bünyesinde barındırır. Ayrıca bir sorun çıkması halinde bunu BeyinDostunuza iletebilir. Ama böyle bir şey olmaz, çünkü otuz yıldır kullanılmasına rağmen ÇA-35 hiç arıza yapmamıştır. Bu da Dünya'daki beş para etmez askeri bilim insanlarının aksine *biz* çalışan silahlar yapabildiğimiz içindir! İşiniz bu silahı kurcalamak değil, bu silahla ateş etmek. Silahınıza güvenin; sizden akıllı olduğu kesin. Bunu unutmazsanız belki hayatta kalabilirsiniz.

"ÇA-35'inizi koruyucu ambalajından çıkararak ve BeyinDostunuz aracılığıyla ona erişerek kısa bir süreliğine etkinleştireceksiniz. Bunu yaptığınız zaman ÇA-35'iniz sahiden sizin olacak. Bu üste bulunduğunuz müddetçe ÇA-35'inizi yalnızca siz ateşleyebileceksiniz ve o da sadece bölük veya tim lideriniz izin verdiği

zaman. Tabii onların da talim eğitmenlerinden izin almaları gerekecek. Gerçek çatışma durumlarında ÇA-35'inizi yalnızca KSG tarafından verilmiş BeyinDostu olan KSG askerleri ateşleyebilecekler. Bu nedenle silah arkadaşlarınızın tepesini attırmadığınız sürece kendi silahınızın size karşı kullanılacağından asla korkmanız gerekmeyecek.

"Bu andan itibaren nereye giderseniz gidin ÇA-35'iniz de sizinle beraber gelecek. Sıçmaya gittiğinizde onu da yanınıza alacaksınız. Duş yaparken o da yanınızda duracak–ıslanacağından endişe etmeyin, yabancı olarak gördüğü her şeyi dışarı atabilir. Onu yemeklerinize götüreceksiniz. Onunla beraber uyuyacaksınız. Bir şekilde sikişecek vakit bulabilirseniz ÇA-35'inizin manzaraya hakim bir yerde durduğundan emin olacaksınız.

"Bu silahı nasıl kullanacağınızı öğreneceksiniz. Silahınız hayatınızı kurtaracak. Amerikan Deniz Piyadeleri mankafanın önde gidenidirler, ama doğru bildikleri bir şey varsa o da Deniz Piyadesi Tüfek Düsturu'dur. Düstur kısmen şöyledir: 'Bu benim tüfeğim. Bunun gibi pek çok tüfek var, ama bu benim. Tüfeğim en iyi arkadaşımdır. Hayatımdır. Nasıl ki hayatıma hakim olmam gerekiyorsa buna da hakim olmalıyım. Ben olmadan tüfeğim bir işe yaramaz. Tüfeğim olmadan da ben bir işe yaramam. Tüfeğimi düzgün ateşlemeliyim. Beni öldürmeye çalışan düşmanımdan daha iyi nişan almalıyım. O beni vurmadan ben onu vurmalıyım. Vuracağım da.'

"Bayanlar ve baylar, bu düsturu iyi belleyin. Bu sizin tüfeğiniz. Onu alıp etkinleştirin."

Yere diz çöküp tüfeği plastik ambalajından çıkardım. Ruiz'in yaptığı tüm açıklamalara rağmen ÇA-35'in pek de matah bir görünümü yoktu. İrice olmasına rağmen kullanışsız değildi, dengesi iyiydi ve kolay manevra edilebilecek bir boyuttaydı. Tüfeğin dipçiğine bir etiket yapıştırılmıştı. "BEYİNDOSTU İLE ETKİNLEŞTİRMEK İÇİN: BeyinDostu'nu başlatıp *ÇA-35'i etkinleştir, seri numarası ASD-324-DDD-4E3C1* deyin."

"Hey Götoş," dedim. "ÇA-35'i etkinleştir, seri numarası ASD-324-DDD-4E3C1.

ÇA-35 ASD-324-DDD-4E3C1 şu an KSG acemisi John Perry için etkinleştirilmiştir, diye tepki verdi Götoş. Lütfen şimdi cephane yükleyin. Görüş alanımın köşesinde beliren küçük bir görüntü ekranı, tüfeğime nasıl cephane yükleyeceğimi bana gösterdi. Elimi tekrar aşağı doğru uzatıp cephanem olan dikdörtgen bloğu aldım–ve onu kaldırayım derken neredeyse dengemi kaybettim. Blok şaşırtıcı ölçüde ağırdı; "yüksek yoğunluklu" derken espri yapmıyorlardı. Bloğu tüfeğimin istenilen yerine soktum. Ben bunu yaparken tüfeğimi nasıl dolduracağımı gösteren görüntü kayboldu ve yerinde bir sayaç belirdi.

Ateşleme Seçenekleri Mevcut

Not: Bir Mermi Tipi Kullanmak Diğerlerinin Miktarını Azaltacaktır

Tüfek Mermisi: 200

Fişek Mermisi: 80

Bomba Mermisi: 40

Füze Mermisi: 35

Alev Mermisi: 10 Dakika

Mikrodalga: 10 Dakika

Şu An Tüfek Mermisi Seçili

"Fişek mermisi seç," dedim.

Fişek mermisi seçildi, karşılığını verdi Götoş.

"Füze mermisi seç," dedim.

Füze mermisi seçildi, diye karşılık verdi Götoş. Lütfen hedef seçin. Ansızın bölüğümün her mensubunun dış hatları yeşil renge boyanarak hedef gösterildi; birine dosdoğru bakmak, o kişinin yanıp sönmesine yol açıyordu. İnceldiği yerden kopsun, diye düşündüm ve içlerinden birini, Martin'in timindeki Toshima adlı bir acemiyi seçtim.

Hedef seçildi, diye doğruladı Götoş. Ateş açabilir, iptal edebilir veya ikinci bir hedef seçebilirsiniz.

"Vay anasını," deyip hedefi iptal ettim ve ÇA-35'ime şaşkın gözlerle baktım. Yanımda kendi silahını tutmakta olan Alan'a doğru döndüm. "Silahımdan korkuyorum," dedim.

"Korkmalısın da, dedi Alan. "İki saniye önce seni neredeyse bir bombayla havaya uçuracaktım."

Bu sarsıcı itiraf a vereceğim cevap, Ruiz'in bölüğün karşı tarafındaki bir acemiye doğru hışımla yürümesi üzerine başlamadan bitti. "Ne dedin bakayım acemi?" diye bilmek istedi Ruiz. Herkes susup başçavuşun gazabına kimin uğradığını görmek için o tarafa doğru döndü.

Aceminin adı Sam McCain'di; öğle yemeği fasıllarımızdan birinde Sarah O'Connell'ın onu 'beyinden çok ağzı olan biri' diye tanımladığını hatırladım. Hayatının büyük bölümünü pazarlamacılık yaparak geçirmiş olması pek şaşırtıcı değildi. Ruiz burnunun dibine kadar girmişse de McCain sırnaşık bir görüntü sergiliyordu; biraz şaşkın bir sırnaşıklık, ama yine de sırnaşıklık. Ruiz'i bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu bilmediği belliydi, fakat o şey her neyse McCain bu olayı yara almadan atlatmayı bekliyordu.

"Silahımı inceliyordum da Başçavuşum, dedi McCain, tüfeğini kaldırarak, "ve acemi Flores'e karşımıza çıkacak zavallı piç kuruları için neredeyse üzüleceğimi söylü—"

Ruiz'in tüfeği şaşkın aceminin elinden kapması ve olağanüstü sakin bir dönüşün ardından dipçiği adamın şakağına indirmesi sonucu McCain'in yorumunun devamı gelmedi. McCain kirli bir çamaşır gibi yere serildi; Ruiz hiç istifini bozmadan bir bacağını uzattı ve çizmesini onun gırtlağına dayadı. Derken tüfeğin yönünü çevirdi; McCain şimdi dehşet içinde kendi tüfeğinin namlusuna bakıyordu.

"Artık o kadar da şımarık değilsin ha seni gidi küçük pislik?" dedi Ruiz. "Beni düşmanın farz et. Artık benim için üzülecek gibi misin? Seni kahrolası bir nefes alabileceğinden daha kısa süre-

de etkisiz hale getirdim. Gideceğin yerlerde o *zavallı piç kuruları* gözlerine inanamayacağın kadar hızlı hareket edecekler. Sen daha onları görüş alanına bile sokamadan onlar senin kahrolası karaciğerine kraker serpip yiyecekler. O yüzden sakın ola ki zavallı piç kuruları için *neredeyse üzülmeye* kalkma. Onların senden gelecek merhamete ihtiyaçları yok. Bunu hatırlayacak mısın acemi?"

"Evet Başçavuşum!" diye çizmenin altından hırıltılı bir sesle cevap verdi McCain. Ağladı ağlayacaktı.

"İyisi mi emin olalım," dedi Ruiz ve namluyu McCain'in gözlerinin arasındaki boşluğa dayayıp kuru bir *çıt* sesiyle tetiği çekti. Bölüğün her mensubu irkildi; McCain altına işedi.

"Geri zekâlı," dedi Ruiz, McCain ölmediğini anladıktan sonra. "Demek ki beni dinlememişsin. ÇA-35 üsteyken yalnızca sahibi tarafından ateşlenebilir. O da *sensin*, götoş." Ruiz bunun ardından doğruldu ve tüfeği aşağılayıcı bir edayla ona attı, sonra da dönüp tüm bölüğe baktı.

"Siz acemiler düşündüğümden bile daha salak çıktınız," diye ilan etti. "Şimdi beni iyi dinleyin: İnsan ırkının tarihi boyunca *hiçbir* ordu düşmanıyla savaşmaya giderken ihtiyacı olandan fazlasıyla donanmamıştır. Savaş pahalıdır. Para ve asker gerektirir; hiçbir medeniyette bu ikisinden sınırsız miktarda bulunmamıştır. O yüzden savaştığınız zaman elinizdekilerle idare edersiniz. Sadece gerektiği kadar donanır ve kullanır, asla daha fazlasını almazsınız."

Bizi ciddi gözlerle süzdü. "Dediklerim kafanıza dank ediyor mu? İçinizde söylemeye çalıştıklarımı anlayanınız var mı? Bu pırıl pırıl vücutlara ve yepyeni silahlara size adaletsiz bir avantaj sağlamak istediğimiz için sahip değilsiniz. Bu vücutlara ve silahlara sahipsiniz, çünkü onlar evrende savaşıp hayatta kalmanız için gerekenin *mutlak minimumu*. Size bu vücutları vermek *istemedik* angutlar. Vermeseydik insan ırkı çoktan yok olmuştu, o kadar.

"Şimdi anlıyor musunuz? Neyle karşı karşıya olduğumuza dair *nihayet* bir fikriniz var mı? Var mı ha?"

Fakat her şey temiz hava almaktan, egzersiz yapmaktan ve insanlık için öldürmeyi öğrenmekten ibaret değildi. Bazen derslere de giriyorduk.

"Bedensel eğitiminiz sırasında yeni vücudunuzla ilgili hatalı varsayımlarınızın ve şüphelerinizin üstesinden gelmeyi öğrenmektesiniz, dedi Teğmen Oglethorpe, 60.'dan 63.'ye kadar eğitim bölükleriyle dolu olan derslikte. "Şimdi aynı şeyi zihinleriniz için de yapmamız gerekiyor. Bazılarınızın farkında bile olmayabilecekleri derin önyargılarınızı ve peşin hükümlerinizi temizlemenin vakti geldi."

Teğmen Oglethorpe kürsüsündeki bir düğmeye bastı ve arkasındaki iki görüntü ekranı hayata geçti. Kalabalığın solundakinde bir kâbus belirdi–neredeyse pis kokusunu alabileceğiniz kadar ıslak bir oyuğun içine pornografik olarak konuşlanmış tırtıklı ıstakoz pençelerine sahip siyah ve eğri büğrü bir şey. Yaratığın biçimsiz bir yığına benzeyen gövdesinin üzerinde göz çıkıntısı, anten veya başka bir halt olabilecek üç adet uzantı yer alıyor, her birinden sümüğümsü bir şey damlıyordu. H. P. Lovecraft[1] görse çığlık çığlığa kaçardı.

Sağdaki ekrandaysa ince, neredeyse insansı ellere ve barış ile bilgeliği simgeler gibi gözüken meraklı bir surata sahip geyiğimsi bir yaratık gözüktü. Bu yaratığı sevip okşayamasanız bile en azından evrenin yapısı hakkında ondan bir şeyler öğrenebilirdiniz.

Teğmen Oglethorpe eline bir işaret çubuğu alıp onu kâbusun bulunduğu tarafa doğru salladı. "Bu şey Bathunga ırkının bir mensubudur. Bathungalar son derece barışçıl bir halktır; yüz binlerce yıl öncesine dayanan bir kültüre sahiptirler ve matematik bilgileri yanında bizimki basit bir toplama işlemi gibi kalır. Okyanuslarda yaşarlar, planktonla beslenirler ve pek çok dünyada insanlarla seve seve işbirliği yaparlar. Kısacası iyi adamlardır ve bu erkek" –çubuğu ekrana değdirdi– "türüne göre çok yakışıklıdır."

Çubuğu dostane geyik adamın bulunduğu ikinci ekrana vurdu. "Bu götveren ise bir Salong. Salonglarla ilk resmi temasımız

1 Ünlü bir korku ve bilimkurgu yazarı. –çn

başıboş bir insan kolonisinin izini sürdüğümüz sırada gerçekleşti. İnsanların kafalarına göre koloni kurmamaları gerekir ve bunun sebebi o karşılaşmada açıkça görüldü. Koloniciler Salongların da kolonileştirmeyi hedefledikleri bir gezegene inmişler. Salonglar bir ara insanlardan iyi yemek olacağına karar vermişler; o yüzden insanlara saldırıp bir insan eti çiftliği kurmuşlar. Birkaçı hariç tüm yetişkin erkekler öldürülmüş ve hayatta tutulanların spermi 'sağılmış.' Kadınlar suni olarak döllenmiş. Yeni doğan bebeklerse alınıp özel bir kümese tıkılmış ve buzağılar gibi beslenilip semizletilmişler.

"Bu yeri bulmamız yıllar sürdü. Bulduğumuzda da KSG askerleri Salong kolonisini yıkıp Salong koloni liderini bir piknik ateşinde kızarttılar. O zamandan beri de bebek yiyen bu orospu çocuklarıyla savaştığımızı söylememe herhalde gerek yok.

"Sözü nereye getirdiğimi anlamışsınızdır," dedi Oglethorpe. "İyi adamları bir bakışta kötülerden ayırabildiğinizi zannedersenız ölürsünüz. Bize en çok benzeyen uzaylılardan bazıları barış yerine insan hamburgeri yapmak isterlerken görünüme dayanan önyargılar besleyemezsiniz."

Oglethorpe başka bir seferinde bize Dünya'daki askerlerin KSG askerlerinden ne gibi bir avantajları olduğunu sordu. "Fiziksel kondisyon veya silahlar açısından avantajlı olmadıkları kesin," dedi. "Ne de olsa ikisinde de biz açıkça onların ilerisindeyiz. Hayır, Dünya'daki askerlerin avantajı, rakiplerinin kimler olacağını ve ayrıca belli bir aşamaya kadar savaşın nasıl gerçekleşeceğini –ne tür askerlerle, silah çeşitleriyle ve amaçlarla– bilmeleridir. Bu nedenle de bir savaştan veya çatışmadan kazanılan tecrübe doğrudan bir başkası üzerinde uygulanabilir; savaşın çıkma sebebi veya muharebelerin amaçları bütünüyle farklı olsa dahi.

"KSG böyle bir avantaja sahip değildir. Mesela yakın geçmişte Efglerle yapılan bir muharebeyi ele alalım." Oglethorpe ekranlardan birine dokununca gövdesinin iki yanında fazla gelişmemiş ellere ayrılan dev dokunaçların bulunduğu balinamsı bir yaratık belirdi. "Bunların boyu kırk metreye kadar çıkar ve suyu poli-

merize etmelerini sağlayan bir teknolojiye sahiptirler. Karşılarına çıkartacağımız su gemileri, etraflarındaki deniz bataklığımsı bir çamura dönüşünce mürettebatlarıyla beraber dibi boylayacaktır. Peki bu yaratıklardan biriyle girilen çatışmadan kazanılacak tecrübe nasıl başka bir canlı türüne, mesela Finwelere" –diğer ekranda yılanımsı bir sürüngen gözüktü– "yani uzun mesafeli biyolojik saldırıları tercih eden küçük çöl sakinlerine uyarlanabilir?

"Cevap uyarlanamayacağıdır. Yine de KSG askerleri sürekli farklı tür çatışmalar arasında mekik dokurlar. KSG'deki ölüm oranının o kadar yüksek olmasının sebeplerinden biri de budur– her muharebe yenidir ve her çatışma en azından bireysel bazda eşsizdir. Bu küçük sohbetimizden çıkarmanız gereken sonuç şudur: nasıl savaşılması gerektiğine dair fikirleriniz varsa onları şimdiden çöpe atın gitsin. Buradaki eğitiminiz dışarıda karşılaşacağınız bazı şeylere karşı gözünüzü açacaktır, fakat unutmayın ki piyadeler olarak gerek yöntemleri gerekse de güdüleri bilinmeyen, hattâ bazen bilinmesi mümkün olmayan yeni düşman ırklarla ilk teması genellikle sizler kuracaksınız. Böyle durumlarda hızlı düşünmeniz ve daha önceden işe yarayan bir şeyin tekrar işe yarayacağını varsaymamanız gerekir. Öyle yaparsanız fazla yaşayamazsınız."

Bir keresinde acemilerden biri Oglethorpe'ye KSG askerlerinin niçin kolonicileri veya kolonileri umursamaları gerektiğini sordu. "Artık insan olmadığımız ikide bir kafamıza kazınıyor," dedi kadın acemi. "Madem öyle, niye kolonicilerle aramızda herhangi bir bağ hissetmeliyiz? Ne de olsa onlar sadece insan. Niye KSG askerleri insanlığın evrim sürecinin bir sonraki basamağı olarak yetiştirilmiyorlar? İnsanlık böyle yapılmasından fayda sağlamaz mı?"

"Sakın bu soruyu ilk soran kişinin sen olduğunu zannetme, dedi Oglethorpe ve bu sözleri genel bir gülüşmeye yol açtı. "Sorunun en kısa cevabı, öyle bir şey yapmamızın mümkün olmaması. KSG askerleri üzerinde gerçekleştirilen tüm genetik ve mekanik değişiklikler onları genetik olarak kısır hale getirir. Her birinizin

şablonunda kullanılan yaygın genetik materyaller yüzünden herhangi bir dölleme sürecinin fazla ileri gitmesine izin vermeyecek kadar çok sayıda ölümcül resesif mevcuttur. Ayrıca bünyenizde normal insanlarla çapraz üreme yapamayacağınız kadar çok miktarda insandan farklı materyal bulunmaktadır. KSG askerleri inanılmaz mühendislik harikalarıdır, fakat bir evrim kolu olarak her biri bir çıkmaz sokaktır. Kendinizi fazla beğenmemenizi gerektiren sebeplerden biri de budur. Bir kilometreyi iki dakikada koşabilirsiniz, ama bebek üretemezsiniz.

"Fakat daha geniş bir açıdan bakıldığında öyle bir şey yapılmasına gerek de yoktur. Evrimin bir sonraki adımı zaten atılıyor. Tıpkı Dünya gibi çoğu koloni de birbirinden izole halde. Bir kolonide doğan neredeyse tüm insanlar ömürleri boyunca orada kalırlar ve yeni evlerine uyum sağlamaya başlarlar. Bu durum kültürel anlamda zaten gerçekleşiyor; en eski koloni gezegenlerinden bazıları, Dünya'daki kültürlerinden ve lisanlarından daha farklı kültürel ve filolojik akımlara kapılıyor. On bin yıl içinde genetik farklılıklar da oluşacaktır. Yeteri kadar zaman geçmesi halinde koloni gezegenleri kadar çok sayıda insan türü ortaya çıkacaktır. Zaten hayatta kalmanın anahtarı çeşitliliktir.

"Metafiziksel açıdan belki kendiniz de bir değişim geçirdiğiniz için insanlığın evrendeki varlığını sürdürecek bir şeye dönüşme potansiyelini takdir edebilir ve bu yüzden kolonilerle aranızda bir bağ hissedebilirsiniz. Daha pratik bir açıdansa, onları umursamalısınız çünkü koloniler insan ırkının geleceğini temsil ediyorlar ve geçirdiğiniz tüm değişimlere rağmen insanlığa diğer tüm zeki canlı türlerine olduğunuzdan daha yakınsınız.

"Fakat en önemlisi, kolonileri umursamalısınız çünkü öyle yapmanız gerektiğini bilecek kadar yaşlısınız. KSG'nin asker olarak yaşlıları seçmesinin bir sebebi de bu–sırf çoktan emekli olduğunuz ve ekonomiye yük bindirdiğiniz için değil. Asıl sebep, hayatın kendi hayatınızdan çok daha geniş kapsamlı olduğunu bilecek kadar yaşamış olmanız. Çoğunuz aile kurup çoluk çocuğa karıştınız ve kendi bencil amaçlarınız dışında bir şey yapma-

nın değerini biliyorsunuz. Kendiniz asla kolonici olmasanız bile insan kolonilerinin insan ırkına yarar sağladığını ve onlar için savaşılmaya değeceğini idrak edebilirsiniz. Bu kavramı on dokuz yaşındaki birinin beynine işlemek zordur. Fakat siz onu tecrübelerinizden biliyorsunuz. Bu evrende tecrübe çok önemlidir."

Talim yaptık. Ateş ettik. Öğrendik. Çabalamayı sürdürdük. Fazla uyumadık.

Altınca haftada Sarah O'Connell'ı tim liderliğinden aldım. E timi takım egzersizlerinde hep geri kalıyor ve bu durum bölükler arası müsabakalarda 63. Bölük'e zarar veriyordu. Bir kupa ne zaman başka bir bölüğe gitse Ruiz diş bileyip acısını benden çıkarıyordu. Sarah bu kararımı olumlu karşıladı. "Maalesef bu iş anaokulu öğrencilerini hizaya sokmaya benzemiyor," sözlerinden başka bir şey de söylemedi. Onun yerine Alan geçti ve kısa zamanda timi forma soktu. Yedinci haftada 63. Bölük bir atıcılık kupasını 58.'den kıl payı kazandı; ne ilginçtir ki bizi zirveye taşıyan kişi, harika bir atıcı olduğu ortaya çıkan Sarah'ydı.

Sekizinci haftada BeyinDostumla konuşmayı bıraktım. Götoş beyin dalgalarımı anlayacak kadar uzun bir süre beni incelemişti ve ihtiyaçlarımı önceden tahmin etmeye başlıyor gibiydi. Bunu gerçek mermi kullanılan bir talim sırasında ilk defa fark ettim. ÇA-35'im tüfek mermilerinden güdümlü füze mermilerine geçti, hedefe kilitlendi, ateş etti ve uzun mesafedeki iki hedefi vurdu, derken son anda alev püskürtücüye dönüşerek yakınlardaki kayaların arkasından fırlayan iki metrelik bir böceği kızarttı. Olay sırasında herhangi bir sesli komut vermediğimi anladığım zaman ürkütücü bir coşkuya kapıldım. Birkaç gün daha geçtikten sonra ne zaman Götoş'tan bir şey istemem gerekse asabımın bozulduğunu anladım. Ürkütücünün sıradanlaşması bazen ne kadar kısa sürüyor.

Dokuzuncu haftada ben, Alan ve Martin Garabedian bir araya gelip Martin'in acemilerinden birine bir miktar idari disiplin vermek zorunda kaldık. Bahsi geçen acemi, Martin'in yerine tim

lideri olmaya karar vermişti ve bunu başarmak için biraz sabotaja başvurmaktan geri kalacak biri değildi. Adam eski hayatında ortalama bir üne sahip bir pop yıldızıydı ve istediğini her ne şekilde olursaolsun yaptırmaya alışkındı. Tim arkadaşlarından bazılarını bu komployа dahil edecek kadar kurnaz olmasına rağmen maalesef–tabii kendisi için– tim lideri olan Martin'in gönderilen mesajlara erişiminin bulunduğunu düşünecek kadar akıllı değildi. Martin bana geldi; ben de kendi aramızda kolayca çözebileceğimiz bir meseleye Ruiz'i veya diğer eğitmenleri karıştırmamız için bir sebep olmadığını ileri sürdüm.

O gece üsteki hava araçlardan birinin kısa bir süreliğine izinsiz alındığını fark eden olduysa bile kimse bir şey söylemedi. Aynı şekilde o araç tehlike yaratacak kadar bazı ağaçlara yakın geçerken ayak bileklerinden tutulan bir aceminin kenardan baş aşağı sarkıtıldığını gören olduysa bile kimse ses çıkarmadı. Hele hele hiç kimse o aceminin çaresizce attığı çığlıkları veya Martin'in eski pop yıldızının en ünlü albümüne yönelik olumsuz eleştirilerini duyduğu iddiasında bulunmadı. Yine de Başçavuş Ruiz ertesi sabahki kahvaltıda epey rüzgâr yemiş gibi gözüktüğümü belirtti; yemekten hemen önce yaptırdığı otuz kilometrelik koşunun o halim üzerinde etkisi olabileceğini söylemekle yetindim.

On birinci haftada 63. ve diğer bazı bölükler üssün kuzeyindeki dağlara bırakıldılar. Amaç basitti; dört gün içinde diğer bütün bölükleri bulup yok etmeleri ve sağ kalanların üsse geri dönmeleri gerekiyordu. İşleri ilginç kılmak için her acemi kendisine yapılan atışları kaydeden bir cihazla donatılmıştı; atış isabetli olursa acemi felç edici bir acıyla yere yığılıyordu (tabii yakınlarda egzersizi izleyen talim eğitmenleri tarafından sonraki bir zamanda alınmak üzere). Bunu bilmemin sebebi, üsteyken Ruiz'in örnek göstermek için cihazı beni üzerimde denemiş olmasıydı. Hissettiğimi *asla* hissetmek istemeyeceklerini bölüğüme önemle vurguladım.

İlk saldırı neredeyse biz yere ayak basar basmaz patlak verdi. Ben atıcıların konumunu tespit edip bölüğümün dikkatini on-

lardan tarafa çekmeden önce acemilerimden dördü alaşağı oldu. Düşmanlardan ikisini hakladık; diğer ikisi kaçtı. Sonraki birkaç saat içinde gerçekleşen tek tük saldırılar, diğer bölüklerden çoğunun üçlü ya da dörtlü timlere ayrıldığını ve diğer timleri avlamakta olduğunu açıkça ortaya koydu.

Benim aklımda başka bir fikir vardı. Yakın olalım veya olmayalım, BeyinDostlarımız birbirimizle daimi ve sessiz bir iletişim içinde kalmamızı sağlıyordu. Diğer bölüklerin bu konunun önemini anlamamış gibi gözükmeleri onların zararınaydı. Bölüğümün tüm üyelerine diğer her bir üyeyle aralarında güvenli bir BeyinDostu iletişim hattı kurmalarını emrettim, sonra da her bir bölük üyesini tek başına yollayarak onlardan araziyi keşfetmelerini ve gördükleri düşman timlerinin yerini işaretlemelerini istedim. Bu şekilde hepimiz hem bölgenin giderek genişleyen bir haritasına, hem de düşmanların konumuna sahip olacaktık. Acemilerimizden biri haklansa bile sağladığı bilgiler bölüğün diğer bir üyesinin intikam almasına (ya da en azından kısa sürede öldürülmekten kurtulmasına) imkân tanıyacaktı. Tek bir asker süratle ve sessizce ilerleyip diğer bölüklerin timlerini taciz etmenin yanı sıra fırsat çıktığında diğer askerlerle işbirliği içinde çarpışabilirdi.

Taktiğim işe yaradı. Acemilerimiz imkân bulduklarında ateş açtılar, bulamadıklarında gizlenip bilgi verdiler ve fırsatını yakaladıklarında beraber çalıştılar. İkinci günde ben ve Riley adında bir acemi, rakip bölüklerden iki timi tek tek avladık; düşmanlar birbirlerine ateş etmekle öyle meşguldüler ki Riley'yle benim kendilerini uzaktan uzağa vurduğumuzu fark etmediler bile. Riley iki kişiyi hakladı, ben üç. Diğer üçüyse anlaşılan birbirini vurdu. Çok hoş bir tecrübeydi. İşimiz bitince birbirimize hiçbir şey demeden tekrar ormana karıştık ve iz sürüp arazi bilgisi paylaşmaya devam ettik.

Sonunda diğer bölükler ne yaptığımızı anlayıp bizi taklit etmeye çalıştılar, fakat o zamana kadar 63. Bölük'ten çok fazla, kendilerindense çok az sayıda asker kalmıştı. Sonuncusunun işini öğle vakti bitirerek hepsini temizledik ve bunun ardından

sekiz kilometre kadar uzaktaki üsse doğru bir koşu tutturduk. En geride kalanımız 1800'da üsse girdi. Sonuçta başlangıçtaki dördü de dahil bölüğümüzün on dokuz üyesini kaybetmiştik. Fakat yedi bölükteki toplam kaybın yarısının biraz fazlasından biz sorumluyken kendi adamlarımızın üçte birinden daha azını yitirmiştik. Başçavuş Ruiz bile şikayet edecek bir şey bulamadı. Hattâ üs komutanı ona Savaş Oyunları kupasını verirken azıcık gülümsedi. Bunu yapmanın canını ne kadar yaktığını tahmin bile edemiyorum.

"Şansımız yine yaver gitti," dedi rütbesini yeni kazanmış Er Alan Rosenthal, mekik pistinde yanıma gelirken. "Sen ve ben aynı gemiye atanmışız."

Sahiden de atanmıştık. Asker gemisi *Francis Drake*'le Anka'ya kadar şöyle bir uzanacaktı, ardından KSGG *Modesto* gelene dek izne çıkacaktık. Daha sonra KSG 233. Piyade alayının D taburunun 2. bölüğüne katılacaktık. Gemi başına bir alay, yani aşağı yukarı bin asker düşüyordu. Böyle bir kalabalığın arasında kaybolmak hiç de zor değildi. Alan'ın yine yanımda bulunmasından memnundum.

Alan'a bir bakış atarak yepyeni ve tertemiz Koloni mavi takım üniformasını beğeniyle süzdüm—benim de tıpkı onun gibi bir tane giyiyor olmamın bunda büyük rolü vardı. "Vay be Alan, dedim. "Amma yakışıklıyız."

"Üniformalı erkeklerden oldum olası hoşlanmışımdır," dedi Alan bana. "Artık ben de üniformalı bir erkek olduğum için daha da hoşlanıyorum."

"Yandık," dedim. "Başçavuş Ruiz geliyor."

Ruiz beni mekiğime binmek için beklerken görmüştü; o yaklaşırken kamuflaj üniformamı ve az sayıda kişisel eşyamı barındıran bez çantamı yere bıraktım ve fiyakalı bir selam çaktım.

"Rahat, Er," diyen Ruiz de selam verdi. "Nereye gidiyorsun?"

"*Modesto*'ya Başçavuşum," dedim. "Hem ben hem de Er Rosenthal."

"Yok artık," diye bildirdi Ruiz. "233.'ye mi? Hangi tabura?"

"D'ye Başçavuşum. İkinci Bölük."

"Harika, Er," dedi Ruiz. "Teğmen Arthur Keyes'in bölüğünde askerlik yapma zevkine erişeceksin, tabii o beyinsiz orospu çocuğu şimdiye kadar o veya bu uzaylıya yem olmamayı becerdiyse. Onu gördüğün zaman mümkünse iyi dileklerimi ilet. Ayrıca ona Başçavuş Antonio Ruiz'in senin çoğu silah arkadaşın kadar dallama olmadığına karar verdiğini de söyleyebilirsin."

"Sağ ol Başçavuşum."

"Hemen götün kalkmasın Er. Hâlâ dallamanın tekisin. O kadar büyük bir dallama değilsin, hepsi bu"

"Elbette Başçavuşum."

"Güzel. Şimdi müsaadenizle. Bazen en iyisi yollara düşmektir." Başçavuş Ruiz bize selam verdi. Alan ve ben de ona selam verdik. Ruiz ikimize şöyle bir baktı, bize mini minnacık bir tebessüm etti, sonra da ardına bakmadan çekip gitti.

"O herif ödümü patlatıyor," dedi Alan.

"Bilmem. Ben ondan hoşlanmaya başlamıştım.

"Tabii hoşlanırsın. Neredeyse bir dallama olmadığını düşünüyor. Onun dünyasında bu büyük bir iltifat."

"Bilmediğimi sanma," dedim. "Şimdi tek yapmam gereken sözünün hakkını vermek."

"Verirsin, merak etme," dedi Alan. "Ne de olsa dallamalığı bırakman gerekmiyor."

"Yüreğime su serptin," dedim. "Neyse, en azından yanımda benim gibi biri olacak."

Alan sırıttı. Mekik kapıları açıldı. Eşyalarımızı alıp içeri girdik.

"Ateş açabilirim," dedi Watson, arkasında durduğu kayanın üzerinden nişan alarak. "Bırak şu şeylerden birinde bir delik açayım.

"Hayır," dedi onbaşımız Viveros. "Kalkanları hâlâ aktif. Sadece cephane israf edersin."

"Böyle saçmalık olmaz," dedi Watson. "Saatlerdir buradayız. Öylece oturuyoruz. Onlar da orada öylece oturuyorlar. Kalkanları indiği zaman ne yapacağız, yanlarına gidip öyle mi ateş edeceğiz? Kahrolası on dördüncü yüzyılda değiliz. Düşmanı öldürmeye başlamak için randevu almamız gerekmemeli."

Viveros kızmaya başlıyordu. "Watson, sana düşünmen için para ödenmiyor. O yüzden kapa çeneni ve hazır ol. Zaten fazla kalmadı. İşimize başlamadan önce yapmaları gereken son bir ayin daha var, o kadar."

"Öyle mi? Neymiş o?" dedi Watson.

"Şarkı söyleyecekler," dedi Viveros.

Watson burun kıvırdı. "Ne söyleyecekler? Reklam şarkısı mı?"

"Hayır," dedi Viveros. "Ölümümüzün şarkısını.

Tam da bu sözün üstüne, Consu karargahını örten yarıküre şeklindeki devasa kalkanın altı kısmı titreşti. Görüş alanımı ayarlayıp arazinin birkaç yüz metre ilerisine odaklandım ve tek bir Consu'nun kalkandan geçtiğini gördüm. Yaratık yeteri kadar uzaklaşınca, devasa kabuğuna yapışan elektrostatik filamanlar koparak tekrar kalkana karıştı.

Bu, muharebeden önce kalkandan çıkan üçüncü ve son Consu'ydu. İlki neredeyse on iki saat önce belirmişti; düşük rütbeli savaşçının böğürerek yaptığı meydan okuma, Consuların savaşma isteğini resmi olarak ifade etmişti. Habercinin düşük rütbesi, Consuların askerlerimizi ne kadar küçük gördüklerinin

bir göstergesiydi; bunun altında yatan fikre göre bize gerçekten önem verselerdi daha yüksek rütbeden birini yollarlardı. Yine de askerlerimizin hiçbiri bu muameleden alınmadı; rakip kim olursa olsun haberci hep düşük rütbeli biridir ve zaten Consu feromonlarına karşı aşırı derece hassas olmadığınız sürece hepsi aşağı yukarı aynı gözükür.

Birkaç saat sonra kalkanın içinden çıkan ikinci Consu ise harman dövücüye düşmüş bir inek sürüsü gibi böğürüp hemen ardından patlamış, Consu kalkanına sıçrayan pembemsi kanı ile organ ve kabuk parçaları kısa bir süreliğine cızırdayarak yere akmıştı. Görünüşe bakılırsa Consular, evvelden ayinsel bir hazırlık yapılması şartıyla bir askerin ruhunun Consu ruhları her nereye gidiyorsa oraya gitmeden önce düşman hakkında bilgi toplaması için ikna edilebildiğine inanıyorlardı. Veya ona benzer bir şey işte. Aslında bu, Consuların düşmana kolay kolay bahşetmedikleri büyük bir şeref nişanıydı. Yine de bana göre böyle bir davranış iyi askerleri kısa sürede heba etmek için oldukça etkili bir yoldu; tabii düşmanları olduğum için böyle bir uygulamaya karşı çıkacak halim de yoktu.

Bu üçüncü Consu ise en üst kastın bir mensubu olup buradaki rolü ölümümüzün sebebini ve hepimizin ne şekilde öleceğini bize açıklamaktan ibaretti. Yapacağını yaptıktan sonra nihayet ölme ve öldürme faslına geçebilecektik. Kalkana ateş açarak işleri hızlandırmaya yönelik bir girişim fayda sağlamazdı; bir yıldızın çekirdeğine bırakılması dışında çok az şey bir Consu kalkanına zarar verebilir. Aynı şekilde haberciyi öldürmek de açılış ayinlerinin baştan başlamasına sebep olmak ve ölüp öldürme faslını daha da geciktirmek dışında hiçbir işe yaramazdı.

Zaten Consular kalkanın arkasına saklanmıyorlardı ki. Sadece çatışma öncesinde halletmeleri gereken bir sürü ayinleri vardı ve mermi, partikül ışınları yahut patlayıcılar gibi şeylerle rahatsız edilmek istemiyorlardı, hepsi bu. İşin gerçeği Consuların iyi bir çatışmadan daha çok sevdikleri bir şeyin olmadığıydı. Onlar için gezegenin birine paldır küldür gitmek, orada bir üs kırmak ve

kendilerini oradan savaş yoluyla atmaları için gezegenin yerlilerini kışkırtmak onlar için hiç de zahmet verici bir uğraş değildi.

Zaten buradaki durum da aynen öyleydi. Consuların bu gezegeni kolonileştirmek gibi bir niyetleri hiç yoktu. Buradaki bir insan kolonisini un ufak etmelerinin tek sebebi KSG'ye civarda olduklarını ve biraz aksiyon aradıklarını bildirmekti. Consuları göz ardı etmek ihtimal dahilinde değildi, zira biri gelip de onlarla resmi bir temelde çatışana kadar kolonicileri öldürmeye devam ederlerdi. Tabii Consuların resmi bir çatışma için neyi yeterli sayacaklarını da asla bilemezdiniz. Bir Consu habercisi dışarı çıkıp muharebenin başlayacağını duyurana dek asker yığmayı sürdürürdünüz, o kadar.

Etkileyici ve delinmez kalkanları dışında Consuların savaş teknolojisi KSG'ninkine denk bir düzeydeydi. Bu durum tahmin ettiğiniz kadar cesaret verici değildi, zira Consuların diğer canlı türleriyle girdikleri çatışmaların bize ulaşan raporlarına göre Consuların silah ve teknolojileri daima rakipleriyle aynı düzeyde oluyordu. Bu da Consuların savaşı bir tür spor olarak gördükleri izlenimini doğrulamaktaydı. İzleyicilerin yerini katledilen kolonicilerin aldıkları bir futbol maçı gibi.

Consulara önceden saldırmak gibi bir seçenek de yoktu. Ana sistemlerinin iç kısmının tamamı bir kalkanla korunuyordu. Bu kalkanı yaratmak için gereken enerji, Consu güneşinin bir beyaz cüce olan refakatçi yıldızından gelmekteydi. Verdiği enerjinin tamamı kalkanı beslesin diye beyaz cüce bir tür hasat makinesiyle kaplanmıştı. Gerçekçi olmak gerekirse böyle bir şey yapabilen bir topluma bulaşmazdınız, işte o kadar. Fakat Consular garip bir onur sistemine sahiptiler; onları savaşarak bir gezegenden atarsanız bir daha geri gelmezlerdi. Sanki savaş onların aşısı, biz de virüs kıranlardık.

Tüm bu bilgiler çatışmadan önce komuta subayımız Teğmen Keyes'in bize erişim imkânı tanıdığı ve okumamızı istediği görev veritabanı tarafından sağlanmıştı. Watson'ın bunlardan habersiz gibi gözükmesi, raporları okumadığı anlamına geliyordu. Bu pek

de şaşırtıcı bir durum değildi, zira onunla tanıştığım ilk andan itibaren kendisinin veya silah arkadaşlarının ölümüne sebep olacak türden kibirli ve umursamaz bir piç kurusu olduğu açıkça belliydi. Benim asıl sorunum onunla tüm arkadaşı olmamızdı.

Consu büyük ihtimalle evrimlerinin bir noktasında ana dünyalarındaki akıl almaz ölçüde dehşet verici bir yaratığın üstesinden gelmeleri için gelişmiş kesici kollarını açtı ve altlarındaki kola daha fazla benzeyen ön uzuvlarını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Başlıyor," dedi Viveros.

"Onu o kadar kolay vurabilirim ki," dedi Watson.

"Vurursan ben de seni vururum," dedi Viveros.

Sanki Tanrı'nın ta kendisi ateş açmış gibi gökyüzü bir çatırtıyla doldu ve bunu insana teneke bir damın elektrikli testereyle kesilmesini hatırlatan bir gürültü takip etti. Consu şarkı söylüyordu. Götoş'a erişerek ona şarkıyı en başından tercüme ettirdim.

Savulun, şerefli hasımlarımız,
Bizler neşe dolu ölümlerinizin elçileriyiz.
Kendi açımızdan size onur verdik
İçimizdeki en iyinin ruhu bu muharebeyi takdis etti
Aranızda yürürken size methiyeler dizeceğiz
Ve kurtarılan ruhlarınızı şarkılarla mükafatlarına uğurlayacağız.
Halk'ın içinde doğma şansı size nasip olmamış
Biz de sizi kefaret yoluna koyacağız.
Cesur olun ve hararetle savaşın
Belki yeniden doğduğunuzda aramızdan çıkarsınız.
Bu mübarek muharebe yerdeki toprağı kutsuyor
Ve ölen herkes daha sonra günahsız doğacak.

"Of be, bu ne biçim gürültü," diyen Watson bir parmağını kulağına sokup çevirdi. Şarkının tercümesini öğrenme zahmetine girdiğinden kuşkuluydum.

"Tanrı aşkına, bu bir savaş ya da futbol maçı değil," dedim Viveros'a. "Bu bir vaftiz ayini."

Viveros omuz silkti. "KSG öyle düşünmüyor. Consular her çatışmaya böyle girerler. KSG'ye göre bu onlar için Milli Marş gibi bir şey. Sadece bir tören. Bakın, kalkan iniyor." Titreşmeye ve boylu boyunca kalkmaya başlayan kalkanı eli yle işaret etti.

"Zamanı gelmişti," dedi Watson. "Neredeyse içim geçecekti."

"İkiniz de beni iyi dinleyin, dedi Viveros. "Sakin kalın, odaklanın ve kıçınızı aşağıda tutun. Burada iyi bir konuma sahibiz ve teğmen bizden o piç kuruları yaklaştıkça onları uzaktan avlamamızı istiyor. Abartılı bir şey yapmayın–sadece onları göğüslerinden vurun. Beyinleri orada. Hakladığımız her bir Consu, ötekilerin dert etmeleri gereken bir düşmanın eksilmesi demektir. Yalnızca tüfek atışları yapın; diğer mermiler yerimizi daha çabuk belli etmekten başka bir işe yaramaz. Gevezeliği de kesin; bundan böyle sadece BeyinDostlarıyla konuşacağız. Anladınız mı?"

"Anladık," dedim.

"Hem de nasıl," dedi Watson.

"Harika," dedi Viveros. Kalkan nihayet yok oldu ve insanlarla Consuları birbirinden ayıran arazi, saatler öncesinden hedeflenip ateşe hazırlanmış füzelerle doluverdi. Bunların sarsıcı patlamalarını insanların çığlıkları ve Consuların metalik cıvıltıları izledi. Birkaç saniye boyunca dumandan ve sessizlikten başka bir şey olmadı; sonra insanlara saldırmak için hücuma geçen Consulardan uzun, diş gıcırdatıcı bir haykırış yükseldi. İnsanlarsa yerlerini korudular ve iki cephe birbirine girmeden önce öldürebildikleri kadar Consu öldürmeye çalıştılar.

"Başlayalım artık," dedi Viveros. Çeasını kaldırdı, uzaklardaki bir Consu'ya nişan aldı ve ateş etmeye koyuldu. Biz de hemen onu taklit ettik.

Muharebeye nasıl hazırlanılır?

Önce ÇA-35 Piyade Tüfeğinizi bir sistem kontrolünden geçirin. Bu, işin kolay kısmıdır; ÇA-35'ler kendi kendilerini denetleyip onarabilirler ve zor durumlarda bir cephane bloğunu hammadde gibi kullanarak mevcut bir arızayı giderebilirler. Bir Çeayı

kalıcı olarak bozmanın neredeyse tek yolu, onu karşıdan gelen ateşin önüne koymaktır. Tabii silahınıza ne kadar düşkün olursanız olun öyle bir durumda endişelenmenizi gerektirecek başka sorunlarınızın olacağı muhakkaktır.

İkincisi, savaş kıyafetinizi giyin. Surat hariç her şeyi kaplayan vücut boyundaki bu tek parçalık streç tulum kendinden yalıtkanlıdır. Tulum çatışma boyunca size vücudunuzu unutturacak şekilde tasarlanmıştır. Tertipli nanobotlardan oluşan 'kumaş', fotosentez için ışığı geçirir ve ısıyı düzenler' ister arktik bir buz kütlesinin, isterse de bir Sahra kum tepesinin üzerinde durun, vücudunuzun algılayacağı tek farklılık manzaradaki görsel değişimdir. O veya bu şekilde terlemeyi becerirseniz tulumunuz teri emer, süzer ve siz suyu bir mataraya boşaltana kadar onu saklar. İdrarla da bu şekilde başa çıkabilmenize rağmen tulumunuzun içine dışkınızı yapmanız tavsiye edilmez.

Karnınıza (veya herhangi bir yerinize) mermi yiyecek olursanız tulum temas noktasında sertleşir ve mermiye geçit vermektense enerjiyi kıyafetin tüm yüzeyine dağıtır. Bu son derece acı verici olmasına karşın bir merminin bağırsaklarınız boyunca neşeyle sekmesinden iyidir. Maalesef bu durum bir yere kadar geçerlidir; o yüzden düşman ateşinden sakınmanız yerinde bir davranış olacaktır.

Buna savaş bıçağınızı, bir İsveç çakısının büyüdüğü zaman olmayı düşlediği çok amaçlı aletinizi, katlanarak şaşırtıcı bir boyuta indirgenebilen kişisel barınağınızı, mataranızı, bir hafta yetecek kadar enerji gofretini ve cephane bloklarının koyulacağı üç yuvayı içeren kemerinizi ekleyin. Kıyafetinizle arayüz kurarak çevresel bilgileri paylaşabilen nanobot yüklü kremi suratınıza sürün. Kamuflajınızı aktif hale getirin. Sonra da kendinizi bir aynada bulmaya çalışın.

Üçüncü olarak timinizin geri kalanıyla bir BeyinDostu kanalı açın ve gemiye dönene yahut ölene kadar onu açık bırakın. Acemi birliğindeyken bunu düşünebildiğim için kendimi çok akıllı sanmıştım, fakat sonradan onun en kutsal gayrı resmi çatışma

kurallarından biri olduğunu öğrendim. BeyinDostu iletişimleri, muğlak emirlerin veya sinyallerin olmayacağı anlamına gelir–tabii konuşarak yerinizi belli etmenizin gerekmeyeceği de. Çatışmanın ortasında bir KSG askerini duyarsanız sebep ya aptalın teki olması ya da vurulduğu için çığlık atmasıdır.

BeyinDostu iletişiminin tek dezavantajı, dikkatli davranmazsanız BeyinDostunuzun duygusal bilgileri de gönderebilmesidir. Durduk yerde korkudan altınıza kaçıracakmış gibi hissederseniz, fakat mesanesine hakim olmakta zorlanan kişinin kendiniz değil de bir silah arkadaşınız olduğunu anlarsanız bu durum dikkatinizi dağıtabilir. Ayrıca böyle bir şeye siz sebep olursanız silah arkadaşlarınız bunu size asla unutturmazlar.

Çatışma sırasında *yalnızca* tim arkadaşlarınıza bağlanın–tüm bölükle aranızda bir kanal açmaya kalkışırsanız küfreden, savaşan ve ölen altmış kişi bir anda başınızın içine doluşuverir. İnanın ki böyle bir şey istemezsiniz.

Son olarak emirlere uymanın, insan olmayan şeyleri öldürmenin ve hayatta kalmanın dışında her şeyi unutun. KSG bunu başarmanızı basitleştirir; önceki yaşamınızda ister hademe ister cerrah, ister senatör ister sokak serserisi olun, askerlik hizmetinizin ilk iki senesi boyunca her asker piyade olarak görev yapar. İlk iki seneyi atlatabilirseniz uzmanlaşma, çatışmadan çatışmaya koşmak yerine kalıcı bir Koloni mevkiine atanma ve bir boşluğu doldurarak tüm askeri kurumların sahip olduğu görevlerden birini yerine getirme fırsatı elde edersiniz. Fakat iki yıl boyunca tek yaptığınız size söyledikleri yerlere gitmek, tüfeğinizin arkasında durmak ve öldürülmeden öldürmektir. Bu basit bir iştir, ama basitle kolay aynı şey değildir.

Bir Consu askerini devirmek için iki atış gerekiyordu. Bu yeni bir durumdu–haklarındaki istihbaratta kişiye özel kalkan taşıdıklarına dair bir bilgiye yer verilmemişti. Fakat bir şey ilk atıştan canlı çıkmalarını sağlıyordu; yedikleri mermi onları kıçları olabilecek kısımları üzerine oturtsa da saniyeler içinde yine ayağa

fırlıyorlardı. Bu yüzden iki atış gerekiyordu; biri onları indirmek, ikincisi de bir daha kalkmamalarını sağlamak için.

Çok yoğun bir savaş meydanının birkaç yüz metre ötesindeki hareket halinde bir hedefe ateş ederken hedefi iki kere tutturmak kolay değildir. Bunu anladıktan sonra Götoş'a tetiğin tek bir çekilişiyle ilki oyuk uçlu, ikincisi patlayıcı başlıklı iki mermi atılmasını sağlayan özel bir ateşleme rutini oluşturttum. Atışlar arasında bu düzen Çeama iletiliyordu; bir an standart tüfek mermisi atarken hemen sonrasında özel Consu katilimi ateşliyordum.

Tüfeğimi çok seviyordum.

Atış düzenimi Watson ve Viveros'a aktardım; Viveros da onu emir komuta zincirinin yukarısına aktardı. Daha bir dakika bile geçmeden savaş meydanı birbiri ardına gerçekleşen çifte atışların sesiyle doldu. Bunu düzinelerce Consu'nun patlayıcı mermilerin etkisiyle içten şişerek infilak etmesi izledi. Mısır patlıyormuş gibi bir ses çıktı. Viveros'a baktım; duygusuzca nişan alıp ateş açıyordu. Watson ise ateş ederken panayırda havalı tüfek oyunundan oyuncak ayı kazanmış bir oğlan gibi sırıtıyordu.

O-oh– diye mesaj yolladı Viveros. *Fark edildik eğilin*–

"Ne?" diyen Watson başını çıkardı. Onu tutup aşağı çektiğim anda kendimize siper ettiğimiz kayalara birbiri ardına roketler çarptı ve üzerimize yeni imalat çakıl taşları yağdı. Başımı kaldırınca bovling topu büyüklüğündeki bir kaya parçasının döne döne kafatasıma doğru geldiğini son anda gördüm. Hiç düşünmeden kolumu savurarak ona vurdum; kıyafetim kolum boyunca sertleşti ve kaya parçası tembel bir tenis topu gibi uçup gitti. Kolum biraz ağrıdı; aynı şeyi öteki yaşamımda yapsaydım üç adet yeni, güdük ve eğri büğrü kol kemiğine sahip olurdum. Böyle bir işe tekrar kalkışmak gibi bir niyetim yoktu.

"Vay canına, ucuz atlattın, dedi Watson.

"Kapa çeneni," deyip Viveros'a yeni bir mesaj yolladım. *Şimdi ne yapacağız?*–

Yerinizde kalın– diye karşılık verdi ve çok amaçlı aletini kemerinden aldı. Onu bir aynaya dönüştürdü, sonra da kayanın

kenarından uzatarak ileriye bir göz attı. *Altı hayır yedi tanesi yukarı geliyor–*

Yakınlardan *pof* diye ani bir ses yükseldi. *Beşe indi–* diye düzeltti Viveros ve aletini kapatıp kaldırdı. *Bombalara geçin benim birlikte ateşleyin sonra buradan çekileceğiz–*

Ben başımı salladım, Watson sırıttı ve Viveros *Şimdi–* deyince hep birlikte kayaların üzerinden bombalar fırlattık. Her birimizin bunu üçer defa yaptığını saydım; dokuz patlamanın ardından tutmakta olduğum nefesimi verdim, kısa bir dua ettim ve başımı çıkardım. İleride bir Consu'nun kalıntılarını ve bulunduğumuz yerden sürünerek uzaklaşmaya çalışan bir diğerini gördüm. İki Consu daha siper almak için koşturuyordu. Viveros yaralı olanı hakladı; Watson ve ben de kaçan ikisinin işini bitirdik.

"Partiye hoş geldiniz bok kafalılar!" diye bağırdı Watson, sonra da bulunduğu kayanın arkasından sevinçle başını uzattı. Acele ederek bombaların önünde kalmayı başarmış ve biz dostlarını temizlerken çöküp beklemiş olan beşinci Consu'yla işte tam o anda yüz yüze geldi. Consu silahının namlusunu Watson'ın burnuna dayayıp ateş etti; Watson'ın yüzü önce içe çöktü, hemen ardından da eskiden kafası olan bir AkıllıKan ve et gayzeri Consu'nun üstüne püskürdü. Atılan cisimler tarafından vurulduğunda sertleşmek için tasarlanmış olan Watson'ın tulumu görevini yapmış, mermi Watson'ın kafasını delip başlığın arka kısmına içeriden çarptığı zaman mermiyi, AkıllıKan'ı ve kafatası, beyin ve BeyinDostu parçalarını yegane mevcut açıklıktan dışarı püskürtmüştü.

Watson neler olduğunu anlamadı bile. BeyinDostu kanalından gönderdiği son duygu ancak kafa karışıklığından doğan bir şaşkınlık, beklemediği bir şeyle karşılaşmasına rağmen onun ne olduğunu henüz anlamamış birinin uğradığı o hafif sürpriz olarak tanımlanabilirdi. Derken bağlantısı beklenmedik bir anda kapanan bir veri akışı gibi kesiliverdi.

Watson'ın suratı paramparça olurken onu vuran Consu şarkı söylemekteydi. Tercüme devresini açık bıraktığım için Watson'ın ölümünü altyazılı olarak izleme imkânı buldum; "Günahları ba-

ğışlandı" sözcükleri tekrarlanıp dururken Watson'ın kafasından kopmuş irili ufaklı parçalar Consu'nun göğsünden aşağı damlıyordu. Haykırarak ateş açtım. Consu geriye doğru uçtu ve mermiler birbiri ardına göğüs plakasını delip patlarken vücudu infilak etti. Biri beni durdurmadan önce çoktan ölmüş olan Consu üzerinde tahminen otuz mermi heba ettim.

"Perry," dedi Viveros, beni içine düştüğüm hezeyandan çıkarmak için kendi sesini kullanarak. "İşimiz daha bitmedi. Gitme vakti. Yürü."

"Watson ne olacak?" diye sordum.

"Orada bırak," dedi Viveros. "O ölü, ama sen değilsin. Hem burada yasını tutacak kimsesi yok. Cesedi için daha sonra geliriz. Yürü. Sağ kalmaya devam edelim."

Biz kazandık. Çift mermili tüfek tekniği Consu sürüsünü epey seyreltti. Sonunda akılları başlarına geldi ve yine hücuma kalkmaktansa taktik değiştirerek gerileyip roket atmaya başladılar. Böyle geçen birkaç saatin ardından Consular tamamen geri çekilip kalkanlarını çalıştırdılar ve çatışmayı kaybettiklerini göstermek amacıyla timlerinden birini ayinsel bir tarzda intihar etmeleri için geride bıraktılar. Onlar tören bıçaklarını beyin boşluklarına sapladıktan sonra bize sadece savaş meydanındaki ölü ve yaralılarımızı toplamak kaldı.

2. Bölük o günü oldukça hafif atlatmıştı; Watson da dahil iki ölümüz ve biri ağır olmak üzere dört yaralımız vardı. Ağır yaralı kadın önümüzdeki ayı kalın bağırsaklarının yenilenmesini bekleyerek geçirecekken diğer üçü birkaç gün içinde sapasağlam ayağa kalkarak vazifesine dönecekti. Her şey göz önüne alındığında işler çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Bir Consu zırhlı hava aracı 4. Bölük'ün arasına dalıp C Timi'nin bulunduğu konuma kadar gitmiş ve infilak ederek kendisiyle beraber bölük komutanı ve iki tim lideri de dahil on altı kişiyi yanında götürmüştü. Sağ kalan diğer bölük mensuplarının da çoğu yaralıydı. 4. Bölük'ün teğmeni çoktan ölmüş olmasaydı böyle bir rezaletin ardından ölmüş

olmayı dileyeceğini tahmin ediyordum.

Teğmen Keyes tehlikenin geçtiğini bildirdikten sonra Watson'ı almak üzere geri gittim. Sekiz bacaklı bir leş yiyici sürüsü çoktan cesedinin başına üşüşmüştü; birini vurdum ve bu diğerlerini kaçışmaya teşvik etti. Kısa bir zaman içinde Watson'ı epeyce halletmişlerdi, başı ve yumuşak dokularının büyük bölümü çıktıktan sonra bir insanın ne kadar hafiflediği beni karamsar bir şaşkınlığa sevk etti. Ondan geriye kalanları omzuma atıp birkaç kilometre uzaklıktaki geçici morga yollandım. Sadece bir defa durup kusmam gerekti.

Alan beni yolda gördü. "Yardım gerekiyor mu?" diye sordu yanıma gelirken.

"Hayır," dedim. "Artık ağır değil."

"O kim?" dedi Alan.

"Watson," dedim.

"Ah, demek o," dedi Alan ve yüzünü ekşitti. "Eh, eminim bir yerlerde onu özleyecek birileri vardır."

"Lütfen yanımda ağlamamaya çalış," dedim. "Senin günün nasıl geçti?"

"Fena değildi," dedi Alan. "Çoğu zaman başımı aşağıda tuttum ve arada sırada tüfeğimi çıkarıp düşmandan tarafa birkaç el ateş ettim. Bir şeyleri vurmuş olabilirim, ama emin değilim.

"Muharebeden önceki ölüm zikrini dinledin mi?"

"Tabii ki dinledim," dedi Alan. "Çıkan ses iki yük treninin çarpışmasına benziyordu. Öyle bir şeyi dinlememek mümkün olamaz."

"Hayır," dedim. "Tercümesini kastediyorum. Yaratığın dediklerini dinledin mi?"

"Evet," dedi Alan. "Bizi kendi dinlerine döndürme planlarından hoşlandığımı söyleyemem; ne de olsa ölmemizi falan gerektiriyor."

"KSG onun sadece bir ayin olduğu fikrinde gibi. Sanki bir duaymış da her muharebeden önce onu okuyorlarmış."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Alan.

Watson'ı ima etmek için başımı ondan tarafa çevirdim. "Onu öldüren Consu, 'Günahları bağışlandı, günahları bağışlandı,' diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu ve aynı şeyi beni gebertirken de yapacağından eminim. Bana kalırsa KSG burada neler olup bittiğini hafife alıyor. Bence Consuların bu çatışmalardan sonra geri gelmemelerinin sebebi, kaybettiklerini düşünmeleri değil. Savaşın kazanmakla veya kaybetmekle bir ilgisi yok. Onlara göre bu gezegen kanla kutsandı. Bence artık buraya *sahip olduklarını* düşünüyorlar."

"Öyleyse niçin burayı işgal etmiyorlar?"

"Belki henüz zamanı değildir," dedim. "Belki de bir tür kıyamete kadar beklemeleri gerekiyordur. Ama demek istediğim şu ki, bence KSG, Consuların bu gezegeni kendi malları olarak görüp görmediklerini bilmiyor. İleride büyük bir sürprizle karşılaşabilirler."

"Tamam, sana inanıyorum," dedi Alan. "Zaten bildiğim her ordu kibirli bir tarihe sahiptir. İyi de bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"En ufak bir fikrim bile yok Alan," dedim. "Tabii öyle bir olay gerçekleştiği zaman çoktan ölmüş olmaya çalışmak dışında."

"Tamamen farklı ve daha az iç karartıcı bir konuya geçmek gerekirse," dedi Alan, "muharebedeki atış düzenini akıl etmekle iyi yaptın. Biz o piç kurularını vurdukça tekrar kalkıp üstümüze gelmeleri, bazılarımızı cidden gıcık etmeye başlıyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca sana bol bol içki ısmarlanacak."

"İçkilerimize para ödemiyoruz ki," dedim. "Hatırlarsan tüm masrafları karşılanmış bir cehennem gezisindeyiz."

"Eh, ödeseydik ısmarlanırdı, dedi Alan.

"Bunun abartmayı gerektirecek bir şey olmadığından eminim," dedim, sonra Alan'ın durup hazırola geçmiş olduğunu fark ettim. Başımı kaldırınca Viveros'un, Teğmen Keyes'in ve tanımadığım başka bir subayın bana doğru geldiklerini gördüm. Durup yanıma varmalarını bekledim.

"Perry," dedi Teğmen Keyes.

"Teğmenim," dedim. "Lütfen selam vermeyişimi mazur görün komutanım. Bir cesedi morga taşıyorum da."

"İyi yapıyorsun," dedi Keyes ve cesedi işaret etti. "O kim?"

"Watson komutanım."

"Ah, demek o," dedi Keyes. "Fazla dayanamamış, değil mi?"

"Telaşlı biriydi komutanım, dedim.

"Herhalde öyleydi," dedi Keyes. "Eh, neyse. Perry, bu 233.'nün komutanı Yarbay Rybicki."

"Komutanım," dedim. "Selam vermediğim için özür dilerim."

"Evet, biliyorum, ceset taşıyorsun," dedi Rybicki. "Evlat, bugünkü atış düzenin için seni tebrik etmek istedim. Bize epey zaman ve can kazandırdın. O Consu piçleri sürekli bir şeyler çıkarıyorlar. Kişiye özel kalkanları bir yenilikti ve burada başımıza yığınla iş açıyorlardı. Sana bir takdirname verilmesini isteyeceğim Er. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sağ olun komutanım," dedim. "Ama eminim ki biri aynı şeyi önünde sonunda düşünürdü."

"Muhtemelen, ama ilk sen düşündün ve bunun bir kıymeti olmalı."

"Emredersiniz komutanım."

"*Modesto*'ya döndüğümüz zaman umarım eski bir piyadenin sana bir içki ısmarlamasına müsaade edersin evlat.

"Çok isterim komutanım," dedim. Alan'ın arka planda sırıttığı dikkatimden kaçmadı.

"Peki öyleyse. Tekrar tebrik ederim." Rybicki eliyle Watson'ı işaret etti. "Ve arkadaşın için üzgünüm."

"Sağ olun komutanım." Alan ikimizin yerine selam verdi. Rybicki de bize selam verdi ve Keyes'le beraber oradan uzaklaştı. Viveros yeniden bana ve Alan'a döndü.

"Bakıyorum da keyfin yerinde," dedi Viveros bana.

"Bana 'evlat' denmeyeli en az elli yıl olduğunu düşünüyordum, hepsi bu," dedim.

Viveros gülümseyip Watson'ı işaret etti. "Onu nereye götüreceğini biliyor musun?" diye sordu.

"Morg şu tepenin hemen arkasında," dedim. "Watson'ı bıraktıktan sonra *Modesto*'ya giden ilk mekiğe yetişmek istiyorum, tabii sakıncası yoksa."

"Yok be Perry," dedi Viveros. "Günün kahramanı sensin. Canın ne isterse yapabilirsin." Gitmek üzere döndü.

"Hey, Viveros," dedim. "Hep böyle midir?"

Bana tekrar baktı. "Ne hep böyle midir?"

"Bu, dedim. "Savaş. Muharebeler. Çatışmalar."

"Ne?" dedi Viveros, sonra gülüp geçti. "Hiç de bile Perry. Bugünkü çocuk oyuncağıydı. Bundan daha kolayını zor bulursun." Sonra da neşeyle uzaklaştı.

İlk muharebem işte böyle geçti. Savaş çağım başlamıştı.

Moruklardan ilk ölen Maggie oldu.

Maggie'nin İtidal adlı bir koloninin üst atmosferinde ölmesi ironik bir durumdu, zira ağır madencilik sanayiine sahip pek çok koloni gibi orası da barlarla ve genelevlerle doluydu. İtidal metal yüklü kabuğu sebebiyle hem elde edilmesi, hem de elde tutulması güç bir koloniydi–oradaki kalıcı KSG mevcudu, alışıldık Koloni kadrosunun üç katıydı ve gezegene sürekli takviye askerler gönderiliyordu. Ohu kuvvetleri İtidal'in bulunduğu sisteme gelip gezegenin yüzeyine bir ordu dolusu robot bırakınca Maggie'nin gemisi *Dayton*'a da işte bu görevlerden biri verilmişti.

Maggie'nin bölüğünün amacı, İtidal'in ana limanı olan Murphy'den 100 kilometre uzaklıktaki bir alüminyum madenini geri alacak taarruza katılmaktı. Fakat gezegene varamadılar. İniş sırasında Maggie'nin bulunduğu asker taşıyıcı bir Ohu füzesiyle vuruldu. Füze, taşıyıcının gövdesini yarıp Maggie de dahil pek çok askerin uzaya emilmesine sebep oldu. Bu askerlerin büyük kısmı patlamanın şiddetinden veya vücutlarına saplanan gövde parçalarından dolayı anında can verdi.

Maggie onlardan biri değildi. İtidal'in üzerindeki uzaya emildiğinde bilinci tamamen açıktı. Ciğerlerindeki hava boşalmasın diye savaş tulumu otomatik olarak yüzünü kapatmıştı. Maggie derhal tim ve bölük liderlerine haber yolladı. Tim liderinden geriye kalanlar o sırada iniş koltuğunun koşumunda bayrak gibi dalgalanmaktaydı. Bölük liderinin de fazla bir yardımı dokunmadı, fakat suç onda değildi. Uzay kurtarmaları için gereken donanım asker taşıyıcıda bulunmuyordu ve zaten taşıyıcı hayatta kalan yolcularını boşaltmak için o sırada ağır hasarlı olarak en yakın KSG gemisine doğru ateş altında yol alıyordu.

Dayton'a gönderilen bir diğer mesaj da sonuçsuz kaldı; *Dayton* o esnada bazı Ohu gemileriyle karşılık ateş halindeydi ve yardıma gidemezdi. Aynı şey diğer gemiler için de geçerliydi. Savaş dışı bir durumda bile Maggie daha şimdiden İtidal'in yerçekimi alanına çok yakın olup çok küçük bir hedefti; en kahramanca kurtarma teşebbüsü dışında yardım edilemeyecek kadar da atmosfere yakındı. Yoğun bir çatışma sırasındaysa çoktan ölmüş sayılırdı.

AkıllıKanı oksijen taşıma kapasitesine yaklaşan ve vücudu hiç şüphesiz oksijen için yanıp tutuşmaya başlayan Maggie de bunun üzerine Çeasını eline aldı, onu en yakındaki Ohu gemisine nişanladı, bir uçuş rotası hesapladı ve roket üstüne roket attı. Namludan çıkan her roket Maggie'ye eşit ve zıt kuvvette bir itiş sağlayarak onun İtidal'in karanlık gece göğüne doğru yaptığı düşüşü hızlandırdı. Çatışma verilerinin daha sonra göstereceği gibi Maggie'nin itici yakıtı çoktan tükenmiş olan roketleri yine de Ohu gemisine çarparak hafif hasara sebep oldular.

Derken Maggie döndü, yüzünü kendisini öldürecek olan gezegene çevirdi ve Doğu dinleri üzerinde uzmanlaşmış iyi bir profesöre yakışır şekilde bir *jisei*, yani haiku tarzında bir ölüm şiiri yazdı.

Benim için yas tutmayın dostlarım
Bir sonraki hayata düşüyorum
Kayan bir yıldız misali

Şiiri ve ömrünün son anlarını bize yolladı, sonra da İtidal'in gece göğü boyunca ışıktan bir iz bırakarak öldü.

Maggie dostumdu. Kısa bir süreliğine sevgilimdi. Benim kendi ölüm anımda olup olabileceğimden çok daha cesurdu. Ve bahse girerim kayan bir yıldız olarak üstüne yoktu.

"Koloni Savunma Güçlerinin sorunu harika bir savaş gücü olmaması değil. Sorun çok kolay kullanılması."

Bu sözler Massachusetts'ten iki defa seçilmiş Demokratik Parti senatörü; Fransa, Japonya ve Birleşmiş Milletler eski elçisi; feci sonuçlanan Crowe yönetimi'nin Dışişleri Bakanı; yazar, konuşmacı ve son olarak da D Bölüğü'nün en yeni askeri Thaddeus Bender'a aitti. Bizi tüm o sıfatlarından en çok sonuncusu alakadar ettiği için hepimiz Er Senatör Elçi Bakan Bender'ın hıyarın teki olduğuna karar vermiştik.

Bir insanın yeniyetmelikten bu kadar çabuk çıkıp kaşarlanabilmesi hayret vericidir. *Modesto*'ya ilk gelişimizde Alan ve ben görev pusulalarımızı almış, Teğmen Keyes tarafından samimi fakat üstünkörü bir tavırla karşılanmış (Başçavuş Ruiz'in iltifatını kendisine ilettiğimizde bir kaşını kaldırmıştı) ve bölüğün geri kalanının iyi halli ilgisizliğine maruz kalmıştık. Tim liderlerimiz bizimle gerektiği zaman konuşuyor ve tim arkadaşlarımız bize sadece bilmemiz gereken bilgileri iletiyorlardı. Bunların dışında bizi umursayan yoktu.

Bu yalnızca bize özgü bir durum değildi; diğer üç yeni asker, yani Watson, Gaiman ve McKean da aynı muameleye maruz kalıyordu. Bunun iki sebebi vardı. Birincisi, yeni askerler geldiklerinde eskileri gitmiş oluyordu–ve 'gitmek' genellikle 'ölmek' anlamına geliyordu. Kurumsal olarak askerler bir makinenin çarkları gibi değiştirilebilirler. Fakat bölük ve tim seviyesinde bir dostun; bir tim arkadaşının; savaşmış, kazanmış ve ölmüş birinin yerine geçersiniz. Her kim olursanız olun, o ölü dostun veya takım arkadaşının yerini almanız o kişiyi tanıyanlar için bir nebze rahatsız edicidir.

İkinci sebep ise elbette henüz savaşmamış olmanızdır. Ve savaşana kadar da onlardan biri haline gelemezsiniz, işte o kadar. Aslında sizin bunda bir suçunuz yoktur ve uzun bir süre geçmeden bu durum her halükârda değişecektir. Fakat savaş meydanına adım atana dek eskiden daha iyi bir erkek veya kadının bulunduğu yeri işgal eden birisinizdir.

Aradaki farkı Consularla girdiğimiz çatışmanın ardından derhal gördüm. İsmimle hitap edilmeye, yemekhanelerdeki masala-

ra çağrılmaya, bilardo oynamak için teklifler almaya ve sohbetlere dahil edilmeye başlandım. Tim liderim Viveros neyi nasıl yapacağımı söylemek yerine çeşitli konularda fikrimi alır oldu. Teğmen Keyes bana bir hava aracını ve bir Kolonici'nin kızını da içeren asla inanamayacağım bir hikâye anlattı. Kısacası onlardan *–bizden–* biri olmuştum. Consu atış düzeni ve ona müteakip aldığım takdirnamenin faydası yok değildi; fakat Alan, Gaiman ve McKean'a da kucak açılmıştı ve onlar savaşıp ölmemek dışında bir şey yapmamışlardı. Zaten bu kadarı yeterliydi.

Aradan geçen üç ay içinde bölüğe birkaç defa daha yeniyetmeler eklenmişti ve bunların dostluk kurduğumuz insanların yerini aldıklarını görmüştük–biz gelip de birilerinin yerini aldığımızda bölüğün neler hissettiğini artık biliyorduk. Biz de aynı tepkiyi vermiştik: Savaşana kadar yer işgal etmekten başka bir işe yaramazsın. Yeniyetmelerin çoğu vaziyeti kapmış, kabullenmiş ve çatışmaya girene kadarki birkaç gün dişini sıkmıştı.

Er Senatör Elçi Bakan Bender ise böyle bir şeyi asla kabullenemiyordu. Aramıza katıldığı ilk andan itibaren bölüğe yaltaklanmış, her askeri tek tek ziyaret ederek derin ve samimi bir ilişki kurmaya çalışmıştı. Davranışı sinir bozucuydu. "Sanki bir seçim kampanyası düzenliyor," diyen Alan, şikayetinde haksız sayılmazdı. Seçimden seçime koşmakla geçen bir ömür, insanı işte bu hale getirir. Kendinizi ne zaman dizginlemeniz gerektiğini bilemezsiniz.

Er Senatör Elçi Bakan Bender buna ilaveten ömrü boyunca ağzından çıkan her söze insanların tutkuyla ilgi gösterdiklerini varsayan biri olduğu için hiç kimsenin dinlemiyor gibi gözüktüğü zamanlarda bile çenesini kapatmıyordu. O nedenle yemekhanede KSG'nin sorunlarına dair olmadık fikirlerini beyan ederken adeta kendi kendine konuşmaktaydı. Yine de beyanı, o sırada karşılıklı öğle yemeği yediğim Viveros'un heyheylerini başına toplayacak kadar kışkırtıcıydı.

"Efendim?" dedi Viveros. "Son dediğini bir zahmet tekrarlar mısın?"

"Dedim ki KSG'nin sorunu iyi bir savaş gücü olmaması değil, çok kolay kullanılması," diye tekrarladı Bender.

"Sahi mi?" dedi Viveros. "Bak bunu dinlemeden geçemeyeceğim."

"Aslında oldukça basit," dedi Bender ve Dünya'dayken gördüğüm resimlerinden hemen tanıdığım bir duruşa geçti–ışık tuttuğu kavramı başkalarına vermek istercesine ellerini açtı ve içe doğru biraz kıvırdı. Artık maruz kalan biri olarak hareketinin ne kadar aşağılayıcı olduğunu fark ettim. "Koloni Savunma Güçlerinin son derece becerikli bir askeri kuvvet olduğuna şüphe yok. Fakat durumu gerçekçi bir yaklaşımla ele alırsak asıl mesele bu değil. Mesele şu: KSG'nin kullanımından *kaçınmak* için ne yapıyoruz? Yoğun diplomatik çabaların daha iyi sonuçlar verebileceği zamanlarda KSG'nin kullanıldığı oluyor mu?"

"Herhalde sen o dersi dinlemedin, dedim. "Bilirsin ya, mükemmel bir evrende yaşamadığımıza ve evrendeki gayrimenkul rekabetinin şiddetli geçtiğine dair olanı."

"Ah, dinlemesine dinledim," dedi Bender. "Sadece *inanmakta* zorlanıyorum. Bu galakside kaç yıldız var? Yüz milyar kadar mı? Bunlardan çoğu bir tür gezegen sistemine sahip. İşlevsel açıdan gayrimenkul sayısı sınırsız. Hayır, bence buradaki esas mesele diğer zeki uzaylı türleriyle uğraşırken güç kullanmamızın asıl sebebi, gücün en kolay kullanılabilen şey olması. Güç hızlı, dolambaçsız ve diplomasinin karmaşıklığına kıyasla basittir. Olaya güç açısından baktığınızda bir toprak parçasına ya sahipsinizdir ya da değilsinizdir. Fakat diplomasi, entelektüel anlamda çok daha zor bir teşebbüstür."

Viveros bana bir göz attıktan sonra tekrar Bender'a doğru döndü. "Yaptığımızın *basit* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, hayır." Bender gülümsedi ve gönül alırcasına bir elini kaldırdı. "Diplomasiye *kıyasla* basittir. Sana bir silah verir ve bir tepeyi orada yaşayanların elinden almanı istersem vaziyet nispeten basittir. Ama sana gidip orada yaşayanlarla konuşmanı ve tepeyi pazarlıkla elde edeceğin bir anlaşma yapmanı söylersem

işler çok daha karmaşık bir hal alır–orada yaşayanlarla ne yapacağın, onları nasıl tazmin edeceğin, tepeyle ilgili hangi haklarını koruyacakları gibi."

"Tabii tepedekilerin seni görür görmez vurmayacaklarını farzedersek," dedim.

Bender bana gülümsedi ve parmağını şevkle uzattı. "Hah, ben de aynen onu diyorum. Karşımızdakilerin tıpkı bizim gibi kavgacı bir bakış açısına sahip olduklarını varsayıyoruz. Peki ya kapı diplomasi için azıcık bile aralıksa? Zeki, düşünebilen bir canlı türü o kapıdan geçmek istemez mi? Mesela Whaid halkını ele alalım. Onlarla savaşmak üzereyiz, değil mi?"

Sahiden de öyleydik. Whaidliler ile insanlar on yılı aşkın bir zamandır birbirlerine diş biliyor, her iki ırk için de yaşanabilir olan üç gezegene sahip Earnhardt sistemi için didişip duruyorlardı. Birden fazla yaşanabilir gezegene sahip sistemler oldukça enderdi. Whaidliler azimli olmalarına karşın bize kıyasla zayıftılar; gezegen ağları küçüktü ve sanayilerinin çoğu hâlâ ana dünyalarıyla sınırlıydı. Whaidliler vaziyeti çakıp Earnhardt sisteminden uzak durmadıkları için planımız Whaid uzayına sıçramak, uzay limanları ile başlıca sanayi bölgelerini yok etmek ve uzaya yayılma kabiliyetlerini on beş yirmi yıl kadar geriletmekti. 233. Alay onların başkentine inecek ve ortalığı biraz dağıtacak olan özel kuvvette yer alacaktı. Sivilleri öldürmekten mümkün olduğunca kaçınacak, fakat onun dışında parlamento binaları, dini toplanma merkezleri gibi yerlerde birkaç delik açacaktık. Bunu yapmamız bize endüstriyel bir avantaj sağlamayacaksa da canımız ne zaman isterse onları itip kakabileceğimizi gösterecektik. Yani onlara hadlerini bildirecektik.

"Whaidlilere ne olmuş?" diye sordu Viveros.

"O halka dair biraz araştırma yaptım," dedi Bender. "Fevkalade bir kültürleri var. En önemli sanat biçimleri, bir tür toplu ibadet gösterisi–bir kenti doldurup aynı anda zikre başlıyorlar. İlahiyi düzinelerce kilometre öteden bile duyabileceğiniz söyleniyor. Üstelik bunun saatlerce sürdüğü oluyormuş."

"Eee?"

"Eesi, sırf yolumuza çıktı diye gezegenine hapsetmemiz değil, takdir etmemiz ve incelememiz gereken bir kültürle karşı karşıyayız. Koloniciler bu halkla aralarında barış sağlamaya çalıştılar mı? Kayıtlarda böyle bir girişime rastlamadım. Bence bir girişimde bulunulması gerek. Belki bu girişimde *biz* bulunabiliriz."

Viveros burun kıvırdı. "Emirlerimiz arasında barış müzakereleri yapmak yok Bender."

"İlk senatörlük dönemimde bir ticaret gezisine katılarak Kuzey İrlanda'ya gittim ve Katolikler'le Protestanlardan bir barış antlaşması koparmayı başardım. Böyle bir antlaşmayı düzenlemek için gereken yetkiye sahip değildim ve yaptığım Birleşik Devletler'de büyük bir gürültü kopardı. Fakat barış için fırsat doğduğunda bu fırsatı değerlendirmemiz gerekir," dedi Bender.

"Şimdi hatırladım," dedim. "O dediğin son iki asrın en kanlı geçit töreninden önceydi. Pek de başarılı bir barış antlaşması olmamış."

"Suç antlaşmada değildi," dedi Bender kendini savunurcasına. "Kafayı bulmuş Katolik bir çocuk, Orangemenlerin[1] geçit alayına bir el bombası attı ve böylece antlaşma suya düştü.

"Ah barışçıl fikirlerin önüne geçen şu gerçek insanlar da olmasa," dedim.

"Bakın, diplomasinin kolay olmadığını en başından söyledim," dedi Bender. "Ama bence bu yaratıkları ortadan kaldırmak için uğraşacağımıza onlarla beraber çalışmayı denesek uzun vadede daha çok şey kazanırız. Bu seçenek en azından dikkate alınmalı."

"Verdiğin seminer için çok teşekkürler Bender," dedi Viveros. "Şimdi senden fırsat kalırsa benim de belirtmek istediğim iki husus var. Birincisi, eline silah alıp savaşana kadar bildiklerini ya da bildiğini sandıklarını buradaki hiç kimse takmaz. Burası ne Kuzey İrlanda, ne Washington D.C., ne de Dünya gezegeni. Orduya yazıldığında bir asker olarak yazıldın ve bunu unutmasan iyi edersin. İkincisi, ne düşünürsen düşün, *Er*, şimdiki sorumlu-

1 Protestan bir kardeşlik cemiyeti. –çn

luğun evrene veya insanlığa karşı değil–sorumluluğun bana, tim arkadaşlarına, bölüğüne ve KSG'ye karşı. Sana bir emir verildiğinde ona uyacaksın. Emirlerinin dışına çıkarsan da bana hesap vereceksin. Anladın mı?"

Bender onu soğuğa kaçan bakışlarla süzdü. "Bugüne kadar 'Yalnızca emirlere uyuyordum' bahanesiyle çok büyük kötülükler yapıldı, dedi. "Umarım aynı bahaneyi biz de kullanmak zorunda kalmayız."

Viveros gözlerini kıstı. "Benim kanım doydu," dedi ve tepsisini de alıp kalktı.

O giderken Bender kaşlarını kaldırdı. "Onu gücendirmek istememiştim," dedi bana.

Bender'a dikkatle baktım. "'Viveros' adı sende bir çağrışım yapıyor mu Bender?" diye sordum.

Biraz kaşlarını çattı. "Tanıdık gelmiyor," dedi.

"Eskileri düşün," dedim. "O sıralarda biz beş veya altı yaşlarındaydık."

Kafasında bir ampul yandı. "Viveros adında Perulu bir devlet başkanı vardı. Galiba suikasta uğramıştı."

"Doğru, Pedro Viveros, dedim. "Üstelik öldürülen yalnızca o değildi–eşi, ağabeyi, ağabeyinin eşi ve aile bireylerinin çoğu bir askeri darbede katledildi. Pedro'nun kızlarından sadece biri hayatta kaldı. Askerler başkanlık sarayını basıp aile mensuplarını ararken dadısı onu bir çamaşır haznesinden aşağı bıraktı. Bu arada dadının da ırzına geçilip gırtlağı kesildi."

Bender'ın yeşil rengi biraz griye çaldı. "Viveros o kız olamaz," dedi.

"O kız," dedim. "Peki darbe bastırılıp da aileyi öldüren askerler yargılandıklarında, yalnızca emirlere uyduklarını söyleyerek kendilerini savunduklarını biliyor muydun? Yani başarıyla belirttiğin ya da belirtemediğin konu ne olursa olsun onu evrende kötülüğe dair ahkam kesilecek son insana anlattın. Viveros kötülük ne demek iyi biliyor. O bodrumdaki bir çamaşır arabasında

ağlamamaya çalışarak kan kaybederken kötülük onun ailesini öldürdü."

"Tanrım, çok üzgünüm," dedi Bender. "Bilseydim bir şey demezdim. Ama bilmiyordum.

"Tabii ki bilmiyordun Bender," dedim. "Zaten Viveros'un demek istediği buydu. Burada *hiçbir şey* bildiğin yok."

"İyi dinleyin," dedi Viveros, gezegenin yüzeyine iniş yaptığımız sırada. "İşimiz sadece kırıp dökmek. Hükümet meydanının tam ortasına iniyoruz–binalara ve yapılara ateş açın, ama KSG askerleri hedef alınmadığı müddetçe canlı hedefleri vurmaktan kaçının. Zaten bu yaratıkların hayalarına tekmeyi bastık, şimdi de yerde yatarlarken üzerlerine işiyoruz. Hızlı olun, hasar verin ve geri gelin. Anlaşıldı mı?"

Harekat bu noktaya kadar çocuk oyuncağıydı, Whaidliler ana sistemlerine ansızın ve beklenmedik bir zamanda çıkagelen iki düzine KSG savaş gemisine karşı tamamen hazırlıksızdılar. KSG günler öncesinden Earnhardt sistemine oyalayıcı bir taarruz başlatarak Whaid gemilerini muharebeye destek olmaları için o bölgeye çekmişti. Bu yüzden geride evlerini koruyacak neredeyse hiç kimse kalmamış, kalanlar da kısa bir sürpriz saldırıyla uzayda yok edilmişti.

Destroyerlerimiz ayrıca Whaidlilerin ana uzay limanını çabucak halletmişler, kilometrelerce uzunluktaki yapıyı kritik bağlantı noktalarından vurarak limanın kendi merkezcil kuvvetleriyle parçalanmasını sağlamışlardı (gereğinden fazla cephane harcamaya gerek yoktu). Earnhardt sistemindeki Whaid kuvvetlerini saldırımızdan haberdar edecek bir sıçrama mekiğinin fırlatıldığı tespit edilmemişti; kandırıldıklarını iş işten geçene kadar anlamayacaklardı. Oradaki savaştan sağ kurtulan bir Whaid kuvveti olursa eve döndüğünde yanaşacak veya onarım görecek bir yer bulamayacaktı. Onlar gelene kadar da bizim kuvvetlerimiz çoktan çekilmiş olacaktı.

Yerel uzay her türlü tehlikeden temizlendikten sonra KSG sa-

nayi merkezlerini, askeri üsleri, madenleri, rafinerileri, tuzlu su arıtma tesislerini, barajları, güneş enerjisi panellerini, limanları, fırlatma tesislerini, başlıca anayolları ve Whaidlilerin yıldızlar arası yolculuk imkânlarına geri kavuşmadan önce yeniden inşa etmeleri gerekecek diğer tüm hedefleri hiç acele etmeden hedef almaya koyuldu. Altı saatlik yoğun ve kesintisiz bombardımanın ardından Whaidliler içten yanmalı motorlann kullanıldığı günlere geriletildiler. Uzunca bir süre orada kalmaları kuvvetle muhtemeldi.

KSG büyük şehirlerin rasgele ve geniş çaplı bombalanmasından kaçındı, zira amaç sivilleri katletmek değildi. KSG istihbaratı, yok edilen barajların aşağılarında kalan kısımlarda büyük ölçekli kayıplardan şüpheleniyordu, fakat bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu Aslında Whaidliler KSG'nin büyük şehirleri dev kraterler haline getirmesine engel olamazlardı; fakat buradaki plan, endüstriyel ve teknolojik altyapının ortadan kalkması halinde hastalık, açlık, siyasi ve sosyal karışıklık gibi sebeplerden dolayı Whaidlilerin zaten yeterince dertle boğuşmalarının gerekeceğiydi. Bu nedenle sivil nüfusa kasten saldırmak insanlık dışı olduğu kadar kaynakların verimsiz kullanılması olarak da görülüyordu (zaten KSG'nin üst düzey komutanları için bu ikinci sebep en az ilki kadar önemliydi). Hususi olarak psikolojik savaş için hedef seçilmiş başkent dışında kara saldırıları düşünülmüyordu bile.

Yine de başkentteki Whaidlilerin bu durumdan pek hoşnut oldukları söylenemezdi. Gezegene inerken asker taşıyıcılarımızın gövdelerinden mermiler ve ışınlar sekmekteydi. Sanki dışarıda dolu yağıyor ve gövdenin üzerinde yumurta pişiriliyordu.

"İkişerli gruplar halinde kalacaksınız," diyen Viveros tim üyelerini eşleştirdi. "Kimse tek başına gezmeyecek. Haritalarınıza başvurun ve kapana kısılmayın. Perry, sen Bender'a göz kulak olacaksın. Mümkünse düşmanla barış antlaşması imzalamasına engel ol. İlave bir mükafat olarak da siz ikiniz kapıdan ilk çıkacaksınız. Hemen yüksek bir yere tırmanın ve keskin nişancılarla ilgilenin."

"Bender." Onu elimle yanıma çağırdım. "Çeanı roketlere ayarla ve beni izle. Kamuflajını aç. Yalnızca BeyinDostu'yla konuşacağız." Taşıyıcının rampası iner inmez Bender ve ben koşarak kapıdan dışarı fırladık. Tam önüme gelecek şekilde, kırk metre ilerimde soyut bir heykel çalışması bulunuyordu; Bender'la beraber koşarken onu havaya uçurdum. Soyut sanat eserlerinden oldum olası hoşlanmamışımdır.

İniş konumumuzun kuzeybatısındaki büyük bir binaya gidiyordum; lobi camlarının ardına baktığımda patilerinde uzun nesneler tutan birkaç Whaidli gördüm. Onlardan tarafa bir çift roket attım. Roketler cama çarpıp patlayacaktı; büyük olasılıkla içerideki Whaidlileri öldürmeyip sadece Bender ve ben gözden kaybolana dek onları oyalayacaktı. Bender'a binanın ikinci katındaki bir pencereyi havaya uçurması için mesaj yolladım; dediğimi yaptı ve oraya zıplayarak ofisi andıran çalışma bölmeleriyle dolu bir salona girdik. Hey, uzaylılar bile çalışmak zorundadırlar. Yine de ortalıkta herhangi bir Whaidli yoktu. O gün içlerinden çoğunun işe gitmeyip evde kalmayı seçtiğini tahmin ettim. Eh, onları kim suçlayabilirdi ki.

Bender ve ben spiral çizerek yukarı çıkan bir rampa bulduk. Lobiden gelip de peşimize takılan bir Whaidli olmamıştı. Herhalde diğer KSG askerleriyle o kadar meşguldüler ki bizi unutmuşlardı. Rampa çatıda son buluyordu; görüş alanına girmeden hemen önce Bender'ı durdurdum ve ses çıkarmadan yavaşça çatıya çıktım. Whaidli üç keskin nişancı, binanın yanından aşağıya ateş etmekteydi. Ben ikisini haklarken Bender da üçüncüsünü halletti.

Ya şimdi?– diye mesaj gönderdi Bender.

Benimle gel– diye karşılık yolladım.

Ortalama bir Whaidli, bir siyah ayı ile iri ve öfkeli bir uçan sincap kırmasına benzer; vurduğumuz Whaidliler ise başlarının arkası parçalanmış iri ve öfkeli uçan sincap-ayılara benziyorlardı. Elimizden geldiğince büyük bir süratle çatının kenarına kadar yan yan ilerledik. Bender'a ölü keskin nişancılardan birine gitmesini işaret ettim; ben de onun yanındakine doğru yürüdüm.

Altına gir– diye mesaj yolladım.

Ne?– diye karşılık verdi Bender.

Diğer çatıları işaret ettim. *Çatılarda başka Whaidliler var*– dedim. *Ben onları avlarken sen kamuflе olup bekle*–

Ben ne yapacağım?– diye mesaj yolladı Bender.

Çatının girişini gözetle ve bizim onlara yaptığımızı bize yapmalarına izin verme– diye karşılık verdim.

Bender yüzünü ekşiterek yanındaki ölü Whaidli'nin altına girdi. Ben de aynı şeyi yaptım ve yapar yapmaz da pişman oldum. Canlı bir Whaidli'nin nasıl koktuğunu bilmiyordum, fakat ölüsü bok gibi kokuyordu. Bender yerinde kıpırdanarak kapıya doğru nişan aldı; ben BeyinDostu vasıtasıyla Viveros'a çevrenin kuşbakışı bir görüntüsünü yolladım ve sonra diğer çatılardaki keskin nişancıları temizlemeye başladım.

Onlar neler olduğunun ayırtına varmadan önce dört farklı çatıdaki altı yaratığı hakladım. Sonunda birinin silahını benim çatıma çevirdiğini gördüm; tüfeğimle beynini dağıttım ve Bender'a üzerindeki cesetten kurtulup çatıdan ayrılmasını söyledim. Roketler çarpmadan birkaç saniye önce içeri girmeyi başardık.

Yukarı çıkarken görmeyi beklediğim Whaidlilerle aşağı inerken karşılaştık. Onların mı yoksa bizim mi daha çok şaşırdığımız sorusu, Bender ve ben ateş açıp kendimizi binanın en yakındaki katına atınca cevaplanmış oldu. Bender'la beraber koşarken onlara kafa yoracakları bir şey vermek için rampadan aşağı birkaç bomba atmayı ihmal etmedim.

"Şimdi ne halt yiyeceğiz?" diye bağırdı Bender, binanın katında koştuğumuz sırada.

BeyinDostunu kullan geri zekâlı– deyip bir köşeyi döndüm. *Yerimizi belli edeceksin*– Cam bir duvarın önüne kadar gidip aşağı baktım. Yerle aramızda en az otuz metre vardı; gelişmiş vücutlarımızla bile aşağı atlayamayacak kadar yüksekteydik.

Geliyorlar– diye mesaj gönderdi Bender. Arkamızdan çok öfkeli Whaidlilerden çıktığını tahmin ettiğim bazı sesler yükselmekteydi.

Saklan– diye Bender'a talimat verdim, Çeamı cam duvarın bana en yakın noktasına doğrultup ateş ettim. Cam çatladıysa da kırılmadı. Whaid sandalyesi olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi alıp pencereye fırlattım. Sonra da Bender'ın bulunduğu bölmeye daldım.

Ne halt yedin– diye mesaj gönderdi Bender. *Şimdi dosdoğru üstümüze gelecekler*–

Bekle– karşılığını verdim. *Başını çıkarma. Ben söylediğimde ateş etmeye hazır ol. Yaylım*–

Dört Whaidli köşeyi döndü ve kırık duvar camına doğru dikkatle ilerledi. Birbirlerine guruldadıklarını duyabiliyordum; tercüme devresini açtım.

"–duvardaki delikten çıktılar," diyordu biri diğerlerine, hep beraber cam duvara yaklaşırlarken.

"Olanaksız," dedi bir diğeri. "Aşağısı çokuzak. Ölürler."

"Büyük mesafeleri atlayarak katettiklerini gördüm," dedi ilki. "Hayatta kalmış olabilirler."

"O [çevrilemez] çocukları bile 130 deg [uzunluk ölçüsü] düşüp de yaşayamazlar," dedi üçüncüsü, ilk ikisinin yanına geldiğinde. "O [çevrilemez] yiyici [çevrilemez] çocukları hâlâ buralarda bir yerdeler."

"Rampadayken [çevrilemez – muhtemelen özel isim]'i gördünüz mü? O [çevrilemez] çocukları [onu] bombalarla paramparça ettiler," dedi dördüncüsü.

"Hepimiz de aynı rampadan çıktık," dedi üçüncüsü. "[Onu] tabii ki biz de gördük. Şimdi susun ve bu bölgeyi araştırın. Buradaysalar o [çevrilemez] çocuklarından intikam alacağız ve ibadet sırasında bunu kutlayacağız." Dördüncü Whaidli kendisiyle üçüncü arasındaki mesafeyi katetti ve onu teselli etmek istercesine kocaman patilerinden birini uzattı. Artık dördü de tam o duvardaki deliğin önünde duruyordu.

Bender'a *Şimdi*– diye haber verip ateş açtım. Whaidliler birkaç saniye boyunca ipli kuklalar gibi sallandılar, sonra da mermilerin çarpma kuvvetiyle artık orada olmayan cam duvara doğru itilip

aşağı düştüler. Bender'la beraber birkaç saniye bekledik, ardından gizlice rampaya döndük. Rampa, çatıdaki keskin nişancı yurttaşlarından bile daha kötü kokan [çevrilemez – muhtemelen özel isim]'in kalıntıları dışında boştu. Belirtmeliyim ki o ana değin Whaid ana dünyasında geçen bu tecrübe tam bir burun ziyafeti olmuştu. Tekrar ikinci kata indik ve pencereden dışarı buyur ettiğimiz dört Whaidli'nin yanından geçerek geldiğimiz yoldan geri gittik.

"Bu hiç de beklediğim gibi değil," dedi Bender, yanlarından geçtiğimiz sırada Whaidlilerin kalıntılarına aval aval bakarak.

"Ne bekliyordun?" diye sordum.

"Tam olarak bilemiyorum," cevabını verdi.

"Madem öyle, bu nasıl beklediğin gibi olmaz?" dedim ve BeyinDostumu kullanarak Viveros'la konuştum. *Aşağı indik*– diye mesaj yolladım ona.

Buraya gelin– diye talimat gönderdi Viveros ve konumunu bildirdi. *Bender'ı da getir. Gözlerinize inanamayacaksınız*– Daha o konuşurken bile bahsettiği şeyi rasgele atış ve patlamaların arasından duyabiliyordum: hükümet merkezindeki binaların arasında yankılanan alçak, boğuk bir zikir.

"Ben de bunu kastediyordum, diye mutlu denebilecek bir üslupla duyurdu Bender, beraber son köşeyi de dönüp doğal amfitiyatroya yapacağımız inişe başlarken. Amfitiyatronun içinde toplanmış olan yüzlerce Whaidli zikrediyor, sağa sola sallanıyor ve ellerindeki sopaları iki yana savuruyordu. Yapının çevresindeyse düzinelerce KSG askeri konuşlanmıştı. Askerlerin ateş açmaları halinde vaziyet tam bir keklik avına dönecekti. Tercüme devremi yine açtıysam da hiçbir şey öğrenemedim; ya zikirler hiçbir anlama gelmiyordu ya da Koloni filologlarının henüz çözemediği bir lehçe kullanılıyordu.

Viveros'u görüp yanına gittim. "Neler oluyor?" diye o şamatanın arasında bağırarak sordum.

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum Perry," diye bağırarak

cevap verdi Viveros. "Ben sadece bir izleyiciyim." Başıyla Teğmen Keyes'in diğer subaylarla görüş alışverişinde bulunduğu solunu işaret etti. "Ne yapmamız gerektiğine karar vermeye çalışıyorlar."

"Niye ateş eden olmadı?" diye sordu Bender.

"Çünkü bize ateş açılmadı," dedi Viveros. "Gerekmedikçe sivilleri vurmamamız emredildi. Bunlar da sivile benziyorlar. Hepsi de birer sopa taşımasına rağmen bizi tehdit etmediler; sadece zikrederken onları sallayıp duruyorlar. Bu yüzden kimseyi öldürmemiz gerekmiyor. Bunu duymaktan mutlu oluyorsun sanıyordum Bender."

"Oldum da," diyen Bender parmağıyla bir yeri gösterdi; mest olduğu her halinden belliydi. "Bakın, şuradaki cemaati yönetiyor. O Feuy, yani bir dini lider. Kendisi büyük itibara sahip bir Whaidli'dir. Şu an söylemekte oldukları zikri de muhtemelen o yazmıştır. Çevirisini alabilen var mı?"

"Hayır," dedi Viveros. "Bildiğimiz bir lisan kullanmıyorlar. Ne söylediklerine dair hiçbir fikrimiz yok."

Bender öne çıktı. "Bu bir barış duası," dedi. "Öyle olmak zorunda. Gezegenlerine ne yaptığımızı biliyor olmalılar. Şehirlerine yaptığımızı da görebiliyorlar. Böyle bir şeye hangi halk maruz kalsa bir an önce bitmesi için yalvarır."

"Sen hıyarın tekisin," diye çıkıştı Viveros. "Neyin zikrini yaptıklarına dair hiçbir bok bilmiyorsun. Şu anda nasıl kafalarımızı kopartıp boynumuzdan aşağı işeyeceklerini söylüyor, ölülerinin yasını tutuyor, hattâ alışveriş listesi hazırlıyor olabilirler. *Biz* nasıl bilmiyorsak *sen de* bilmiyorsun."

"Yanılıyorsun," dedi Bender. "Elli yıl boyunca Dünya'da barış sağlamak için verilen mücadelenin ön saflarında yer aldım. Bir halk barışa hazır oldu mu, yardım eli uzattı mı bilirim." Zikreden Whaidlileri işaret etti. "Onlar hazır Viveros. *Hissedebiliyorum.* Ve bunu sana ispatlayacağım." Bender elindeki Çeasını yere bıraktı ve amfitiyatroya inmeye başladı.

"Lanet olsun Bender!" diye bağırdı Viveros. "Hemen geri gel! Bu bir emirdir!"

"Artık 'yalnızca emirlere uyuyordum' demeyeceğim Onbaşı!" diye bağırarak karşılık veren Bender koşmaya başladı.

"Kahretsin!" diye haykırdı Viveros ve adamın peşinden koşmaya başladı. Onu tutmak için atıldıysam da yetişemedim.

Teğmen Keyes ve diğer subaylar başlarını kaldırıp Bender'ı Whaidlilere doğru koşarken, Viveros'u da ona yetişmeye çalışırken gördüler. Keyes'in bir şey bağırdığını işittim. Viveros aniden durdu, Keyes emrini BeyinDostu'ndan da göndermiş olmalıydı. Bender'a durmasını emrettiyse bile Bender emri dinlemedi ve Whaidlilere doğru koşmayı sürdürdü.

Bender en sonunda amfitiyatronun ucunda durdu ve orada sessizce bekledi. Zikri yöneten Feuy az sonra cemaatinin hemen dışında duran insanı fark edip sustu. Kafası karışan cemaatin zikri bozuldu. Whaidliler bir dakika kadar kendi aralarında homurdandıktan sonra onlar da Bender'ın farkına vardılar ve ona doğru döndüler.

Bender'ın beklediği an da işte buydu. Whaidliler onun ayırtına varana kadar Bender söyleyeceklerini düşünmüş ve Whaid diline çevirmiş olmalıydı, zira onların dilinde konuşmayı denedi ve pek çok açıdan makul bir başarı sağladı.

"Dostlarım, barış arayan yoldaşlarım, diye söze girdi Bender ve ellerini uzatarak içe doğru kıvırdı.

Daha sonra bu olaydan toplanacak veriler, Whaidlilerin *avdgur* dedikleri minicik iğnemsi cisimlerden en az kırk bininin bir saniyeden daha kısa sürede Bender'ın vücuduna isabet ettiğini gösterecekti. İğneler sopaya benzeyen, ama aslında sopa değil de Whaid halkının kutsal kabul ettiği bir ağaç dalının şekline sahip geleneksel menzilli silahlardan atılmıştı. Her bir *avdgur* kıymığı Bender'ın tulumunu ve vücudunu delerek formunun bütünlüğünü parça parça koparırken Bender kelimenin tam anlamıyla eridi. Daha sonra herkes bunun o güne dek şahsen tanıklık ettiğimiz en ilginç ölümlerden biri olduğunda karara varacaktı.

Bender'ın vücudu bulutsu bir dağılmayla paramparça olunca KSG askerleri amfitiyatroya ateş açtılar. Olay sahiden de bir kek-

lik avı gibiydi; tek bir Whaidli bile ne amfitiyatrodan çıkmayı, ne de Bender dışındaki bir KSG askerini yaralamayı başardı. Her şey bir dakikadan kısa sürede olup bitti.

Viveros ateşkes emrini bekledi, Bender'dan geriye kalan birikintiye gitti ve birikintinin içinde hışımla tepinmeye başladı. "Barış hoşuna gitti mi bari, orospu çocuğu?" diye haykırırken Bender'ın sıvılaşmış organları, bacaklarının alt yarısına sıçramaktaydı.

"Bender'ın haklı olduğunu biliyorsundur herhalde," dedi Viveros bana, birlikte *Modesto*'ya dönerken.

"Hangi konuda?" diye sordum.

"KSG'nin çok çabuk ve çok fazla kullanıldığı konusunda," dedi. "Savaşmanın müzakere yapmaktan daha kolay olduğu konusunda." Elini arkamızda git gide küçülmekte olan Whaid ana gezegeninden tarafa salladı. "Bunu yapmaya mecbur değildik. Zavallı piç kurularını tokatlayarak uzaydan atmaya ve onları onlarca senelik bir açlığa, savaşa ve ölüme sürüklemeye. Bugün sivilleri öldürmedik–eh, tabii Bender'ı haklayanlar dışında. Ama Whaidliler uzunca bir zamanı hastalıklardan ölerek ve birbirlerini katlederek geçirecekler, çünkü onlara başka bir seçenek bırakmadık. Bu yaptığımızın soykırımdan farkı yok. Fakat tüm bunlar olup biterken bu civarda olmayacağımız için kendimizi pek de kötü hissetmiyoruz."

"Daha önce Bender'la aynı fikirde değildin," dedim.

"Yanılıyorsun," dedi Viveros. "Hiçbir bok bilmediğini ve görevinin bize karşı olduğunu söyledim. Ama yanıldığını söylemedim. Beni dinlemeliydi. Kahrolası emirlere uysaydı şimdi yaşıyor olurdu. Onun yerine herifi çizmelerimin altından kazıyorum.

"Konuşabilseydi herhalde inandığı bir şey uğruna öldüğünü söylerdi," dedim.

Viveros burun kıvırdı. "Hadi oradan," dedi. "Bender sadece Bender uğruna öldü. Az önce gezegenlerini yok ettiğimiz bir grup yaratığın karşısına geçti ve onların dostuymuş gibi davran-

dı. Pezevengin tekiydi. Whaidlilerin yerinde olsaydım onu ben de vururdum."

"Ah barışçıl fikirlerin önüne geçen şu gerçek insanlar da olmasa," dedim.

Viveros gülümsedi. "Bender kendi egosu yerine *sahiden* barışı düşünseydi benim yaptığımı ve senin de yapman gerekeni yapardı Perry," dedi. "Emirlere uy. Hayatta kal. Piyadelik hizmetini tamamla. Subay eğitimine katıl ve orduda yüksel. Emirlere uyan değil, onları veren biri haline gel. Mümkün olduğu zamanlarda barışı ancak böyle sağlayabiliriz. Ve ben 'yalnızca emirlere uymakla' ancak bu şekilde başa çıkabilirim. Çünkü günün birinde o emirleri değiştireceğimi biliyorum." Daha sonra arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve gemiye kadarki yolculuğumuz boyunca uyudu.

Luisa Viveros iki ay sonra Derin Su adlı bok çukurundan farksız bir çamur topunda öldü. Timimiz ortadan kaldırmamızın emredildiği Hann'i kolonisinin altındaki doğal dehlizlerde tuzağa düştü. Muharebe sırasında başka dört tünelin daha bağlandığı bir mağaraya doğru güdülmüştük. Bu tünellerden her biri Hann'i piyadeleriyle doluydu. Viveros bize içinden çıktığımız tünele geri girmemizi emretti ve tünelin ağzına ateş ederek onun çökmesini, mağarayla olan bağlantısının kesilmesini sağladı. BeyinDostu verilerine göre bunun ardından dönüp Hann'ileri bir bir haklamaya başladı. Fazla hayatta kalamadı. Timin geri kalanı savaşarak yüzeye ulaştı; ilk başta yeraltına nasıl güdüldüğümüz düşünüldüğünde bu kolay bir iş değildi, fakat yine de bir pusuda can vermekten iyiydi.

Viveros ölümünden sonra bir cesaret madalyası aldı; ben onbaşılığa terfi ettirildim ve timin başına geçirildim. Viveros'un ranzası ve dolabı Whitford adlı yeni gelen birine verildi. Whitford pek de fena biri değildi.

Kurum, bünyesindeki çarklardan birini değiştirmişti. Ve ben o çarkı özlüyordum.

on bir

Thomas yediği bir şey yüzünden öldü.

Bu şey o kadar yeniydi ki KSG henüz ona bir isim bile vermemişti. Hattâ o şeyi yediği koloni de o kadar yeniydi ki onun da bir ismi olmayıp sadece resmi bir kodu mevcuttu: Koloni 622, 47 Ursae Majoris. (KSG yıldızları nitelendirirken Dünya'daki yirmi dört saatlik günleri ve 365 günlük yılları kullanmaya devam ediyordu, çünkü öyle yapmak en kolayıydı.)

Standart çalışma prosedürü gereği yeni koloniler her günün sonunda o günkü bütün koloni verilerini bir sıçrama uydusuna yüklerler. Bu uydu Anka'ya sıçrar ve böylece Koloni hükümeti koloni meselelerini takip edebilir. Koloni 622 de altı ay önce faaliyete geçtiğinden beri uydu göndermekteydi; her yeni koloninin kuruluşunda karşı karşıya kalınan olağan tartışmaların, keşmekeşin ve didişmenin dışında kayda değer bir bilgi yoktu. Bir tek yerel bir balçıkküfünün neredeyse her şeye bulaşarak makinelerin, bilgisayarların, hayvan ağıllarının ve hattâ koloni barakalarının içine kadar girmesi dışında. Koloniciler son olarak saçlarındaki küfü çıkartacak bir küf ilacı üretilmesi talebiyle maddenin genetik bir analizini Anka'ya yollamışlardı. Bunun hemen ardından Anka'ya boş sıçrama uyduları gelmeye başlamış, koloniden herhangi bir haber alınamaz olmuştu.

Thomas ile Susan o sırada durumu araştırması için görevlendirilen *Tucson*'da konuşluydu. *Tucson* yörüngeye girdiğinde koloniyle irtibat kurmaya çalıştıysa da başarı sağlayamadı. Koloniden alınan görüntülerde binalar arasında bir hareket görülmüyordu– ne insan, ne hayvan, ne de başka bir şey vardı. Buna karşın binalar zarar görmüşe de benzemiyordu. Thomas'ın bölüğü keşfe yollandı.

Koloni çamurumsu bir maddeyle, kalınlığı bazı yerlerde birkaç santimetreye kadar ulaşan bir balçık küfüyle kaplıydı. Elektrik hatlarından bile damlayan balçık, iletişim teçhizatının her tarafına bulaşıktı. Bu iyi haberdi–artık küfün cihazları bozduğu ihtimali mevcuttu. Kısa süreli bu iyimserlik, Thomas'ın timinin hayvan ağıllarına ulaşıp da çalışkan küf yüzünden tüm hayvanları ölmüş ve çözünmüş bir halde bulmasıyla aniden son buldu. Askerler fazla geçmeden kolonicileri de hemen hemen aynı durumda buldular. Neredeyse tüm koloniciler (daha doğrusu onlardan geriye kalanlar) yataklarının ya üzerinde ya da yakınındaydı; tek istisna çoğunlukla çocuk odalarında yahut o odalara çıkan koridorlarda bulunan ailelerle görev yerlerinde veya çevresinde bulunan gece vardiyası çalışanlarıydı. Bunu her ne yapmışsa o kadar geç bir saatte ve o kadar hızlı çıkagelmişti ki koloniciler tepki verememişlerdi bile.

Thomas cesetlerden birini koloninin revirine götürmelerini önerdi; kolonicileri neyin öldürdüğüne dair bir ipucu verecek hızlı bir otopsi yapabilirdi. Tim lideri öneriyi kabul etti ve Thomas'la bir tim arkadaşı diğerlerinden daha az bozulmuş bir cesedin üzerine doğru eğildiler Thomas cesedi koltuk altlarından tutarken tim arkadaşı bacaklarından tuttu. Thomas tim arkadaşına üçe kadar saydığında cesedi kaldırmasını söyledi; tam ikiye geldiği anda balçık küfü cesetten yükselerek şap diye Thomas'ın suratına çarptı. Thomas bir hayret nidası attı; balçık küfü açık ağzından içeri girip boğazından aşağı indi.

Thomas'ın timinin diğer mensupları hemen tulumlarının yüz levhasını kapattılar. İyi ki de öyle yaptılar, çünkü balçık küfü saniyeler içinde her çatlak ve oyuktan fırlayarak saldırıya geçti. Benzer saldırılar aynı anda koloninin her yanında gerçekleşiyordu. Thomas'ın bölük arkadaşlarının altısı daha kendilerini ağız dolusu balçık küfüyle buldu.

Thomas balçık küfünü ağzından çekip çıkarmaya çalıştıysa da küf boğazından aşağı daha da inerek hava yolunu tıkadı, ciğerlerine ve yemek borusundan midesine girmeye başladı. Thomas

BeyinDostunu kullanarak tim arkadaşlarından kendisini revire götürmelerini istedi. Orada tekrar nefes almasını sağlayacak kadar vücudundan küf emmenin bir yolunu bulabilirlerdi; AkıllıKan sayesinde beyninde kalıcı bir hasar oluşmadan önce yaklaşık on beş dakikaları vardı. Bu harika bir fikirdi ve işe yaraması kuvvetle muhtemeldi, tabii balçık küfü Thomas'ın ciğerlerine konsantre sindirim asitleri salgılayarak onu içten dışa doğru canlı canlı yemeye başlamasaydı. Thomas'ın ciğerleri neredeyse hemen çözündü; bir-iki dakika içinde şok ve oksijensizlik sebebiyle ölmüştü bile. Diğer altı bölük arkadaşı da aynı kaderi paylaştı. Sonradan herkes kolonicilerin de aynı sonla karşılaştıklarında fikir birliğine varacaktı.

Thomas'ın bölük lideri onun ve diğer kurbanların geride bırakılmasını emretti; bölük hemen taşıyıcıya çekildi ve *Tucson*'a geri döndü. Taşıyıcının gemiye girmesine izin verilmedi. Tulumlarında kalmış olabilecek küfün ölmesi için bölük mensupları tek tek uzay boşluğundan geçirilerek gemiye alındılar, sonra da yoğun bir dahili ve harici arındırma işlemine tâbi tutuldular. Bu işlem en az kulağa geldiği kadar acı vericiydi.

Bu olaydan sonra gönderilen insansız uydular, Koloni 622'de hiç kimsenin hayatta kalmadığını ve aynı anda birden fazla saldırı düzenleyebilmek dışında bir zekâ belirtisi göstermeyen balçık küfünün geleneksel silahlardan neredeyse hiç etkilenmediğini ortaya çıkardı. Mermiler, bombalar ve roketler küfün yalnızca ufak bir kısmına tesir ederken diğer kısımlar zarar görmüyordu. Alev püskürtücüler balçık küfünün sadece üst katmanını kızartıyor, aşağıdaki katmanlara dokunamıyordu. Işın silahları küfü delip geçse de minimum genel hasar veriyordu. Kolonicilerin talep ettikleri küf ilacına yönelik araştırmaların başlamasına karşın küfün neredeyse tüm gezegene yayılmış olduğu anlaşılınca bu araştırmalara son verildi. Başka bir yaşanabilir gezegen bulmak için harcanacak çabanın balçık küfünü küresel ölçekte yok etmek için gerekenden daha az olacağı kararlaştırıldı.

Thomas'ın ölümü uzayda yalnız neyle karşı karşıya olduğu-

muzu bilmediğimizi değil, aynı zamanda bazen neyle karşı karşıya olduğumuzu hayal bile edemeyeceğimizi hatırlattı. Thomas düşmanın bize benzeyeceğini farz etti ve yanıldı. Bu da onun canına mal oldu.

Evreni fethetmek bana fazla gelmeye başlıyordu.

Bu huzursuz edici his Gindal'dayken ortaya çıktı. Yuvalarına döndükleri sırada Gindallı askerleri pusuya düşürerek ve dev kanatlarını ışınlarla ve de roketlerle parçalayarak onların iki bin metrelik yamaçlardan aşağı çığlık çığlığa yuvarlanmalarına sebep olduk. His Udaspri'nin üstünde etkisini arttırdı. Havada daha iyi bir kontrol sağlamamız için eylemsizlik azaltıcı güç teçhizatıyla donandık ve Udaspri'nin halkalarında kayadan kayaya atlayarak örümceğimsi Vindilerle saklambaç oynadık. Vindiler halka parçalarını aşağıdaki gezegene atıyorlar, hassas çarpışma rotaları hesaplayarak düşen kayaları Halford'daki insan kolonisinin tam üstüne gelecek şekilde yönlendiriyorlardı. Cova Banda'ya geldiğimizde artık patlamaya hazırdım.

Sebep çoğu açıdan insan ırkının klonu gibi gözüken Covandular olabilirdi. Bunlar iki ayaklı, memeli, başta şiir ile tiyatro olmak üzere sanatsal konularda son derece yetenekli ve konu evren ve onun içindeki yerleri olduğunda gereğinden fazla saldırgan bir ırktı. İnsanlarla Covandular sık sık kendilerini aynı ham gayrimenkuller için savaşırken buluyorlardı. Hattâ Cova Banda bir Covandu kolonisi olmadan önce bir insan kolonisiydi; yerel bir virüs orada yaşayanların göze hoş görünmeyen ilave uzuvlar çıkarmalarına ve cani alt kişilikler kazanmalarına yol açınca terk edilmişti. Aynı virüs Covandularda ise baş ağrısına bile sebep olmuyordu, gezegene hemen yerleşmişlerdi. Altmış üç yıl sonra Koloniciler nihayet bir aşı geliştirmişler ve gezegeni geri istemişlerdi. Maalesef Covandular tıpkı insanlar gibi paylaşmaya meraklı değildiler. Bu yüzden Covandularla savaşmak üzere biz gönderildik.

Boyları iki buçuk santimi aşmayan Covandularla.

Covandular tabii ki mini minnacık ordularını kendilerinden

altmış-yetmiş kat daha iri olan insanların üstüne salacak kadar aptal değillerdi. Bizi önce hava araçlarıyla, uzun menzilli havan toplarıyla, tanklarla ve diğer askeri donanımla vurdular. Bunlar sahiden de zarar verebilecek şeylerdi–verdiler de; saatte birkaç yüz kilometre hızla uçan bir hava aracını düşürmek hiç de kolay sayılmaz. Fakat bu seçeneklerin kullanılmasını zorlaştırmak için yapabileceklerimiz yok değildi (bu amaçla Cova Banda'nın başlıca şehrinin parkına indik ki bizi ıskalayan toplar diğer Covanduları vursun) Askerlerimiz Covandu kuvvetlerini yok etmek için gereğinden fazla özen gösterdiler Üstelik bunun tek sebebi küçük oldukları için Covanduları vurmakta zorluk çekilmesi değildi; ayrıca hiç kimse iki santimlik bir düşman tarafından öldürülmek istemiyordu.

Yine de en sonunda bütün hava araçlarını düşürüp tüm tankları yok ettik ve geriye Covandu piyadeleri kaldı. Onlarla da şöyle savaştık: üzerlerine basarak. Biz bunu yaparken Covandular silahlarını ateşliyor ve minik ciğerlerinin yettiği kadar bağırarak belli belirsiz duyabildiğimiz bir sesle cıyaklıyorlardı. Yine de çabaları yararsızdı. İnsanlara uygun ebatlardaki yüksek güçte fırlatılmış cisimleri durdurmak için tasarlanmış olan tulumlarımız, Covandulann ayaklarımıza attıkları madde parçacıklarını algılamakta bile zorlanıyordu. Aynı şekilde üzerlerine bastığımız zaman çıkan çıtırtıyı neredeyse hissetmiyorduk. Birini hakladıktan sonra başka bir tanesini gözümüze kestiriyor ve gidip aynı şeyi ona da yapıyorduk.

Cova Banda'nın başlıca şehrinde dolanarak bunu saatlerce sürdürdük. Arada sırada durup beş ya da altı metrelik bir gökdelene bir roket hedefliyor ve onu tek atışta yıkıyorduk. Bölüğümüzden bazıları bunun yerine binalara fişek atıyorlardı ve her biri bir Covandu'nun kafasını kopartacak kadar büyük olan saçmalar çılgın langırt topları gibi binaların içinde sağa sola uçuşuyordu. Yine de işin büyük bölümü ezmekten ibaretti. Filmi Dünya'da bilmem kaçıncı kez yeniden çekilen ünlü Japon canavarı Godzilla olsa kendini evindeymiş gibi hissederdi.

Ne zaman ağlamaya ve gökdelenleri tekmelemeye başladığımı hatırlamıyorum, fakat bunu öyle sık ve öyle şiddetle yaptım ki beni sakinleştirmesi için gönderilen Alan yanıma vardığı sırada Götoş bana ayak parmaklarımdan üçünü kırdığım bilgisini veriyordu. Alan beni iniş yaptığım şehir parkına geri götürüp bir yere oturttu; kıçımı koyar koymaz oradaki bir kayanın arkasından fırlayan bir Covandu suratıma ateş etti. Yanağıma kum taneleri çarpıyormuş gibi hissettim.

"Lanet olsun!" deyip Covandu'yu tuttum ve yakındaki bir gökdelene doğru bilye gibi fırlattım. Yaratık basık bir kavis çizerek uzaklaştı, binaya çarptığında ufacık bir *pat* sesi çıkardı ve yere kadar iki metre düştü. Bölgede olması muhtemel diğer Covandular ikinci bir suikast girişiminde bulunmadılar.

Alan'a doğru döndüm. "İlgilenmen gereken bir timin yok mu?" diye sordum. Mensubu olduğu timin lideri yüzünü kızgın bir Gindalialı'ya parçalatınca Alan terfi ettirilmişti.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," deyip omuz silkti. "Askerlerim iyiler. Emirlerini aldılar ve zaten artık ciddi bir direniş kalmadı. Bundan sonrası bul ve yok et. Tipton böyle bir iş için timi idare edebilir. Keyes benden gelip seni yatıştırmamı ve derdinin ne olduğunu bulmamı istedi. Eee, derdin ne?"

"Tanrı aşkına Alan, dedim. "Son üç saati zeki canlıları böcek gibi ezerek geçirdim. Derdim o. Kahrolası ayaklarımla birilerini ezerek öldürüyorum. Bu" –kolumu savurarak etrafı kastettim– "saçmalığın önde gideni Alan. Bu canlılar iki buçuk santim uzunluğundalar. Sanki Gulliver cüceler ülkesinde dehşet saçıyor."

"Girdiğimiz muharebeleri biz seçmiyoruz John," dedi Alan.

"Bu muharebe sana kendini nasıl hissettiriyor?" diye sordum.

"Biraz canımı sıkıyor," dedi Alan. "Bu doğru düzgün bir çatışma değil; karşımızdakileri darmadağın ediyoruz. Öte yandan timimin aldığı en büyük hasar, patlamış bir kulak zarı. Al sana bir mucize. O yüzden genel olarak kendimi hiç de kötü hissetmiyorum. Hem Covandular tamamen savunmasız değiller. Aramızdaki toplam skor eşit gibi."

Ne gariptir ki bu dediği doğruydu. Uzay muharebelerinde Covandların boyutu onlara yarar sağlıyordu, gemilerini tespit etmekte zorlanıyorduk ve minicik savaş mekikleri tek tek fazla hasar veremese de bir araya geldiklerinde bu hasar olağanüstü boyutlara çıkıyordu. Sadece kara savaşlarında büyük bir üstünlüğe sahiptik. Cova Banda'yı koruyan uzay filosu nispeten küçüktü; zaten KSG'nin burayı geri almaya kalkışmasının sebeplerinden biri de buydu.

"Ben sayıca kimin kime üstünlük sağladığından bahsetmiyorum Alan," dedim. "Ben düşmanlarımızın iki buçuk santim boyunda olduklarından bahsediyorum. Bundan önce örümceklerle savaşıyorduk. *Ondan* önce de Tanrı'nın cezası paleontlarla. Tüm bunlar boyut kavramımı mahvediyor. Artık kendimi insan gibi hissetmiyorum Alan."

"Teknik açıdan zaten artık insan değilsin," dedi Alan. Moralimi düzeltmeye çalışıyordu.

Çabası işe yaramadı. "Eh, madem öyle, artık *eski* insanlığımla aramda bir bağ hissetmiyorum," dedim. "İşimiz bize yabancı olan yeni halklarla ve kültürlerle tanışıp onları olabildiğince çabuk öldürmek. Onlarla savaşabilmek için sadece bilmemiz gerektiği kadarını biliyoruz. Bizim için düşmanımız olmanın dışında bir varlıkları yok. Bize zekice karşı koymasalardı hayvanlarla savaşıyor gibi olurduk."

"Böylesi çoğumuzun işini kolaylaştırıyor," dedi Alan. "Bir örümcekle özdeşleşmezsen onlardan birini, hattâ iri ve akıllı bir tanesini öldürmek sana kendini kötü hissettirmez. Hattâ *özellikle* iri ve akıllı bir tanesini."

"Belki canımı sıkan da budur," dedim. "Davranışlarımızın sonuçlarına katlanmamız gerekmiyor. Az önce yaşayan, düşünen bir şeyi alıp bir binaya fırlattım. Bunu yapmak beni hiç huzursuz etmedi. Zaten beni huzursuz eden de hiç huzursuz olmamam Alan. Eylemlerimiz bazı sonuçlar doğurmalı. İyi sebeplere dayansın veya dayanmasın, sebep olduğumuz dehşetin en azından bir kısmını kabullenmeliyiz. Ben yaptıklarımdan dehşet duymu-

yorum ve bu beni korkutuyor. Bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum. Tanrı'nın cezası bir canavar gibi bu şehirde önüme geleni eziyorum ve bir canavara dönüştüğümü düşünüyorum. Ben bir canavarım. Sen de bir canavarsın. *Hepimiz* insanlık dışı kahrolası birer canavarız ve bunda zerre kusur görmüyoruz."

Alan'ın bu sözler üzerine edecek bir lafı yoktu. O nedenle konuşmak yerine askerlerimizin Covanduları ezerek öldürmelerini seyrettik. Ta ki ezecek kimse kalmayana dek.

Alan'a benim hakkımda, "Ee, derdi neymiş?" diye sordu Teğmen Keyes, diğer tim liderleriyle beraber yaptığımız muharebe sonrası brifingin bitiminde.

"Hepimizin insanlık dışı canavarlar olduğumuzu düşünüyormuş," dedi Alan.

"Aa, demek öyle," dedi Teğmen Keyes ve bana doğru döndü. "Ne zamandır ordudasın Perry?"

"Neredeyse bir yıldır," dedim.

Teğmen Keyes başını salladı. "Öyleyse geç bile kalmışsın Perry. Çoğu insanın vicdansız, ahlaksız ve ruhsuz bir ölüm makinesine dönüştüğünü anlaması aşağı yukarı bir yıl sürer. Bazılarının bu sonuca daha önce veya sonra vardığı da olur. Mesela Jensen" –diğer tim liderlerinden birini gösterdi– "sapıtmadan önce on beşinci aya kadar dayandı. Ne yaptığını ona da söyle Jensen.

"Keyes'e ateş ettim," dedi Ron Jensen. "Beni bir ölüm makinesine dönüştüren şeytani sistemin kişileşmiş hali olarak gördüm onu.

"Neredeyse kafamı uçuruyordu," dedi Keyes.

Jensen, "Şanslı bir atıştı," diye alçakgönüllülük etti.

"Evet, ıskalaman şanslıydı. Yoksa ben ölecektim ve sen de bir tankın içinde yüzen bir beyin haline gelip dış uyarıcıların yokluğu yüzünden delirecektin. Bak Perry, bu herkesin başına gelir. İnsanlık dışı bir canavar olmadığını, sadece bombok bir vaziyete anlam vermeye çalıştığını anlayınca düzeleceksin. Yetmiş beş yıl boyunca karşılaştığın en heyecanlı şeyin ara sıra sevişmek olduğu

bir hayat sürdün. Derken bir de baktın ki uzay ahtapotları seni öldürmeden önce sen onları bir Çea'yla öldürmeye çalışıyorsun. Tanrım. Ben asıl kafayı yemeyenlere güvenmiyorum.

"Alan kafayı yemedi, dedim. "Üstelik o da benim kadar zamandır burada."

"Doğru söylüyorsun," dedi Keyes. "Buna nasıl bir cevap vereceksin Rosenthal?"

"İçim kopuk bir hiddetle dolu kaynayan bir kazan gibi Teğmenim.

"Ah, içe bastırma," dedi Keyes. "Harika. Nihayet patladığın zaman lütfen bana ateş etmekten kaçın."

"Ona söz veremem komutanım," dedi Alan.

"Bana ne iyi geldi biliyor musun," dedi başka bir timin lideri olan Aimee Weber "Dünya hakkında özlediğim şeylerin bir listesini çıkardım. Aslında iç karartıcı bir şey yapıyordum, ama öte yandan bana benliğimden bütünüyle kopmadığımı hatırlatıyordu. Özlediğin bir şeyler varsa hâlâ özüne bağlısın demektir."

"Peki neleri özledin?" diye sordum.

"Mesela Shakespeare'in açık hava oyunlarını," dedi. "Dünya'daki son gecemde *Macbeth*'in mükemmel bir uyarlamasını seyretmiştim. Tanrım, ne kadar güzeldi. Buralarda adamakıllı bir oyun izlediğimiz hiç olmuyor."

"Ben kızımın çikolata parçacıklı kurabiyelerini özlüyorum, dedi Jensen.

"Ondan *Modesto*'da da bulabilirsin," dedi Keyes. "Hem de en lezzetlisinden."

"Hiçbiri kızımınkiler kadar güzel değil. İşin sırrı pekmez."

"Kulağa iğrenç geliyor," dedi Keyes. "Pekmezden nefret ederim.

"İyi ki sana ateş ederken bunu bilmiyordum," dedi Jensen. "Yoksa ıskalamazdım.

"Ben yüzmeyi özlüyorum," dedi Greg Ridley. "Tennessee'deki evimin yanından akan nehirde yüzerdim. Su çoğu zaman buz gibi olurdu, ama öylesi hoşuma giderdi."

"Lunapark trenleri," dedi Keyes. "Bağırsaklarını ayaklarından düşürtecekmiş gibi hissettirecek kadar büyük olanlar."

"Kitaplar," dedi Alan. "Bir Pazar sabahı kalın ciltli büyük bir kitap."

"Eee Perry?" dedi Weber. "Senin özlediğin bir şey var mı?"

Omuz silktim. "Tek bir şey," dedim.

"Lunapark trenlerini özlemekten daha aptalca olamaz," dedi Keyes. "Söyle bakalım. Bu bir emirdir."

"Gerçekten özlediğim tek şey evli olmak," dedim. "Karımla birlikte oturup sohbet etmeyi veya kitap okumayı falan özledim."

Sözlerim mutlak sessizlikle karşılandı. "Bak bunu ilk defa duyuyorum," dedi Ridley.

"Benim en son özleyeceğim şey o," dedi Jensen. "Evliliğimin son yirmi senesi hiç de matah geçmemişti."

Etrafıma bakındım. "Hiçbirinizin eşi askere yazılmadı mı? Onlarla haberleşmiyor musunuz?"

"Kocam benden önce yazıldı," dedi Weber. "Ben ilk görev yerime atandığımda o çoktan ölmüştü."

"Karım şu anda *Boise*'de görevli," dedi Keyes. "Arada bir bana mesaj yolladığı oluyor. Yine de beni fazla özlemediği gibi bir hisse kapılıyorum. Herhalde otuz sekiz yıl evli kaldıktan sonra o kadarı normaldir."

"İnsanlar buraya geldiklerinde eski yaşamlarını özlemek istemezler," dedi Jensen. "Ufak tefek şeyleri elbette özleriz–Aimee'nin dediği gibi, bunlar insanı delirmekten alıkoyacak şeylerden biridir. Ama geçmişi özlemek zamanda geriye, sana eski hayatını veren tüm o seçimlerden hemen öncesine gitmeye benzer. Geri gidebilseydin ne diye aynı seçimleri yapacaktın ki? O hayatı zaten yaşadın. Son yorumum bir yana, yaptığım seçimlerden pişmanlık duymuyorum. Ama aynı seçimleri tekrar yapmak gibi bir niyetim de yok. Evet, karım orada bir yerde. Ama yeni hayatını bensiz yaşamaktan mutlu. Ve belirtmeliyim ki benim de o göreve tekrar atanasım yok."

"Bu dedikleriniz beni pek neşelendirmiyor, millet," dedim.

"Evliliğin neyini özlüyorsun?" diye sordu Alan.

"Şey, bilirsin işte, karımı özlüyorum, dedim. "Ama o hissi, bilemiyorum, o huzuru da özlüyorum. Hani olman gerektiği yerde, birlikte olman gerektiği kişiyle olduğun zamanki o hissi. Onu buralarda hissetmediğim kesin. Buradayken sadece savaşmamız gereken yerlere gidiyor ve yarın öbür gün ölebilecek insanlarla birlikte savaşıyoruz. Kusura bakmayın.

"Bakmayız," dedi Keyes.

"Burada sağlam bir zemin yok," dedim. "Bana kendimi güvende hissettirecek bir şey de. Evliliğimin diğer tüm evlilikler gibi iyi ve kötü günleri oldu, ama özünde sapasağlam olduğunu biliyordum. O güvenlik hissini ve biriyle aramdaki o tür bir bağı özlüyorum. Bizi insan kılan şeylerden biri de başka insanlar için nasıl bir anlam ifade ettiğimiz ve o insanların bizler için nasıl bir anlam ifade ettikleridir. Birisinin gözünde anlam ifade etmeyi, insan olmanın o parçasını özlüyorum. Evliliğin özlediğim tarafı işte bu.

Yine bir sessizlik. "Eh be Perry," dedi Ridley nihayet. "Öyle bir konuştun ki ben de evliliği özlemeye başladım.

Jensen gülüp geçti. "Ben özlemiyorum. Sen evliliği özleyedur Perry. Ben kızımın kurabiyelerini özlemeye devam edeceğim.

"Pekmezmiş," dedi Keyes. "İğrenç."

"Yine başlama komutanım," dedi Jensen. "Yoksa gidip Çeamı alınam gerekecek."

Susan'ın ölümü, Thomas'inkinin neredeyse tam tersiydi. Elysium'daki bir sondajcı grevi, rafine edilen ham petrol miktarını büyük ölçüde azaltmıştı. *Tucson* da bunun üzerine grev kırıcı sondajcıları nakletmekle ve onlar kapatılmış sondaj platformlarından bazılarını çalıştırırlarken onları korumakla görevlendirilmişti. Susan platformların birindeyken grevci sondajcılar eğreti toplarla saldırıya geçtiler; patlama Susan ile iki askeri daha platformdan atarak onlarca metre aşağıdaki denize düşürdü. Diğer iki asker daha suya değmeden ölmüştü, fakat vücudu büyük ölçüde yanmış ve bilinci kısmen kapanmış olan Susan halen canlıydı.

Saldırıyı gerçekleştiren grevciler Susan'ı denizden çıkardılar ve onu başkalarına ibret olsun diye cezalandırmaya karar verdiler. Elysium denizleri, mafsallı çenesiyle bir insanı tek lokmada yutabilen çenekeş adlı büyük bir leş yiyici balığa ev sahipliği yapar. Çenekeşler sondaj platformlarından denize dökülen çöplerle beslendikleri için oralara sık sık uğrarlar. Sondajcılar Susan'ı doğrulttular, onu tokatlayarak ayılttılar ve sözlerinin BeyinDostu vasıtasıyla KSG'ye ulaşacağına güvenerek alelacele yazılmış bir manifestoyu ona okudular. Sonra da Susan'ı düşmanla işbirliği yapmaktan suçlu bulup ölüm cezasına çarptırdılar ve platformun çöp haznesinin hemen altından denize geri attılar.

Bir çenekeşin gelmesi uzun sürmedi; Susan tek lokmada yutuldu. Susan bu noktada hâlâ canlıydı ve girdiği delikten çıkmak için çenekeşle boğuşuyordu. Fakat o bunu başaramadan önce grevci sondajcılardan biri çenekeşi sırt yüzgecinin hemen üzerinden, yani hayvanın beyninin bulunduğu yerden vurdu. Çenekeş anında öldü ve Susan'ı da beraberinde götürerek battı. Susan yenildiği ve hattâ boğulduğu için değil, kendisini yutan balık denizin derinliklerine batarken su basıncı yüzünden can verdi.

Yine de sondajcıların baskıcı güçlere indirdikleri bu darbenin neşesi kısa sürdü. *Tucson*'dan gelen taze güçler sondajcıların kampını bastılar, elebaşlarından birkaç düzinesini topladılar ve onları vurup çenekeşlere yem ettiler. Susan'ı öldürenler ise aradaki vurulma faslına başvurulmaksızın balıklara atıldılar. Bu olayın ardından grev kısa sürede son buldu.

Susan'ın ölümü gözlerimi açtı ve insanların da diğer uzaylı türleri kadar insanlık dışı olabileceklerini hatırlattı. *Tucson*'da görev alsaydım Susan'ı öldüren piç kurularından birini çenekeşlere atar ve en ufak bir pişmanlık duymazdım. Böyle düşünmenin beni Covandularla savaşırken dönüşmekten korktuğum halimden daha mı iyi yoksa daha mı kötü yaptığını bilemiyordum. Fakat artık eskisinden daha az insan olmaya dair bir endişem yoktu.

Mercan Muharebesi'nde bulunan hepimiz, gezegenin ele geçirildiğini ilk nerede duyduğumuzu hatırlıyorduk. Ben o sırada Alan'ın bildiğimi sandığım evrenin nasıl çok uzaklarda kaldığını anlatmasını dinlemekteydim.

"İlk sıçradığımızda onu geride bıraktık," dedi Alan. "Kalkıp bir sonraki evrene daldık. Sıçrama işte böyle gerçekleşir."

Alan'la beraber taburun dinlenme salonunda oturmakta olan ben ve Ed McGuire, onun bu sözlerini uzun bir sessizlikle karşıladık. Sonunda Aimee Weber'dan sonra timin başına geçen Ed söz aldı. "Dediklerinden hiçbir şey anlamadım Alan. Ben sıçrama iticisinin ışıktan daha hızlı gitmemizi sağladığını falan zannediyordum. Sıçrama öyle olmaz mı?"

"Hayır," dedi Alan. "Einstein hâlâ haklı–ışık hızını geçemezsin. Zaten evrende ışık hızına yakın hızlarda sağa sola uçmak istemezdin. Saniyede birkaç yüz bin kilometre hızla giderken ufacık bir taş parçasına bile çarpsan uzay geminin gövdesinde kocaman bir delik açılır Işık hızında gitmek, ölmenin hızlı bir yoludur."

Ed gözlerini kırpıştırdı, sonra da kulağını işaret etti. "Dediklerin bir kulağımdan girip ötekinden çıktı."

"Pekâla, bakın," dedi Alan. "Bana sıçrama iticisinin nasıl çalıştığını sordunuz. Dediğim gibi, çalışma prensibi oldukça basit: evrendeki bir nesneyi, mesela *Modesto*'yu alır ve onu başka bir evrene atar. Asıl sorun onu bir 'itici' olarak nitelendirmemizdir. Aslında itici falan değildir, çünkü hızlanma burada bir faktör değildir. Yegane faktör çoklu evrendeki konumdur."

"Alan," dedim, "yine kendini kaptırdın.

"Kusura bakmayın," dedi Alan ve bir süre düşündü. "Siz iki-

niz ne kadar matematik biliyorsunuz?" diye sordu.

"Çarpım tablosunu hayal meyal hatırlıyorum, dedim. Ed McGuire da başını sallayarak benimle hemfikir oldu.

"Tanrım," dedi Alan. "İyi. Bundan böyle basit sözcükler kullanacağım. Lütfen alınmayın.

"Deneriz, dedi Ed.

"Tamam. Öncelikle şu an içinde bulunduğunuz evren, varlığı kuantum fiziği dahilinde mümkün olan sayısız muhtemel evrenden sadece biridir. Mesela ne zaman belirli bir konuma sahip bir elektron görsek evrenimiz fonksiyonel olarak o elektronun konumu tarafından belirlenir. Buna karşın alternatif bir evrende o elektronun konumu tamamıyla farklıdır. Beni anlıyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Ed.

"Ah siz bilimden anlamayan insanlar yok musunuz. Neyse, sözüme güvenmekle yetinin. Demeye çalıştığım şuydu. çok sayıda evren. Çoklu evren. Sıçrama iticisinin yaptığı, o evrenlerden birine bir kapı açmaktır."

"Peki onu nasıl yapıyor?" diye sordum.

"Bunu sana açıklayabileceğim kadar matematik bilmiyorsun, dedi Alan.

"Yani sihirli bir şeyler oluyor," dedim.

"Senin bakış açına göre evet, dedi Alan. "Ama bu olay fizik dahilinde de mümkün."

"Anlamıyorum," dedi Ed. "Pek çok evrenden geçtiğimizi söylüyorsun, ama gittiğimiz her evren bizimkinin tıpatıp aynısı. Bilimkurgu kitaplarında okuduğum her 'alternatif evren' büyük farklara sahipti. Zaten alternatif bir evrende olduğunu o sayede anlardın.

"Aslında bu sorunun ilginç bir cevabı var," dedi Alan. "Gelin bir nesneyi bir evrenden diğerine geçirmeyi ihtimal dışı bir olay kabul edelim."

"Bak buna itirazım yok," dedim.

"Aslında fizik kuralları böyle bir şeye izin verir, zira bu evren en temel seviyesinde bir kuantum fiziği evrenidir ve pratik açı-

dan mümkün gözükmese bile *her şey* mümkündür. Fakat diğer tüm değişkenlerin birbirine eşit olması durumunda her evren ihtimal dışı olayları minimum düzeyde tutmayı yeğler, özellikle de atom altı seviyesinin üzerindekileri."

"Bir evren nasıl bir şeyi 'yeğleyebilir' ki?" diye sordu Ed.

"Yeteri kadar matematik bilmiyorsun, dedi Alan.

"Tabii ki bilmiyorum, diyen Ed gözlerini yuvarladı.

"Ama evren bazı şeyleri diğerlerine yeğler. Mesela bir entropi haline doğru ilerlemeyi yeğler. Işığın sabit bir hızda gitmesini yeğler. Böyle şeyleri bir dereceye kadar değiştirebilir veya bozabilirsiniz, ama bu hiç de kolay değildir. Aynı durum burada da geçerlidir Bu örnekte bir nesneyi bir evrenden diğerine aktarmak o kadar ihtimal dışıdır ki genellikle nesneyi aktardığınız evren, geride kalanla diğer tüm açılardan tıpatıp aynıdır–bunu ihtimal dışının korunumu olarak da adlandırabilirsiniz."

"İyi de bir yerden diğerine gitmemizi nasıl açıklıyorsun?" diye sordum. "Bir evrendeki uzayın bir noktasında başka bir evrendeki uzayın tamamen farklı bir noktasına nasıl geçiyoruz?"

"Biraz düşün, dedi Alan. "Bütün bir gemiyi başka bir evrene aktarmak, işin en çok ihtimal dışı olan kısmı. Evrenin bakış açısına göre geminin yeni evrenin *neresinde* belireceğinin hiçbir önemi yok. Zaten 'itici' kelimesinin yanlış olduğunu bu yüzden söyledim. Aslında bir yere *gidiyor* değiliz. Sadece *varıyoruz*."

"Geride bıraktığımız evrende ne oluyor?" diye sordu Ed.

"*Modesto*'nun başka bir evrenden gelen ve içinde bizim alternatif versiyonlarımızın bulunduğu başka bir versiyonu yerimizde beliriveriyor," dedi Alan. "Muhtemelen. Bu dediğimin bir şeyin gerçekleşmemesi astronomik bir oranda mümkün, ama genel bir kural olarak durum böyle."

"Peki hiç geri gidiyor muyuz?" diye sordum.

"Nereye?" dedi Alan.

"Önceden bulunduğumuz evrenlere," dedim.

"Hayır," dedi Alan. "Şey, aslında gidebilmek teorik olarak mümkün, ama bu çok düşük bir ihtimal. Dallanan olasılıklardan

sürekli yeni evrenler oluşur ve gittiklerimiz genelde biz onlara sıçramadan hemen önce yaratılır. Zaten onlara sıçrayabilmemizin bir sebebi de budur; bileşimsel bakımdan bizimkine çok benzerler. Belirli bir evrenden ayrı ne kadar çok zaman geçirirseniz o evrenin sizinkinden farklılaşması için o kadar çok zamanı olur ve bu yüzden ona geri dönme ihtimaliniz gitgide azalır. Bir saniye önce geride bıraktığınız bir evrene dönme ihtimaliniz bile akıl almaz oranda düşüktür. Hele bir sene önce Dünya'dan Anka'ya sıçradığımız o evrene dönmemiz söz konusu bile olamaz."

"İçim karardı," dedi Ed. "Kendi evrenimi seviyordum."

"Öyleyse bir de bunu dinle Ed," dedi Alan. "Sen John'la benim geldiğimiz aynı orijinal evrenden bile gelmiyorsun, çünkü bizim yaptığımız ilk sıçramayı sen yapmadın. Dahası bizimle aynı anda o ilk sıçramayı yapan diğer insanlar bile artık bizimle aynı evrende değiller, çünkü o günden sonra farklı gemilerle farklı evrenlere sıçradılar–daha sonra tekrar karşılaşacağımız dostlarımız hep eski hallerinin başka bir versiyonu olacaklar. Tabii yine aynı görünüp aynı şekilde davranacaklar, çünkü birkaç elektronun farklı yerleşimi dışında aynı olacaklar. Fakat başlangıç evrenlerimiz bütünüyle farklı olacak."

"Yani kendi evrenimizden bir tek sen ve ben kaldık," dedim.

"Evrenimizin varlığını sürdürüyor olması kuvvetle muhtemel, dedi Alan. "Ama oradan *bu* evrene gelmiş yegane iki insanın biz olduğumuz kesin."

"Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum, dedim.

"Fazla kafana takmamaya çalış," dedi Alan. "Gündelik bir açıdan bakıldığında tüm bu evrenler arası atlamanın hiçbir önemi yok. Fonksiyonel anlamda hangi evrene gidersen git her şey hemen hemen aynıdır."

"Öyleyse niye uzay gemilerine ihtiyacımız var ki?" diye sordu Ed.

"Yeni evrenine vardıktan sonra istediğin yere gidebilmen için elbette," dedi Alan.

"Hayır, hayır," dedi Ed. "Demek istiyorum ki madem bir ev-

renden diğerine kolayca geçebiliyoruz, niye uzay gemileri kullanacağımıza bunu gezegenden gezegene yapmıyoruz? İnsanları doğrudan bir gezegenin yüzeyine sıçratalım, olsun bitsin. Hem böylelikle uzaya çıkmamıza da gerek kalmaz."

"Evren, sıçramanın gezegenler ve yıldızlar gibi büyük yerçekimi alanlarının uzağında yapılmasını yeğler," dedi Alan. "Özellikle de başka bir evrene *varırken*. Bir yerçekimi alanının çok yakınına sıçrayabilirsin–ki zaten yeni bir evrene sıçradığımızda gitmek istediğimiz yerin yakınında belirmemizi bu sağlar. Ama *gidişte* sıçramayı bir yerçekimi alanının uzağında yapmak çok daha kolaydır–ki zaten sıçramadan önce biraz yol almamızın sebebi de budur. Aslında size gösterebileceğim üstel bir ilişki var, ama–"

"Evet evet, yeteri kadar matematik bilmiyoruz," dedi Ed.

Alan tam gönül alıcı bir karşılık verecekken BeyinDostlarımız devreye girdi. *Modesto* az önce Mercan Katliamı'nın haberini almıştı. Ve hangi evrende olursak olalım vaziyet dehşet vericiydi.

İnsanların yerleştikleri beşinci gezegen olan Mercan'ın insan yaşamına Dünya'dan bile daha uygun olduğu su götürmez bir gerçekti. Jeolojik açıdan istikrarlı olup cömert kara parçalarının çoğuna tarıma imkân veren ılıman bir iklim hakimdi. Ayrıca yerel bitki ve hayvan türleri, insanların beslenme ve estetik ihtiyaçlarına cevap verecek kadar Dünya'dakilere benziyordu. İlk başlarda koloniye Cennet denmesi düşünülmüşse de böyle bir ismin karma bakımından bela aramaya benzediğine karar verilmişti.

Onun yerine gezegenin ekvatorundaki tropikal bölgede hepsi birbirinden ihtişamlı çeşit çeşit takımadalar ve sualtı resifleri yaratan mercanımsı yaratıklara istinaden Mercan adı seçilmişti. Mercan'daki insan yerleşimi sıra dışı bir şekilde en alt düzeyde tutulmuştu ve orada yaşayan insanlar çoğunlukla basit, neredeyse sanayi öncesi bir hayat sürüyorlardı. Mercan evrende insanların mevcut bir ekosistemi değiştirerek mısır ve sığır gibi dış etmenler katacaklarına o ekosisteme uyum sağlamaya çalıştıkları az sayıdaki yerden biriydi. Üstelik bu girişim işe yaramıştı; ora-

daki ufak ve uyumlu insan nüfusu Mercan'ın biyosferine uyum sağlamış, mütevazı ve kontrollü bir şekilde gelişip serpilmişti.

Gezegen işte bu nedenle oradaki kolonicilerle birebir oranda asker taşıyan Rraey istila kuvvetinin gelişine tamamen hazırlıksızdı. Mercan'ın yörüngesinde ve yüzeyinde konuşlu KSG garnizonuna mensup askerler yok edilmeden önce kısa fakat cesur bir direniş gösterdiler; koloniciler de aynı şekilde Rraeylere bu saldırılarının bedelini ödettiler Yine de koloni kısa zamanda harabeye çevrildi ve hayatta kalan koloniciler resmen koyun gibi katledildiler–Rraeyler uzun zaman önce insan etinden hoşlanır olmuşlardı.

Elde edilen bir Rraey yemek programının BeyinDostu aracılığıyla bize iletilen bir kesitinde Rraeylerin en meşhur aşçıları, farklı yemeklerde kullanabilmek için bir insanın en iyi nasıl kesilmesi gerektiğini tartışıyorlardı. Özellikle boyun kemikleri çorbalar için çok değerli kabul ediliyordu. Bu video midemizi bulandırmanın yanı sıra Mercan Katliamı'nın ayrıntılı olarak planlandığının trajikomik bir kanıtıydı, zira Rraeyler şölenlere iştirak etsinler diye yanlarında ikinci sınıf ünlülerini bile getirmişlerdi. Rraeylerin oraya yerleşmeye kararlı oldukları belliydi.

Rraeyler istilalarının asıl amacını gerçekleştirmek için hiç zaman kaybetmediler Tüm koloniciler öldürüldükten sonra Mercan'ın adalarındaki doğal kaynakları kazarak çıkarmak amacıyla yüzeye platformlar gönderdiler. Rraeyler daha önceden adaları kazmak için Koloni hükümetiyle pazarlık etmeyi denemişlerdi; mercanımsı resifler Rraey ana dünyasında da yoğundu, ta ki endüstriyel kirlilik ve ticari kazı çalışmaları yüzünden hepsi de yok olmanın eşiğine gelene dek. Koloni hükümeti hem Mercan'daki koloniciler gezegenlerine el değmemesini istedikleri, hem de Rraeylerin insan etine düşkünlüğü iyi bilindiği için kazı izni vermemişti. Hiç kimse Rraeylerin koloniler üzerinde uçarak kıyma yapacak masum insanlar aramalarını istemiyordu.

Koloni hükümetinin hatası hem Rraeylerin mercan kazısına verdikleri önemi –mercanlar Rraeyler için ticari kullanım dışında

Koloni diplomatlarının büyük ölçüde yanlış yorumladıkları dini bir öneme de sahipti– hem de amaçlarına ulaşmak için ne kadar ileri gidebileceklerini evvelden kestirememekti. Rraeyler ile Koloni hükümeti daha önce de didişmişti; aradaki ilişkiler asla sıcak olmamıştı (sizi eksiksiz bir kahvaltının besleyici bir parçası olarak gören bir ırkın yanında nasıl rahat edebilirsiniz ki). Buna karşın her iki taraf da çoğunlukla birbirine bulaşmazdı. Ne zaman ki kendi resifleri elden gidecek gibi olmuştu, Rraeyler Mercan'ın doğal kaynaklarına yönelik arzularını işte o zaman bir şamar gibi suratımıza indirmişlerdi. Mercan artık onlarındı ve bizim onlara onların bize vurduklarından daha sert vurmamız gerekiyordu.

"Durum epey kötü, diyordu Teğmen Keyes tim liderlerine, "ve biz oraya vardığımızda daha da kötülemiş olacak."

Bölük hazırlık odasındaydık. Mercan sisteminden gelen sayfalar dolusu vahşet raporlarını ve istihbarat bilgilerini incelerken kahvelerimiz hızla soğuyordu. Rraeylerin düşüremedikleri sıçrama uyduları, hem savaş hem de mercan nakliyesi amacıyla Rraey gemilerinin akın akın gezegene geldiğini bildirmişti. Mercan Katliamı'nın üzerinden iki gün bile geçmeden yaklaşık bin Rraey gemisi gezegenin yörüngesinde asılı duruyor, hasada bir an önce başlamayı bekliyordu.

"Bildiklerimiz şunlar," dedi Keyes ve Mercan sisteminin bir grafiğini BeyinDostlarımıza aktardı. "Sistemdeki en yoğun Rraey gemi faaliyetlerinin ticaret ve sanayi amaçlı olduğunu tahmin ediyoruz; tasarımlarından bildiğimiz kadarıyla gemilerinin çeyreği, yani aşağı yukarı üç yüzü askeri seviyede saldırı ve savunma kabiliyetine sahip. Bunların çoğu minimum düzeyde kalkan ve ateş gücü bulunan asker taşıyıcısı. Fakat savaş gemisi sınıfında olanlar bizim denk gemilerimizden hem daha büyük, hem de daha dayanıklı. Ayrıca tahminlerimize göre yüzeyde yüz bin Rraey askeri var ve istila için konuşlanmaya başlamış durumdalar

"Rraeyler Mercan için savaşacağımızı tahmin ediyorlar, fakat elimizdeki en iyi istihbarata göre dört ila altı gün arasında saldı-

rıya geçmemizi bekliyorlar–büyük gemilerimizden yeteri kadarını sıçrama konumuna getirmemiz için gereken zaman o kadar. KSG'nin ezici güç gösterileri sergilemeyi tercih ettiğinin ve bunun zaman alacağının farkındalar."

"Peki ne zaman saldıracağız?" diye sordu Alan.

"Yaklaşık on bir saat sonra, dedi Keyes. Hepimiz oturduğumuz yerlerde huzursuzca kıpırdandık.

"O nasıl olacak komutanım?" diye sordu Ron Jensen. "O zamana kadar yalnızca sıçrama mesafesinde olan veya birkaç saat içinde olabilecek gemileri hazır edebiliriz. Öyle kaç gemi vardır ki?"

"*Modesto* da dahil altmış iki, dedi Keyes ve BeyinDostlarımız mevcut gemilerin bir listesini indirdi. Listede *Hampton Roads*'un da olduğu dikkatimden kaçmadı; o Harry'yle Jesse'nin bulundukları gemiydi. "Altı gemi daha sıçrama mesafesine ulaşmak için hızını arttırdı, fakat saldırıya geçtiğimiz esnada yanımızda olacaklarına güvenemeyiz.

"Tanrı aşkına Keyes," dedi Ed McGuire. "Gemilerimiz bire beş azınlıkta olacak. Askerlerimizse bire iki, tabii hepsini gezegene indirebilirsek. Sanırım ben ezici güç geleneğimizden daha çok hoşlanıyordum."

"Biz yeterli sayıda büyük gemiyi toparlayana kadar onlar da bize karşı hazırlanmış olacaklar," dedi Keyes. "Hâlâ hazır değillerken küçük bir kuvvet gönderip mümkün olduğu kadar çok zarar vermemiz işimize gelir. Dört gün içinde daha büyük bir kuvvet toplayacağız: ağzına kadar silahla dolu iki yüz gemi. Biz işimizi düzgün yaparsak onlar kalan Rraey kuvvetlerini kolayca temizleyebilirler."

Ed burun kıvırdı. "Tabii biz zaferi görecek kadar yaşamayacağız, o ayrı mesele.

Keyes hafif bir tebessüm etti. "Bu ne güvensizlik böyle. Bakın, millet, bunun ayın yüzeyinde gezintiye çıkmak gibi olmadığını biliyorum. Ama aptallık etmiyoruz. Gidip de Rraeylerle kafa kafaya tokuşacak değiliz. Belirli hedeflerimiz var. İlave piyadeler getirmelerini engellemek için asker taşıyıcılarını vuracağız. Onlar

daha başlayamadan kazı çalışmalarına engel olmak için bölgeye asker indireceğiz ve böylece kendi askerleriyle teçhizatlarını da vurmadan bizi hedef almalarını güçleştireceğiz. Fırsatını buldukça ticaret ve endüstri gemilerine saldıracağız. Ayrıca büyük gemileri Mercan'ın yörüngesinden uzaklaştırmaya çalışacağız ki takviye kuvvetler geldiğinde düşmanın hem önünde hem arkasında olalım."

"Ben yine piyadelere dönmek istiyorum," dedi Alan. "Askerlerimiz indirildikten sonra gemilerimiz Rraey gemilerini uzaklaştırmaya mı çalışacaklar? Bu biz piyadeler için düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Keyes başını salladı. "En az üç-dört gün başımızın çaresine bakmamız gerekecek."

"Harika," dedi Jensen.

"Bu bir savaş eşşoğlu eşekler!" diye çıkıştı Keyes. "Keyfiniz çatmadığı için üzgünüm.

"Plan işe yaramaz ve gemilerimiz iniş sırasında vurulursa ne olacak?" diye sordum.

"Eh, herhalde boku yeriz Perry," dedi Keyes. "Ama öyle bir varsayımda bulunmayalım. Bizler profesyoneliz ve yapmamız gereken bir iş var. Bunun için eğitildik. Planın riskleri yok denemez, ama bunlar aptalca riskler değil ve plan işe yararsa hem gezegeni geri almış hem de Rraeylere ağır hasar vermiş olacağız. Gelin bir fark yaratacağımız varsayımında bulunalım, ne dersiniz? Bu çılgınca bir fikir, ama işe yarayabilir. Hele biraz da gayret gösterirseniz işe yarama şansı daha da artar. Tamam mı?"

Yine sandalyelerimizde huzursuzca kıpırdandık. Bütünüyle ikna olmuş sayılmazdık, fakat yapacak bir şey yoktu. İstesek de istemesek de gidiyorduk.

"Partiye yetişme ihtimali olan o altı gemi hangileri?" diye sordu Jensen.

Keyes gereken bilgiye ulaşmak için bir saniye bekledi. "*Little Rock*, *Mobile*, *Muncie*, *Burlington* ve *Atmaca*, dedi.

"*Atmaca* mı?" dedi Jensen. "Vay canına.

"Ne olmuş *Atmaca*'ya?" diye sordum. İsim alışılmadıktı; bölük taşıyan uzay gemilerine genellikle orta büyüklükteki şehirlerin adı verilirdi.

"Hayalet Tugay, Perry," dedi Jensen. "KSG Özel Kuvvetleri. Endüstriyel güçte orospu çocukları.

"Onları daha önce hiç duymamıştım," dedim. Aslında bir defa duyduğumu hatırlar gibiydim, ama yerini ve zamanını bir türlü çıkartamıyordum.

"KSG onları özel durumlar için saklar," dedi Jensen. "Kimseye müsamaha göstermezler. Gezegene indiğimiz zaman onların da yanımızda bulunması iyi olacak. Bizi ölme zahmetinden kurtarabilirler."

"Evet, iyi olur, ama büyük ihtimalle yetişemeyecekler," dedi Keyes. "Bu bizim gösterimiz çocuklar. Sonu nasıl biterse bitsin.

Modesto on saat sonra Mercan'ın yörüngesine sıçradı ve varışının üzerinden daha birkaç saniye geçmişken bir Rraey savaş kruvazörünün yakın mesafeden attığı altı füzeyle vuruldu. *Modesto*'nun kıç sancak tarafındaki motor dizisi parçalandığı için gemi kontrolsüz bir şekilde tepetaklak dönmeye başladı. Füzeler çarptığı sırada Alan'ın ve benim timlerimiz bir taşıma mekiğinin içinde beklemekteydi; patlama kuvvetinin yol açtığı ani süre-durum değişikliği, askerlerimizden pek çoğunu mekiğin kenarlarına doğru savurdu. Mekik hangarındaki serbest teçhizatlar ve malzemeler hangar boyunca savrularak diğer mekiklerden birine çarptıysa da bizimkini ıskaladı. Elektromıknatıslarla sabit tutulan mekikler ise neyse ki yerlerinde kaldı.

Geminin durumunu kontrol etmek için Götoş'u çalıştırdım. *Modesto* ağır hasar görmüştü ve Rraey gemisinin yaptığı aktif tarama, bir dizi füze daha atmak için pozisyon aldığını işaret ediyordu.

"Gitme zamanı," diye pilotumuz Fiona Eaton'a bağırdım.

"Kontrol Merkezi henüz kalkış izin vermedi," dedi.

"Yaklaşık on saniye içinde bir füze yağmuru daha yiyeceğiz,"

dedim. "Al sana izin." Fiona homurdandı.

Tıpkı benim gibi *Modesto*'nun anabilgisayarına bağlanmış olan Alan da seslendi. "Füzeler ateşlendi," dedi. "Çarpmaya yirmi altı saniye var."

"Bu kadar zaman kaçmaya yeter mi?" diye Fiona'ya sordum.

"Göreceğiz," dedi kadın ve diğer mekiklerle iletişime geçti. "Ben Altıncı Mekik'in pilotu Fiona Eaton. Üç saniye sonra hangar kapısı acil durum prosedürünü uygulayacağımı bildiririm. İyi şanslar." Bana doğru döndü. "Kemerini bağla," dedi ve kırmızı bir düğmeye bastı.

Hangar kapısının kenarları bir anda ışığa boğuldu; kapı kanatlarının fırlayarak açılırken çıkardığı gürültü, uzaya kaçan havanın uluması arasında kayboldu. Bir yere bağlı durmayan her şey delikten dışarı fırladı; *Modesto* kendi ekseninde döndükçe dökümtülerin ötesindeki yıldız sahası mide bulandırıcı bir hızla görüş alanımızdan akıp gidiyordu. Motora güç aktaran Fiona, dökümtülerin hangarı tamamen terk etmesini bekledi ve elektromanyetik bağlarını koparıp mekiği kapıdan dışarı ateşledi. Çıkışta *Modesto*'nun dönüşünü telafi etmek için manevra yaparak gemiye çarpmaktan kıl payı kurtuldu; mekiğin üst kısmı hangarın tavanına sürtünüp geçti.

Mekik hangarının video yayınına eriştim. Diğer mekikler de ikili ve üçlü gruplar halinde hangar kapısından dışarı fırlıyordu. Beşi çıkmayı başarmışken ikinci füze yağmuru gemiye çarparak *Modesto*'nun dönüş yönünü aniden değiştirdi ve henüz çıkmayı başaramamış mekiklerin hangar zeminine çarpmalarına sebep oldu. En az biri infilak etti; enkaz parçaları kameraya isabet ederek onu yerinden kopardı.

"*Modesto*'yla aranızdaki BeyinDostu bağlantısını kesin, dedi Fiona. "Onu kullanarak yerimizi tespit edebilirler. Bunu timlerinize de söyleyin. Sözlü olarak."

Alan yanımıza geldi. "Arkadaki birkaç kişi hafif yaralı," diyerek askerlerimizi işaret etti, "ama ciddi bir durum yok. Planımız nedir?"

"Yönümüzü Mercan'a çevirdim ve motorları susturdum," dedi Fiona. "Füzeleri kilitlemek için herhalde itiş izi ve BeyinDostu iletişimi arıyorlardır. O nedenle ölü gibi göründüğümüz müddetçe atmosfere girene kadar belki bizi rahat bırakırlar."

"Belki mi?" dedi Alan.

"Daha iyi bir planın varsa seni dinliyorum," dedi Fiona.

"Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok," dedi Alan. "Bu yüzden her plana seve seve uyarım.

"Hem orada ne oldu öyle?" dedi Fiona. "Sıçrama biter bitmez bizi vurdular. Nereden çıkacağımızı bilmeleri mümkün değildi.

"Belki de yanlış zamanda yanlış yerdeydik, hepsi bu, dedi Alan.

"Hiç sanmıyorum," diyerek pencereden dışarısını işaret ettim. "Bakın.

İskele tarafında bulunan bir Rraey savaş kruvazörünü gösteriyordum. Gövdesini terk etmekte olan füzeler sebebiyle kruvazör ışıl ışıldı. Tam o anda sancak tarafının en uç noktasında bir KSG kruvazörü belirdi. Füzeler birkaç saniye sonra ona isabet ederek KSG kruvazörünü bordadan vurdu.

"Yok daha neler," dedi Fiona.

"Gemilerimizin tam olarak nereden çıkacağını biliyorlar," dedi Alan. "Bu bir pusu.

"İyi de bunu nasıl yapıyorlar?" dedi Fiona öfkeyle. "Tanrım, burada neler oluyor?"

"Alan?" dedim. "Fizikçi olan sensin.

Alan yan yatmaya başlayan ve yine bir füze yağmuruyla vurulan hasarlı KSG kruvazörüne uzun uzun baktı. "Hiçbir fikrim yok John. Bu benim için de yepyeni bir durum.

"Olmaz öyle şey," dedi Fiona.

"Sakin ol," dedim. "Başımız dertte ve kendini kaybetmenin hiçbir faydası dokunmaz."

"Daha iyi bir planın varsa seni dinliyorum," diye tekrarladı Fiona.

"*Modesto*'yla konuşmaya çalışmazsam BeyinDostuma eriş-

memde bir sakınca var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Fiona. "Mekikten bir ileti gönderilmediği sürece sorun yok."

Götoş'a eriştim ve Mercan'ın coğrafi bir haritasını çıkardım. "Eh, dedim, "herhalde mercan kazısının yapıldığı tesise saldırmanın bugünlük iptal edildiğini farzedebiliriz. Hem ciddi bir saldırıya yetecek kadarımız *Modesto*'dan çıkamadı, hem de hepimizin birden gezegen yüzeyine tek parça halinde ulaşabileceğimizi hiç sanmıyorum. Her pilot senin kadar hızlı hareket edemez Fiona."

Fiona başını salladı; biraz gevşediğini görebiliyordum. Övgü daima işe yarar, özellikle de kriz anlarında.

"Tamam, işte yeni planımız," dedim ve haritayı Fiona'yla Alan'a ilettim. "Rraey kuvvetleri şu sahildeki mercan resiflerinde ve Koloni şehirlerinde yoğunlaşmış durumda. O nedenle biz *buraya* gidip" –Mercan'ın en büyük kıtasının orta yerini işaret ettim– "şu sıradağda saklanacağız ve ikinci dalgayı bekleyeceğiz."

"Tabii ikinci dalga gelirse," dedi Alan. "Anka'ya bir sıçrama uydusu gönderilmiştir. Bizimkiler Rraeylerin gelişimizden haberdar olduklarını öğrenecekler. Öğrendiklerinde de gelmekten vazgeçebilirler."

"Gelecekler gelmesine," dedim. "Sadece istediğimiz bir zamanda gelmeyebilirler, o kadar Yine de biz hazır olmalıyız. Neyse ki Mercan insanlar için yaşanabilir bir yer. Gerektiği sürece araziden beslenebiliriz.

"Şu an hiç koloni kurasım yok," dedi Alan.

"Kalıcı bir şey olmayacak," dedim. "Hem böylesi diğer seçenekten iyidir."

"Doğru söylüyorsun," dedi Alan.

Fiona'ya döndüm. "Gideceğimiz yere bizi tek parça halinde götürmen için neye ihtiyacın var?"

"Bir duaya," dedi Fiona. "Şimdilik boşluktaki bir hurda gibi gözüktüğümüz için iyi durumdayız, ama bir insan cesedinden daha büyük bir şey atmosfere girdiği anda Rraey kuvvetleri onun

izini sürecektir. Manevra yapmaya başladığımız anda farkımıza varacaklar."

"Burada ne kadar kalabiliriz?" diye sordum.

"Fazla değil," dedi Fiona. "Ne yiyecek ne de su var. Üstelik yeni ve gelişmiş vücutlarımızla bile içeride birkaç düzinemiz mevcut ve temiz havamız kısa zamanda bitecek."

"Atmosfere girmemizden ne kadar sonra mekiği yönlendirmeye başlaman gerekecek?" diye sordum.

"Kısa süre sonra," dedi. "Havada dönmeye başlarsak bir daha kontrolü asla sağlayamam. Yere çakılıp ölürüz."

"Elinden geleni yap," dedim. Fiona başını salladı. "Pekâlâ Alan, diye devam ettim. "Askerlere plandaki değişikliği haber vermenin vakti geldi.

"Başlıyoruz," dedi Fiona ve iticileri çalıştırdı. Hızlanmanın yarattığı kuvvet, beni yardımcı pilot koltuğuna yapıştırdı. Artık Mercan'ın yüzeyine doğru düşmüyor, oraya dosdoğru dalıyorduk.

"Biraz sarsılacağız," dedi Fiona, atmosfere girdiğimiz sırada. Mekik zangır zangır sallanmaya başladı.

Uçuş panosundan bir sinyal sesi yükseldi. "Aktif tarama," dedim. "İzimiz sürülüyor."

"Gördüm, diyen Fiona mekiği yan yatırdı. "Birkaç saniye sonra yüksekteki bulutlara varacağız. Belki bulutlar onları şaşırtabilir."

"Bu sık sık olur mu?"

"Hayır," diyen Fiona yine de bulutlara daldı.

Bulutlardan çıktığımızda birkaç kilometre doğudaydık ve sinyal sesi tekrar yükseldi. "Hâlâ izimiz sürülüyor," dedim. "Hava aracı 350 kilometre uzaklıkta ve yaklaşıyor."

"Tepemize binilmeden önce yere mümkün olduğu kadar yaklaşacağım," dedi Fiona. "Ne onlardan daha hızlı gidebiliriz, ne de onlarla savaşabiliriz. Tek umudumuz yere yeterince yaklaşmak ve füzelerinden bazılarının bize değil de ağaçlara çarpmasını beklemek."

"Pek de cesaret verici konuşmuyorsun," dedim.

"Bugünkü işim cesaret vermek değil," dedi Fiona. "Sıkı tutunun." Midemizi ağzımıza getiren bir dalışa geçtik.

Rraey uçaklarının yanımıza varması uzun sürmedi. "Füzeler," dedim. Fiona mekiği sola yatırdı ve bizi yere doğru döndürmeye başladı. Füzelerden biri üstümüzden geçip giderken diğeri aştığımız bir tepenin zirvesine çarptı.

"Güzel," dedim, sonra da üçüncü füze tam arkamızda patlayıp mekiği kontrolden çıkartınca neredeyse dilimi ısırıp kopardım. Dördüncü füzenin infilak etmesiyle mekiğin yanına şarapnel parçaları saplandı; havanın kükremesi arasında adamlarımdan bazılarının haykırdığını duyabiliyordum.

"Düşüyoruz, dedi Fiona ve mekiği düzeltmeye çalıştı. Küçük bir göle doğru müthiş bir süratle gidiyorduk. "Suya çarpacağız. Üzgünüm."

"İyi iş çıkardın," dedim ve hemen ardından mekik gölün yüzeyine çarptı.

Mekiğin burnu aşağı doğru eğrilirken çıkan bükülme ve yırtılma sesleri. Burnun mekiğin geri kalanından kopması. Bulundukları bölüm uçup gitmeden önce bir anlığına görebildiğim benim ve Alan'ın timlerimiz–onca gürültünün arasında açık ağızlardan sessiz bir çığlığın yükseldiği sabit bir fotoğraf karesi. Suyun üzerinde taklalar atarken mekiğin burnunun daha şimdiden darmadağın olması. Dar, olanaksız dönüşler gerçekleştiren burun kısmının etrafa metal ve teçhizat parçaları saçılması. Çeneme çarpan ve onu beraberinde alıp götüren bir şeyin acısı. Çığlık atmaya çalışırken çıkardığım gurultular. AkıllıKan'ın merkezkaç kuvvetiyle açık yaradan fışkırması. Fiona'ya attığım kasıtsız bir bakış ve başı ile sağ kolunun arkamızda bir yerde kalmış olduğunu görmem.

Koltuğum pilot kabininin geri kalanından koparken bir *çat* sesi yükseliyor. Çıkıntı yapan bir kayalığa doğru seke seke sırtüstü kayıyorum. Sandalyem hoplayıp zıplayarak kayalara yaklaşırken beni saatin ters yönünde tembel tembel çeviriyor. Sağ bacağım kayalığa çarpınca ivmem aniden ve baş döndürücü bir

şekilde değişiyor Bunu kör edici bir acı izliyor ve uyluk kemiğim bir çubuk kraker gibi kırılıveriyor. Ayağım dosdoğru eskiden çenemin bulunduğu yere savruluyor ve belki de insanlık tarihinde kendi küçük diline tekme atan ilk insan oluyorum. Havada bir yay çizerek kuru toprağa ulaşıyorum. Toprağa çarptığım noktaya hâlâ dallar dökülüyor, çünkü mekiğin yolcu kabini az önce oradan geçmiş. Büyük dallardan biri küt diye göğsüme düşüyor ve kaburgalarımdan en az üçünü kırıyor Kendi küçükdilimi tekmeledikten sonra bu olay hiç de heyecan vermiyor.

Kafamı kaldırıyorum (zaten başka seçeneğim yok) ve Alan'ı tepemde baş aşağı asılı halde görüyorum. Normalde karaciğerinin bulunması gereken yere saplanmış bir ağaç dalının kırık ucu, gövdesini havada tutuyor Alnından dökülen AkıllıKan boynuma damlıyor Gözlerinin seğirdiğini, beni tanıdığını fark ediyorum. Sonra BeyinDostuma bir mesaj geliyor.

Berbat haldesin– diyor.

Tepki veremiyorum. Sadece bakabiliyorum.

Umarım gittiğim yerde takımyıldızları görebilirim– diyor. Bu mesajı tekrar yolluyor. Ve tekrar. Bir daha da yollamıyor.

Böceğimsi tıkırtılar. Kabaca kolurndan tutan uzuvlar. Götoş tıkırtıları tanıyor ve bana tercüme ediyor.

–Bu hâlâ yaşıyor.

–Bırak. Yakında ölecek. Hem yeşil renklilerin tadı iyi değil. Henüz olgunlaşmamış oluyorlar.

Homurtular. Götoş bunları [gülüşme] olarak çeviriyor.

"Yüce tanrım, şuna bir bak," diyor biri. "Bu herif hâlâ yaşıyor"

Başka bir ses. Tanıdık. "Dur bakayım.

Sessizlik. Yine o tanıdık ses. "Çek şu kütüğü üzerinden. Onu yanımızda götüreceğiz."

"Tanrı aşkına patron," diyor ilk ses. "Adamın halini görmüyor musun? Beynine bir mermi sıkmalısın. Öylesi daha merhametli olur."

"Hayatta kalanları getirmemiz söylendi," diyor tanıdık ses. "Ve bu adam hayatta kalmış. Hattâ ondan başka sağ kalan yok."

"Tabii buna sağ kalmak denebilirse."

"Yeterince gevezelik ettin mi?"

"Evet komutanım."

"İyi. Şimdi çek şu Tanrı'nın cezası kütüğü. Rraeyler çok yakında başımıza üşüşürler."

Gözkapaklarımı açmak, metal bir kapıyı kaldırmaya benziyor. Bunu sadece ağaç dalı göğsümün üzerinden çekilirken çektiğim acı sayesinde başarıyorum. Gözlerim aniden açılıyor ve sert bir soluk vererek bir çığlığın çenesiz bir versiyonunu atıyorum.

"Tanrım!" diyor ilk ses ve onun sarışın bir adam olduğunu görüyorum. Adam dev dalı fırlatıp atıyor. "Kendindeymiş!"

Suratımdan geriye kalana sıcak bir el dokunuyor. "Hey," diyor o tanıdık ses. "Hey. Artık iyisin. Her şey yolunda. Artık güvendesin. Seni yanımızda götüreceğiz. Her şey yolunda. İyisin."

Kadının yüzü görüş alanıma giriyor. O yüzü tanıyorum. Eskiden o yüzle evliydim.

Kathy beni almaya gelmiş.

Ağlıyorum. Öldüğümün farkındayım. Dert etmiyorum.

Kayıp gitmeye başlıyorum.

"Bu adamı daha önce hiç gördün mü?" diye sarışın adamın sorduğunu duyuyorum.

"Aptal mısın," diye geliyor Kathy'nin sesi. "Elbette hayır."

Ve gidiyorum.

Başka bir evrene.

üçüncü bölüm

"Ah, demek kendine geldin, dedi biri bana, gözlerimi açtığım sırada. "Bak, konuşmaya çalışma. Solüsyona batırılmış durumdasın. Boynuna bir soluk alma tüpü takılı. Zaten çenen de yok."

Etrafıma bakındım. Yoğun, sıcak ve yarısaydam bir sıvının içinde asılı durmaktaydım; tankın ötesinde çeşitli nesneler görebilmeme rağmen hiçbirine odaklanamıyordum. Tıpkı söylendiği gibi tankın yanındaki bir panelden çıkan kıvrımlı bir soluk alma tüpü boynuma doğru uzanıyordu. Tüpü vücuduma kadar gözlerimle takip etmeye çalıştım, fakat başımın alt yarısını çevreleyen bir cihaz görüş alanımı kapatıyordu. Cihaza dokunmaya çalıştıysam da kollarımı oynatamadım. Bu beni endişelendirdi.

"Endişelenme," dedi ses. "Hareket etme kabiliyetini devre dışı bıraktık. Tanktan çıktığın zaman tekrar devreye sokacağız. Bir-iki gün sonra. Bu arada hâlâ BeyinDostuna erişebilirsin. İletişim kurmak istersen onu kullan. Zaten şu an seninle öyle konuşabiliyoruz."

Hangi cehennemdeyim– diye mesaj yolladım. *Bana ne oldu*–

"Anka'nın üzerindeki Brenneman Tıp Tesisi'ndesin," dedi ses. "Burası evrendeki en iyi yoğun bakım servisidir. Ben Doktor Fiorina ve buraya getirildiğinden beri seni ben tedavi ediyorum. Sana neler olduğuna gelince, bir bakalım. Öncelikle şu an iyi durumdasın. O yüzden kaygılanma. Bununla birlikte çeneni, dilini, sağ yanağının büyük bölümünü ve sağ kulağını kaybettin. Sağ bacağın uyluk kemiğinin yarısından itibaren kopuk; soldakininse çok sayıda kırığı var ve sol ayağının üç ayak parmağıyla topuğu eksik–onların çiğnenerek yendiğini tahmin ediyoruz. Neyse ki omuriliğin göğüs kafesinin altından koptuğu için o olayı büyük ihtimalle hissetmemişsindir. Göğüs kafesi demişken, kaburgala-

rının altısı kırık. Biri safra keseni delmiş ve genel bir iç kanama geçirmişsin. Yaralarının günlerce açık kalmasının getirdiği kan zehirlenmesi ve başka genel ve özel enfeksiyonlar da cabası."

Öldüğümü sanıyordum– dedim. *En azından ölmek üzere olduğumu*–

"Hayati tehliken kalmadığı için ölmüş olman *gerektiğini* açıkça söyleyebilirim," dedi Doktor Fiorina. "Değiştirilmemiş bir insan olsaydın *mutlaka* ölürdün. Seni canlı tuttuğu için AkıllıKanına teşekkür et; sen kan kaybından ölmeden önce pıhtılaşmış ve enfeksiyonları kontrol altında tutmuş. Yine de kıl payı kurtuldun. Biraz daha geç bulunsaydın büyük ihtimalle ölürdün. Bununla birlikte *Atmaca*'ya götürüldüğünde seni bir staz tankına tıkıp buraya getirmişler. Gemide senin için yapabilecekleri fazla bir şey yokmuş. Özel bakıma ihtiyaç duyuyormuşsun.

Karımı gördüm– diye mesaj yolladım. *Beni kurtaran oydu*–

"Karın bir asker mi?"

Yıllar önce öldü–

"Ah," dedi Doktor Fiorina. "Eh, ölümün eşiğindeydin," dedi ardından. "O noktada halüsinasyon görmen pek de garip değil. Ucunda ışık olan tünel, ölü akrabalar falan. Dinle Onbaşı, vücudunun hâlâ epey bakıma ihtiyacı var ve bunu sen uyurken halletmek çok daha kolay. Hem orada yüzmekten başka yapabileceğin bir şey yok. Seni yine bir süreliğine uyku moduna sokacağım. Bir sonraki uyanışında tanktan çıkmış olacaksın; çenen de gerçek bir sohbet edebileceğimiz kadar yenilenmiş olacak. Tamam mı?"

Timime ne oldu– diye mesaj gönderdim. *Mekiğimiz çakılmıştı*–

"Artık uyu," dedi Doktor Fiorina. "Çıktığında yine konuşuruz."

Tam asabi bir karşılık verecektim ki üstüme bir yorgunluk çöktü. İçimin ne kadar çabuk geçtiğini düşünemeden önce içim geçti.

"Hey, bakın aramıza kim dönmüş," dedi yeni ses. "Ölemeyecek kadar aptal olan bir adam."

Bu sefer yapışkan bir sıvının içinde yüzmüyordum. Başımı çevirerek sesin nereden geldiğini tespit ettim.

"Harry," dedim, sabit bir çeneyle konuşabildiğim kadar.

"Doğru bildin," diyen Harry belini hafifçe kırarak selam verdi.

"Kalkamadığım için kusura bakma, diye geveledim. "Biraz hırpalandım da."

"Biraz hırpalanmışmış," diyen Harry gözlerini yuvarladı. "Tanrı aşkına. Senden geriye çok da bir şey kalmamıştı John. Bunu iyi biliyorum, çünkü leşini Mercan'dan aldıklarında seni gördüm. Hâlâ yaşadığını söyledikleri zaman ağzım bir karış açık kaldı. Çenem neredeyse yere düşecekti."

"Aman ne komik," dedim.

"Affedersin, dedi Harry. "Şaka bir yana, neredeyse tanınmayacak haldeydin John. Karmakarışık vücut parçalarından ibaretin. Beni yanlış anlama, ama ölmen için dua ettim. Seni böyle toparlayabilecekleri aklımın ucundan bile geçmedi.

"Seni hüsrana uğrattığıma sevindim," dedim.

"Hüsrana uğradığıma sevindim," dedi Harry, sonra da odaya başka biri girdi.

"Jesse," dedim.

Jesse yatağın yanına gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Canlılar alemine tekrar hoş geldin John, dedi, ardından biraz geri çekildi. "Bize bir bakın. Yine bir aradayız. Üç silahşörler."

"Daha doğrusu iki buçuk silahşörler," dedim.

"İğrençleşme," dedi Jesse. "Doktor Fiorina tamamen iyileşeceğini söylüyor Çenen yarına kadar, bacağın da ondan birkaç gün sonra bütünüyle yenilenecekmiş. Göz açıp kapayana dek yine ortalıkta fink atıyor olacaksın.

Elimi uzatıp sağ bacağımı yokladım. Yerli yerindeydi ya da en azından bana öyle geliyordu. Daha iyi bakmak için örtüyü çektim. İşte karşımdaydı; tabii kısmen. Dizin hemen altında rengi yeşile çalan bir şerit vardı. Şeridin üstü bacağa benzerken altı bir protezi andırıyordu.

Neler olduğunu anladım. Timimdekilerden biri çatışma sıra-

sında bacağını kaybetmişti ve o bacak da aynı şekilde baştan yaratılmıştı. Kesiğin bulunduğu uca besin değeri yüksek bir sahte uzuv tutturmuşlar, sonra da birleşme bölgesine bir miktar nanobot enjekte etmişlerdi. Nanobotlar kişinin kendi DNA'sının rehberliğinde sahte uzvun besinlerini ve hammaddelerini ete kemiğe çevirerek bunları mevcut kaslara, sinirlere ve kan damarlarına bağlıyorlardı. Nanobot halkası sahte uzvu bütünüyle kemik ve kas dokusuna dönüştürene kadar uzuv boyunca yavaşça aşağı iniyordu; işlerini bitirdiklerinde de kan dolaşımıyla bağırsaklara geçiyorlardı ve onları dışkı yoluyla vücudunuzdan atıyordunuz.

Bu pek hoş değilse de iyi bir çözümdü–ameliyatla, klonlanan parçaların yaratılmasını beklemekle, vücudunuza tutturulmuş hantal suni uzuvlarla uğraşmıyordunuz. Üstelik eksik uzvun ebatlarına bağlı olarak tüm bu süreç sadece bir-iki hafta sürüyordu. Çenemi ve muhtemelen sol ayağımın topuğuyla parmaklarını bu yolla geri kazanmıştım. Tüm bunlar artık tam ve eksiksizdi.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordum.

"Neredeyse bir gündür bu odadasın," dedi Jesse. "Ondan önce yaklaşık bir hafta tankta kaldın."

"Seni buraya getirmemiz dört gün sürdü. O zamanı stazda geçirdin–bunu biliyor muydun?" diye sordu Harry. Başımı salladım. "Ve seni Mercan'da bulmaları iki gün sürmüş. Yani aşağı yukarı iki haftadır kendinde değildin.

İkisini de uzun uzun süzdüm. "Sizleri gördüğüme sevindim," dedim. "Beni yanlış anlamayın, ama niye buradasınız? Niye *Hampton Roads*'ta değilsiniz?"

"*Hampton Roads* yok edildi John," dedi Jesse. "Sıçrayışımızı tamamlar tamamlamaz bizi vurdular. Mekiğimiz hangardan ucu ucuna çıkabildi; o da motorları zarar görerek. Yalnızca biz kurtulduk. Neredeyse bir buçuk gün uzayda sürüklendikten sonra *Atmaca* tarafından bulunduk. Havasızlıktan boğulmak üzereydik."

Aklıma bir Rraey gemisinin yeni gelen bir KSG kruvazörünü füze yağmuruna tutması geldi; o geminin *Hampton Roads* olup

olmadığını merak ettim. "*Modesto*'ya ne oldu?" diye sordum. "Biliyor musunuz?"

Jesse ve Harry bakıştılar. "*Modesto* da yok edildi," dedi Harry nihayet. "John, *hepsi* yok edildi. Olay tam bir katliamdı."

"*Hepsi* birden yok edilmiş olamaz," dedim. "*Atmaca*'nın sizi aldığını söylediniz. Beni de onlar aldı."

"*Atmaca* daha sonra, ilk dalganın ardından geldi," dedi Harry. "Gezegenin uzağına sıçradı. Rraeyler gemilerimizi tespit etmek için her ne kullandılarsa *Atmaca*'yı kaçırdılar. Ama *Atmaca* gelip senin düştüğün yerin üzerine park edince ona da saldırdılar. Kaçmayı kıl payı başardı.

"Kaç kişi kurtuldu?" diye sordum.

"*Modesto*'dan bir tek sen kurtuldun," dedi Jesse.

"Gemiyi terk eden başka mekikler de oldu," dedim.

"Hepsi de düşürüldü, dedi Jesse. "Rraeyler ekmek sepetinden büyük ne varsa patlattılar. Bizim mekiğin kurtulmasının tek sebebi, motorlarının zaten arızalı olmasıydı. Herhalde füze israf etmek istemediler."

"Toplamda kaç kişi kurtuldu?" dedim. "Sadece ben ve sizin mekiktekiler olamayız."

Jesse ve Harry'den çıt çıkmadı.

"Yok artık," dedim.

"Pusuya düşürüldük John," dedi Harry. "Sıçrayan her gemi neredeyse Mercan uzayına vardığı anda vuruldu. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyoruz, ama yaptılar ve üstüne bir de bulabildikleri tüm mekikleri avladılar. *Atmaca* o yüzden seni bulmak için hepimizi tehlikeye attı–çünkü bizim dışımızda *tek* kurtulan sensin. Gezegene sadece senin mekiğin inebildi. Seni mekiğinin acil durum sinyalini takip ederek buldular. Pilotun onu çakılmanızdan hemen önce açmış."

Fiona'yı hatırladım. Ve Alan'ı. "Kaç kişi öldü?"

"Her biri tabur kuvvetine sahip tam mürettebatlı altmış iki kruvazör," dedi Jesse. "Doksan beş bin insan. Aşağı yukarı."

"Midem bulanıyor," dedim.

"Başımıza gelenler kelimenin tam anlamıyla bir faciaydı," dedi Harry. "Buna hiç şüphe yok. O yüzden hâlâ buradayız. Gidecek başka yerimiz kalmadı.

"Eh, tabii bir de bizi ikide bir sorguladıkları için," dedi Jesse. "Sanki bir şey biliyoruz da. Gemimiz vurulduğunda mekiğimize çoktan binmiştik."

"Konuşabilecek kadar iyileşmeni dört gözle bekliyorlardı," dedi Harry bana. "Sanırım KSG müfettişleri çok yakında ziyaretine gelirler."

"Müfettişler nasıl insanlar?" diye sordum.

"Neşesiz," dedi Harry.

"Espri kaldıracak durumda olmadığımız için bizi bağışlayın Onbaşı Perry," dedi Yarbay Newman. "Altmış gemi ve yüz bin asker kaybetmek, insanı ciddi bir ruh haline sokuyor."

Tek suçum Newman bana nasıl olduğumu sorduğunda "kırık dökük" dememdi. Bedensel durumumu buruk bir üslupla belirtmemin yersiz kaçmayacağını düşünmüştüm. Anlaşılan yanılmıştım.

"Özür dilerim," dedim. "Ama aslına bakarsanız gerçekten espri yapmıyordum. Bildiğiniz gibi vücudumun hatırı sayılır bir bölümünü Mercan'da bıraktım.

"Bu arada Mercan'a nasıl gittiniz?" diye sordu diğer müfettiş Binbaşı Javna.

"Bir mekiğe bindiğimi hatırlar gibiyim, dedim, "ama bir öncekinin aksine, bunu kendi rızamla yaptım."

Javna, *Yine bir espri*, dercesine Newman'a göz attı. "Onbaşı, olaya dair yazdığınız raporda mekik pilotunuza *Modesto*'nun mekik hangarı kapısını patlatarak açma izni verdiğinizi belirtmişsiniz.

"Doğru, dedim. Raporumu önceki gece, Harry'yle Jesse'nin ziyaretinden kısa süre sonra yazmıştım.

"Bu emri kimin yetkisine dayanarak verdiniz?"

"Kendi yetkime," dedim. "*Modesto*'ya füze yağıyordu. O anda

biraz bireysel inisiyatif kullanmanın pek de kötü bir şey olmayacağını düşündüm."

"Mercan'daki tüm filodan toplam kaç mekiğin fırlatıldığının farkında mısınız?"

"Hayır," dedim. "Ama bana az sayıda gibi gözükmüştü."

"*Modesto*'dan fırlatılan yedisi de dahil yüzden az," dedi Newman.

"Peki bunlardan kaçının Mercan yüzeyine ulaştığını biliyor musunuz?" dedi Javna.

"Anladığım kadarıyla sadece benimki oraya kadar ulaşabilmiş," dedim.

"Doğru," dedi Javna.

"Eee?" dedim.

"Ee'si," dedi Newman, "hangar kapısının patlatılmasını tam zamanında emredip yüzeye canlı ulaşabilmeniz büyük şans gibi gözüküyor."

Newman'a bön bön baktım. "Benden mi kuşkulanıyorsunuz komutanım?" dedim.

"Bunun ilginç bir tesadüfler zinciri olduğunu itiraf etmelisiniz," dedi Javna.

"Sen öyle san, dedim. "Emri *Modesto* vurulduktan *sonra* verdim. Pilotum bizi Mercan'a ulaştıracak ve düşüşten canlı çıkmamı sağlayacak kadar eğitimli ve soğukkanlıydı. Ayrıca hatırlarsanız ölümün eşiğinden döndüm–vücudumun büyük bölümü Rhode Island boyutlarındaki bir bölgeye dağıldı. *Şanslı* olduğum tek konu ölmeden önce bulunmamdı. Diğer her şey ya benim ya da pilotumun becerisi veya zekâsı sayesinde gerçekleşti. İyi eğitildiğimiz için lütfen kusurumuza bakmayın *komutanım*."

Javna'yla Newman aralarında bakıştılar. "Meseleyi her açıdan araştırıyoruz, hepsi bu, dedi Newman yumuşak bir üslupla.

"Tanrı aşkına," dedim. "Biraz düşünün. KSG'ye ihanet edip bu işten canlı çıkmayı planlasaydım herhalde bunu kendi çenemi kaybetmeme sebep olmayacak bir yoldan yapmaya çalışırdım. Durumumu göz önünde bulundurarak üstüm olan bir subaya

çıkışıp ceza almaksızın kurtulabileceğimi tahmin ediyordum.

Haklı çıktım. "Bu konuyu kapatalım," dedi Newman.

"Bence de," dedim.

"Bir Rraey savaş kruvazörünün Mercan uzayına sıçramayı yeni bitirmiş bir KSG kruvazörüne ateş açtığını belirtmişsiniz."

"Doğru, dedim.

"Böyle bir şeyi görebilmeniz çok ilginç," dedi Javna.

İç geçirdim. "Bunu sorgu boyunca yapacak mısınız?" dedim. "Casus olduğumu itiraf etmem için uğraşmaktan vazgeçerseniz bu iş çok daha hızlı yürür."

"Onbaşı, füze saldırısına dönelim," dedi Newman. "Füzelerin KSG gemisi Mercan uzayına sıçradıktan önce mi sonra mı fırlatıldığını hatırlıyor musunuz?"

"Tahminimce KSG gemisi sıçramadan hemen önce fırlatıldılar," dedim. "En azından bana öyle geldi. Rraeyler o geminin nerede ve ne zaman belireceğini biliyorlardı."

"Sizce böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Javna.

"Bilmiyorum," dedim. "Hattâ saldırıdan bir gün öncesine kadar sıçrama iticisinin nasıl çalıştığını bile bilmiyordum. Öğrendiklerim doğruysa bir geminin nereden geleceğini kestirmenin bir yolu olmamalı."

"'Öğrendiklerim doğruysa' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Alan, yani başka bir tim lideri" –yine kuşkuya kapılacaklarını düşündüğüm için onun dostum olduğunu belirtmedim– "sıçrama iticilerinin bir gemiyi bir evrenden tıpkı onun gibi başka bir evrene naklederek çalıştığını ve geminin hem kayboluşunun hem de belirişinin son derece ihtimal dışı olduğunu söylemişti. Eğer öyleyse bir geminin nerede ve ne zaman ortaya çıkacağını bilememeniz gerekir. Gemi bir yerde beliriverir, o kadar."

"Öyleyse Mercan'da neler oldu sizce?" diye sordu Javna.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Dediğiniz gibi, bir geminin sıçradığını önceden bilememeleri gerekirdi," dedi Javna. "Bu pusunun ancak biri Rraeylere haber

verdiği için gerçekleşmiş olabileceğinden başka bir fikir üretemiyoruz."

"Yine başa döndük," dedim. "Bakın, içimizde sahiden bir hainin olduğunu kabul etsek bile o şahıs böyle bir şeyi nasıl yapabilir ki? Hain, Rraeylere bir filonun geldiğini haber verebilse bile her geminin Mercan uzayının tam olarak neresinde belireceğini bilmesine imkân yok–unutmayın, Rraeyler bizi bekliyorlardı. Biz tam Mercan uzayına sekerken ateş açtılar."

"Öyleyse tekrar soruyorum," dedi Javna. "Sizce neler oldu?"

Omuz silktim. "Belki de sıçramak sandığımız kadar ihtimal dışı değildir."

"Sorgulara kafayı fazla takma, dedi Harry, tıp merkezinin kantininden benim için aldığı meyve suyunu uzatırken. "'Kurtulmanız şüpheli bir durum' masalını bize de anlattılar."

"Siz nasıl bir tepki verdiniz?" diye sordum.

"Ben onlarla hemfikir oldum, dedi Harry. "Yaşananlar *son derece* şüpheli. İşin komik tarafı, bu cevabın seninkinden daha fazla hoşlarına gittiğini sanmıyorum. Ama onları suçlayamazsın. Neye uğradığımızı şaşırmış durumdayız. Mercan'da neler olduğunu çözemezsek başımız dertte demektir."

"Zaten işin ilginç tarafı da o," dedim. "Sence neler oldu?"

"Bilmiyorum, dedi Harry. "Belki sıçramak sandığımız kadar ihtimal dışı değildir." Bunun ardından kendi meyve suyunu yudumladı.

"Komik. Ben de aynını söyledim.

"Evet ama ben ciddiyim," dedi Harry. "Huzur içinde yatsın, ben Alan'ın fizikçi geçmişine sahip değilim. Ama sıçramaya anlam verdiğimiz teorik kuram bütünüyle yanlış olsa gerek. Rraeylerin gemilerimizin nereye sıçrayacağını büyük bir doğruluk payıyla kestirmenin bir yolunu buldukları belli. Acaba bunu nasıl yapıyorlar?"

"Ben öyle bir şeyin yapılamayacağını sanıyordum, dedim.

"Kesinlikle haklısın. Ama yine de yapıyorlar. Demek ki sıçra-

manın nasıl gerçekleştiği kuramımız açıkça yanlış. Gözlem bir şeyin beklendiği gibi olmadığını ispat ettiği zaman teori çöpe atılır Şimdiki soru *gerçekte* neler olduğu."

"Bir fikrin var mı?"

"Bir-iki tane var, ama bu iş benim alanıma girmiyor," dedi Harry. "Yeteri kadar matematik bilmiyorum."

Güldüm. "Biliyor musun, kısa bir süre önce ona çok benzeyen bir lafı Alan da bana etmişti.

Harry gülümseyerek bardağını kaldırdı. "Alan'ın şerefine," dedi.

"Alan'ın şerefine," dedim. "Ve aramızda olmayan tüm dostlarımıza.

Harry, "Amin, dedi ve meyve sularımızı içtik.

"Harry, beni *Atmaca*'ya aldıklarında orada olduğunu söylemiştin," dedim.

"Öyleydim, dedi. "Berbat vaziyetteydin. Lütfen alınma."

"Alınmadım, dedim. "Beni getiren tim hakkında bir şeyler hatırlıyor musun?"

"Birazcık," dedi Harry. "Ama fazla değil. Yolculuğun büyük bölümünde bizi geminin geri kalanından ayrı tuttular. Seni ilk getirdiklerinde geminin revirindeydim. Bizi muayene ediyorlardı."

"Kurtarma ekibimde bir kadın var mıydı?"

"Evet," dedi Harry. "Uzun boylu. Kestane saçlı. Şimdilik hatırlayabildiklerim bu kadar. Dürüst olmak gerekirse, dikkatim seni getirenlerden çok senin üzerindeydi. Seni tanıyordum, onları tanımıyordum. Niye sordun?"

"Harry, beni kurtaranlardan biri karımdı. Yemin ederim.

"Karının öldüğünü sanıyordum," dedi Harry.

"Öldü de," dedim. "Ama oydu. Evli olduğumuz zamanki Kathy değildi. Bir KSG askeriydi; yeşil tenli falandı."

Harry'nin kuşkulu bir hali vardı. "Herhalde halüsinasyon görüyordun John."

"İyi de madem halüsinasyon görüyordum, Kathy'yi niye bir

KSG askeri olarak gördüm? Onu eskiden olduğu gibi hatırlamam gerekmez miydi?"

"Bilemeyeceğim," dedi Harry. "Halüsinasyon tanımı gereği gerçek değildir. Belli kurallara uymaz. Ölü karını bir KSG askeri olarak görmemen için hiçbir sebep yok."

"Harry, kulağa biraz delice geldiğinin farkındayım, ama *karımı gördüm*," dedim. "Lime lime doğranmış olduğum doğru, fakat beynimde bir sorun yoktu. Ne gördüğümü biliyorum."

Harry bir müddet sessizce oturdu. "Biliyorsun timim *Atmaca*'da birkaç gün demlendi," dedi. "Gidecek hiçbir yerimiz ve yapacak hiçbir şeyimiz olmadan bir dinlenme odasına tıkıldık–geminin eğlence sunucularına erişmemize bile izin vermediler. Hattâ tuvalete ancak birilerinin refakatinde gidebiliyorduk. Biz de geminin mürettebatı ve Özel Kuvvetler hakkında konuştuk. İlginç bir şey ortaya çıktı: hiçbirimiz genel ordudan Özel Kuvvetlere geçmiş birini tanımıyorduk. Bu bilgi tek başına fazla bir anlam ifade etmiyor. Ama yine de ilginç."

"Belki de uzun zaman askerlik yapman gerekiyordur," dedim.

"Belki," dedi Harry. "Ama belki de ortada başka şeyler dönüyordur. Ne de olsa onlara *Hayalet Tugay* diyorlar." Meyve suyundan bir yudum daha aldı, sonra onu başucumdaki sehpaya bıraktı. "Sanırım biraz araştırma yapacağım. Geri gelmezsem ölümümün intikamını al."

"Bu şartlar altında elimden geleni yaparım."

"Yap bakalım," dedi Harry sırıtarak. "Ve sen de bir şeyler bulmaya çalış. En az bir-iki kere daha sorgulanacaksın. Sen de biraz onları sorgula."

"*Atmaca*'ya ne olmuş?" dedi Binbaşı Javna, bir sonraki sorgu sırasında.

"Ona bir mesaj yollamak istiyorum," dedim. "Hayatımı kurtardıkları için oradakilere teşekkür edeceğim."

"Gerek yok," dedi Yarbay Newman.

"Biliyorum, ama nezaket bunu gerektirir," dedim. "Birileri or-

man hayvanlarının sizi lokma lokma yemesine engel olursa en azından küçük bir teşekkür notu göndermeniz gerekir. Hattâ notu doğrudan doğruya beni kurtaran askerlere yollamak istiyorum. Bunu nasıl yapabilirim?"

"Yapamazsınız," dedi Javna.

"Niye ki?" diye masum masum sordum.

"*Atmaca* bir Özel Kuvvetler gemisidir," dedi Newman. "Onlar sessiz gezerler. Özel Kuvvetler gemileriyle filonun geri kalanı arasındaki iletişim sınırlıdır."

"Ama bu hiç adil değil," dedim. "Bir seneyi aşkın zamandır ordudayım ve diğer gemilerdeki dostlarıma mesaj yollamakta hiç sıkıntı yaşamadım. Özel Kuvvetler askerleri de dışarıdaki evrende yaşayan arkadaşlarından haber almak istiyorlardır."

Newman ile Javna bakıştılar. "Konumuzdan sapıyoruz," dedi Newman.

"Tek istediğim bir mesaj göndermek," dedim.

"O meseleyle daha sonra ilgileniriz," dedi Javna. Kullandığı ses tonuysa, *Hayır; ilgilenmeyiz*, diyordu.

İç geçirdim ve *Modesto*'nun mekik hangarının kapısının patlatılmasına niçin izin verdiğimi belki de yirminci kez açıklamaya koyuldum.

"Çenen nasıl?" diye sordu Doktor Fiorina.

"Tamamen çalışır ve bir şeyler çiğnemeye hazır vaziyette," dedim. "Pipetten çorba içmeyi sevmiyor değilim, ama öylesi zamanla sıkıcı bir hal alıyor."

"Derdini anlıyorum," dedi Fiorina. "Şimdi bir de bacağına bakalım. Örtüyü çektim ve doktorun bacağıma bakmasına müsaade ettim–nanobot halkası, baldırın yarısına kadar inmişti. "Harika," dedi adam. "Artık o bacağınla da yürümeye başlamanı istiyorum. İşlemden geçmemiş kısım ağırlığını taşıyacaktır. Hem biraz egzersiz iyi gelir. Önümüzdeki bir-iki gün boyunca kullanman için sana bir koltuk değneği verebilirim. Bazı arkadaşlarının

ziyaretine geldiklerini fark ettim. Niye onlardan seni öğle yemeğine çıkarmalarını falan istemiyorsun?"

"Ben ona dünden razıyım," dedim ve iyileşmekte olan bacağımı biraz esnettim. "Yeni gibi olmuş," dedim.

"Daha bile iyi," dedi Fiorina. "Sen orduya girdikten sonra KSG vücut yapısında birkaç yenilik yaptık. Bu yenilikler bacağına aşılandı ve vücudunun geri kalanı da onlardan faydalanacak."

"İnsan böyle şeyler duydukça KSG'nin niye işi sonuna kadar götürmediğini merak ediyor," dedim. "Vücudu tamamıyla savaş için tasarlanmış bir şeyle değiştir, olsun bitsin."

Fiorina başını veri tabletinden kaldırdı. "Yeşil bir tenin, kedininkiler gibi gözlerin ve kafatasına yerleştirilmiş bir bilgisayarın var," dedi. "Daha ne kadar *az* insan olmak istiyorsun ki?"

"İyi bir noktaya değindin," dedim.

"Evet, dedi Fiorina. "Bir hastabakıcıya söylerim, o koltuk değneğini getirir." Talimatı vermek için veri tabletinin ekranına dokundu.

"Bak ne diyeceğim doktor," dedim. "*Atmaca*'dan gelen başka birini tedavi ettin mi?"

"Hayır," dedi. "Zaten sen yeterince uğraştırdın Onbaşı.

"Yani *Atmaca* mürettebatından kimseye bakmadın mı?"

Fiorina bilgiç bir tebessüm etti. "Ah, hayır. Onlar Özel Kuvvetler."

"Eee, ne olmuş?"

"Onların özel ihtiyaçları olduğunu söyleyeyim yeter," dedi Fiorina ve o anda bir hastabakıcı, koltuk değneğimle beraber odaya girdi.

"Hayalet Tugay hakkında ne kadar bilgiye ulaşabileceğini biliyor musun? Resmi bilgileri kastediyorum," dedi Harry.

"Herhalde fazla değildir," dedim.

"Fazla değil demek bile abartmak olur," dedi Harry. "Haklarında en ufak bir halt bulamıyorsun.

Harry, Jesse ve ben Anka'nın kantinlerinin birinde öğle yemeği yemekteydik. Yapacağım ilk yürüyüşte Brenneman'dan mümkün olduğu kadar uzaklaşmamızı teklif etmiştim. Bu kantin, istasyonun öteki tarafındaydı. Matah bir manzarası yoksa da –küçük bir tersaneye yukarıdan bakıyordu– hamburgerleriyle tanınıyordu ve haklı bir şöhrete sahipti; aşçısı geçmiş yaşamında bir hamburger restoranları zinciri kurmuştu. Kelimenin tam anlamıyla duvardaki bir delik olmasına rağmen içerisi dolup dolup taşıyordu. Fakat Harry'le ben Hayalet Tugay hakkında konuştuğumuz için burgerlerimiz hızla soğumaktaydı.

"*Atmaca*'ya bir mesaj göndermek istediğimde Javna ile Newman beni üstü kapalı bir şekilde reddettiler," dedim.

"Hiç şaşırmadım, dedi Harry. "*Atmaca*'nın varlığı resmi olarak kabul ediliyor, ama bulup bulabileceğin ondan ibaret. Müretteb atı, boyutu, silah tertibatı veya konumu hakkında hiçbir şey öğrenemiyorsun. Ortada bilgi falan yok. KSG veritabanında Özel Kuvvetler veya 'Hayalet Tugay' konularına dair daha geniş bir arama yaptığında da elin boş dönüyorsun.

"Yani siz ikiniz hiçbir şey öğrenemediniz," dedi Jesse.

"Yok, öyle bir şey demedim, dedi Harry ve gülümsedi. "Resmi kaynaklardan bilgi alamasan bile gayrı resmi olarak öğrenilecek çok şey var."

"Peki gayrı resmi olarak bilgi edinmeyi nasıl başardın?" diye sordu Jesse.

"Eh, bilirsin işte," dedi Harry. "Göz alıcı kişiliğimle harikalar yaratabilirim.

"Lütfen, dedi Jesse. "İkinizin aksine ben burada yemek yiyorum.

"Peki ne buldun?" diye sordum ve burgerimden bir ısırık kopardım. Harikuladeydi.

"Bunların dedikodu ve tahmin olduğunu en başından söyleyeyim, dedi Harry.

"Yani alabileceğimiz resmi bilgilerden büyük ihtimalle daha doğrular," dedim.

"Muhtemelen," diye doğruladı Harry. "Asıl haber, onlara boşu boşuna 'Hayalet Tugay' denmemesi. Resmi kod adları değil bu. Sadece bir lakap. Birkaç farklı yerden duyduğum bir dedikoduya göre Özel Kuvvetler ölü insanlardan oluşuyor."

"Efendim?" dedim. Jesse yemekte olduğu burgerinden başını kaldırdı.

"Tabii ki gerçek ölülerden değil," dedi Harry. "Zombi falan değiller. Ama KSG'ye katılıp da yetmiş beşinci doğum gününden önce ölen bir sürü insan var. Duyduğum kadarıyla böyle bir şey olduğu zaman KSG tutup da DNA'nı çöpe atmıyormuş. Onu Özel Kuvvetler üyelerini yaratmakta kullanıyormuş."

Kafamda bir şimşek çaktı. "Jesse, Leon Deak'in ölümünü hatırlıyor musun? Tıp teknisyeni ne demişti? 'Hayalet Tugay için bir son dakika gönüllüsü. Bunun sulu bir espri olduğunu sanmıştım."

"Böyle bir şeyi nasıl yaparlar?" diye sordu Jesse. "Hiç de etik değil."

"Niyeymiş?" dedi Harry. "Orduya katılmaya razı olduğun zaman KSG'ye seni savaşa hazırlamaları için gereken her türlü prosedürü uygulama hakkı tanıyorsun ve ölüyken savaşa hazır olamazsın. Bunlar kontratında da yazıyor. Yaptıkları ahlaki değilse bile en azından yasal."

"Evet ama DNA'mdan faydalanarak benim kullanacağım yeni bir vücut yaratmakla o yeni vücudu *bensiz* kullanmak arasında fark var," dedi Jesse.

"Onlar ufak teferruatlar," dedi Harry.

"Vücudumun kendi kendine ortalıkta koşuşturması fikrinden hoşlanmıyorum, dedi Jesse. "Bence KSG'nin böyle bir şey yapması doğru değil."

"Yaptıkları o kadarla da sınırlı kalmıyormuş," dedi Harry. "Yeni vücutlarımızın genetiğiyle epey oynandığını biliyorsunuz. Eh, anlaşılan Özel Kuvvetlerin vücut genetiğiyle bizimkinden de çok oynuyorlarmış. Yeni gelişmeler ve yetenekler genel nüfusa

aktarılmadan önce Özel Kuvvetler askerlerinin üzerinde deneniyormuş. Ayrıca bu değişikliklerden bazılarının sahiden de köklü olduğuna dair söylentiler var–insana benzer halleri kalmayana dek vücutları üzerinde oynanıyormuş."

"Doktorum Özel Kuvvetler askerlerinin özel ihtiyaçları olduğu gibi bir şey söylemişti, dedim. "Ama halüsinasyonları hesaba katsak bile beni kurtaranlar insana yeterince benziyorlardı.

"Hem *Atmaca*'dayken mutant veya ucube falan da görmedik," dedi Jesse.

"İyi de gemide gönlümüzce gezmemize izin verilmedi ki," diye belirtti Harry. "Bizi tek bir bölümde tutup diğer her şeyden yalıttılar Revirde ve dinlenme alanında bulunduk, o kadar."

"İnsanların Özel Kuvvetleri çatışma içinde ve dışında gördükleri oluyor," dedi Jesse.

"Elbette oluyor," dedi Harry. "Ama bu, *hepsinin* görüldüğü anlamına gelmez."

Jesse, "Paranoyan yine azıtıyor canım," dedi ve Harry'nin ağzına bir parça kızarmış patates koydu.

"Teşekkürler hayatım, dedi Harry, patatesi yiyerek. "Fakat Özel Kuvvetler askerlerinin fazlasıyla değiştirildikleri dedikodusunu kulak arkası etsek bile elimizde John'un karısını nasıl gördüğünü açıklayacak kadar bulgu var. Tabii o gördüğü gerçekten Kathy değildi. Onun vücudunu kullanan biriydi.

"Kim peki?" dedim.

"Eh, zaten asıl soru da o, değil mi?" dedi Harry. "Karın öldüğü için onun kişiliğini o vücuda koyamazlar. Ya Özel Kuvvetler askerlerine yükledikleri önceden biçimlendirilmiş bir kişilik kalıbı var–"

"–ya da başka biri eski vücudunu terk edip o yeni vücuda girmiş," dedim.

Jesse hafifçe titredi. "Kusura bakma John, ama bu dediğin tüyler ürpertici."

"John? İyi misin?" dedi Harry.

"Ne? Evet, iyiyim," dedim. "Bunca şeyi tek seferde algılamakta zorlanıyorum, o kadar. Karının yaşıyor –ama *tam anlamıyla* değil– ve o *olmayan* bir başkasının onun vücudunu kullanıyor olabileceği düşüncesi fazla geliyor. Bir halüsinasyon olduğu ihtimali daha çok hoşuma gidiyordu sanırım.

Harry ve Jesse'ye bir bakış attım. İkisi de donakalmış bir halde gözlerini bir yere dikmişti.

"Çocuklar?" dedim.

"Olmaz böyle şey," dedi Harry.

"Ne?" dedim.

"John," dedi Jesse, "karın burger sırasında bekliyor."

Tabağımı da düşürerek hızla döndüm. Sonra içi buz dolu bir tanka batırılmış gibi oldum.

"Hassiktir," dedim.

Kadının Kathy olduğuna hiç şüphe yoktu.

Kalkmaya yeltendim. Harry elimi tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gidip onunla konuşacağım," dedim.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Ne saçmalıyorsun?" dedim. "Tabii ki eminim."

"Belki onunla önce Jesse veya ben konuşmalıyız," dedi Harry. "Seninle tanışmak isteyip istemediğini öğrenmek için."

"Tanrı aşkına Harry," dedim. "Ortaokulda değiliz. O benim karım.

"Hayır, *değil* John," dedi Harry. "Tamamen farklı biri. Seninle konuşmak isteyip istemediğini bile bilmiyorsun."

"John, seninle konuşsa bile iki yabancı olacaksınız," dedi Jesse. "Bu karşılaşmadan ne beklersen bekle onu elde edemeyeceksin."

"Hiçbir şey beklediğim yok," dedim.

"Kalbinin kırılmasını istemiyoruz, hepsi bu," dedi Jesse

"Bana bir şey olmaz," dedim ve ikisini de süzdüm. "Lütfen. Bırak gideyim Harry. Bana bir şey olmaz."

Harry'yle Jesse birbirlerine baktılar. Harry elimi bıraktı.

"Sağ ol," dedim.

"Ona ne diyeceksin?" diye bilmek istedi Harry.

"Hayatımı kurtardığı için teşekkür edeceğim," deyip kalktım.

Sıradaki kadınla iki arkadaşı o zamana kadar siparişlerini alıp kantinin arkalarındaki küçük bir masaya gitmişlerdi. Masaların arasından dolanarak oraya doğru yürüdüm. Aralarında konuşuyorlardı, fakat ben yaklaşırken sustular. Kadının sırtı bana dönüktü ve arkadaşları benden tarafa bakınca o da döndü. Yüzünü görünce durdum.

Suratı elbette farklıydı. Bariz ten ve göz farklılıklarına ilaveten Kathy'nin ölmeden önce olduğundan çok daha gençti–yarım asır önce Kathy olan bir surat. Buna rağmen başka değişiklikler de mevcuttu; KSG'nin genetik bazdaki zindelik eğilimine uygun olarak Kathy'nin yüzünün hiç olmadığı kadar inceydi. Ayrıca diğer kadınlar yaşlanırlarken daha anaç modellere geçseler bile Kathy'nin saçları hep kontrolsüz bir yeleye benzerdi; önümdeki kadının saçlarıysa kısa kesimliydi.

Beni en çok sarsan da o saçlar oldu. Yeşil tenli bir insan görmeyeli o kadar çok zaman geçmişti ki artık bu ayrıntıya dikkat etmiyordum bile. Fakat saçları hiç de hatırladığım gibi değildi.

"Birine gözünü dikip bakmak hiç hoş değildir," dedi kadın, Kathy'nin sesini kullanarak. "Ve sen sormadan söyleyeyim, tipim değilsin.

Evet öyleyim, dedi beynimin bir parçası.

"Üzgünüm, rahatsız etmek istemedim, dedim. "Beni tanıyıp tanımayacağını merak ediyordum."

Kadın bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Tanımıyorum," dedi. "Ayrıca temel eğitimi birlikte almadığımızdan emin olabilirsin.

"Beni kurtarmışun," dedim. "Mercan'da.

Kadın bunu duyunca biraz canlandı. "Hadi be," dedi. "Seni tanımadığıma şaşmamak lazım. Son görüştüğümüzde başının alt yarısı eksikti. Sakın darılma, ama hâlâ yaşıyor olman hayret verici. Kurtulabileceğini hiç sanmıyordum."

"Uğruna yaşayacağım bir şey vardı," dedim.

"Öyle gözüküyor," dedi kadın.

"Ben John Perry," deyip elimi uzattım. "Korkarım adını bilmiyorum.

"Jane Sagan, dedi kadın, elimi sıkarak. Elini tutmam gerekenden daha uzun bir süre tuttum. Nihayet bıraktığım zaman yüzünde biraz şaşkın bir ifade vardı.

"Onbaşı Perry," diye söze başladı arkadaşlarından biri; o arada BeyinDostunu kullanarak hakkımda bilgi edinmişti. "Biraz acelemiz var; yemeğimizi bir an önce yiyip yarım saat içinde gemimize

dönmemiz gerekiyor. O yüzden sakıncası yoksa–"

"Beni başka bir yerden hatırlıyor musun?" diye onun sözünü keserek Jane'e sordum.

"Hayır," dedi kadın, soğuğa kaçmaya başlayan bir üslupla. "Uğradığın için teşekkürler, ama artık yemeğimi yemek istiyorum.

"İzin ver sana bir şey yollayayım," dedim. "Bir resim. BeyinDostuna."

"Buna hiç gerek yok," dedi Jane.

"Sadece bir resim," dedim. "Sonra gideceğim. Bana o kadarcık daha katlanıver."

"Peki," dedi kadın. "Acele et."

Dünya'dan ayrılırken yanıma aldığım az sayıdaki eşyadan biri de sevdiğim akrabalarımı, dostlarımı ve yerleri gösteren bir dijital fotoğraf albümüydü. BeyinDostumu etkinleştirdikten sonra fotoğrafları onun yerleşik hafızasına yüklemiştim. İyi ki de öyle yapmıştım, çünkü fotoğraf albümümle birlikte Dünya'dan kalan bütün eşyalarım *Modesto*'yla beraber yok olmuştu. Albümdeki belirli bir fotoğrafa erişip onu kadına yolladım. Kadının kendi BeyinDostuna erişmesini, sonra da dönüp bana bakmasını izledim.

"Beni şimdi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Kadın normal bir KSG askerinden bile daha hızlı hareket ederek beni tuttu ve yakındaki duvara çarptı. Yeni onarılmış kaburgalarımdan birinin çatladığından emin gibiydim. Kantinin karşı tarafından Harry ile Jesse yerlerinden fırlayıp bize doğru koştular; Jane'in arkadaşları onları durdurmak için araya girdiler. Bense nefes almaya çalışıyordum.

"Sen de kimsin," diye bana tısladı Jane, "ve ne halt yemeye çalışıyorsun?"

"Adım John Perry," dedim boğuk bir sesle. "Hiçbir halt yemeye çalıştığım yok."

"Hadi oradan. O resmi nereden buldun?" diye dibime kadar sokularak alçak sesle sordu kadın. "Onu kime yaptırdın?"

"Kimseye yaptırmadım," dedim onunki kadar alçak bir sesle. "O resim düğünümde çekildi. O. benim düğün fotoğrafım." Neredeyse *bizim düğün fotoğrafımız* diyecekken kendime son anda hakim olmuştum. "Resimdeki kadın benim karım, Kathy. Orduya giremeden önce öldü. Onun DNA'sını alıp seni yaratmakta kullandılar. Kathy'nin bir parçası senin içinde. Senin bir parçan da gösterdiğim fotoğrafta. O parçan bana bunu verdi." Sol elimi kaldırdım ve evlilik yüzüğümü –Dünya'dan kalan tek eşyamı– gösterdim.

Jane hırıldadı, beni kaldırdı ve oda boyunca hızla fırlattı. Birkaç masanın üzerinden sekerek hamburgerleri, çeşni kaplarını, peçete tutacaklarını etrafa saçtım ve kendimi yerde buldum. Bu yolculuğun bir yerinde başımı metal bir köşeye çarptım; şakağımdan azıcık AkıllıKan sızdı. Harry ile Jesse, Jane'in arkadaşlarıyla itişip kakışmayı bırakıp yanıma geldiler. Jane sert adımlarla üzerime yürüse de yolun yarısında arkadaşları tarafından durduruldu.

"Beni iyi dinle Perry," dedi. "Bundan böyle benden uzak dur. Seni bir daha görürsem ölüme terk edilmiş olmayı dilersin." Sonra da çekip gitti. Arkadaşlarından biri onu takip etti; daha önce benimle konuşmuş olan diğeri yanımıza geldi. Jesse'yle Harry kavga etmek için ayağa kalktılarsa da adam ateşkes istercesine ellerini kaldırdı.

"Perry," dedi. "O da neydi öyle? Ne yolladın ona?"

"Git arkadaşına sor ahbap," dedim.

"Benim adım *Teğmen* Tagore, Onbaşı." Tagore dönüp Harry'yle Jesse'ye baktı. "Sizi tanıyorum," dedi. "*Hampton Roads*'daydınız."

"Evet komutanım," dedi Harry.

"Hepiniz beni dinleyin," dedi adam. "Orada neler olup bittiğini bilmiyorum, ama bir konuyu açıklığa kavuşturayım. Her ne olduysa biz onun bir parçası değildik. İstediğiniz hikâyeyi anlatın, ama 'Özel Kuvvetler' lafı ederseniz askeri kariyerinizin geri kalanının kısa ve acı dolu geçmesini kendime vazife edinirim. Şaka yapmıyorum. Başınıza bela olurum. Anladınız mı beni?"

Jesse, "Evet komutanım, dedi. Harry başını salladı. Ben hırıltılı bir ıslık sesi çıkardım.

Tagore, "Arkadaşınızı bir doktora gösterin, dedi Jesse'ye. "Dayak yemiş gibi bir hali var." Sonra da oradan uzaklaştı.

"Tanrı aşkına John, dedi Jesse, bir peçete alıp kafamdaki yarayı temizleyerek. "Kadına ne yaptın?"

"Ona bir düğün fotoğrafı yolladım, dedim.

Harry, "İyi ki ağırdan almışsın," dedi ve etrafına bakındı. "Koltuk değneğin nerede?"

"Beni çarptığı duvarın orada galiba, dedim. Harry onu getirmeye gitti.

"İyi misin?" dedi Jesse.

"Sanırım kaburgalarımdan biri kırıldı," dedim.

"Onu demek istemedim, dedi Jesse.

"Ne demek istediğini biliyorum, dedim. "Kırılan tek yerim orası değil."

Jesse yüzümü okşadı. Harry koltuk değneğimi getirdi. Onlarla birlikte hastaneye kadar topalladım. Doktor Fiorina o halimi görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Biri beni dürterek uyandırdı. Kim olduğunu görünce konuşmaya çalıştım. Kadın eliyle ağzımı kapadı.

"Sessiz ol," dedi Jane. "Burada olmamam lazım."

Başımı salladım. Jane elini çekti. "Alçak sesle konuş," dedi.

"BeyinDostlarını kullanabiliriz," dedim.

"Hayır," dedi. "Sesini duymak istiyorum. Kısık sesle konuş yeter."

"Tamam," dedim.

"Bugün olanlar için üzgünüm," dedi Jane. "Hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım, hepsi bu. Öyle bir durumda nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum.

"Sorun değil," dedim. "Konuyu sana o şekilde açmamam gerekirdi."

"Yaralandın mı?" diye sordu.

"Kaburgalarımdan birini çatlattın," dedim.

"Kusura bakma," dedi.

"Çoktan iyileşti," dedim.

Bakışları üzerimde gezinen Jane yüzümü inceledi. "Bak, ben karın değilim," dedi ansızın. "Kim veya ne olduğumu sanıyorsun bilmiyorum, ama asla karın olmadım. Hattâ sen bugün resmini gösteren kadar onun varlığından bile habersizdim."

"Nereden geldiğini bilmen gerekiyordu," dedim.

"Niyeymiş?" dedi hararetle. "Başkalarının genlerinden yapıldığımızı biliyoruz, ama onların kim olduğu bize söylenmiyor. Hem niye söylensin ki? Biz o kişiler değiliz. Klon bile değiliz– DNA'mda Dünya'da bulunmayan şeyler var. Bizler KSG'nin kobaylarıyız, biliyor muydun?"

"Biliyordum," dedim.

"Karın değilim yani. Bunu söylemek için geldim. Üzgünüm, ama karın değilim."

"Pekâlâ," dedim.

"Tamam," dedi. "İyi. Şimdi gidiyorum. Seni kantinin karşısına fırlattığım için özür dilerim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Ne? Niye sordun?" dedi.

"Merak ettim," dedim. "Ve henüz gitmeni istemiyorum.

"Yaşımın konumuzla ne ilgisi var bilmiyorum," dedi.

"Kathy dokuz sene önce öldü," dedim. "Onun genlerini kullanarak seni yaratmadan önce ne kadar bekleme zahmetine katlandıklarını bilmek istiyorum."

"Altı yaşındayım," dedi Jane.

"Umarım tanıdığım altı yaşındaki diğer insanlara benzemediğini söylememe kızmazsın," dedim.

"Yaşımın ilerisindeyim, dedi. "Bu bir espriydi," diye de ekledi.

"Biliyorum," dedim.

"İnsanlar bazen bu espriyi anlamıyorlar," dedi Jane. "Çünkü tanıdığım çoğu insan benimle aynı yaşlarda."

"Nasıl bir şey?" dedim. "Altı yaşında olmak. Bir geçmişe sahip olmamak."

Omuz silkti. "Günün birinde nerede olduğumu veya neler döndüğünü bilmeden bu bedenin içinde uyandım. Ama bildiğim bazı şeyler vardı. Konuşmak. Yürümek. Düşünmek ve savaşmak. Bana Özel Kuvvetlerde olduğum, eğitime başlama vaktimin geldiği ve adımın Jane Sagan olduğu söylendi."

"Güzel bir ismin varmış," dedim.

"Rasgele seçildi," dedi Jane. "Ön adlarımız yaygın adlardan, soyadlarımızsa genellikle bilim insanlarından ve filozoflardan seçilir. Timimde Ted Einstein ve Julie Pasteur diye iki kişi var. Tabii bunu ilk başta fark etmiyorsun. Kim olduğuna dair bir fikir edinmeni bekledikten sonra nasıl yaratıldığını az çok anlatıyorlar. Tanıdığın hiç kimsenin pek bir anısı olmuyor. Gerçek doğanlarla tanışana kadar farklı bir tarafın olduğunu bilmiyorsun. Zaten onlarla sık sık tanışmıyoruz. Başkalarının arasına karıştığımız pek olmuyor."

"'Gerçek doğanlar' mı?" diye sordum.

"Size öyle diyoruz," dedi Jane.

"Madem başkalarının arasına karışmıyorsunuz, kantinde ne işin vardı?" dedim.

"Canım hamburger çekti, dedi. "Aslında karışamıyor değiliz. Karışmıyoruz, o kadar."

"Kimden yaratıldığını hiç merak ettin mi?" diye sordum.

"Bazen," dedi Jane. "Ama bilemeyiz. Bize atalarımızdan –yaratıldığımız insanlardan– bahsetmiyorlar. Bazılarımız birden fazla insandan yaratılıyoruz. Ama zaten atalarımızın hepsi de çoktan ölmüş oluyor Yoksa bizi yaratmak için onları kullanmazlardı. Atalarımızı kimlerin tanıdığını da bilmiyoruz. Hem onları tanıyanlar orduya girseler bile bizimle hemen hemen hiç karşılaşmıyorlar Üstelik gerçek doğanlar çok çabuk ölüyorlar. Bir atasının akrabasını görmüş başka birini tanımıyorum. Veya bir atasının kocasını."

"Fotoğrafı teğmenine gösterdin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Neler olduğunu sordu. Kendi resmini gönder-

diğini ve onu sildiğimi söyledim. Sildim de; kontrol ederse kayıtlarda görsün diye. Ama konuştuklarımızı kimseye söylemedim. Onu tekrar alabilir miyim? Fotoğrafı?"

"Elbette," dedim. "İstersen başka fotoğraflar da var. Kathy'yi tanımak istersen sana onu anlatabilirim de."

Jane loş odada beni uzun uzadıya süzdü; o kısık ışıkta Kathy'ye her zamankinden daha çok benziyordu. Ona bakmak biraz yüreğimi sızlattı. "Bilemiyorum, dedi nihayet. "Ne bilmek istediğimi bile bilmiyorum. Bırak biraz düşüneyim. Şimdilik bana o fotoğrafı ver. Lütfen."

"Hemen gönderiyorum," dedim.

"Gitmem gerek," dedi. "Bak, buraya gelmedim. Beni başka bir yerde görecek olursan tanıştığımızı sakın belli etme."

"Niye?" diye sordum.

"Şimdilik öyle gerekiyor," dedi.

"Pekâlâ."

"İzin ver evlilik yüzüğüne bakayım, diye rica etti.

"Tabii," deyip, baksın diye yüzüğü parmağımdan çıkardım. Jane onu özenle tutarak deliğinden baktı.

"Çeperinde bir şey yazıyor," dedi.

"'Aşkım Ebedi – Kathy'," dedim. "Yüzüğü bana vermeden önce onu yazdırmıştı."

"Ne kadar zaman evli kaldınız?" diye sordu.

"Kırk iki sene," dedim.

"Onu ne kadar sevdin?" diye sordu Jane. "Karını. Kathy'yi. İnsanlar o kadar uzun zaman evli kaldıklarında sırf alışkanlık gereği bir arada yaşıyor olabilirler."

"Bazen öyle şeyler olur," dedim. "Ama ben onu çok sevdim. Evli kaldığımız süre boyunca. Onu şimdi bile seviyorum.

Jane ayağa kalktı, beni tekrar süzdü ve yüzüğümü geri verip veda etmeden gitti.

"Takyon," dedi Harry, Jesse'yle benim oturduğumuz kahvaltı masasına yaklaşırken.

"Çok yaşa, dedi Jesse.

"Aman ne komik," diyen Harry de yanımıza oturdu. "Rraeyler geldiğimizi takyonlar sayesinde anlamış olabilirler."

"Harika, dedim. "Bir de takyonun ne olduğunu bilseydik bak o zaman nasıl heyecanlanırdık."

"Takyonlar egzotik atom altı partiküllerdir," dedi Harry. "Işıktan hızlı yol alır ve zamanda geriye giderler. Şimdiye dek sadece teoride kaldılar; ne de olsa hem ışıktan hızlı yol alan hem de geçmişe giden bir şeyin izini sürmek hiç kolay değil. Fakat sıçrama iticisinin fizik kuralları, herhangi bir sıçrama sırasında takyonların varlığına izin verir–maddemiz ve enerjimiz farklı bir evrene aktarılırken hedef evrenin takyonları, arkada kalan evrene geri giderler. Sıçrama iticileri bir aktarım olayı sırasında belirli bir takyon izi bırakırlar. O izi bırakan takyonları görebiliriseniz sıçrama iticili bir geminin nereye ve ne zaman geldiğini kestirebilirsiniz."

"Böyle şeyleri nereden duyuyorsun?" dedim.

"İkinizin aksine ben günlerimi keyif çatarak geçirmiyorum, dedi Harry. "İlginç yerlerden arkadaşlar edindim.

"Madem şu takyon izini mi ne önceden biliyorduk, niye bu konuda bir şey yapmadık?" diye sordu Jesse. "Diyorsun ki, bunca zamandır savunmasızdık ama son olaya kadar şansımız hep yaver gitti.

"Hani takyonların şimdiye dek teorik olduğunu söylemiştim ya," dedi Harry, "aslında o dediğim bile abartılı. Takyonlar gerçeklik dışıdır–en iyi tabirle matematiksel soyutlamalardır. İçlerinde var olduğumuz ve hareket ettiğimiz gerçek evrenlerle bir ilişkileri yoktur. Bildiğimiz hiçbir zeki canlı türü onları kullanmamıştır. Takyonların pratik uygulamaları bulunmaz."

"Daha doğrusu öyle sanıyorduk," dedim.

Harry sözlerimi doğruladığını gösteren bir el işareti yaptı. "Bu tahmin doğruysa Rraeyler bizim yaratabileceğimizin çok ötesinde bir teknolojiye sahipler demektir. Yani teknoloji yarışında onların gerisindeyiz."

"Peki onlara nasıl yetişeceğiz?" dedi Jesse.

Harry gülümsedi. "Yetişmekten bahseden kim? Fasulye sırığındayken ilk tanışmamızı ve kolonilerin üstün teknolojisi hakkında yaptığımız sohbeti hatırlıyor musunuz? Hani o teknolojiyi nasıl edindiklerine dair fikir yürütmüştüm.

"Uzaylılardan elde ettiklerini söylemiştin, dedi Jesse.

"Doğru, dedi Harry. "Bazı teknolojileri ya takas ediyoruz ya da savaşta ele geçiriyoruz. Eğer takyonların bir evrenden diğerine geçişini saptamanın bir yolu sahiden varsa o teknolojiyi muhtemelen kendimiz geliştirebiliriz. Ama öyle bir proje, sahip olmadığımız kadar zaman ve kaynak gerektirecektir. Onu Rraeylerden almak ise çok daha kolay olur."

"Yani KSG'nin Mercan'a geri gitmeyi planladığını söylüyorsun, dedim.

"Tabii ki planlıyoruz," dedi Harry. "Ama şimdiki amacımız sadece gezegeni geri almak değil. Hattâ o asıl amacımız bile değil. Artık asıl amacımız Rraeylerin takyon tespit teknolojisini ele geçirip o teknolojiyi ya saf dışı bırakmak ya da Rraeylere karşı kullanmak."

"İyi de Mercan'a son gidişimizde kıçımıza tekmeyi yemiştik," dedi Jesse.

"Başka seçeneğimiz yok ki Jesse, dedi Harry nazikçe. "Bu teknolojiyi ele geçirmek zorundayız. Yayılacak olursa diğer tüm ırklar Koloni hareketlerini takip edebilecek. Gerçekçi bir yaklaşımla ifade etmek gerekirse, geldiğimizi biz bilmeden önce onlar bilecek."

"Yine bir katliam olacak," dedi Jesse.

"Tahminimce Özel Kuvvetleri bu sefer çok daha fazla kullanacaklardır," dedi Harry.

"Söz Özel Kuvvetlerden açılmışken," dedim ve önceki gece Jane'le yaptığım konuşmayı Harry'ye aktardım. Zaten o çıkageldiği esnada aynı şeyleri Jesse'ye de anlatıyordum.

"Demek ki seni öldürmeyi planlamıyormuş, dedi Harry, ben sözümü bitirince.

"Onunla konuşmak herhalde senin için çok tuhaf olmuştur,"

dedi Jesse. "Onun gerçekte karın olmadığını bilmene rağmen.

"Sadece altı yaşında olması da cabası, dedi Harry.

"Kendini hemen belli ediyor," dedim. "Altı yaş kısmından bahsediyorum. Duygusal açıdan pek olgun değil. Kapıldığı duygularla ne yapacağını bilemiyor gibi bir hali var. Sırf hisleriyle başa çıkamadığı için beni kantinin bir ucundan ötekine fırlattı.

"Eh, tek bildiği savaşmak ve öldürmek," dedi Harry. "Bizim ruhsal dengemizi sağlayan bir ömür dolusu anımız ve tecrübemiz var. Geleneksel ordulardaki genç askerlerin bile en az yirmi yıllık hayat tecrübeleri oluyor. Gerçekçi bir yaklaşımla bakıldığında Özel Kuvvetler çocuk savaşçılar gibiler. Durum ahlaki açıdan tam sınırda.

"Eski yaraları deşmek istemem, dedi Jesse. "Ama onda Kathy'yi az da olsa görüyor musun?"

Bir süre düşündüm. "Kathy gibi gözüktüğü belli," dedim. "Ve onda Kathy'nin espri anlayışını ve mizacını da biraz gördüm sanırım. Karımın sağı solu belli olmazdı.

Gülümseyerek, "Seni odanın bir ucundan öteki ucuna attığı olmuş muydu?" diye sordu Harry.

Sırıtarak karşılık verdim. "Elinden gelseydi birkaç kere yapardı.

"Öyleyse genetik 1-0 önde," dedi Harry.

Götoş ansızın faaliyete geçti. Onbaşı Perry, diye başlıyordu mesaj. Saat 1000'da Anka Istasyonu'nun Eisenhower Modülü'ndeki Harekat Üssü'nde General Keegan'ın da bulunacağı bir brifinge katılmanız gerekmektedir. Geç kalmayın. Mesajı aldığımı tasdik ettim ve okuduklarımı Harry'yle Jesse'ye söyledim.

"Bir de *ben* ilginç yerlerde arkadaşlarım olduğunu sanıyordum, dedi Harry. "Demek bizden sakladığın şeyler varmış John.

"Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok," dedim. "Keegan'la hiç tanışmadım."

"Keegan KSG İkinci Ordusu'nun komutanı, o kadar," dedi Harry. "Önemli bir şey konuşacağınızı hiç sanmıyorum.

"Çok komik," dedim.

"Saat şimdi 0915, John," dedi Jesse. "Gitsen iyi olacak. Oraya kadar sana eşlik etmemizi ister misin?"

"Hayır, lütfen kahvaltınızı bitirin," dedim. "Biraz yürümek bana iyi gelecektir. Eisenhower Modülü, istasyonunun sadece birkaç kilometre ilerisinde. Vaktinde yetişebilirim. Ayağa kalktım, yolda yemek üzere bir çörek aldım, Jesse'nin yanağına dostane bir öpücük kondurdum ve yola çıktım.

Aslında Eisenhower Modülü'ne olan mesafe birkaç kilometreden fazlaydı, fakat bacağım nihayet tamamlanmıştı ve biraz egzersiz yapmak istiyordum. Doktor Fiorina haklıydı–yeni bacağım eskisinden daha iyiydi ve vücut genelinde daha fazla enerjiye sahipmişim gibi hissediyordum. Tabii o kadar ağır bir yaralanma olayını atlatmıştım ki yaşamam bir mucizeydi. Öyle bir olayın ardından kim olsa kendini daha enerjik hissederdi.

"Arkana dönme," dedi Jane. Tam arkamdan kulağıma fısıldıyordu.

Ağzımdaki çörek lokması neredeyse boğazıma kaçacaktı. "Keşke yanıma böyle sessizce sokulmaktan vazgeçsen," diyebildim nihayet, arkama dönmeden.

"Pardon, dedi. "Seni kasten huzursuz etmek istemiyorum. Ama konuşmamız gerekiyor. Dinle, katılacağın şu brifing var ya."

"Onu nereden biliyorsun?" dedim.

"Nereden bildiğim önemli değil. Önemli olan senden istediklerini kabul etmen. Yaklaşan şeyi güvenle atlatmanın tek yolu bu. En azından mümkün olduğu kadar güvenle."

"Ne yaklaşıyor ki?" diye sordum.

"Yakında öğreneceksin, dedi.

"Peki ya dostlarım?" dedim. "Harry ve Jesse. Başları dertte mi?"

"Hepimizin başı dertte," dedi Jane. "Onlar için bir şey yapamam. Seni bile kabul ettirmem yeterince zor oldu. Dediğimi mutlaka yap. Çok önemli." Bir el çabucak koluma dokundu, sonra Jane'in gittiğini hissettim.

"Onbaşı Perry," dedi General Keegan, selamıma aynı şekilde karşılık vererek. "Rahat."

İçinde galaksidekinden daha fazla yıldız olan bir konferans odasına alınmıştım. Odadaki en düşük rütbeli kişi olduğum açıkça belliydi; görebildiğim kadarıyla benden sonraki en düşük rütbe, aynı zamanda saygıdeğer sorgu görevlim olan Yarbay Newman'a aitti. Huzursuzluğa kapılmadan edemedim.

"Biraz şaşkın bir halin var evlat," dedi General Keegan. Odadaki ve hattâ KSG'deki diğer herkes gibi o da yirmili yaşlarının sonlarından daha büyük göstermiyordu.

"Biraz şaşkın durumdayım komutanım, dedim.

"Eh, olur o kadar," dedi Keegan. "Lütfen otur." Masadaki boş bir sandalyeyi işaret etti. Oraya oturdum. "Hakkında çok şey duydum Perry."

"Emredersiniz komutanım," dedim, Newman'dan tarafa bakmamaya özen göstererek.

"Bunu öğrenmekten hoşnut değil gibisin Onbaşı, dedi Keegan.

"Dikkat çekmemeye çalışıyorum komutanım," dedim. "Üzerime düşeni yerine getirmeye gayret ediyorum sadece."

"Öyle bile olsa dikkat çektin," dedi Keegan. "Mercan'ın üzerindeyken yüz mekik kaçmayı başardı, fakat yüzeye bir tek seninki ulaştı. Bunda mekik hangarı kapısının patlatılması ve oradan bir an önce gitmeniz için verdiğin emrin büyük payı var." Başparmağıyla Newman'ı işaret etti. "Newman bana o olaydan bahsediyordu. Sana bir madalya vermemiz gerektiği kanısında.

Eğer Keegan 'Newman ordunun geleneksel Kuğu Gölü gösterisinde başrol alman gerektiğini düşünüyor' deseydi daha fazla şaşırmazdım. Keegan yüz ifademi fark edip sırıttı. "Evet, aklından ne geçtiğini biliyorum. Newman alanındaki en yanıltıcı imaja sahiptir; bu görevi yapmasının sebebi de bu. Ee Onbaşı, ne dersin? Bir madalya hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Açıkçası komutanım, hayır," dedim. "Yere çakıldık ve benden başka kurtulan olmadı. Bu hiç de takdire değer bir başarı

değil. Ayrıca Mercan'ın yüzeyine ulaştığımız için övülmeyi hak eden biri varsa o da pilotum Fiona Eaton.

"Pilot Eaton zaten ölümünden sonra bir madalya aldı Onbaşı," dedi General Keegan. "Artık aramızda olmadığı için bundan ne kadar teselli bulur bilmiyorum, ama KSG öyle şeylerin kayda geçmesine dikkat eder Ve gösterdiğin alçakgönüllülüğe rağmen, Onbaşı, sen de bir madalya alacaksın. Mercan Muharebesi'nden kurtulan başkaları da oldu, ama sadece şans eseri. Sen ise inisiyatifi eline alıp elverişsiz bir durumda liderlik sergiledin. Ayrıca hızlı düşünme kabiliyetini daha önce de kanıtlamıştın. Consulara karşı geliştirdiğin o atış düzeni. Eğitim bölüğündeki liderliğin. Başçavuş Ruiz son savaş oyununda BeyinDostu'nu nasıl kullandığını özel olarak belirtmiş. O piç kurusuyla beraber hizmet vermişliğim var Onbaşı. Ruiz kendisini doğurduğu için anasına bile iltifat etmez, bilmem anlatabiliyor muyum.

"Sanırım anlıyorum komutanım," dedim.

"Ben de öyle düşündüm. O yüzden bir bronz yıldızı hak ettin evlat. Tebrikler "

"Emredersiniz komutanım, dedim. "Sağ olun komutanım.

"Ama seni buraya o nedenle çağırmadım, dedi General Keegan, sonra da masanın ilerisini işaret etti. "Özel Kuvvetlerimizi yöneten General Szilard'la herhalde tanışmamışsındır Rahat, selam vermene gerek yok."

"Komutanım, dedim, ondan tarafa en azından bir baş selamı vererek.

"Onbaşı, dedi Szilard. "Söyle bana, Mercan'ın üzerindeki durum hakkında neler duydun?"

"Fazla bir şey duymadım komutanım, dedim. "Arkadaşlarla konuştuğumuz oldu, o kadar."

"Demek öyle," dedi Szilard, alaycı bir üslupla. "Arkadaşın Er Wilson şimdiye kadar sana kapsamlı bir brifing verir sanıyordum.

Eskiden beri iyi olmayan rol kesme yeteneğimin bugünlerde daha da köreldiğini anlamaya başlıyordum. "Evet, tabii ki Er

Wilson hakkında bilgi sahibiyiz," dedi Szilard. "Araştırmalarını sandığı kadar gizli yürütemediğini söyleyebilirsin ona."

"Harry bunu duyduğuna şaşıracaktır," dedim.

"Ona ne şüphe," dedi Szilard. "Ayrıca sana Özel Kuvvetler askerlerinin doğasından bahsettiğine de şüphem yok. Aslında o konu bir devlet sırrı değil, ama yine de veritabanına Özel Kuvvetler hakkında genel bilgiler yüklemeyiz. Zamanımızın çoğunu kesin bir gizlilik ve tedbir gerektiren görevlere harcarız. Ordunun geri kalanıyla vakit geçirmek için pek fırsatımız olmaz. Tabii hevesimiz de."

"Mercan'daki Rraeylere yapılacak karşı saldırıda General Szilard ve Özel Kuvvetler başı çekecekler," dedi General Keegan. "Her ne kadar gezegeni almayı tasarlasak da asıl amacımız Rraeylerin takyon tespit cihazını bulmak. Onu yok etmeden devre dışı bırakabilirsek ne âlâ, ama gerekirse yok edeceğiz. Albay Golden" –Newman'ın yanındaki asık suratlı bir adamı işaret etti– "cihazın nerede olduğunu bildiğimizi düşünüyor. Albay."

"Çok kısa anlatacağım Onbaşı," dedi Golden. "İlk Mercan saldırısından önce yaptığımız gözetleme, Rraeylerin gezegen çevresindeki yörüngelere bir dizi küçük uydu yerleştirdiğini ortaya çıkardı. İlk başta bunların Rraeylere gezegendeki kolonici ve asker hareketlerini izleme kolaylığı sağlayacak casus uydular olduğunu sandık, fakat artık bunun takyon izlerini saptamada kullanılan bir tür düzenek olduğu fikrindeyiz. Uydulardan veri toplayan izleme istasyonunun gezegende olduğuna ve ilk saldırı dalgasında oraya kurulduğuna inanıyoruz."

"İstasyonun gezegende olduğunu düşünmemizin sebebi, Rraeylerin en güvenli yer olarak orayı görmeleri," dedi General Szilard. "İstasyon bir gemide dursaydı KSG güçleri onu şans eseri vurabilirdi. Ve bildiğin gibi senin mekiğinden başka hiçbir gemi Mercan yüzeyine yaklaşamadı bile. Yani istasyon büyük ihtimalle orada."

Keegan'a doğru döndüm. "Bir soru sorabilir miyim komutanım?"

"Sor bakalım," dedi Keegan.

"Bunları bana niye anlatıyorsunuz?" diye sordum. "Ben timi, bölüğü veya alayı olmayan bir onbaşıyım. Bunları niçin bilmem gerektiğine dair bir sebep göremiyorum.

"Bunları bilmen gerekiyor, çünkü sen Mercan Muharebesi'nden canlı çıkan az sayıdaki insandan birisin ve şanstan fazlası sayesinde kurtulan tek kişisin," dedi Keegan. "Tıpkı benim gibi General Szilard ve adamları da, ilk saldırıya katılmış biri ikinci saldırıyı gözlemler ve tavsiyelerde bulunursa karşı saldırının başarı ihtimalinin artacağı görüşündeler. O kişi de sen oluyorsun.

"Saygısızlık etmek istemem komutanım," dedim, "ama benim ilk saldırıya katılımım minimum düzeyde olmakla kalmayıp felaketle sonuçlandı.

"Yine de diğer herkesin iştirakinden daha başarılıydı," dedi Keegan. "Onbaşı, sana yalan söylemeyeceğim–elimizde bu rolü üstlenecek başka birinin olmasını yeğlerdim. Fakat şu an için öyle biri yok. Verebileceğin tavsiye ve hizmetin miktarı çok az olsa bile hiç yoktan iyidir. Zaten savaş şartlarında doğaçlama düşünüp hızlı hareket edebilme yeteneğini gösterdin. Faydalı olacağın kesin.

"Peki ne yapacağım?" diye sordum. Keegan dönüp Szilard'a bir göz attı.

"*Atmaca*'da duracaksın," dedi Szilard. "*Atmaca* böyle durumlarda en tecrübeli Özel Kuvvetleri temsil ediyor. İşin Mercan'daki tecrübelerini esas alarak *Atmaca*'nın üst düzey komutanlarına tavsiyelerde bulunmak, gözlem yapmak ve gerektiği takdirde KSG muntazam kuvvetleriyle Özel Kuvvetler arasında irtibat sağlamak olacak."

"Savaşacak mıyım?" diye sordum.

"Orada bir fazlalık olacaksın," dedi Szilard. "Büyük ihtimalle çatışmaya girmen gerekmeyecek.

"Vazifenin son derece sıra dışı olduğunu herhalde anlamışsındır," dedi Keegan. "Görev ve personel farklılıklarına bağlı olarak muntazam KSG'yle Özel Kuvvetler normalde asla birbirine karış-

maz. İki kuvvetin birden tek bir düşmanla çarpıştığı muharebelerde bile her iki grup farklı roller üstlenir."

"Anlıyorum, dedim. Aslında düşündüklerinden fazlasını anlıyordum. Jane de *Atmaca*'da görevliydi.

Szilard aklımdan geçenleri okumuşçasına lafa karıştı. "Onbaşı, duyduğum kadarıyla *Atmaca*'da görevli askerlerimden biriyle bir olay yaşamışsınız. Onun gibi başka olaylar da çıkmayacağından emin olmalıyım.

"Emredersiniz komutanım, dedim. "O olay bir yanlış anlaşılma sebebiyle yaşandı. Her şey bir kimlik karışıklığından ibaretti. Bir daha olmayacak."

Szilard dönüp Keegan'a başını salladı. "Pekâla," dedi Keegan. "Onbaşı, yeni görevin göz önüne alındığında rütbenin vazifen için yetersiz kaldığı kanısındayım. Bundan dolayı şu andan itibaren teğmenliğe yükseltilmiş bulunmaktasın. Saat 1500'te *Atmaca*'nın komutanı Binbaşı Crick'e rapor vereceksin. Bu da sana işlerini halletmen ve arkadaşlarına veda etmen için gereken zamanı sağlayacaktır. Soracağın bir soru var mı?"

"Hayır komutanım, dedim. "Ama bir ricam olacaktı."

"Alışıldık bir şey değil," dedi Keegan, ben sözümü bitirdikten sonra. "Ve başka şartlar altında –her ikisi için de– hayır derdim."

"Anlıyorum komutanım," dedim.

"Ancak isteğin yerine getirilecek. Hem belki bu işten bir hayır çıkar. Pekâlâ teğmen. Gidebilirsin.

Onlara mesaj yolladıktan sonra Harry ile Jesse benimle mümkün olduğu kadar kısa sürede buluştular. İkisine de görevimden ve terfiimden bahsettim.

"Tüm bunları Jane'in tasarladığını düşünüyorsun," dedi Harry.

"Onun tasarladığını kesinlikle biliyorum," dedim. "Kendisi de söyledi. Belki sahiden bir işe yararım. Ama Jane'in birilerini araya soktuğundan eminim. Birkaç saat içinde yola çıkacağım."

"Yine ayrılıyoruz," dedi Jesse. "Üstelik Harry'yle benim bölüklerimizden geriye kalanlar da dağıtılıyor. Bölük arkadaşlarımız

başka gemilere atandılar. Biz de kendi atama yerimizi öğrenmeyi bekliyoruz."

"Kim bilir John," dedi Harry. "Belki senden sonra biz de Mercan'a gideriz."

"Hayır, gitmeyeceksiniz," dedim. "General Keegan'dan sizi terfi ettirerek piyadelikten çıkarmasını istedim. O da kabul etti. Askerlik hizmetinizin ilk devresi tamamlandı. İkiniz de atandınız."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Harry.

"KSG'nin Askeri Araştırmalar koluna atandın, dedim. "Harry, sağa sola burnunu soktuğunu biliyorlar. Bu şekilde hem kendine hem de başkalarına daha az zarar vereceğine ikna ettim onları. Mercan'dan her ne getirirsek onun üzerinde çalışacaksın.

"Yapamam ki," dedi Harry. "Yeteri kadar matematik bilmiyorum.

"Böyle bir şeyin seni durdurmasına göz yummayacağından eminim, dedim. "Jesse, sen de AA'ya gidiyorsun. Donatım kadrosuna. Bu kadar kısa zamanda elimden ancak bu kadarı geldi. Pek ilginç bir görevin olmayacak, ama oradayken başka görevler için eğitim görebilirsin. Üstelik ikiniz de ateş hattından uzak kalacaksınız."

"Bu hiç doğru değil John," dedi Jesse. "Görev süremizi tamamlamadık. Bölük arkadaşlarımız gidip savaşırlarken biz yapmadığımız bir şey karşılığında burada oturuyor olacağız. *Sen de* oraya geri gidiyorsun. Bunu istemiyorum. Görev süremi tamamlamam lazım." Harry de başını salladı.

"Jesse, Harry, lütfen, dedim. "Bakın, Alan öldü. Susan ve Thomas öldü. Maggie öldü. Timim ve bölüğüm de öyle. İkiniz hariç burada önemsediğim her kim varsa göçüp gitti. Sizi canlı tutabilmek için bir fırsat yakaladım ve o fırsatı değerlendirdim. Başkaları için elimden bir şey gelmiyor, ama sizin için bir şeyler yapabilirim. Sizin sağ kalmanıza ihtiyacım var. Burada sizden başka kimsem yok."

"Jane var ya," dedi Jesse.

"Henüz Jane'in benim için ne ifade ettiğini bilmiyorum," dedim. "Ama sizin ne ifade ettiğinizi biliyorum. Siz artık ailemsiniz. Jesse, Harry. Siz ailemsiniz. Sizi güvende tutmak istedim diye bana kızmayın. Sadece güvende kalın. Benim için. Lütfen.

on beş

Atmaca sessiz bir gemiydi. Sıradan bir asker gemisi konuşan, gülüşen, bağrışan ve hayatın sözlü akışını sürdüren insanların gürültüsüyle doludur. Özel Kuvvetler askerleriyse o tür zırvalarla uğraşmazlar

Bu durum gemiye çıktığım zaman bana *Atmaca*'nın komutanı tarafından da açıklandı. "İnsanların seninle konuşmalarını bekleme," dedi Binbaşı Crick, kendimi takdim ettikten sonra.

"Komutanım?" dedim.

"Özel Kuvvetler askerlerinden bahsediyorum," dedi. "Mesele sen değilsin. Konuşmakla pek işimiz olmaz, hepsi bu. Kendi aramızda hemen hemen her zaman BeyinDostu'yla iletişim kurarız. Böylesi hem daha hızlıdır hem de sizde olduğu gibi bizim konuşmaya karşı bir yatkınlığımız yoktur. Bizler BeyinDostu'yla doğarız. Biri bizimle ilk konuştuğunda bunu BeyinDostu'yla yapar. O nedenle çoğu zaman öyle konuşuruz. Üstüne alınma. Neyse, zaten askerlere sana söylemeleri gereken bir şey olduğunda konuşmalarını emrettim.

"Buna hiç gerek yok komutanım," dedim. "Ben de BeyinDostumu kullanabilirim.

"O şekilde bize yetişemezsin," dedi binbaşı Crick. "Senin beynin başka, bizimkiler başka hızda iletişim kurmaya ayarlı. Bizim için gerçek doğanlarla konuşmak, yan hızda konuşmak gibidir. Bizden biriyle uzunca bir süre konuştuysan, ani ve hızlı hareketler yaptığımızı belki fark etmişsindir. Bunun nedeni geri zekâlı bir çocukla konuşuyormuş gibi hissetmemizdir. Üstüne alınma."

"Alınmadım komutanım," dedim. "Ama siz sesli iletişimde bir sorun yaşamıyor gibisiniz."

"Eh, bir gemi komutanı olarak Özel Kuvvetler dışındaki in-

sanlarla da bol bol vakit geçiriyorum," dedi Crick. "Ayrıca askerlerimin çoğundan daha yaşlıyım. Birkaç nezaket kuralı öğrenmişliğim var."

"Kaç yaşındasınız komutanım?" diye sordum.

"Gelecek hafta on dördüme basacağım," dedi. "Konumuza dönelim. Yarın saat 0600'da bir personel toplantısı düzenleyeceğim. O zamana kadar git yerleş, karnını doyur ve biraz dinlen. Sabah tekrar konuşuruz." Selam verip beni gönderdi.

Jane kamaramda bekliyordu.

"Yine sen," dedim gülümseyerek.

"Yine ben," deyip geçti. "Ne durumda olduğunu görmek istedim."

"İyiyim," dedim. "Tabii sadece on beş dakikadır gemide olduğum düşünülürse."

"Hepimiz seni konuşuyoruz," dedi.

"Evet, gevezeliğinizden anlaşılıyor," dedim. Jane konuşmak için ağzını açınca elimi kaldırdım. "Espri yaptım," dedim. "Binbaşı Crick bana BeyinDostu olayından bahsetti.

"Seninle böyle konuşmayı o yüzden seviyorum," dedi Jane. "Başkalarıyla konuşmaya benzemiyor."

"Beni kurtarırken konuştuğunuzu hatırlar gibiyim," dedim.

"O sırada izimizin sürüldüğünden endişeleniyorduk," dedi. "Sesli konuşmak daha güvenliydi. Ayrıca başkalarının yanındayken de sesli konuşuruz. Gerekmedikçe dikkat çekmekten hoşlanmayız.

"Niye böyle bir şey tertipledin?" diye sordum. "Beni *Atmaca*'ya aldırmandan bahsediyorum."

"Bize faydalı olacaksın," dedi Jane. "Hem Mercan'da hem de hazırlığımızın başka bir unsurunda işimize yarayabilecek tecrübelere sahipsin.

"O da ne demek?" diye sordum.

"Binbaşı Crick yarın brifing sırasında açıklayacak," dedi Jane. "Ben de orada bulunacağım. Bir bölük yönetiyorum ve istihbarat çalışmaları yapıyorum.

"Tek sebep bu mu?" diye sordum. "Yani faydalı olacak olmam mı?"

"Hayır," dedi Jane, "ama seni gemiye aldıran sebep o. Dinle, seninle fazla vakit geçiremeyeceğim. Görevimiz için yapmam gereken çok fazla hazırlık var Ama onu tanımak istiyorum. Kathy'yi. Kim ve nasıl biri olduğunu. Bana ondan bahsetmeni istiyorum."

"Bahsederim," dedim. "Ama bir şartla.

"Nedir?" dedi Jane.

"Sen de bana kendinden bahsedeceksin," dedim.

"Niye?"

"Çünkü dokuz yıl boyunca karımın ölmüş olduğu gerçeğiyle yaşadım. Ama şimdi karşımdasın ve bu beni mahvediyor," dedim. "Seni ne kadar çok tanırsam Kathy olmadığın fikrine de o kadar alışabilirim."

"İlginç biri sayılmam, dedi Jane. "Ve sadece altı yaşındayım. Bu pek de uzun bir yaşam değil."

"Son bir senede ondan önceki tüm ömrümde yaptığımdan daha çok şey yaptım, dedim. "Güven bana. Altı yıl yeter de artar."

"Komutanım, yanınıza oturabilir miyiz?" diye sordu kibar ve genç (ve muhtemelen dört yaşında) bir Özel Kuvvetler askeri. O ve dört arkadaşı ellerindeki yemek tepsileriyle esas duruşta bekliyordu.

"Masa boş," dedim.

"Bazı kişiler yalnız başlarına yemeyi tercih ederler," dedi asker.

"Ben öyle biri değilim," dedim. "Lütfen, hepiniz oturun."

"Sağ olun komutanım, dedi asker, tepsisini masaya bırakarak. "Ben Onbaşı Sam Mendel. Bunlar Er George Linnaeus, Will Hegel, Jim Bohr ve Jan Fermi.

"Teğmen John Perry," dedim.

"Eee, *Atmaca* hakkında ne düşünüyorsunuz komutanım?" diye sordu Mendel.

"Hoş ve sessiz," dedim.

"Evet öyle komutanım," dedi Mendel. "Ben de tam Linnaeus'a yaklaşık bir aydır ağzımdan on taneden fazla sözcük çıkmadığını söylüyordum."

"Öyleyse rekorunu kırmışsın," dedim.

"Girdiğimiz bir bahsi sonuçlandırmamız için bize yardım eder misiniz komutanım?" dedi Mendel.

"Yorucu bir şey yapmam gerekecek mi?" diye sordum.

"Hayır komutanım, dedi Mendel. "Sadece kaç yaşında olduğunuzu bilmek istiyoruz. Hegel yaşınızın tüm timin toplam yaşının iki katından büyük olduğunu iddia ediyor."

"Toplam kaç yaşındasınız?" diye sordum.

"Timde ben de dahil on asker var," dedi Mendel, "ve en büyükleri benim. Beş buçuk yaşındayım. Geri kalanlar iki ila beş yaş arasında. Toplam yaşımız otuz yedi yıl, iki ay."

"Ben yetmiş altı yaşındayım," dedim. "Yani Hegel haklı. Tabii bu iddiayı herhangi bir KSG askeriyle de kazanabilir Biz yetmiş beşimize kadar orduya girmeyiz bile. Ve şunu da belirteyim ki, tüm bir timin toplam yaşının iki katından daha yaşlı olmak adama fena koyuyor."

"Evet komutanım," dedi Mendel. "Ama öte yandan hepimiz sizden en az iki kat daha fazla zamandır bu hayattayız. O nedenle eşit sayılırız."

"Herhalde öyleyizdir," dedim.

"İlginç bir şey olmalı," dedi Bohr, masanın biraz ilerisinden. "Bundan önce koskoca bir hayat yaşadınız. Nasıldı?"

"Ne nasıldı?" dedim. "Hayatım mı, yoksa bundan önce başka bir hayatımın olması mı?"

"İkisi de," dedi Bohr.

O anda masadaki diğer beş kişinin çatallarını bile ellerine almamış olduklarını fark ettim. Az öncesine kadar tepsilere çarpan çatal kaşıkların çıkardığı telgraf gönderme sesleriyle dolu olan yemekhane de büyük ölçüde sessizdi. Jane'in herkesin bana ilgi duyduğuna yönelik yorumunu hatırladım. Görünüşe bakılırsa haklıydı.

"Hayatımı seviyordum," dedim. "Onu yaşamayan birine heyecan verici, hattâ ilginç gelir mi bilmem. Ama benim için iyi bir hayattı. Bundan önce bir hayatımın olmasına gelince, o sırada ilerisini düşünmüyordum. İçinde yaşamaya başlamadan önce bu hayatın nasıl olacağına kafa yormamıştım hiç."

"O zaman niye öyle bir seçim yaptınız?" diye sordu Bohr. "Bunun nasıl bir hayat olacağına dair az çok fikriniz vardı herhalde."

"Hayır, yoktu," dedim. "Sanırım hiçbirimizin yoktu. Çoğumuz ne bir savaşta yer aldık ne de bir orduda görev yaptık. Hiçbirimiz bizi alıp da eskisine sadece kısmen benzeyen bir vücuda koyacaklarını bilmiyorduk."

"Öyleyse aptalca davranmışsınız komutanım," diyen Bohr, böyle yaparak iki-üç yaşlarında olduğu için yol yordam bilmediğini bana hatırlattı. "Bir insanın neye bulaştığını bilmeden bir şeyi kabul etmesi için bir sebep göremiyorum."

"Eh," dedim, "sen hiç yaşlanmadın. Yetmiş beşindeki normal bir insan, öyle bir risk almaya senden çok daha yatkındır."

"Arada ne kadar fark olabilir ki?" diye sordu Bohr.

"Tam da hiç yaşlanmayacak iki yaşındaki biri gibi konuştun, dedim.

"Üç yaşındayım," dedi Bohr, biraz kendini savunurcasına.

Elimi kaldırdım. "Bakın," dedim, "gelin bu meseleyi farklı bir açıdan ele alalım. Ben yetmiş altı yaşındayım ve KSG'ye katılmakla bir risk aldım. Öte yandan bu seçimi *kendim* yaptım. Katılmak zorunda değildim. Yerimde olmayı hayal etmekte zorlanıyorsanız bir de benim bakış açımı düşünün." Mendel'i işaret ettim. "Beş yaşındayken ayakkabılarını bağlamayı bile bilmiyordum. *Benim* yaşımda olup da askere yazılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorsanız kendinizi benim yerime koyun ve beş yaşında olup da savaştan başka hiçbir şey bilmemenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışın. Benim en azından KSG dışında nasıl bir hayat yaşandığına dair bir fikrim var. Ya sizin?"

Mendel arkadaşlarına baktı. Arkadaşları da ona baktılar. "Biz genelde öyle şeyler düşünmeyiz komutanım," dedi Mendel. "İlk

başta sıra dışı bir tarafımız olduğunu bilmeyiz. Tanıdığım herkes aynı şekilde 'doğmuştur.' Bizim bakış açımıza göre sıra dışı olan sizlersiniz. Bu hayata başlamadan önce bir çocukluk geçirip bambaşka bir hayat sürmek, işleri halletmenin verimsiz bir yolu gibi gözüküyor."

"Özel Kuvvetlerde bulunmamanın nasıl bir şey olacağını hiç merak etmiyor musunuz?" diye sordum.

"Öyle bir şeyi hayal edemiyorum, dedi Bohr. Diğerleri de başlarını salladılar. "Hepimiz askeriz. İşimiz bu. Biz buyuz."

"Zaten sizi o yüzden ilginç buluyoruz," dedi Mendel. "Bu hayatı seçme düşüncesi. Yaşamanın başka bir yolu olabileceği. Bu bize yabancı geliyor."

"Ne iş yapardınız komutanım?" diye sordu Bohr. "Diğer hayatınızda?"

"Yazarlık yapardım," dedim. Hepsi de aralarında bakıştı. "Ne?" diye sordum.

"Yaşamak için tuhaf bir yol komutanım," dedi Mendel. "Kelimeleri dizerek para kazanmak."

"Daha kötü işler de var," dedim.

"Sizi gücendirmek istemedik komutanım, dedi Bohr.

"Gücenmedim," dedim. "Hayata daha farklı bir açıdan bakıyorsunuz, o kadar. Ama bunu niye yaptığınızı merak etmeme yol açıyorsunuz.

"Neyi?" dedi Bohr.

"Savaşmayı," dedim. "Bilirsiniz, KSG'deki çoğu kimse de benim gibi. Ayrıca kolonilerdeki insanlarla aranızda benimle olduğundan bile daha çok fark var. Niye bizimle beraber onlar için savaşıyorsunuz?"

"Biz de insanız komutanım, dedi Mendel. "Sizden daha az insan değiliz."

"DNA'mın mevcut durumu düşünülürse son dediğinin fazla bir anlamı kalmıyor," dedim.

"Siz insan olduğunuzun farkındasınız komutanım," dedi Mendel. "Biz de öyle. Birbirimize düşündüğünüzden daha yakınız.

KSG'nin askerlerini nasıl seçtiğini biliyoruz. Hiç tanımadığınız koloniciler için savaşıyorsunuz–üstelik geçmişte ülkenizin düşmanı olan koloniciler için. *Siz* niye onlar için savaşıyorsunuz?"

"Çünkü onlar insan ve bunu yapacağıma söz verdim," dedim. "En azından başlangıçta öyleydi. Artık koloniciler için savaşmıyorum. Yani savaşıyorum ama aslında bölüğüm ve timim için savaşıyorum–daha doğrusu savaşıyordum. Ben onları kolluyordum, onlar da beni. Savaşıyordum çünkü öyle yapmazsam onları yarı yolda bırakmış olurdum."

Mendel başını salladı. "Biz de o nedenle savaşıyoruz komutanım," dedi. "Hepimizi insan yapan şeylerden biri de o. Bunu bilmek güzel."

"Öyle," diye doğruladım. Mendel sırıttı ve yemeğini yemek için çatalını eline aldı. O bunu yaptığı sırada tüm oda çatal kaşık takırtılarıyla dolmaya başladı. Gürültü üzerine başımı kaldırdım ve Jane'in uzaktaki bir köşeden bana baktığını gördüm.

Sabah brifinginde Binbaşı Crick doğrudan konuya girdi. "KSG istihbaratı Rraeylerin sahtekâr olduklarına inanıyor," dedi. "Ve görevimizin ilk kısmı, bunun doğru olup olmadığını bulmak. Consuları şöyle bir ziyaret edeceğiz."

Bu açıklama beni afallattı. Anlaşılan yalnız değildim. "Consuların tüm bu olup bitenlerle ne ilgisi var?" diye sordu tam solumda oturan Teğmen Tagore.

Crick başıyla onun yakınında oturan Jane'e işaret verdi. "Binbaşı Crick ve diğerlerinin isteği üzerine Rraeylerin teknolojik bir evrim geçirip geçirmediklerini anlamak için KSG'nin onlarla yaşadığı diğer bazı olayları araştırdım," dedi Jane. "Son yüz yıl içinde Rraeylerle on iki büyük ve birkaç düzine küçük çaplı çatışma yaşadık. Bunlara son beş yıldaki bir büyük ve altı küçük çatışma da dahil. Tüm bu zaman boyunca Rraey teknoloji eğrisi bizimkinden büyük ölçüde geri kaldı. Bu durum Rraeylerin düzenli teknolojik gelişmelere besledikleri kültürel önyargılar ve teknolojik açıdan daha gelişmiş ırklarla pozitif ilişki eksiklikleri gibi

çeşitli faktörlerden kaynaklanıyor."

"Diğer bir deyişle çağdışı ve bağnazlar," dedi Binbaşı Crick.

"Bu durum özellikle sıçrama iticisi teknolojisi konusunda doğru," dedi Jane. "Mercan Muharebesi'ne kadar Rraeylerin sıçrama teknolojisi bizimkinden çok daha geriydi–hattâ sıçramanın fizik kurallarına dair bilgileri, takriben bir asır önce Rraeylere yapılan başarısız bir ticaret misyonunda KSG'den elde ettikleri üzerine kurulu.

"Misyon niye başarısız olmuş?" diye masanın karşısından sordu Yüzbaşı Jung.

"Rraeyler ticaret elçilerinin yaklaşık üçte birini yemişler," dedi Jane.

"Off," dedi Kaptan Jung.

"Buradaki asıl husus, kim oldukları ve teknolojilerinin hangi seviyede bulunduğu göz önüne alındığında, Rraeylerin bizden o kadar gerideyken kısacık bir sürede bu kadar ileri gidebilmelerinin mümkün olmaması," dedi Binbaşı Crick. "En iyi tahminlerimize göre gidemediler de–sıçrama iticisi tespit teknolojisini başka bir kültürden aldılar, o kadar. Rraeylerin tanıdıkları herkesi biz de tanıyoruz ve böyle bir şeyi yapabilecek teknolojik kabiliyete sahip tek bir kültür olduğunu düşünüyoruz."

"Consular," dedi Tagore.

"Elbette Consular," diye doğruladı Crick. "O şerefsizlerin bir beyaz cüceyi evcilleştirdikleri düşünülürse sıçrama iticisi tespitini çözdükleri de varsayılabilir."

"İyi de Consuların Rraeylerle ne işi olabilir ki?" diye sordu Teğmen Dalton, masanın ucuna yakın bir yerden. "Bizimle yalnızca canları biraz egzersiz çektiği zaman uğraşıyorlar; üstelik bizim teknolojimiz Rraeylerinkinden çok daha gelişmiş düzeyde."

"Consuların teknoloji konusunda bizim gibi motive olmadıklarını düşünüyoruz," dedi Jane. "Nasıl ki bir buharlı motorun teknolojisi bizim için değersizse bizimki de onlar için öyle. Bizce Consuları motive eden başka faktörler mevcut."

"Din," dedim. Tüm gözler bana çevrildi ve kendimi kilise

ayini sırasında yellenmiş bir koro üyesi gibi hissettim. "Demek istediğim şu ki, bölüğüm onlarla savaşırken Consular ilk başta bir dua ederek muharebeyi kutsadılar. O zaman bir arkadaşıma Consuların gezegeni savaşla vaftiz ettiklerini düşündüğümü söylemiştim." Bana bakmayı sürdürdüler. "Tabii yanılıyor da olabilirim.

"Yanılmıyorsun," dedi Crick. "KSG'de Consuların niçin savaştıklarına dair bazı münazaralar yaşandı, zira ellerindeki teknolojiyle bölgedeki uzaya açılmış diğer tüm ırkları kaşla göz arasında yok edebilecekleri açıkça ortada. Yaygın kanıya göre bunu eğlence olsun diye yapıyorlar Tıpkı bizim beyzbol veya futbol oynamamız gibi.

"Biz hiç öyle şeyler oynamayız," dedi Tagore.

"Diğer insanlar oynarlar eşşoğlusu, dedi Crick sırıtarak, sonra yine ciddileşti. "Ancak KSG'nin istihbarat bölümündeki hatırı sayılır bir azınlık, tıpkı Teğmen Perry'nin öne sürdüğü gibi muharebenin Consular için dini bir önem taşıdığına inanıyor. Rraeyler Consularla eşit düzeyde teknoloji alışverişi yapamıyor olabilirler, fakat belki de Consuların istediği başka bir şeye sahiptirler. Belki onlara ruhlarını veriyorlardır."

"Ama Rraeyler de bağnazdırlar," dedi Dalton. "Zaten Mercan'a o yüzden saldırdılar."

"Rraeylerin bazıları diğerlerinden daha az cazip olan pek çok kolonisi var," dedi Jane. "Bağnaz olsunlar veya olmasınlar, fazla başarı elde etmemiş kolonilerinden birini Mercan'la takas etmeyi iyi bir alışveriş olarak görmüş olabilirler."

"Tabii verilen kolonideki Rraeyler aynı fikirde değillerdir herhalde," dedi Dalton.

"İşi gücü bırakıp bir de onları mı dert edeceğiz?" dedi Crick.

"Rraeylerin Consulardan aldıkları teknoloji, onları uzayın bu bölgesindeki kültürlerin çok daha ilerisine taşıyor," dedi Jung. "Kudretli Consular için bile bölgedeki güç dengesini bozmanın bazı yan etkileri olacaktır."

"Tabii Consular Rraeyleri kazıklamadılarsa," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jung.

"Consuların Rraeylere sıçrama iticisi tespit sistemini yaratacak teknolojik uzmanlığı verdiklerini farz ediyoruz," dedim. "Ama Rraeylere bir makineyle beraber onu çalıştırmalarını sağlayacak bir tür kullanma kılavuzu vermiş olmaları da mümkün. Rraeyler böylece istediklerini elde ederek Mercan'ı bize karşı savunabilirler. Consular da bölgedeki güç dengesini pek bozmamış olurlar."

"Ta ki Rraeyler kahrolası şeyin nasıl çalıştığını çözene kadar," dedi Jung.

"Teknolojik durumları göz önüne alındığında Rraeylerin bunu başarmaları yıllar sürebilir," dedim. "Bu da bize kıçlarına tekmeyi basmamız ve o teknolojiyi ellerinden almamız için yeterli zamanı temin edecektir. *Eğer* Consular sahiden de teknolojiyi onlara vermişlerse. *Eğer* Consular onlara tek bir makine vermişlerse. *Eğer* Consular bölgedeki güç dengesini azıcık bile umursuyorlarsa. Bir sürü 'eğer' söz konusu."

"Biz de o eğerlere cevap bulabilmek için Consuların yanına şöyle bir uğrayacağız," dedi Crick. "Geldiğimizi haber vermek için bir sıçrama uydusu gönderdik bile. Bakalım ağızlarından ne alabileceğiz."

"Onlara hangi koloniyi teklif edeceğiz?" diye sordu Dalton. Espri yapıp yapmadığını anlamak güçtü.

"Koloni falan teklif etmeyeceğiz, dedi Crick. "Ama bize randevu vermelerini sağlayabilecek başka bir şeye sahibiz."

"Neye?" dedi Dalton.

"Ona," dedi Crick, beni işaret ederek.

"O mu?" dedi Dalton.

"Ben mi?" dedim.

"Sen," dedi Jane.

"Birden kendimi şaşkın ve korkmuş hissetmeye başladım, dedim.

"Çifte atış düzenin, KSG güçlerinin kısa zamanda binlerce Consu öldürmesini sağladı," dedi Jane. "Geçmişte Consular, çatışma sırasında çok sayıda Consu öldürmüş bir KSG askerini de

içeren elçilik heyetlerini geri çevirmezlerdi. O Consu savaşçılarını çabucak halletmemizi sağlayan şey senin atış düzenin olduğuna göre, ölümlerinin sorumluluğu senin üzerinde."

"Ellerine 8,433 Consu'nun kanı bulaşmış durumda Onbaşı, dedi Crick.

"Harika," dedim.

"Sahiden de öyle," dedi Crick. "Sayende kapıdan geçebileceğiz."

"Kapıdan geçtikten *sonra* bana ne olacak?" diye sordum. "Sekiz binimizi öldüren bir Consu'ya kim bilir ne yapardık."

"Onlar öyle meselelere bizim gibi bakmıyorlar," dedi Jane. "Muhtemelen güvende olacaksın.

"*Muhtemelen*," dedim.

"Ya da Consu uzayına vardığımız zaman bizi darmadağın edecekler," dedi Crick.

"Anlıyorum," dedim. "Bu fikre alışmak için biraz daha zamanımın olmasını isterdim, hepsi bu."

"Olaylar çok hızlı gelişti," dedi Jane umursamazca. Ve ansızın bir BeyinDostu mesajı aldım. *Güven bana*– diyordu mesaj. Tekrar Jane'e baktığımda onun da sakin sakin bana baktığını gördüm. Başımı sallayarak bir mesajı onaylar gibi gözükürken aslında bir diğerini onayladım.

"Consular Teğmen Perry'ye gıptayla bakmayı bitirdikten sonra ne yapacağız?" diye sordu Tagore.

"Her şey geçmiş münasebetlerdeki gibi gelişirse Consulara en fazla beş soru sorma fırsatımız doğacak, dedi Jane. "Soruların sayısını bizden ve onlardan beşer kişi arasında gerçekleşecek bir müsabaka belirleyecek. Onlarla teke tek dövüşeceğiz. Consular silahsız dövüşürler, fakat bizim dövüşçülerimiz kesici kol eksikliğimizi telafi etmek amacıyla bıçak kullanabilecekler. Burada özellikle dikkat edilmesi gereken husus, törenin gerçekleştiği önceki karşılaşmalarda dövüştüğümüz Consuların bu dövüşle onurlarını geri kazanabilecek gözden düşmüş askerlerden veya suçlulardan seçildikleriydi. O nedenle son derece azimli rakipler-

le kapışacağımızı söylemeye gerek yoktur. Müsabaka sona erince de kazandığımız dövüş sayısı kadar soru sorabileceğiz."

"Dövüşler nasıl kazanılır?" diye sordu Tagore.

"Ya sen Consu'yu öldürürsün ya da o seni öldürür," dedi Jane.

"Büyüleyici," dedi Tagore.

"Bir ayrıntı da şu," dedi Jane. "Consular dövüşçüleri yanımızda getirdiğimiz kişilerden seçecekler. O nedenle protokol gereği seçilebilir dövüşçü sayısının en az üç katını götürmemiz gerekiyor. Heyetin dövüşten muaf tutulacak tek üyesi, nezaket gereği Consu suçlularından ve beceriksizlerinden üstün kabul edilen heyet lideridir."

"Perry, heyetin lideri sen olacaksın," dedi Crick. "O angutların sekiz binini öldürdüğün için onların bakış açısına göre grubun doğal lideri sensin. Ayrıca buradaki Özel Kuvvetler üyesi olmayan tek askersin ve bizdeki süratle kuvvet gelişimlerine sahip değilsin. Seçilmen durumunda canından olabilirsin."

"Beni bu kadar önemsemeniz gözlerimi yaşartıyor," dedim.

"Olay o değil," dedi Crick. "Yıldız oyuncumuzun aşağılık bir suçlu tarafından öldürülmesi, Consuların bizimle işbirliği yapma şansını tehlikeye sokabilir."

"Tamam," dedim. "Bir an için yumuşadığınızı sanmıştım."

"O biraz zor," dedi Crick. "Pekâla. Sıçrama mesafesine ulaşana kadar kırk üç saatimiz var. Kırk kişilik bir heyet kuracağız. Tüm bölük ve tim liderleri buna dahil olacak. Geri kalanları askerler arasından seçeceğim. Bu da sıçrama gerçekleşene kadar her birinizin askerlerinize yakın dövüş talimi yaptıracağınız anlamına geliyor. Perry, heyet protokollerini sana yükledim; onları iyi çalış ve bizi batırma. Sıçramanın hemen ardından ikimiz tekrar konuşacağız ve sorulmasını istediğimiz soruları, sorulmasını istediğimiz sırayla sana vereceğim. Başarı sağlarsak beş soru sorabileceğiz, ama daha az sorma durumuna da hazırlıklı olmalıyız. Artık işe koyulalım, millet. Gidebilirsiniz."

Jane o kırk üç saat boyunca Kathy'yi tanıdı. Nerede olursam

olayım yanımda bitiveriyor, sorular soruyor, cevaplarımı dinliyor, sonra da görevinin başına dönüyordu. Bir hayatı paylaşmak için tuhaf bir yol bulmuştu.

"Bana ondan bahset," dedi, ben bir dinlenme odasında protokol bilgilerini çalışırken.

"Onunla tanıştığımda birinci sınıftaydı," dedim, ardından birinci sınıfın ne olduğunu açıkladım. Sonra da Kathy'ye dair ilk anımı, yani birinci ve ikinci sınıfların ortak bir elişi dersi sırasında kağıttan kule inşa ederken oyun hamuru paylaşmamızı anlattım. Kathy'nin beni hamurdan biraz yerken yakalamasını ve iğrenç olduğumu söylemesini. Öyle dediği için ona vurduğumu ve onun da gözümü morarttığını. Bu sebeple bir günlüğüne okuldan uzaklaştırılmıştı. Ortaokula kadar da bir daha konuşmamıştık.

"Birinci sınıfta kaç yaşında başlarsın?" diye sordu Jane.

"Altı yaşında," dedim. "Senin şu anki yaşında.

"Bana ondan bahset," dedi yine, birkaç saat sonra ve farklı bir yerde.

"Kathy bir keresinde az kalsın bende boşanacaktı," dedim. "On yıldır evliydik ve başka bir kadınla ilişkiye girdim. Kathy bunu öğrendiğinde küplere bindi."

"Niye başka biriyle seks yapmanı kafasına taksın ki?" diye sordu Jane.

"Mesele seks değildi, dedim. "Yalan söylememdi. Başka biriyle seks yapmak Kathy'nin kitabında hormonal bir zayıflıktan ibaretti. Yalan söylemekse saygısızlık sayılıyordu ve Kathy ona saygı duymayan biriyle evli kalmak istemiyordu.

"Niye boşanmadınız?" diye sordu Jane.

"Çünkü girdiğim ilişkiye rağmen onu seviyordum ve o da beni seviyordu, dedim. "Bir arada yaşamak istediğimiz için meseleyi hallettik. Zaten birkaç sene sonra o da bir ilişki yaşadı. Eşitlendiğimiz söylenebilir sanırım. Hattâ ondan sonra daha iyi anlaşır olduk."

"Bana ondan bahset," dedi Jane daha sonra.

"Kathy inanılmaz turtalar yapardı," dedim. "Öyle bir çilekli

ve raventli turta tarifi vardı ki yedin mi kıç üstü otururdun. Bir keresinde eyalet fuarında düzenlenen bir turta yarışmasına katıldı. Jüri de Ohio valisiydi. Birincilik ödülü, Sears'tan[1] yepyeni bir fırındı."

"Peki kazandı mı?" diye sordu Jane.

"Hayır, ikinci olup bir yatak ve banyo mağazasından yüz dolarlık hediye çeki kazandı. Ama yaklaşık bir hafta sonra valilikten bir telefon geldi. Vali asistanı siyasi sebeplerden dolayı valinin birincilik ödülünü önemli bir kampanya destekçisinin yakın arkadaşına verdiğini, fakat bir dilim yediğinden beri Kathy'nin turtasını öve öve bitiremediğini anlattı. Sonra da sırf vali çenesini kapatsın diye Kathy'den bir turta tane daha pişirmesini rica etti."

"Bana ondan bahset," dedi Jane.

"Ona âşık olduğumu ilk kez lise birinci sınıftayken anladım," dedim. "Okulumuz bir *Romeo ve Juliet* oyunu sergiliyordu ve Juliet rolüne Kathy seçilmişti. Bense oyunun yönetmen yardımcısıydım. Bu da vaktimin çoğunu dekor hazırlayarak veya oyunu yöneten öğretmenimiz Bay Amos'a kahve götürerek geçirdiğim anlamına geliyordu. Ama Kathy repliklerini hatırlamakta zorlanmaya başlayınca Bay Amos beni ona yardım etmekle görevlendirdi. Sonraki iki hafta boyunca provaların ardından Kathy'nin evine gidip repliklerini çalıştık. Tabii tüm gençler gibi genellikle başka konulardan konuşuyorduk. O sırada ilişkimiz çok masumaneydi. Sonra oyunun kıyafetli prova kısmı başladı ve Kathy'nin o replikleri Romeo'yu oynayan Jeff Greene'e söylemesini dinledim. Kıskançlığa kapıldım. Kathy'nin o sözleri *bana* söylemesi gerekiyordu."

"Sonra ne yaptın?" diye sordu Jane.

"Cuma gecesinden Pazar akşamüstüne kadar oyunun dört kere sergilendiği zaman boyunca surat astım ve Kathy'den mümkün olduğu kadar uzak durdum. Sonra Pazar gecesi düzenlenen kadro partisinde Juliet'in hemşiresini oynayan Judy Jones beni buldu ve Kathy'nin kafeterya teslimat dokunda otururak iki gözü

1 Amerika'daki bir alışveriş mağazası zinciri. –çn

iki çeşme ağladığını söyledi. Kathy son dört gündür onu göz ardı ettiğim için kendisinden nefret ettiğimi sanıyormuş ve sebebini bilmiyormuş. Judy bunun ardından derhal gidip Kathy'ye âşık olduğumu söylemezsem bir kürek bulacağını ve beni onunla öldüresiye döveceğini ekledi.

"Senin Kathy'ye âşık olduğunu nasıl biliyordu?" diye sordu Jane.

"Gençsen ve birine âşıksan, sen ve âşık olduğun kişi hariç herkes bunu görür," dedim. "Sebebini sorma. Öyledir işte. Ben de teslimat dokuna gittim ve Kathy'yi orada ayaklarını dokun kenarından sarkıtarak yalnız başına otururken gördüm. Gökte dolunay vardı ve ışık doğrudan yüzüne vuruyordu. Onu daha önce hiç o anki kadar güzel görmediğimi düşündüm. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi, çünkü onu o kadar çok seviyordum ki onu ne kadar istediğimi asla dile getiremeyeceğimi gerçekten, *gerçekten* biliyordum."

"Ne yaptın?" diye sordu Jane.

"Kopya çektim, dedim. "Ne de olsa *Romeo ve Juliet*'in büyük bölümünü kısa bir süre önce ezberlemiştim. Ben de teslimat dokuna doğru yürürken 2. Perde, 2. Sahne'yi ona ezberden okumaya başladım. 'Lakin şu ileriki pencere hangi ışığı kırar, yumuşacık? O taraf doğudur, Juliet ise güneş. Doğ güzel güneş. gibi. Kelimeleri önceden de biliyordum, ama bu sefer onları *sahiden* kastediyordum. Sözümü bitirince de yanına gittim ve onu ilk kez öptüm. O on beş yaşındaydı, ben on altı. Ve onunla evlenip ömrümün geri kalanını onunla geçireceğimi daha o zamandan biliyordum."

"Bana onun nasıl öldüğünü anlat," diye sordu Jane, Consu uzayına sıçramamızdan hemen önce.

"Bir Pazar sabahı gözleme pişiriyordu ve vanilyayı ararken felç geçirdi," dedim. "Ben o sırada oturma odasındaydım. Onun vanilyayı nereye kaldırdım diye kendi kendine sorduğunu hatırlıyorum. Bir saniye sonra bir şangırtı ve patırtı duydum. Mutfağa koştuğumda titreyerek yerde yatıyor, başını tezgahın köşesine

çarptığı yer kanıyordu. Onu kucaklarken acil servisi aradım. Kesiğin kanamasını dindirmeye çalıştım ve Kathy'ye onu sevdiğimi söyledim. Sağlık görevlileri gelip onu kollarımdan alana kadar da söylemeyi sürdürdüm. Ambulansla hastaneye giderken elini tutmama izin verdiler. Ambulansta ölürken de elini tutuyordum. Gözlerinin ferinin söndüğünü gördüğümde bile onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeye devam ettim. Ta ki hastanede benden alınana dek."

"Niye öyle yaptın?" diye sordu Jane.

"Duyduğu son şeyin onu ne kadar çok sevdiğim olmasını istiyordum," dedim.

"Sevdiğin birini kaybetmek nasıl bir şeydir?" diye sordu Jane.

"Sen de ölürsün," dedim. "Ve vücudunun da bunu anlamasını beklersin.

"Şu an öyle mi yapıyorsun?" dedi Jane. "Vücudunun anlamasını mı bekliyorsun?"

"Hayır, artık değil," dedim. "Zamanla tekrar yaşamaya başlarsın. Ama farklı bir hayatı yaşarsın."

"Yani şu anda üçüncü hayatındasın," dedi Jane.

"Sanırım öyleyim," dedim.

"Bu hayatı nasıl buldun?"

"Beğendim," dedim. "İçindeki insanlar hoşuma gitti."

Pencerenin dışındaki yıldızlar yeniden istiflendi. Consu uzayındaydık. Jane'le beraber konuşmadan oturup geminin geri kalanının sessizliğine karıştık.

"Her ne kadar o unvana layık olmasam da bana Elçi diyebilirsiniz," dedi Consu. "Ben bir suçluyum. Panshu'daki muharebede kendimi küçük düşürdüm ve o nedenle sizinle sizin dilinizde konuşturuluyorum. Bu utanç yüzünden ölmeyi ve yeniden doğuşumdan önce hak edilmiş bir ceza çekmeyi her şeyden çok arzu ediyorum. Umuyorum ki bu görüşmenin sonucunda şimdiki kadar aşağılık görülmeyeceğim ve ölmeme izin verilecek. Sizinle konuşarak kendimi rezil etme sebebim budur."

"Tanıştığımıza ben de sevindim," dedim.

Consuların daha bir saat önce inşa ettikleri futbol sahası büyüklüğündeki bir kubbenin ortasında durmaktaydık. Biz insanların Consu topraklarına veya bir Consu'nun daha sonra ayak basacağı bir yere adım atmamıza elbette izin verilemezdi; gelişimizle birlikte, otomatik makineler bu kubbeyi Consu uzayının bizim gibi istenmeyen ziyaretçiler için bir karşılama alanı vazifesi görsün diye uzun zaman evvel karantinaya alınmış bir bölgesinde yaratmışlardı. Müzakeremiz tamamlandıktan sonra kubbe çökertilecek ve en yakındaki kara deliğe doğru fırlatılacaktı ki atomlarından hiçbiri bu evreni bir daha kirletemesin. Ben işin kara delik kısmının abartılı olduğunu düşünüyordum.

"Anladığımız kadarıyla Rraeyler hakkında sormak istediklerimiz var," dedi elçi, "ve bu soruları bize sorma hakkını kazanmak amacıyla adetlerimizden yararlanmayı diliyorsunuz."

"Diliyoruz," dedim. On beş metre arkamda, her biri savaş için giyinmiş otuz dokuz Özel Kuvvetler askeri esas duruşta bekliyordu. Elimizdeki bilgilere göre, Consular bunu birbirine denk taraflar arasında yapılan bir görüşme olarak kabul etmiyorlardı; dolayısıyla diplomatik inceliklere hiç gerek yoktu. Ayrıca adam-

larımızdan herhangi biri dövüş için seçilebileceğinden herkesin bir kapışmaya hazırlıklı olması lazımdı. Ben biraz süslü giyinmişsem de bunu kasten yapmıştım; madem bu küçük heyetin lideri gibi davranacaktım, hiç değilse bir lider gibi gözükebilirdim

Karşımdaki Consu'nun arkasında da yine eşit uzaklıkta beş Consu duruyor, her biri iki adet uzun ve ürkütücü görünümlü bıçak tutuyordu. Bıçakların ne işe yarayacağını sorma gereği görmemiştim.

"Yüce halkım adetlerimize doğru yolla başvurduğunuzu ve kendinizi koşullarımıza uygun olarak takdim ettiğinizi kabul ediyor," dedi elçi. "Buna rağmen savaşçılarımızı büyük bir onurla yeniden doğuş döngüsüne gönderen kişiyi yanınızda getirmeseydiniz talebinizi reddederdik. O kişi sen misin?"

"Benim," dedim.

Elçi duraksayıp beni inceler gibi gözüktü. "Büyük bir savaşçının böyle görünmesi garip," dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedim. Edindiğimiz bilgilere göre talebimiz bir kere kabul edildikten sonra, görüşme esnasında nasıl davranırsak davranalım Consular sözlerinde duracaklardı. O nedenle biraz küstahlık etmekte sakınca görmüyordum. Hattâ genel görüş Consuların bizi böyle tercih ettikleri yönündeydi; böyle bir tavır Consuların üstünlük hislerini besleyecekti. Ben de ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Askerlerinizle rekabet etmek için beş suçlu seçildi," dedi elçi. "İnsanlarda Consuların bedensel özellikleri olmadığından istedikleri takdirde kullanmaları için askerlerinize bıçaklar temin ettik. Katılımcılarımız o bıçakları askerlerinize vererek kiminle dövüşeceklerini seçecekler "

"Anladım," dedim.

"Askeriniz hayatta kalırsa zaferinin mükâfatı olarak bıçakları yanında götürebilir," dedi elçi.

"Teşekkürler," dedim.

"Zaten onları geri almayız. Çünkü kirlenmiş olacaklar," dedi elçi.

"İyi," dedim.

"Müsabakanın ardından sormaya hak kazandığınız sorularınıza cevap vereceğiz," dedi elçi. "Şimdi rakipleri seçeceğiz." Elçi sokaktaki kaldırım taşlarını yerinden sökebilecek çığlığımsı bir sesle homurdandı ve arkasındaki beş Consu öne çıktı. Consular elçiyi ve beni geçip ellerindeki bıçaklarla askerlerimize doğru yürüdüler. Askerlerden biri bile irkilmedi. Disiplin diye işte buna derler.

Consular seçim işlemine fazla zaman harcamadılar. Dümdüz ilerleyip önlerine her kim denk geliyorsa bıçakları ona verdiler. Consulara göre birbirimizden hiç farkımız yoktu. Bıçaklar birlikte öğle yemeği yediğim Onbaşı Mendel'e, erler Jor Goodall ve Jennifer Aquinas'a, Çavuş Fred Hawking'e ve Teğmen Jane Sagan'a verildi. Bıçakları alırken hiçbiri tek kelime dahi etmedi. Consular elçilerinin arkasındaki yerlerine geri çekilirlerken, askerlerimizin geri kalanı seçilenlerin birkaç metre gerisine sıralandı.

"Her müsabakayı sen başlatacaksın, dedi elçi, sonra da dövüşçülerinin arkasına çekildi. Artık ortada benden ve on beşer metre uzağıma sıralanmış, birbirlerini öldürmek için sabırla bekleyen dövüşçülerden başka kimse kalmamıştı. İki sıranın arasından çıkmaksızın kenara çekildim, en yakınımdaki askeri ve Consu'yu işaret ettim.

"Başlayın," dedim.

Consu kesici kollarını açarak modifiye olmuş kabuğunun jilet keskinliğindeki yassı bıçaklarıyla daha küçük, neredeyse insansı ellerini ve kollarını açığa çıkardı. Bir çığlıkla âdeta kubbeyi delerek öne çıktı yaratık. Onbaşı Mendel bıçaklarından birini bıraktı, diğerini sol eline aldı ve doğrudan Consu'nun üstüne yürüdü. Aralarında üç metre kalınca her şey bir anda karıştı. Dövüş başladıktan on saniye sonra, Onbaşı Mendel'in göğüs kafesi boyunca kemiğe kadar inen bir kesik vardı ve Consu'nun başıyla kabuğunun birleştiği yere bir bıçak saplıydı. Mendel o kesiği Consu'ya sokulurken almış, düşmanına en bariz zayıf noktasından zarar verebilmek için yaralanmayı kabullenmişti. Mendel bıçağı saplı

olduğu yerde sağa sola çevirirken Consu'nun vücudu seğirdi. Sonunda Mendel sert bir hareketle yaratığın sinir kordonunu kesti ve hem kafadaki ikincil sinir demetini göğüsteki asıl demetten, hem de ana kan damarlarını birbirinden ayırdı. Consu yere yığıldı. Mendel bıçağını alıp diğer Özel Kuvvetler askerlerinin yanına dönerken sağ kolunu gövdesindeki yaraya bastırıyordu.

Goodall ile karşısındaki Consu'ya işaret verdim. Goodall sırıtarak ve bıçaklarını kesici kısımları arkaya bakacak biçimde aşağıda tutarak dans edercesine ileri atıldı. Consu ise kesici kollarını uzatıp böğürerek hücuma geçti. Goodall onun bu hücumuna aynı şekilde karşılık verdi, ama birbirlerine ulaşmalarına bir saniye kala sayı yapmak üzere olan bir beyzbol oyuncusu gibi yerde kaydı. Consu'nun savurduğu kesici kol, altından geçmekte olan Goodall'ın yüzünün sol yanındaki deriyi ve kulağı kesip attı. Goodall ise yukarı doğru yaptığı hızlı bir hamleyle Consu'nun kitinimsi bacaklarından birini gövdesinden ayırdı; bacak bir ıstakoz pençesi gibi çatırdadı ve Goodall'ın hareketine dik bir açıda uçup gitti. Consu yan yattı ve yere devrildi.

Goodall kıçı üzerinde döndü, bıçaklarını havaya fırlattı, ters bir salto atıp ayakları üzerine indi ve düşmekte olan bıçakları havada kaptı. Başının sol yanı kocaman bir gri pıhtıdan ibaretti, fakat doğrulmak için çaresizce çabalayan Consu'nun üstüne atılırken hâlâ sırıtıyordu. Yaratık kollarını ona doğru savurmakta yavaş kaldı. Goodall parmak uçlarında döndü ve ters bir hamleyle ilk bıçağı bir kazık gibi Consu'nun sırt kabuğuna sapladı, sonra da kolunu rakibinin etrafından uzatarak aynı şeyi göğüs kabuğuna da yaptı. Goodall 180 derece dönüp Consu'yla yüz yüze geldi, iki bıçağı da saplarından kavradı ve onları döner bir eksen üzerinde şiddetle çevirdi. Yarılan iç organlan önden ve arkadan dışarı saçılan Consu sarsıldı ve son kez yere yığıldı. Goodall kendi sırasına dönerken sırıtıyor, bir yandan da ufak bir dans ediyordu. Hoş vakit geçirdiği belliydi.

Er Aquinas dans etmediği gibi hoş vakit geçiriyora da benzemiyordu. O ve rakibi yirmi saniye boyunca karşılıklı daire çizdik-

ten sonra Consu nihayet Aquinas'ın karnını deşmek istercesine kesici kollarını kaldırıp ileri atıldı. Aquinas gerilerken dengesini kaybetti ve sırtüstü düştü. Consu onun üstüne atladı, kesici kolunu radius ile ulna kemikleri arasındaki yumuşak boşluğa saplayarak Aquinas'ın kolunu yere mıhladı ve diğer kesici kolunu kadının boynuna götürdü. Bunun ardından arka bacaklarını oynatarak kafa uçurucu bir hamle yapmak için gereken pozisyonu aldı ve sağ kesici koluna ivme kazandırmak amacıyla onu biraz sola çekti.

Consu onun kellesini uçurmak için kolunu savururken Aquinas büyük bir homurtuyla vücudunu hamlenin geldiği yöne doğru itti. Yaptığı hareketin kuvvetiyle yumuşak dokular ve kaslar parçalanarak sol koluyla sol eli doğrandı. Onun bu hareketinin ivmesi rakibininkine eklenince Consu yerde yuvarlandı. Aquinas rakibinin kolları arasında 180 derece döndü ve sağ elini kullanarak Consu'yu kabuğundan sertçe bıçaklamaya koyuldu. Consu onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı; Aquinas bacaklarını yaratığın beline dolayıp ona sıkıca tutundu. Consu ölmeden önce Aquinas'ın sırtında birkaç yara açmayı başardıysa da kesici kolları kendi vücuduna o kadar yakınken pek etkili olamadı. Aquinas cesedin üzerinden güç bela kalkıp diğer askerlere doğru yürüdü. Yolu yarılamışken yere yığıldığı için taşınması icap etti.

Dövüşten niçin muaf tutulduğumu şimdi anlıyordum. Özel Kuvvetler askerlerinin hem sürat hem de kuvvet bakımından beni gölgede bıraktıkları açıkça anlaşılsa bile mesele bununla sınırlı değildi. Farklı bir 'kabul edilebilir kayıp' anlayışını esas alan stratejiler uyguluyorlardı. Normal bir asker, Aquinas'ın az önce yaptığı gibi bir uzvunu feda etmezdi; uzuvların yerlerinin doldurulamayacağına ve onlardan birinin kaybının ölüme sebep olabileceğine yönelik yetmiş yıllık inanç, o tür bir karara engel olurdu. Özel Kuvvetler mensupları içinse böyle bir sorun yoktu; onlar uzuvlarının yeniden çıkmasında asla bir sorun bir sorun yaşamadıkları gibi vücutlarının zarara karşı direncini normal bir askerden çok daha iyi biliyorlardı. Korkusuz oldukları söylene-

mezdi; korkuya bizden çok daha geç kapılıyorlardı sadece.

Başlamaları için Çavuş Hawking'le karşısındaki Consu'ya işaret verdim. İlk defa bir Consu kesici kollarını açmadı; bu seferki, kubbenin ortasına kadar gidip beklemekle yetindi. O sırada Hawking eğilmiş bir vaziyette adımlarını dikkatle atarak ilerliyor, saldırıya geçmek için doğru zamanı kolluyordu: bir adım ileri, dur, bir adım yana, dur, ileri, dur ve yine ileri. İşte bu ihtiyatlı, iyi düşünülmüş ufak adımların birinde Consu aniden yerinden fırlayıp iki kesici kolunu birden Hawking'e sapladı ve onu kaldırıp havaya attı. Hawking yere düşerken Consu ona acımasızca vurarak başını kopardı ve gövdesini ortadan ikiye böldü. Gövde ve bacaklar farklı yönlere giderken kafa tam Consu'nun önüne düştü. Yaratık onu kısa bir süreliğine süzdü, ardından kesici kollarından birinin ucuna takıp insanlardan tarafa sertçe fırlattı. Kafa bir şap sesi çıkartarak yere çarptı, sonra da etrafa beyin parçaları ve AkıllıKan saçarak diğer askerlerin üzerinden geçti.

Önceki dört dövüş boyunca Jane sırada sabırsızca beklemiş, bir tiki varmış gibi bıçaklarını ellerinde döndürüp durmuştu. Şimdiyse tıpkı rakibi olan son Consu gibi öne çıkma vakti gelmişti. O ikisine başlamalarını işaret ettim. Consu ileri doğru saldırgan bir adım atıp kesici kollarını iki yana açtı ve bir savaş narası haykırdı. Olağandan daha geniş araladığı çenelerinin arasından çıkan ses, kubbeyi çatlatıp uzaya emilmemize sebep olacakmışçasına yüksekti. Jane otuz metre öteden gözlerini kırpıştırdı, sonra da bıçağını o açık ağza tüm gücüyle fırlattı. Bıçak Consu'nun başının arkasına girip kafatası kabuğunun içine saplanacak kadar süratliydi. Yaratığın kubbe çatlatan savaş narasının yerini ansızın ve beklenmedik bir şekilde kendi kanında ve şişlendiği metalde boğulan kocaman bir böceğin sesleri aldı. Consu bıçağı çekip çıkarmak için elini ağzına soktuysa da çıkaramadan öldü ve son bir şapırtıyla yere kapaklandı.

Jane'in yanına gittim. "Bıçaklarını öyle kullanabileceğini bilmiyordum," dedim.

Jane omuz silkip diğer bıçağını elinde döndürdü. "Hiç kimse yapamayacağımı söylemedi, dedi.

Consu elçisi yerdeki cesedin etrafından dolaşarak bana doğru süzüldü. "Dört soru sorma hakkı kazandınız," dedi. "Onları şimdi sorabilirsin.

Dört soru, beklediğimizden fazlaydı. Consuların daha zorlu çıkacaklarını beklediğimiz için üç soru ummuş ve iki tane sormayı planlamıştık. Ölen bir asker ve kesilip atılan çeşitli vücut parçaları tabii ki tam bir zafer anlamına gelmiyordu. Yine de tahminlerimizden daha büyük bir başarı sağlamıştık. Dört soru yeter de artardı.

"Consular sıçrama iticilerinin tespitini sağlayan teknolojiyi Rraeylere verdiler mi?" diye sordum.

"Evet," dedi elçi, daha fazla ayrıntıya girmeden. Bu cevap bizim için yeterliydi; Consuların bize gereğinden fazlasını söylemelerini beklememiştik. Yine de elçinin cevabı, başka pek çok soru hakkında bilgi sağlamıştı. Rraeyler teknolojiyi Consulardan aldıkları için onun temel bir seviyede nasıl çalıştığını bilme ihtimalleri son derece düşüktü; Rraeylerin bu teknolojiyi geliştirmelerinden veya başka ırklarla takas etmelerinden endişelenmemiz gerekmeyecekti.

"Rraeylerin kaç adet sıçrama iticisi tespit cihazı var?" İlk başta Consuların o cihazlardan kaçını Rraeylere temin ettiklerini sormayı düşünmüştük, fakat düşük de olsa Rraeylerin cihazdan daha fazla üretme ihtimallerini göz önünde bulundurarak daha kapsamlı bir soruyu uygun bulmuştuk.

"Bir," dedi elçi.

"İnsanların tanıdığı diğer ırklardan kaçı sıçrama iticilerini tespit kabiliyetine sahip?" En önemli üçüncü sorumuz da buydu. Consuların bizden daha fazla ırk tanıdıklarını varsaydığımız için kaç ırkın o teknolojiye sahip olduğu gibi daha genel bir soru işimize yaramazdı; aynı şey, teknolojiyi başka kimlere verdiklerini sormak için de geçerliydi, zira diğer bazı ırklar onu kendi kendilerine icat etmiş olabilirlerdi. Evrendeki her teknoloji daha

gelişmiş ırklardan alınmaz. Zeki canlı türlerinin ara sıra kendi başlarına bir şeyler akıl ettikleri de olur.

"Hiçbiri," dedi elçi. Şans yine bizden yanaydı. Başka hiçbir şey elde edemesek bile meseleyi nasıl çözebileceğimizi bulmak için zaman kazanmış sayılırdık.

"Hâlâ bir soru hakkın var," dedi Jane ve hazır beklemekte olan elçiden tarafı işaret etti. Ben de böyle bir fırsat bulmuşken kaçırmak istemedim.

"Siz Consular uzayın bu bölgesindeki çoğu ırkı yok edebilirsiniz," dedim. "Niye öyle bir şey yapmıyorsunuz?"

"Çünkü sizleri seviyoruz," dedi elçi.

"Efendim?" dedim. Teknik açıdan bakıldığında bu tepkim Consuların cevap vermek zorunda olmadıkları beşinci soru sayılabilirdi. Ama yaratık yine de konuştu.

"*Ungkat* için potansiyeli olan tüm yaşama değer veririz," dedi elçi. Baştaki sözcüğü telaffuz ederken kaldırıma sürtünen araba tamponu gibi bir ses çıkarmıştı. "Yeniden doğuş döngüsünün bir parçası olan sizlerle, yani bizden aşağı ırklarla ilgileniriz ve gezegenlerinizi kutsarız ki oralarda yaşayanlar yeniden doğarak döngüye katılabilsinler. Gelişiminize iştirak etmeyi kendimize görev biliriz. Rraeyler sorduğunuz teknolojiyi sırf gezegenlerinden birini bize teklif ettikleri için kendilerine verdiğimizi sanıyorlar, ama durum hiç öyle değil. Her iki ırkı da mükemmelliğe yaklaştırmak için bir fırsat yakaladık ve bu fırsatı seve seve değerlendirdik, o kadar."

Elçi kesici kollarını açtığında ikincil kollarındaki ellerin neredeyse yakarır gibi açık olduğunu gördük. "Böylece halkınızın bize katılmaya layık olacağı zaman biraz daha yaklaştı. Bugün kirlisiniz ve sevildiğiniz kadar tiksiniliyorsunuz da. Fakat kurtuluşun gelmekte olduğu bilgisiyle teselli bulabilirsiniz. Şimdi ben de sizinle sizin dilinizde konuştuğum için kirlenmiş, ama halkınızı koca tekerdeki yerine doğru yönlendirdiğim için döngüde kendime tekrar bir yer bulacağım bilgisiyle huzura kavuşmuş olarak ölümüme gideceğim. Sizden nefret ettiğim kadar sizi

seviyorum; benim hem lanetim hem de kurtuluşumsunuz. Artık gidin de bu yeri yok edelim ve ilerleyişinizi kutlayalım. Gidin.

"Bundan hoşlanmadım, dedi Teğmen Tagore bir sonraki brifingde, ben ve diğerleri yaşadığımız tecrübeleri anlattıktan sonra. "Hem de hiç hoşlanmadım. Consular teknolojiyi Rraeylere sırf bizimle uğraşsınlar diye vermişler. O sikik böcek bunu kendi ağzıyla söylemiş. Bizi kukla gibi oynatıyorlar Belki de şu an Rraeylere yolda olduğumuzu söylüyorlardır."

"Öyle bir şey yapmalarına gerek yok," dedi Yüzbaşı Jung. "Nasılsa Rraeylerin sıçrama iticisi tespit teknolojileri var"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, diye çıkıştı Tagore. "Consular bize iyilik yapmıyorlar, çünkü Rraeylerle savaşmamızı istedikleri çok açık. Sırf başka bir kozmik seviyeye 'ilerleyelim' diye– artık o her ne demekse.

"Consuların zaten bize iyilik yapacakları yoktu; artık onları bir kenara bırakalım, dedi Binbaşı Crick. "Planlarına uygun davranıyor olabiliriz, ama unutmayın ki o plan bizimkiyle bir dereceye kadar uyuşuyor. Ayrıca Consuların bu mücadeleden bizim mi yoksa Rraeylerin mi galip geleceğini umursadıklarını hiç sanmıyorum. Bu yüzden Consuların ne yaptığı yerine bizim ne yaptığımız üzerinde yoğunlaşalım.

BeyinDostumdan bir sinyal geldi; Crick, Mercan'la beraber başka bir gezegenin, yani Rraeylerin ana dünyasının bir resmini göndermişti. "Rraeylerin ödünç bir teknoloji kullanmaları, hemen harekete geçmek ve hem Mercan'da hem de ana dünyalarında var gücümüzle tepelerine binmek için bir fırsatımız olduğu anlamına geliyor," dedi. "Biz Consularla gevezelik ederken KSG gemilerini sıçrama mesafesine ulaştırmakla meşguldü. Elimizde uygun konuma geçmiş ve sıçramaya hazır altı yüz gemi var–kuvvetlerimizin neredeyse üçte biri. KSG bizden haber alır almaz Mercan'la Rraey ana dünyasına eşzamanlı bir saldırı başlatacak. Amaç hem Mercan'ı geri almak hem de Rraeylerin potansiyel takviye güçlerinin önünü kesmek. Ana dünyalarına saldırarak ora-

daki gemileri saf dışı bırakacağız ve uzayın diğer bölgelerindeki Rraey gemilerini Mercan ile Rraey ana dünyası arasında seçim yapmaya zorlayacağız.

"Her iki saldırı da tek bir şeye bağlı: geldiğimizi anlama becerilerini ortadan kaldırmak. Bu da izleme istasyonlarını ele geçirip devre dışı bırakmamızı gerektiriyor–ama yok etmemizi *değil*. KSG o izleme istasyonundaki teknolojiyi kullanabilir. Rraeyler teknolojiyi çözememiş olabilirler, ama biz teknoloji eğrisinde onların ilerisindeyiz. İstasyon ancak ve ancak başka bir seçeneğimiz kalmazsa yok edilecek. İstasyonu ele geçireceğiz ve takviye birliklerimiz gezegen yüzeyine inene kadar onu koruyacağız."

"Takviye birliklerin gelmesi ne kadar sürecek?" diye sordu Jung.

"Eşzamanlı taarruzlar, biz Mercan uzayına girdikten dört saat sonra başlayacak şekilde planlandı," dedi Crick. "Gemiler arası çatışmanın yoğunluğuna bağlı olarak ilave askerlerin bizi ilk iki saatin ardından takviye etmelerini bekliyoruz."

"Mercan uzayına *girmemizden* dört saat sonra mı?" diye sordu Jung. "İzleme istasyonunu ele geçirmemizden sonra değil?"

"Aynen öyle," dedi Crick. "O nedenle istasyonu mutlaka ele geçirmeliyiz millet."

"Affedersiniz," dedim. "Beni kaygılandıran küçük bir ayrıntı var."

"Nedir o Teğmen Perry?" dedi Crick.

"Taarruzun başarısı, gemilerimizin gelişini kollayan izleme istasyonunu ele geçirmemize bağlı," dedim.

"Doğru," dedi Crick.

"Ama Mercan uzayına sıçradığımız zaman aynı istasyon *bizi de* izliyor olacak," dedim.

"Doğru," dedi Crick.

"Hatırlarsanız Mercan uzayına girdiği sırada izlenen bir gemideydim," dedim. "Gemi paramparça edildi ve benden başka içindeki herkes öldü. Ona çok benzer bir olayın *bu* gemiye de olacağından hiç endişelenmiyor musunuz?"

"Daha önce Mercan uzayına saptanmadan girdik," dedi Tagore.

"Onun farkındayım. Ne de olsa beni kurtaran gemi *Atmaca*'ydı," dedim. "Ve buna minnettarım. Ama o yaptığınız paçayı sadece bir kere sıyırabileceğiniz bir numaraymış gibi geliyor bana. Hem saptanmaktan kaçınmak için Mercan'ın uzağına sıçrasak bile gezegene varmamız birkaç saat sürer. Zamanlama öyle bir şeye hiç uygun değil. Planın işe yaraması için *Atmaca* gezegenin yakınına sıçramak zorunda. Ben de öyle bir şey yaparsak geminin nasıl tek parça halinde kalacağını bilmek istiyorum."

"Bu sorunun oldukça basit bir cevabı var," dedi Binbaşı Crick. "Geminin tek parça halinde kalmasını *beklemiyoruz*. Hedefimize varır varmaz paramparça edilmesini bekliyoruz. Hattâ öyle olacağını umuyoruz."

"Nasıl yani?" dedim. Bendekine benzer şaşkın yüz ifadeleri görmeyi bekleyerek masaya bakındım. Fakat diğerleri biraz düşünceli gözüküyorlardı, o kadar. Bu durumu gayet huzursuz edici buldum.

"Yüksek yörünge dalışı mı olacak?" diye sordu Teğmen Dalton.

"Evet," dedi Crick. "Tabii bazı değişiklikler yapılmış olarak."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Öyle bir şeyi daha önce de mi yaptınız?" dedim.

"Aynısını değil Teğmen Perry," dedi Jane, dikkatimi üzerine çekerek. "Ama evet, kimi zaman Özel Kuvvetleri doğrudan doğruya uzay aracından aktardığımız oldu–genellikle tıpkı buradaki gibi mekik kullanımının mümkün olmadığı zamanlarda. Bizi atmosfere girmenin ısısından yalıtacak özel iniş tulumlarına sahibiz; onun ötesindeki her şey herhangi bir havadan indirmeden farksız."

"Tabii bu sefer geminizi ayaklarınızın altından çekiverecekler," dedim.

"Zaten plandaki pürüz de o," diye itiraf etti Jane.

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız," dedim.

"Aslında bu harika bir taktik," dedi Binbaşı Crick. "Bir geminin parçalanması halinde enkazın beklenen bir parçası da cesetlerdir. KSG az önce bir uyduyla bize izleme istasyonunun yeri hakkında taze bilgi gönderdi; o sayede gezegenin üzerinde adamlarımızı bırakabileceğimiz iyi bir konuma sıçrayabileceğiz. Rraeyler saldırımızı daha başlamadan yok ettiklerini sanacaklar. Biz tepelerine binene kadar farkımıza varamayacaklar. Zaten ondan sonra da çok geç kalmış olacaklar."

"Tabii saldırının başında hayatta kalabileniniz olursa," dedim.

Crick dönüp Jane'e baktı ve başını salladı. "KSG bize biraz zaman kazandırdı," dedi Jane tüm gruba. "Kalkanlı füze öbeklerine sıçrama iticisi yerleştirmeye ve onları Mercan uzayına göndermeye başladılar. Öbeğin kalkanı zarar gördüğü anda Rraeyler için vurmanın çok zor olduğu füzeler ateşleniyor. Son iki günde bu şekilde pek çok Rraey gemisini eledik–artık üzerlerine gelebilecek nesneleri doğru düzgün tespit edebilmek için ateş açmadan önce birkaç saniye bekliyorlar. *Atmaca* vurulmadan önce on ila otuz saniye arasında bir zamanımız olmalı. Bu süre, vurulacağını bilmeyen bir geminin herhangi bir şey yapmasına yetmez. Fakat bizim için adamlarımızı gezegene göndermemize yetecektir. Ayrıca köprü mürettebatının dikkat dağıtıcı bir saldırı başlatması için de yeterli olabilir."

"Yani köprü mürettebatı sıçramanın ardından gemide mi kalacak?" diye sordum.

"Biz de diğerleri gibi teçhizatlarımızı donanmış olacağız ve gemiyi BeyinDostu aracılığıyla yöneteceğiz," dedi Binbaşı Crick. "Fakat en azından ilk füze yaylımımız atılana değin gemide kalacağız. Gemiyi terk ettikten sonra Mercan'ın atmosferinin derinliklerine ulaşana kadar BeyinDostlarını kullanmak istemiyoruz; öyle yaparsak bizi gözlemliyor olabilecek Rraeylere yaşadığımızı belli ederiz. Planın riski yok değil, ama zaten gemideki herkesin üstlenmesi gereken riskler var. Bu da sözü sana getiriyor Teğmen Perry."

"Bana mı?" dedim.

"Vurulduğu zaman gemide olmak istemeyeceğin belli," dedi Crick. "Aynı zamanda, hem bu tür bir görev için eğitilmedin hem de sana burada sadece danışmanlık yapacağın sözünü verdik. Göreve katılmanı isteyemeyiz. Bu brifingin ardından sana bir mekik verilecek ve mekiğinin koordinatlarını içeren bir uydu Anka'ya gönderilip en kısa zamanda alınman istenecek. Anka daima sıçrama mesafesinde hazır bekleyen kurtarma gemileri bulundurur; seni bir gün içinde alırlar. Yine de yanına bir aylık erzak bırakacağız. Ve ihtiyaç duyulması halinde mekik kendi acil durum sıçrama uydularına sahip olacak."

"Beni başınızdan savıyorsunuz yani," dedim.

"Üstüne alınma," dedi Crick. "General Keegan gerek mevcut durum gerekse Consularla yapılan müzakere hakkında bilgi almak isteyecek. Geleneksel KSG ile aramızdaki irtibat görevlisi sen olduğuna göre her ikisi için de en uygun personel sensin."

"Komutanım, izniniz olursa yanınızda kalmak istiyorum," dedim.

"Senin için yerimiz yok Teğmen," dedi Crick. "Anka'ya dönersen göreve daha çok faydan dokunur."

"Komutanım, saygısızlık etmek istemem, ama saflarınızda en azından bir kişilik boşluk var," dedim. "Teğmen Hawking, Consularla yaptığımız müzakere sırasında can verdi; Er Aquinas kolunun yarısını kaybetti. Görevden önce eksiklerinizi gidermeniz mümkün değil. Ben bir Özel Kuvvetler mensubu olmayabilirim, ama tecrübeli bir askerim. En azından hiç yoktan iyiyimdir."

"Az önce bize aklımızı kaçırdığımızı söylediğini hatırlar gibiyim," dedi Yüzbaşı Jung bana.

"Evet, kaçırmışsınız," dedim. "O yüzden bu görevi başarmak için her türlü yardıma ihtiyacınız var. Ayrıca komutanım," dedim Crick'e dönerek, "Mercan'da benim de askerlerimi kaybettiğimi unutmayın. Bu çatışmada yer almazsam içim rahat etmez."

Crick dönüp Dalton'a baktı. "Aquinas ne durumda?" diye sordu.

Dalton omuz silkti. "Onu hızlandırılmış bir tedavi sürecine

soktuk," dedi. "Bir kolun bu kadar hızlı yenilenmesi, insanın canını fena yakar. Ama sıçramayı yaptığımız sırada hazır olacak. Perry'ye ihtiyacım yok."

Crick bu sefer de bana dik dik bakmakta olan Jane'e doğru döndü. "Karar sana ait Sagan," dedi. "Hawking senin adamındı. Perry'yi istiyorsan senindir."

"Onu istemiyorum," dedi Jane, konuşurken dosdoğru bana bakarak. "Ama haklı. Timim bir kişi eksik."

"Peki," dedi Crick. "Öyleyse Perry'yi biraz eğit." Bana baktı. "Teğmen Sagan başaramayacağına kanaat getirirse seni bir mekiğe tıkacağız. Anladın mı?"

"Anladım Binbaşı," dedim, gözlerimi Jane'den ayırmaksızın.

"Güzel," dedi Crick. "Özel Kuvvetlere hoş geldin Perry. Bildiğim kadarıyla aramıza katılan ilk gerçek doğansın. Sıçıp batırmamaya bak, yoksa sana söz veriyorum Rraeyler sorunlarının en ufağı olacak."

Jane kamarama izin almadan girdi; artık üstüm olduğu için bunu yapabilirdi.

"Sen ne bok yediğini sanıyorsun?" dedi.

"Bir kişi eksiğiniz var," dedim. "Ben de bir kişiyim. Hesabı sen yap."

"Mekiğe koyulacağını bildiğim için seni bu gemiye aldırdım," dedi Jane. "Piyadelerin arasına dönseydin taarruz düzenleyecek gemilerin birinde olacaktın. İzleme istasyonunu ele geçiremezsek o gemilere ve içlerindeki herkese neler olacağını biliyorsun. Seni güvende tutmamın tek yolu buydu ve sen o yolu mahvettin."

"Crick'e beni istemediğini söyleyebilirdin," dedim. "Onu duydun. Beni bir mekiğe tıkıp birileri beni alana kadar Consu uzayında bırakmaya itirazı yoktu. Öyle yapmadın, çünkü bu küçük planın ne kadar delice olduğunu sen de biliyorsun. Bulabileceğiniz her türlü yardıma ihtiyaç duyduğunuzun farkındasın. *Senin* emrine gireceğimi bilmiyordum Jane. Aquinas hazır edilemeyecek olsaydı bu görevde Dalton'un emrine de girebilirdim. Hattâ

Crick söyleyene kadar Hawking'in senin adamın olduğu bile bilmiyordum. Tek bildiğim planın işe yaraması için elinizdeki herkese ihtiyacınız olduğuydu."

"Sana ne?" dedi Jane. "Bu senin görevin değil ki. Sen bizden biri değilsin.

"Ama öyleyim, değil mi?" dedim. "Bu gemideyim. Senin sayende buradayım. Ve gidecek başka yerim yok. Tüm bölüğüm ortadan kaldırıldı ve dostlarımın çoğu öldü. Zaten *senin de* belirttiğin gibi hepimiz insanız. Hattâ tıpkı senin gibi ben de bir laboratuarda yaratıldım. En azından bu vücut yaratıldı. Sizden hiçbir farkım yok. O nedenle artık sizden biriyim.

Jane sinirlendi. "Bizden biri olmak hakkında en ufak bir fikrin bile yok, dedi. "Beni daha yakından tanımak istediğini söylemiştin. Hayatımın hangi kısmını bilmek istersin? Günün birinde domuz kesmekten tut da yıldız gemilerini idare etmeye kadar bir kütüphane dolusu bilgiyle uyanıp da kendi adını bilmemenin mi? Hattâ bir adının bulunup bulunmadığından bile emin olmamanın mı? Asla çocukluk yaşamamanın, hattâ yakılıp kül edilmiş bir koloniye ayak basıp da ölü bir çocukla karşılaşana kadar hiç çocuk görmemenin mi? Belki bir gerçek doğanla ilk defa sohbet ettiğimizde kendimizi size vurmaktan zar zor alıkoyduğumuzu, çünkü o denli yavaş konuştuğunuz, hareket ettiğiniz ve *düşündüğünüz* için sizi ne diye askere aldıklarına anlam veremediğimizi bilmek istersin.

"Veya her bir Özel Kuvvetler askerinin kendisi için bir geçmiş düşlediğini öğrenmek isteyebilirsin. Frankenstein canavarları olduğumuzun farkındayız. Ölülerden toplanan parçalarla yaratıldığımızı biliyoruz. Aynaya baktığımızda başka birini gördüğümüzü, var olmamızın tek sebebinin *var olmadığımız* olduğunu da–ve tabii o kişileri asla tanıyamayacağımızı da. O yüzden hepimiz o kişilerin nasıl insanlar olduklarını hayal ederiz. Yaşamlarını, çocuklarını, eşlerini düşleriz ve onlardan hiçbirine asla sahip olamayacağımızı biliriz."

Jane yaklaşıp burnumun dibine kadar girdi. "Eskiden oldu-

ğun kadının kocasıyla tanışmak nasıldır bilir misin? Adamın seni tanıdığını yüzünden anlayıp da, ne kadar istersen iste aynı şeyi hissedememenin? O kişinin senin olmayan bir adla sana hitap etmeyi ne kadar çok istediğini bilmenin? Sana baktığı zaman onlarca yıllık bir ömrü –senin asla yaşamadığın bir ömrü– gördüğünü bilmenin? Onun eskiden seninle beraber olduğunu, *içinde* bulunduğunu, öldüğün sırada elini tutarak seni ne kadar çok sevdiğini söylediğini bilmenin? Seni bir gerçek doğan haline getiremeyeceğini, ama sana bir kalıcılık, bir geçmiş, kim olduğunu anlaman için bir fikir verebileceğini bilmenin? Öyle bir şeyi kendin için istemeyi hayal edebiliyor musun? Peki ya o kişiyi ne pahasına olursa olsun hayatta tutma arzusunu?"

Daha da yaklaştı. Dudakları benimkilere dokunacak gibiyse de en ufak bir öpücük taşımıyorlardı. "Sen benimle, benim kendimle yaşadığımdan on kat daha fazla yaşadın," dedi Jane. "Sen benim muhafazamsın. Bunun benim için ne anlama geldiğini hayal edemezsin. Çünkü *bizden biri değilsin.*" Geri çekildi.

O çekilirken gözümü üzerinden ayırmadım. "Sen o değilsin," dedim. "Bunu kendin söyledin."

"Tanrı aşkına, diye çıkıştı Jane. "Yalan söyledim. Ben oyum ve bunu sen de biliyorsun. Kathy yaşasaydı KSG'ye katılacaktı ve tıpkı bende yaptıkları gibi aynı kahrolası DNA'yı kullanarak ona da yeni bir vücut yapacaklardı. Genlerimde insanlığa yabancı şeyler olabilir, ama sen de büsbütün insan değilsin ve Kathy de olmayacaktı. İnsan kısmım onunkiyle aynı. Tek eksiğim anılar. Tek eksiğim önceki yaşamım."

Jane bana tekrar yaklaşıp yüzümü sıvazladı. "Ben Jane Sagan'ım ve bunun bilincindeyim," dedi. "Son altı yıl bana ait ve her biri gerçek. Bu *benim* hayatım. Ama ben Katherine Perry'yim de. O hayatı geri istiyorum. Onu da ancak senin sayende elde edebilirim. Hayatta kalmaya mecbursun John. Sen olmazsan kendimi yeniden kaybederim."

Elini tuttum. "Öyleyse hayatta kalmama yardım et," dedim. "Bu görevi başarıyla gerçekleştirebilmek için bilmem gereken ne

varsa öğret. Timinin işini eksiksiz yapabilmesine nasıl yardımcı olabileceğimi göster. Bana yardım et ki ben de size yardım edebileyim Jane. Haklısın; senin gibi biri olmanın, sizden biri olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da sana ateş açılırken kahrolası bir mekikte beklemek istemediğim. Senin hayatta kalmana da benim ihtiyacım var. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Jane. Elini kaldırıp öptüm.

Bu, işin kolay kısmı– diye geldi Jane'in mesajı. *Akıma doğru yaslan yeter*–

Hangar kapılarının patlatılarak açılmasıyla birlikte başlayan hava boşalımı, Mercan uzayına önceki gelişimde olanla aynıydı. Günün birinde buraya bir kargo hangarından fırlamaksızın da gelmek istiyordum. Yine de bu sefer hangarda tehlikeli, başıboş nesneler yoktu; *Atmaca*'nın hangarında hava geçirmez ve hantal tulumlarına bürünmüş mürettebat ile askerler vardı sadece. Ayaklarımız elektromanyetik kelepçelerle –deyim yerindeyse– yere çivilenmiş durumdaydı, fakat hangar kapısının kanatları bizi öldürmeyecek bir uzaklığa erişir erişmez kelepçeler açılacaktı ve kaçan havayla beraber kapıdan dışarı döne döne uçacaktık–kargo hangarı fazlasıyla hava basıncıyla doldurulmuştu ki bizi alıp götürmeye yetecek kadar kalsın.

Kaldı da. Ayak kelepçelerimiz açıldığı zaman bir dev tarafından oldukça büyük bir fare deliğinden çekilip alınmış gibi oldum. Jane'in de tavsiye ettiği gibi akıma doğru yaslanmamla kendimi döne döne uzaya uçarken bulmam bir oldu. Dönmemizin bir sakıncası yoktu, çünkü Rraeylerin bizi izleme ihtimallerine karşılık ani ve beklenmedik bir şekilde uzayın hiçliğine maruz kaldığımız izlenimi vermek istiyorduk. Özel Kuvvetlerin geri kalanıyla birlikte kapıdan dışarı atıldım, *dışarı* değişerek *aşağısı* haline gelir ve *aşağısı* da Mercan'ın karanlık kütlesine doğru uzanan iki yüz kilometrelik bir boşluk halinde önüme serilirken anlık bir baş dönmesi yaşadım. Gün, iniş yapacağımız yerin doğusunda daha yeni yeni doğmaktaydı.

Kendi eksenimdeki dönüşüm beni tam zamanında çevirerek *Atmaca*'nın dört yerden patladığını görmemi sağladı. Ateş top-

ları geminin bana göre zıt tarafından doğarak *Atmaca*'yı alevden bir siluete boğdu. Aramızdaki vakum sayesinde bana ne ses ne de ısı ulaştı. Fakat ateş toplarının göz kamaştırıcı turuncuları ve sarıları, diğer duyuların eksikliğini görsel olarak gidermeye yetti. Dönmeye devam ederken *Atmaca*'nın konumunu algılayamadığım bir düşmana doğru mucizevi bir şekilde füzeler fırlattığını gördüm. Vurulduğu sırada gemide hâlâ birileri vardı. Tekrar dönerken yeni bir füze yağmuru yiyen *Atmaca*'nın ikiye bölünmesini seyrettim. Gemidekiler her kimseler, öleceklerdi. En azından fırlattıkları füzelerin hedefi vurduğunu umuyordum.

Mercan'a doğru yapayalnız düşmekteydim. Yakınımda başka askerler de olabilirdi, fakat kestirmek imkânsızdı; tulumlarımız ışığı yansıtmıyordu ve Mercan'ın atmosferinin üst tabakasını aşana dek BeyinDostu sessizliğini korumamız emredilmişti. Bir anlığına da olsa bir yıldızın önünün kapandığını görmediğim müddetçe, diğerlerinin etrafımda olup olmadıklarını bilemeyecektim. Bir gezegene taarruz etmeyi planlıyorsanız dikkat çekmemek yararınızadır; özellikle de tepenizde hâlâ sizi arayan birileri varsa. Giderek büyüyen Mercan gezegeninin görüş alanımdaki yıldızları yavaş yavaş yutmasını seyrederek biraz daha düştüm.

BeyinDostum öttü; kalkanı açma vakti gelmişti. Onayladığımın işaretini verdim ve sırtımdaki bir çantadan nanobotlar akmaya başladı. Robotlardan oluşan elektromanyetik bir ağ etrafıma örülerek beni donuk siyah bir küreye hapsetti ve ışığı kesti. Artık tam bir karanlık içinde düşüyordum. Kapalı yer korkum olmadığı için Tanrı'ya şükrettim; olsaydı şimdi aklımı oynatırdım.

Yüksek yörünge dalışının anahtarı bu kalkandı. Kalkan, içindeki askeri atmosfere girmenin yarattığı kül edici ısıdan iki şekilde koruyordu. Birincisi, kalkan küresi asker boşlukta düşerken yaratıldığı için ısı aktarımını azaltmaktaydı. Askerin atmosferle temas halindeki kalkan duvarına değerek bu etkiyi ortadan kaldırmaması amacıyla robotların kalkanı inşa ettikleri elektromanyetik iskelet aynı zamanda askeri kürenin ortasına sabitliyor,

onun kendi başına hareket etmesini önlüyordu. Bu durumun pek rahat olduğu söylenemezdi, fakat aynı şey yüksek hızlardaki hava moleküllerinin derinizi delip geçerek sizi yakması için de geçerliydi.

Robotlar ısıyı alıyor, bunun bir kısmını askeri yalıtan elektromanyetik ağı güçlendirmekte kullanıyor, kalanını da mümkün mertebe atıyorlardı. Her bir robot zaman içinde yanıp yok oluyor, bu noktada onun ağdaki yerini başka bir robot alıyordu. İdeal bir durumda, kalkanınız bitmeden önce atmosfer biterdi. Yanımızdaki nanobot miktarı Mercan'ın atmosferine göre ayarlanmış olup biraz esneklik payı da bırakılmıştı. Yine de insan kaygılanmadan edemiyordu.

Mercan'ın üst atmosferini yarmaya başlarken kalkanımın titremeye başladığını hissettim. Götoş'un sinyal vererek biraz türbülans hissedeceğimizi söylemesinin pek faydası olmadı. Ben küçük kalkanımın içinde sarsılıp dururken yalıtım alanı yerini korusa bile istediğimden daha fazla sallantı gerçekleşiyordu. Bir kalkanın çeperi vücudunuza doğrudan doğruya birkaç bin derecelik ısı aktarabilecekken, ona doğru yapılan her hareket ne kadar küçük olursa olsun endişe vericidir.

Mercan'ın yüzeyinde yukarı bakıyor olabilecek herkes yüzlerce meteorun ansızın geceyi aydınlattığını görecekti; bu meteorların içeriğine yönelik herhangi bir şüphe, onların büyük ihtimalle Rraey kuvvetlerinin az önce yok ettiği insan uzay aracının kalıntıları olduğu bilgisiyle yatışacaktı. Binlerce metre aşağıdan bakıldığında, düşmekte olan bir askerle bir enkaz parçası göze aynı görünür

Kalınlaşan atmosferin direnci etkisini gösterdi ve küremi yavaşlattı; ısıdan kaynaklanan parlama geçtikten birkaç saniye sonra küre tamamen çöktü ve sapanla kabuğundan dışarı fırlatılmış bir civciv gibi onu yarıp geçtim. Artık karşımda nanobotlardan oluşan bomboş bir siyah duvar yerine karanlık bir dünyanın manzarası vardı. Bu manzara sadece birkaç yerde mercan resiflerinin silik çehrelerini belli eden fosforlu su yosunlarıyla ve Rraey

kampları kadar eski insan yerleşkelerinin daha parlak ışıklarıyla aydınlanıyordu. Bizim hedefimiz ikinci türdeki ışıklardı.

BeyinDostu disiplinini koruyun– diye mesaj geldi Binbaşı Crick'ten. Bu benim için bir sürpriz oldu; onun da *Atmaca*'yla birlikte yok olduğunu sanıyordum. *Bölük liderleri kendilerini tanıtsın; askerler bölük liderlerine toplansın*–

Bir kilometre kadar batımda ve birkaç yüz metre üstümde Jane ansızın ışıl ışıl parladı. Tabii ki gerçek hayatta kendini neon renklere boyamış değildi; yerdeki kuvvetler tarafından öldürülmek için gayet etkili bir yöntem olurdu bu. BeyinDostum bana onun nerede olduğunu gösteriyordu, hepsi bu. Hem yakın hem de uzak çevremde başka askerler de parlamaya başladı; yeni bölük arkadaşlarım kendilerini belli ediyorlardı. Havada yönümüzü değiştirdik ve birbirimize doğru süzülmeye başladık. Biz bunu yaparken Mercan'ın yüzeyi bazı noktaların ışıldadığı topolojik bir haritayla kaplandı. Bu ışıklı noktalar izleme istasyonunu ve yakın çevresini göstermekteydi.

Jane askerlerine bilgi yağdırmaya başladı. Jane'in bölüğüne katılmamın ardından Özel Kuvvetler askerleri benimle sesli konuşma nezaketini bir kenara bırakıp alışıldık BeyinDostu iletişimine geri dönmüşlerdi. Madem onlarla beraber savaşacaktım, bunu onların kurallarına göre yapmam gerekiyordu. Son üç gün tam bir iletişim karmaşası içinde geçmişti; Jane gerçek doğanların daha düşük bir hızla iletişim kurduklarını söylerken abartmıyordu. Özel Kuvvetler kendi içinde benim göz açıp kapayacağımdan daha çabuk haberleşmekteydi. Sohbetler ve münazaralar ben daha ilk mesajı bile anlayamadan bitmiş oluyordu. En kafa karıştırıcı olanı da, Özel Kuvvetler askerlerinin iletişimlerini yazılı veya sesli mesajlarla sınırlandırmamalarıydı. BeyinDostu'nun duygusal bilgi aktarma becerisinden faydalanarak birbirlerine duygu patlamaları yolluyor, onları bir yazarın noktalama işaretlerini kullanması gibi kullanıyorlardı. Biri bir espri yaptığında ve onu duyan herkes BeyinDostu'yla güldüğü zaman kafatasınıza neşe dolu iğneler batmış gibi oluyordunuz. Başıma ağrılar giriyordu.

Fakat bu gerçekten de 'konuşmanın' daha etkili bir yoluydu. Jane timin görevini, amaçlarını ve stratejisini geleneksel KSG'deki bir komutanın vereceği bir brifingin onda biri sürede genel hatlarıyla anlatıp bitirdi. Siz ve askerleriniz serbest düşüş hızıyla bir gezegenin yüzeyine yaklaşırken bu çok büyük bir avantajdır. Hayret verici bir şekilde Jane'in brifingini neredeyse onun verdiği hızla anlayabiliyordum. İşin sırrının bilgi akışına karşı koymamak veya onu sesli konuşmanın ayrık parçalarında yapmaya alıştığım gibi düzene sokmaya çalışmamak olduğunu keşfetmiştim. Bir itfaiye hortumundan su içtiğimi kabul ediyor ve ağzımı kocaman açıyordum sadece. Fazla karşılık vermememin de faydası oluyordu tabii.

İzleme istasyonu, Rraeylerin ele geçirdikleri küçük insan yerleşkelerinden birinin yakınındaki yüksek bir alanda, küçük bir vadinin kapalı olan arka ucunda yer alıyordu. Alan daha önceden yerleşkenin komuta merkezini ve onun çevre binalarını barındırmaktaydı; Rraeyler elektrik kablolarından istifade etmek ve komuta merkezinin bilgisayar ve iletişim donanımlarını kullanmak amacıyla üslerini oraya kurmuşlardı. Rraeyler komuta merkezinde ve etrafında savunma noktaları yaratmışlarsa da Crick'in komuta ekibinin bir üyesinin bölgeden aldığı gerçek zamanlı görüntüler (adam göğsüne resmen bir casus uydu bağlamıştı) bu noktaların kısmen silahlandırıldığını ve kullanıldığını gösteriyordu. Rraeyler teknolojilerinin ve uzay gemilerinin herhangi bir tehdidi ortadan kaldıracağına fazlasıyla güvenmekteydiler.

Diğer bölükler, komuta merkezini ele geçirerek uyduların gönderdiği izleme verilerini birleştiren ve tepedeki Rraey uzay gemilerine ileten makineleri bulup emniyete alacaklardı. Bizim timimizin görevi ise yer sinyallerinin gemilere gönderildiği iletişim kulesini ele geçirmekti. İletişim donanımı gelişmiş bir Consu teçhizatıysa kuleyi devre dışı bırakacak ve gelmesi kaçınılmaz olan Rraey karşı saldırısına hazırlanacaktık; sadece sıradan bir Rraey teknolojisiyse kuleyi patlatıp geçecektik.

Her iki şekilde de izleme istasyonu devre dışı kalacaktı ve

Rraey uzay gemileri körü körüne uçmaya başlayacaklar, bizim gemilerimizin ne zaman ve nereden geleceğini bilemeyeceklerdi. Kule ana komuta merkezinden uzakta bulunuyor ve bölgenin geri kalanına kıyasla çok daha iyi korunuyordu. Fakat daha yere bile inmeden kalabalığı seyretmek için planlarımız vardı.

Hedeflerinizi seçin– diye mesaj yolladı Jane ve ineceğimiz alanın bir taraması BeyinDostlarımızda belirdi. Rraey askerleri ve makineleri kızılötesi parlıyordu, görünürde bir tehlike olmadığı için ısılarını saklama gereği duymuyorlardı. Timler, takımlar ve bireysel askerler bazında hedefler seçildi ve hazırlanıldı. Mümkün olduğunda Rraeyleri vuracak, onları hakladıktan sonra kullanabileceğimiz teçhizatlarına ise zarar vermeyecektik. İnsanları silahlar değil, o silahların arkasındaki uzaylılar öldürür. Hedefler seçildikten sonra hepimiz birbirimizden biraz uzağa süzüldük; artık tek yapmamız gereken bir kilometre kalana dek beklemekti.

Bir kilometre– bin metreye indiğimizde geriye kalan nanobotlarımız yönlendirilebilir paraşütler halinde açılarak iniş hızımızı mideyi ağza getiren ani bir çekişle yavaşlattılar, fakat aynı zamanda uçuşumuzu yönlendirebilmemize ve birbirimize çarpmaktan kaçınabilmemize olanak sağladılar. Paraşütlerimiz de tıpkı savaş kıyafetlerimiz gibi karanlığa ve ısıya karşı kamuflajlıydı. Neye baktığınızı bilmediğiniz müddetçe geldiğimizi asla göremezdiniz.

Hedeflerinizi imha edin– diye mesaj yolladı Binbaşı Crick ve inişimizin sessizliği, aşağı yağmur gibi metal yağdıran Çealarımızın takırtısıyla son buldu. Yerdeki Rraey askerleriyle personelinin kafaları ve uzuvları vücutlarından birbiri ardına koptu; arkadaşları daha neler olup bittiğini idrak edemeden aynı kaderi paylaştılar. Ben iletişim kulesinin yakınına konuşlanmış üç Rraey'i hedef almıştım. İlk ikisi gıkını bile çıkaramadan öldü; üçüncüsü silahını karanlığa doğrultup ateş açmaya hazırlandı. Beni yukarıda değil de karşısında bulacağını sanıyordu. Bu kanısını düzeltemeden önce yaratığın işini bitirdim. Açık havada bekleyen ve yukarıdan görülebilen tüm Rraeyler yaklaşık beş saniye içinde ölmüştü. Olay sırasında biz hâlâ birkaç yüz metre yukandaydık.

Projektör ışıkları devreye girdi ve açılır açılmaz vurularak söndürüldü. Siperlere ve çukurlara roket yağdırarak içlerinde bekleyen Rraeyleri darmadağın ettik. Komuta merkezinden ve yerleşkelerden koşarak çıkan Rraey askerleri roket izlerini takip ederek yukarı doğru ateş açtılar; bizse uzun zaman önce yoldan çekilmiştik ve şimdi açık alanda ateş eden Rraeyleri tek tek avlıyorduk.

İletişim kulesinin yakınındaki bir iniş alanını hedefledim ve Götoş'tan oraya doğru güvenli bir alçalma güzergâhı belirlemesini istedim. Ben piste yaklaşırken, kulenin yanındaki bir kulübenin kapısından fırlayan iki Rraey bir yandan komuta merkezine doğru koşuyor bir yandan da benim bulunduğum tarafa ateş ediyordu. Birini bacağından vurdum; yaratık acı acı cıyaklayarak düştü. Diğeri ateş etmeyi kesti ve arayı açmak için Rraeylerin kaslı, kuşumsu bacaklarını kullanarak koştu. Götoş'a paraşütü bırakması sinyalini verdim; nanobotları bir arada tutan elektrostatik filamanların çökmesiyle birlikte paraşüt çözündü ve robotların hepsi eylemsiz birer toz zerresine dönüştü. Aradaki birkaç metreyi düştüm, yerde yuvarlandım, ayağa kalktım ve hızla uzaklaşan Rraey'e nişan aldım. Yaratık kaçmak için hedef alınmayı zorlaştıracak zikzaklı, değişken bir yol izleyeceğine düz bir çizgi üzerinde süratle koşmaktaydı. Gövdesinin ortasına yediği tek bir mermi işini bitirdi. Yaralı Rraey arkamda hâlâ cıyaklamaktaydı. Derken sesi aniden kesildi. Döndüğümde Jane'i karşımda buldum; Çeası halen Rraey cesedine çevriliydi.

Benimle gel– diye mesaj yolladı ve kulübeden tarafa gitmemi işaret etti. Biz oraya doğru ilerlerken kapıdan iki Rraey daha koşarak çıktı. Bir üçüncüsüyse kulübenin içinden ateş açtı. Jane yere yatıp ateşe karşılık verirken ben kaçanların peşine düştüm. Bunlar koşarken zikzaklı bir yol izliyorlardı; birini hakladıysam da diğeri bir setten aşağı kıç üstü kayarak kaçmayı başardı. Jane o sırada Rraey'le çatışmaktan bıkmış olacak ki kulübeye bir bomba attı; boğuk bir viyaklamayı yüksek bir patlama izledi ve hemen akabinde kapıdan dışarı iri iri Rraey parçaları fırladı.

İlerleyip kulübeye girdik. İçerisi Rraey'den geriye kalanlarla kaplıydı ve elektronik aygıtlar barındırıyordu. BeyinDostu'yla yapılan bir tarama, bunların Rraey iletişim teçhizatı olduğunu doğruladı; burası kulenin yönetim merkeziydi. Jane ve ben dışarı dönüp kulübeye roket ve bomba attık. Binanın patlaması pek hoştu; kule devre dışı kalmıştı. Asıl iletişim teçhizatı hâlâ tepesindeydi ama.

Jane tim liderlerinden bir durum raporu aldı; kule ve çevresindeki arazi ele geçirilmişti. Rraeyler ilk ateşin ardından bir daha toparlanamamışlardı. Zayiatımız hafifti ve bölük hiç kayıp vermemişti. Saldırının diğer safhaları da iyi gidiyordu; en yoğun çatışmalar, askerlerin oda oda gezerek karşılarına çıkan Rraeyleri temizledikleri komuta merkezinde yaşanıyordu. Jane timlerden ikisini oradaki çatışmayı takviyeye yolladı, diğer bir timi Rraey cesetlerinin ve kuledeki teçhizatın başında beklesinler diye bölgede bıraktı ve de iki timi bir sınır belirlemekle görevlendirdi.

Ve sen– dedi, bana doğru dönüp kuleyi işaret ederek. *Oraya çık ve neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle*–

Başımı kaldırıp tipik bir telsiz kulesi olan yapıya baktım. Yaklaşık 150 metre yüksekliğindeki kule, tepedeki şey her neyse onu yerinde tutan metal bir iskeletten ibaretti. Aynı zamanda şimdiye kadar Rraeylerle ilgili gördüğümüz en etkileyici şeydi. Rraeyler geldikleri zaman burada bir kule mevcut değildi; yani onu gelir gelmez dikmiş olmalıydılar. Yapının basit bir telsiz kulesi olduğu doğruydu, fakat öyle bir şeyi bir günde kurmaya kalkın da ne olacak görün. Kulenin yatay çubuklardan oluşan ve zirveye kadar çıkan bir merdiveni vardı; Rraey fizyolojisi ve boyu insanlarınkine yakın olduğu için onu kullanabilirdim. Kuleye tırmanmaya koyuldum.

Tepede beni, tehlikeli rüzgârlar ile araba ebatlarındaki bir anten ve teçhizat yumağı bekliyordu. Cihazı Götoş'la taradım. Götoş görsel imajı kütüphanesindeki Rraey teknolojileriyle kıyasladı. Cihaz tamamen Rraey eseriydi. Uydulardan her ne bilgi gönderiliyorsa komuta merkezinde işleniyordu Komuta merke-

zindeki donanımı kazara havaya uçurmadan orayı ele geçirmelerini umdum.

Topladığım bilgiyi Jane'e ilettim. Jane kuleden ne kadar çabuk inersem düşen enkazın altında ezilme ihtimalimin o kadar azalacağını belirtti. Başka bir söze gerek duymadım. Ben aşağı indiğim sırada roketler başımın üzerinden geçerek dosdoğru kulenin tepesindeki teçhizat yığınına çarptı. Patlamanın kuvvetiyle kulenin dengeleyici kabloları metalik bir *çat* sesiyle koparak âdeta yollarına çıkacak olanları kafalarını uçurmakla tehdit etti. Kule boylu boyunca eğildi. Jane kule kaidesinin vurulmasını emretti; roketler birbiri ardına metal çubuklara yağdı. Kule eğrildi ve yere varana dek gıcırdayarak çöktü.

Komuta merkezinin bulunduğu alandan gelen çatışma sesleri kesilmişti ve şimdi bölük pörçük tezahüratlar yükseliyordu; oradaki Rraeyler yok edilmişti. Götoş'tan dahili kronometremi ekrana yansıtmasını istedim. Kendimizi *Atmaca*'dan atalı beri doksan dakika bile geçmemişti daha.

"Geldiğimize dair en ufak bir fikirleri yoktu, dedim Jane'e. Kendi sesim bir an beni bile şaşırttı.

Jane bana baktı, başını salladı, sonra da gözlerini kuleye doğru çevirdi. "Evet, yoktu. Bu iyi haberdi. Kötü haberse artık burada olduğumuzu bilmeleri. İşin kolay kısmı bitti. Zor kısmı daha yeni başlıyor."

Dönüp bölüğüne emirler vermeye başladı. Bir karşı saldırı bekliyorduk. Hem de büyük bir tane.

"Yine insan olmak istiyor musun?" diye sordu Jane. Gezegene inişimizden önceki akşamdı. Yemekhanede bir şeyler atıştırıyorduk.

"Yine mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. "Suni eklentilerin olmadığı gerçek bir insan vücuduna dönmeyi kastediyorum.

"Tabii," dedim. "Hem askerliğimin bitmesine sadece sekiz kü-

sur yıl kaldı. Hâlâ hayatta olursam emekliye ayrılıp bir koloniye yerleşirim."

"Ama öylesi tekrar zayıf ve yavaş olmak anlamına gelir," dedi Jane, her zamanki Özel Kuvvetler dobralığıyla.

"Zayıf ve yavaş olmak sandığın kadar kötü değil," dedim. "Hem öyle yaşamanın iyi yanları da var. Mesela çocuklar. Veya birileriyle tanıştığın zaman kolonilerin uzaylı düşmanları oldukları için onları derhal öldürmek zorunda kalmaman.

"Yine yaşlanacaksın ve öleceksin," dedi Jane.

"Evet," dedim. "Zaten insanlar öyle yaparlar. Ama bu" –yeşil kollarımdan birini kaldırdım– "normal bir şey değil. Ölmeye gelince, KSG yaşantım sırasında ölme ihtimalim bir kolonicininkinden çok daha yüksek. İstatistiksel açıdan baktığımızda değişim geçirmemiş bir insan kolonicisi olmanın üstüne yok."

"İyi de bunca zamandır ölmedin," dedi Jane.

"Arkamı kollayanlar oldu," dedim. "Peki ya sen? Emekliye ayrılıp bir koloniye yerleşmeyi planlıyor musun?"

"Özel Kuvvetler emekli olmaz," dedi Jane.

"Buna izin verilmiyor mu yani?" diye sordum.

"Hayır, veriliyor," dedi Jane. "Bizim askerlik süremiz de tıpkı sizinki gibi on yıl, ama bizimkinin on yıldan az olması gibi bir olasılık yok. Emekliye ayrılmayız, hepsi bu.

"Niye?" diye sordum.

"Yaptığımız işten başka bir tecrübemiz yoktur," dedi Jane. "Doğarız ve savaşırız, işte o kadar. İşimizde de iyiyizdir."

"Savaşmayı bırakmak istediğiniz olmuyor mu hiç?" diye sordum.

"Niye isteyelim?" dedi Jane.

"Eh, korkunç bir şekilde ölme şansınız epey azalır," dedim. "Hepinizin hayalini kurduğu o hayatı yaşama fırsatınız doğar. Kafanızda kurduğunuz o geçmişlerden bahsediyorum. Biz normal KSG askerleri orduya girmeden önce o hayatı yaşama imkânına sahibiz. Sizse onu sonradan yaşayabilirsiniz."

"Emekliye ayrılırsam ne yapacağımı bilemem," dedi Jane.

"İnsan ırkına hoş geldin," dedim. "Hiçbir Özel Kuvvetler askeri ordudan ayrılmaz mı diyorsun? Asla mı?"

"Ayrılan bir-iki kişi tanıdım," diye itiraf etti Jane. "Ama sadece o kadar."

"Ne oldu onlara?" diye sordum. "Nereye gittiler?"

"Emin değilim, dedi Jane belli belirsiz. "Yarın yanımdan ayrılma, diye de ekledi.

"Peki," dedim.

"Hâlâ çok yavaşsın, dedi Jane. "Diğer askerlerimin ayağına dolaşmanı istemiyorum.

"Sağ ol," dedim.

"Kusura bakma, dedi Jane. "Nazik bir laf etmediğimin farkındayım. Ama sen de askerlere komuta ettin. Endişelerimi biliyorsun. Seni yanıma alarak riske girmeye razıyım. Ama başkaları buna mecbur kalmamalı.

"Biliyorum, dedim. "Gücenmedim. Endişelenmene de gerek yok. Başımın çaresine bakabilirim. Günün birinde emekliye ayrılmayı planlıyorum. Bunu yapmak için de kısa süre daha hayatta kalmam lazım.

"Seni motive eden bir şeyler olması güzel," dedi Jane.

"Aynı fikirdeyim, dedim. "Sen de emekliye ayrılmalı düşünmelisin. Dediğin gibi, hayatta kalmak için motive edecek bir şeylere sahip olmak güzel.

"Ölmek istemiyorum," dedi Jane. "Bu motivasyon bana yeter."

"Eh," dedim, "fikrini değiştirecek olursan emekliye ayrıldığım yerden bir kartpostal yollarım sana. Yanıma gelirsin. Bir çiftlikte yaşayabiliriz. Tavuk besleriz. Mısır falan yetiştiririz."

Jane gülüp geçti. "Ciddi olamazsın, dedi.

"Aslına bakarsan öyleyim," dedim ve sahiden de öyle olduğumu fark ettim.

Jane bir müddet sessiz kaldı. "Ben çiftçilikten hoşlanmam."

"Nereden biliyorsun?" dedim. "Hiç çiftçilik yapmadın ki."

"Kathy çiftçiliği sever miydi?" dedi Jane.

"Hiç sevmezdi," dedim. "Bahçeyle ilgilenmeye bile ucu ucuna katlanabilirdi."

"İşte bu kadar," dedi Jane. "Geçmişim bana engel oluyor."

"Sen yine de bir düşün," dedim.

"Belki düşünürüm," dedi Jane.

O şarjörü hangi cehenneme koydum– dedi Jane ve tam o anda roketler çarptı. Jane'in üzerinde olduğu kayaçtan kopan taş parçaları etrafıma yağarken kendimi yere attım. Başımı kaldırdığımda Jane'in elinin seğirdiğini gördüm. Ona doğru gitmeye yeltendim, fakat açılan bir ateş buna engel oldu. Gerisingeri dönüp az önce konuşlandığım kayanın arkasına saklandım.

Başımı aşağıya çevirip bizi gafil avlayan Rraey takımına baktım; ikisi tepeden yukarı yavaşça bize doğru gelirken üçüncüsü takımın son üyesinin yeni bir roket yüklemesine yardım ediyordu. O roketin nereye atılacağına dair hiç kuşkum yoktu. Yaklaşan iki Rraey'e bir bomba attım ve onların siper almak için koşuştuklarını duydum. Bomba patladığında o ikisine aldırış etmeden roketli Rraey'e ateş ettim. Yaratık küt diye düştü ve son bir kas seğirmesiyle roketini ateşledi; roketin aleviyle yüzü yanan diğer Rraey çığlık atıp çırpınarak göz bandına asıldı. Onu başından vurdum. Roket havada bir yay çizerek benden uzaklaştı. Nereye ineceğine bakmakla uğraşmadım.

Az önce bulunduğum konuma yaklaşan iki Rraey yine düşe kalka yamacı tırmanmaya başladı; onları meşgul etmek için o tarafa doğru bir bomba daha atıp Jane'e yöneldim. Bomba Rraeylerden birinin ayaklarının yanı başına düştü ve bahsi geçen o ayakları paramparça etti; diğer Rraey kendini yere attı. İkinci bombayı da ona fırlattım. Bu seferkinden yeterince hızlı kaçamadı.

Vücudu halen seğirmekte olan Jane'in yanına diz çöktüm ve başının yanına saplanmış taş parçasını gördüm. AkıllıKan çabucak pıhtılaştığı halde kenarlardan azar azar fışkırıyordu. Jane'le konuştum, fakat bana tepki vermedi. BeyinDostuna eriştiğimde şoktan ve acıdan kaynaklanan düzensiz duygu sinyalleriyle kar-

şılaştım. Gözleri boş bakıyordu. Ölecekti. Elini tutarken kapıldığım mide bulandırıcı deja vu ve baş dönmesi hissini bastırmaya çalıştım.

Karşı saldırı şafakta, izleme istasyonunu ele geçirmemizden kısa zaman sonra başlamıştı ve ağırdan da öte olup resmen vahşiceydi. Savunmalarının delindiğini anlayan Rraeyler izleme istasyonunu geri almak için bize karşılık veriyorlardı. Zamanlama ve planlama eksikliklerini belli eden gelişigüzel saldırıları her şeye rağmen amansızdı. Ufku birbiri ardına geçen asker gemileri, savaşa yeni Rraeyler taşımaktaydı.

Özel Kuvvetler askerleri bu asker gemilerinden ilkini daha iniş sırasında kendilerine özgü taktik ve delilik karışımıyla karşılamışlar, iniş kapıları açıldığı anda asker hangarlarından içeri roket ve bomba yağdırmışlardı. Rraeyler nihayet hava desteği ekleyerek askerlerini yere adım atar atmaz parçalanmaksızın indirmeye başlayabilmişlerdi. Kuvvetlerimizin büyük bölümü komuta merkezini ve içindeki Consu teknoloji ganimetini korurken bizim bölüğümüz civarda gezerek Rraeyleri taciz ediyor, ilerleyişlerini güçleştiriyordu. Zaten Jane'le benim o kayacın üzerinde, komuta merkezinden birkaç yüz metre uzakta bulunmamızın sebebi de oydu.

Konumumuzun hemen altında başka bir Rraey takımı bize doğru ilerlemeye başlıyordu. Harekete geçmenin zamanı gelmişti. Rraeyleri oyalamak için onlara iki roket attım, sonra da eğilip Jane'i omzuma aldım. Jane inlediyse de şimdi bunun için endişelenemezdim. Daha önce Jane'le beraber o bölgeden ayrılırken kullandığımız bir kayayı gözüme kestirip ona doğru sıçradım. Arkamdaki Rraeyler bana nişan aldılar. Mermiler hızla yanımdan geçti; kayalardan kopan parçalar yüzümü kesti. Kayanın arkasına ulaşabildim, Jane'i yere bıraktım ve Rraeylerden tarafa bir bomba daha attım. Bomba uçup giderken kayanın arkasından fırlayıp düşmana doğru koştum ve iki uzun adımda katedebildiğim kadar mesafe katettim. Rraeyler viyakladılar; kendini dosdoğru üzerlerine atan bir insanla nasıl başa çıkabileceklerini bilmiyor-

lardı. Çeamı otomatik ateşe geçirdim ve onlar toparlanamadan önce yakın mesafeden hepsini hakladım. Hemen Jane'in yanına döndüm ve BeyinDostuna eriştim. Hâlâ oradaydı. Hâlâ hayattaydı.

Yolculuğumuzun bir sonraki ayağı zor olacaktı; benimle gitmek istediğim yer, yani küçük bir tamir garajı arasında yüz metrelik açık alan bulunuyordu. Alanın sınırlarına Rraey piyadeleri diziliydi; küçük bir Rraey hava aracı gitmek istediğim tarafa doğru uçarak vuracak insanlar arıyordu. Jane'in adamlarının yerlerini saptamak için Götoş'a eriştim ve içlerinden üçünü yakınımda buldum. ikisi alanın benim tarafımda ve otuz metre ötede dururken bir diğeri karşı taraftaydı. Onlara beni korumaları emrini verdim, Jane'i tekrar kaldırdım ve barakaya doğru depara kalktım.

Hava mermilerle doldu. Mermiler ayaklarımın az önce bastığı ya da basmak üzere olduğu yerlere saplanırken her taraftan toprak kalktı. Seken bir mermi sol kalçama çarptı; gövdemin o tarafında anlık bir acı patlaması yaşanırken vücudumun alt yarısı biraz savruldu. Oramın moraracağı şimdiden belliydi. Ayakta kalmayı becererek koşmayı sürdürdüm. Arkamdaki Rraey konumlarına düşen roketlerin boğuk gümbürtülerini duyabiliyordum. Yardım tam zamanında gelmişti.

Rraey hava aracı bana ateş etmek üzere döndü, sonra da askerlerimizden birinin fırlattığı roketi yememek için yana kaçtı. Bu manevrada başarılı olduysa da, diğer istikametten yaklaşan iki roketten kaçabilecek kadar şanslı değildi. İlki taşıtın motoruna, diğeri ön camına isabet etti. Hava aracı burnunu sarkıtıp yan yatmasına rağmen havada kaldı, ta ki kırık ön camdan içeri giren son bir roket kokpitte patlayana dek. Araç sarsıcı bir gümbürtüyle yere çakılırken barakaya ulaştım. Bana arkamdan ateş etmekte olan Rraeyler, onlara çok daha fazla hasar veren Jane'in adamlarına odaklandılar Barakanın kapısını yerinden sökerek açtım ve Jane'le beraber içerideki tamir garajına daldım.

O göreceli sükunette Jane'in hayati fonksiyonlarını kontrol et-

tim. Başındaki yara artık tamamen pıhtılaşmış AkıllıKan'la kaplıydı; ne kadar hasar olduğunu veya taş parçasının beynine ne kadar girdiğini görmenin imkânı yoktu. Nabzı güçlü atsa da nefes alıp verişleri sığ ve düzensizdi. AkıllıKan'ın ilave oksijen taşıma kapasitesi burada işe yarayacaktı. Jane'in öleceğinden artık emin değildim, fakat onu kendi başıma ne kadar canlı tutabileceğimi bilmiyordum.

Seçeneklerimi öğrenmek için Götoş'a eriştim ve bir seçenek hemen temin edildi: komuta merkezi küçük bir revire sahipti. Revirin imkânları kısıtlıydı, ama portatif bir staz tankı vardı. Bu tank, Jane gemilerden birine ve oradan da tedavi için Anka'ya geri götürülene kadar onu hayatta tutabilirdi. Mercan'a ilk inişimin ardından Jane'le *Atmaca* mürettebatının nasıl da beni bir staz tankına tıktıklarını hatırladım. Borcumu ödememin vakti gelmişti.

Üstümdeki pencereden bir dizi mermi girdi; içeride olduğum birilerinin aklına gelmişti. Tekrar harekete geçmem gerekiyordu. Rraeylerin kazdığı fakat artık Özel Kuvvetlerin işgal ettiği, elli metre ileride yer alan bir sipere yapacağım deparımı planladım. Geldiğimi silah arkadaşlarıma bildirdim; ben zikzaklar çizerek oraya doğru koşarken onlar da düşmana ateş açarak beni korudular Kendimi yeniden Özel Kuvvetler hattının gerisinde buldum. Komuta merkezine yaptığım yolculun geri kalanı olaysız geçti.

Tam ben vardığım sırada Rraeyler komuta merkezine havan topu atışına başladılar. Artık izleme istasyonlarını geri alma derdinde değillerdi; artık niyetleri onu yok etmekti. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Sabah göğünün parlaklığına rağmen maviye karışan titrek ışıltılar seçebiliyordum. Koloni filosu gelmişti.

Rraeylerin komuta merkezini yıkmaları ve beraberinde Consu teknolojisini de yok etmeleri uzun sürmeyecekti. Fazla vaktim yoktu. Kendimi binanın içine attım ve diğer herkes dışarı kaçarken revire doğru bir koşu tutturdum.

Komuta merkezi revirinde büyük ve karmaşık bir şey vardı. Consu izleme sistemiydi bu 'şey' Rraeylerin onu buraya niçin koyduklarını ancak Tanrı bilirdi. Fakat koymuşlardı. Sonuçta revir, komuta merkezinin tamamı dahilindeki delik deşik edilmemiş tek odaydı; Özel Kuvvetler askerlerine izleme sistemini tek parça halinde ele geçirmeleri emredilmişti. Askerlerimiz bu odadaki Rraeylere flaş bombaları ve bıçaklarla saldırmışlardı. O Rraeyler hâlâ içerideydiler; üzerlerindeki ölümcül bıçak yaralarıyla yerde sere serpe yatıyorlardı.

Revir duvarına dayalı duran yassı ve biçimsiz izleme sistemi, neredeyse hoşnut denebilecek bir sesle uğuldamaktaydı. Cihazın giriş/çıkış namına tek uzantısı küçük bir monitörle izleme sisteminin yanındaki bir hastane yatağına gelişigüzel bırakılmış bir Rraey hafıza modülü erişim soketiydi. İzleme sistemi, tepemize yağan Rraey topları yüzünden birkaç dakika içinde karmakarışık bir tel yığınından ibaret hale gelebileceğinden habersizdi. Kahrolası şeyi ele geçirmek için harcadığımız onca çaba boşa gidecekti.

Komuta merkezi sarsıldı. İzleme sistemine kafa yormayı bırakıp Jane'i bir hasta yatağına nazikçe bıraktım, sonra da staz tankına bakındım. Onu bitişik bir depo odasında buldum; plastik bir yarı silindirle kapatılmış bir tekerlekli sandalyeye benziyordu. Staz tankının yanındaki rafta iki tane portatif güç kaynağı buldum. Birini tanka takıp kontrol panelini okudum; iki saat yetecekti. Diğerini de yanıma aldım. Emin olmak pişman olmaktan iyiydi.

Ben staz tankını Jane'e götürürken bir havan topu mermisi daha düştü. Bu seferki bütün komuta merkezini sarstı ve elektrikleri kesti. Darbenin şiddetiyle yana savruldum, bir Rraey cesedinin üstüne basıp kaydım ve düşerken başımı duvara çarptım. Gözlerimin arkasında bir şimşek çaktı ve yoğun bir acıya kapıldım. Küfrederek doğruldum ve alnımdaki bir sıyrıktan azıcık AkıllıKan sızdığını hissettim.

Işıklar birkaç saniye boyunca titreşti ve yanıp sönmelerin arasında Jane o denli yoğun bir duygusal bilgi akışı yolladı ki den-

gemi koruyabilmek için duvardan destek almam gerekti. Jane'in bilinci açıktı; o birkaç saniye boyunca onun gördüğünü sandığı şeyi ben de gördüm. Yanında tıpkı ona benzeyen başka biri daha vardı. Kadın elleriyle Jane'in yüzünü okşarken ona gülümsüyordu. Yanıp sönmeler devam ederken kadın da tıpkı onu son gördüğüm zamanki gibiydi. Işık titreşti, yeniden kesintisiz yanmaya başladı ve halüsinasyon kayboldu.

Jane seğirdi. Yanına gittim; açık gözleri dosdoğru bana bakıyordu. BeyinDostuna eriştim; bilinci kıtı kıtına da olsa hâlâ açıktı.

"Hey," dedim usulca ve elini tuttum. "Vuruldun Jane. Şimdi iyi durumdasın, ama yardım bulana kadar seni bu staz tankına koymam lazım. Beni bir kere kurtarmıştın, hatırlasana. Bunun ardından ödeşmiş olacağız. Dayan, tamam mı?"

Jane dikkatimi çekmek istercesine elimi güçsüzce sıktı. "Onu gördüm, dedi fısıldayarak. "Kathy'yi gördüm. Benimle konuştu.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Dedi ki, dedi Jane ve biraz dalıp gitti. Sonra tekrar bana odaklandı. "Seninle beraber çiftçilik yapmam gerektiğini söyledi."

"Peki sen ne dedin?" diye sordum.

"Tamam dedim," cevabını verdi Jane.

"Tamam, dedim.

"Tamam, dedi Jane ve bilincini kaybetti. BeyinDostundan gelen veri akışı, düzensiz beyin faaliyeti gösteriyordu; Jane'i mümkün olduğu kadar nazikçe kaldırıp staz tankına koydum. Onu öpüp tankı devreye soktum. Tank kapanıp uğuldamaya başladı; Jane'in nörolojik ve fizyolojik belirtileri çabucak yavaşladı. Gitmeye hazırdı. Tankı birkaç dakika önce üstüne bastığım Rraey cesedinin etrafından dolaştırmak için tekerlerine baktım ve ucu Rraey'in karın kesesinden çıkmış bir hafıza modülü gözüme ilişti.

Komuta merkezi yine bir top atışıyla zangırdadı. Her ne kadar istemesem de aşağıya uzandım, hafıza modülünü kaptım, erişim soketine kadar gittim ve modülü sokete taktım. Monitör devreye

girerek bana Rraey dilinde bir dosya listesi gösterdi. Dosyalardan birini açınca bir şemayla karşılaştım. O dosyayı kapatıp bir başkasını açtım. Yine şemalar. Ana listeye geri döndüm ve en üst seviyede bir kategori erişimi olup olmadığını görmek için grafik arayüzü inceledim. Vardı; ona eriştim ve gördüklerimi Götoş'a tercüme ettirdim.

Karşımdaki şey, Consu izleme sisteminin kullanma kılavuzuydu. Şemalar, kullanım talimatları, teknik ayarlar, sorun giderme prosedürleri. Her şey buradaydı. Sistemin kendisinden sonra sahip olunacak en iyi şeydi.

Bir sonraki havan topu mermisi komuta merkezine yandan isabet ederek beni kıç üstü oturttu ve revirin içinde şarapneller uçuştu. Bir metal parçası az önce bakmakta olduğum monitörde koca bir delik açtı; bir diğeri izleme sistemini delip geçti. İzleme sistemi uğuldamayı kesip boğulurcasına sesler çıkarmaya başladı; hafıza modülünü tutup soketten çıkardım, staz tankını saplarından kavradım ve onu iterek koştum. Son bir top mermisi komuta merkezine dalıp tüm binayı çökertmeden önce yeterli uzaklığa daha yeni erişmiştik.

Önümüzdeki Rraeyler geri çekiliyorlardı; izleme istasyonu artık diğer dertlerinin yanında önemsiz kalıyordu. Tepemizde alçalmakta olan düzinelerce kara benek, gezegeni geri almak için yanıp tutuşan KSG askerleriyle dolu iniş mekiklerini gösteriyordu. Nöbeti onlara seve seve devretmeye hazırdım. Bu gezegenden bir an önce ayrılmak istiyordum.

Binbaşı Crick yakın bir mesafede personelinden bazılarıyla görüş alışverişinde bulunmaktaydı; beni yanına çağırdı. Onun yanına gelene dek Jane'i ittim. Crick önce Jane'i, sonra da beni süzdü.

"Yaklaşık bir kilometreyi sırtında Sagan'la beraber koştuğunu ve Rraeyler top ateşine başladıkları sırada komuta merkezine girdiğini söylediler," dedi Crick. "Bir de kalkmış *bize* deli diyordun."

"Deli değilim komutanım," dedim. "Kabul edilebilir risklere karşı iyi ayarlanmış bir sezgim var, hepsi bu.

"Ne durumda?" diye sordu Crick, başıyla Jane'i işaret ederek.

"Stabil durumda," dedim. "Ama ciddi bir kafa yarası aldı. Onu mümkün olan en kısa zamanda bir revir hangarına götürmemiz lazım."

Crick başıyla bir iniş mekiğini işaret etti. "İlk kalkacak taşıyıcı şu, dedi. "İkiniz de ona bineceksiniz."

"Sağ olun komutanım," dedim.

"Asıl sen sağ ol Perry," dedi Crick. "Sagan en iyi subaylarımdan biri. Onu kurtardığın için minnettarım. Bir de izleme sistemini kurtarabilseydin işte o zaman günümü gün edecektin. Kahrolası istasyonu korumak için harcadığımız onca çaba heba oldu."

"O konuya gelince komutanım," deyip hafıza modülünü gösterdim, "sanırım bende ilginizi çekecek bir şey var."

Crick hafıza modülüne uzun uzun baktı ve ardından bana kaşlarını çattı. "Gereğinden fazla başarılı insanları kimse sevmez Yüzbaşı," dedi.

"Evet komutanım, herhalde sevmez," dedim. "Ama benim rütbem teğmen."

"Göreceğiz bakalım," dedi Crick.

Jane ilk mekiğe bindirildi. Benim gitmemse epey gecikti.

Yüzbaşı rütbesine yükseltildim. Jane'i de bir daha hiç görmedim.

Bu ikisi arasında daha dramatik olan ilkiydi. Jane'i muharebe meydanında birkaç yüz metre taşımak, sonra da ateş altındayken onu bir staz tankına yerleştirmek bile çatışmanın resmi kayıtlarına girmeye yeterdi. Bunun üstüne Consu izleme sisteminin teknik şemalarını getirmekse Binbaşı Crick'in de ifade ettiği gibi gösteriş yapmaya benziyordu. Ama elden ne gelir ki. İkinci Mercan Muharebesi sonrasında yine bir-iki tane madalya alıp bir de rütbe atladım. Bir aydan kısa zamanda onbaşılıktan yüzbaşılığa yükseldiğimi fark eden olduysa bile bunu kendine sakladı. Tabii ben de. Her halükârda sonraki birkaç ay boyunca içkilerim hep ısmarlandı. KSG'deyseniz tüm içkileriniz bedavaya gelir, ama önemli olan niyettir.

Consu teknik kılavuzu doğrudan Askeri Araştırmalara gönderildi. Harry bana daha sonra ona bakmanın Tann'nın karalama kâğıdını okumaya benzediğini söyledi. Rraeyler izleme sistemini kullanmayı bilseler de nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikre bile sahip değillerdi--eksiksiz bir şemayla bile ondan bir tane daha yapabilecekleri kuşkuluydu. Öyle bir işi başarabilecek üretim kabiliyetinden yoksundular. Bunu iyi biliyorduk, çünkü *biz de* o üretim kabiliyetinden yoksunduk. Makinenin altında yatan teori bile fizik alanında yeni kollar yaratıyor ve kolonilerin sıçrama teknolojilerini gözden geçirmelerine sebep oluyordu.

Harry bu teknolojiden pratik uygulamalar çıkartmakla görevli takıma alındı. Yeni mevkiinden çok memnundu; Jesse bu halinin onu çekilmez kıldığından yakınıyordu. Harry'nin öyle bir işin altından kalkacak kadar matematik bilmediğine yönelik sızlanmaları anlamını yitirdi, zira o kadar matematik kimsede yoktu.

Bu durumun Consulara asla bulaşmamamız gerektiği fikrini güçlendirdiği kesindi.

İkinci Mercan Savaşı'ndan birkaç ay sonra Rraeylerin Consu uzayına dönüp yeni teknolojiler için Consulara yalvardıkları rivayet edildi. Consular bu isteğe Rraey gemisini çökerterek ve onu en yakındaki kara deliğe atarak cevap verdiler. Bu olay bana hâlâ abartılı geliyordu. Tabii tüm bunlar rivayetten ibaretti.

Mercan'ın ardından KSG bana bir dizi rahat görev verdi. Bunların ilki KSG'nin son kahramanı olarak kolonileri dolaşmak ve "Koloni Savunma Güçleri SİZİN İçin Savaşıyor!" sloganını kolonicilere belletmekti. Bir sürü geçit töreni izlemem ve pek çok aşçılık yarışmasında jüri üyeliği yapmam gerekti. Böyle geçen birkaç aydan sonra başka bir işle uğraşmak için can atar oldum. Tabii nihayet birkaç gezegeni ziyaret edip oradaki herkesi öldürmemek güzel bir değişiklikti, o ayrı.

Halkla ilişkiler görevimin ardından KSG bana acemi taşıma gemilerinde çobanlık yaptırdı. Yeni vücutlar içindeki bin yaşlı insanın karşısına geçip onlara eğlenmelerini, bir hafta sonra da on sene geçmeden içlerinden dörtte üçünün öleceğini söyleyen adam oldum. Bu görev neredeyse katlanılmaz ölçüde buruktu. Taşıma gemisinin yemekhanesine gidiyor, yeni arkadaş gruplarının tıpkı benim Harry ve Jesse'yle, Alan ve Maggie'yle, Tom ve Susan'la yaptığım gibi kaynaşıp yakınlaşmasını izliyordum. İçlerinden kaçının sağ kalacağını merak etmekteydim. Hepsinin kalacağını umuyor, ama çoğunun kalmayacağını biliyordum. Böyle geçen birkaç aydan sonra başka bir görev istedim. İsteğime karşı çıkan olmadı. Bu, hiç kimsenin uzun zaman yapmaya katlanamayacağı türden bir görevdi.

Sonunda tekrar savaşa dönmek istedim. Bu konuda garip bir başarı sergilememe rağmen savaşmayı sevdiğimi söyleyemem. Yeni hayatımda kendimi bir asker gibi hissediyorum, hepsi bu. Askerlik, olmak ve yapmak istediğim bir şey. Günün birinde bu işi bırakmaya niyetliyim, fakat o zamana kadar ön saflarda bulunmayı arzuluyorum. Bana bir tabur verildi ve *Taos* gemisinde

görevlendirildim. Şimdi bulunduğum yer orası. *Taos* iyi bir gemi. İyi askerlere komuta ediyorum. Zaten bu hayatta bundan fazlasını isteyemezsiniz.

Jane'i bir daha görememek o kadar dramatik değil. Ne de olsa birini görememenin pek de kayda değer bir tarafı yoktur Jane ilk mekikle *Amarillo*'ya götürüldü, geminin doktorları onun Özel Kuvvetlerden olduğunu görür görmez onu revir hangarının bir köşesine ittiler. Anka'ya dönüp de Özel Kuvvetler tıp teknisyenleri tarafından bakıma alınana kadar Jane orada kaldı. Ben de sonunda *Bakersfield*'le Anka'ya gittim. O zamana kadar Jane çoktan Özel Kuvvetler tıp binasının içlerinde bir yere nakledilmişti ve kalıptan yeni çıkmış bir kahraman olmama rağmen benim gibi sıradan faniler için erişilemez durumdaydı.

Bu olaydan kısa zaman sonra madalya aldım, rütbem yükseltildi ve koloni gezime başladım. Zaman içinde Jane'in iyileştiğine ve *Atmaca*'nın sağ kurtulan mürettebatının büyük çoğunluğuyla beraber *Kite* adlı yeni bir gemiye atandığına dair Binbaşı Crick'ten haber aldım. Bunun ötesinde Jane'e mesaj yollama çabalarım sonuçsuz kaldı. Özel Kuvvetler Özel Kuvvetlerdir, işte o kadar. Onlar Hayalet Tugay'dır. Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını, hattâ burnunuzun dibinde olup olmadıklarını dahi bilemezsiniz.

Yine de ben biliyordum. Özel Kuvvetler askerleri beni ne zaman görseler BeyinDostlarıyla bana sinyal yolluyorlar–saygı ifade eden ufacık duygu aktarımları. Kısa sürse de Özel Kuvvetlerde hizmet etmiş tek gerçek doğan benim; içlerinden birini kurtarmakla kalmayıp kısmen başarısız olmuş bir görevin son anda başarılmasını sağladım. Ben de onlara bir sinyal göndererek selamlarına karşılık veriyorum, ama bunun dışında kimliklerini belli edecek hiçbir şey söylemiyorum. Özel Kuvvetler öylesini tercih ediyor

Jane'i bir daha ne Anka'da ne de başka bir yerde gördüm. Fakat ondan haber aldım. *Taos*'a atanmamdan kısa zaman sonra Götoş meçhul bir göndericiden gelen bir mesaj olduğunu iletti. Bu alışılmadık bir durumdu; daha önce BeyinDostu'ndan meç-

hul bir mesaj almamıştım hiç. Mesajı açtım. Bir buğday tarlasını, uzaktaki bir çiftlik evini ve gündoğumunu gösteren bir resimle karşılaştım. Aslında güneş batıyor da olabilirdi, fakat kapıldığım his o yönde değildi. Resmin bir kartpostal olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Sonra da bir ses, hayatım boyunca iki farklı kadından tanıdığım bir ses duydum. Onun sesini.

Bir keresinde bana Özel Kuvvetler emekliye ayrıldıklarında nereye gittiklerini sormuştun. Sana bilmediğimi söylemiştim– diyordu mesaj *Ama biliyorum. İstersek gidip ilk defa insan olmayı öğrenebileceğimiz bir yer var: Zamanı gelince sanırım ben de oraya gideceğim. Senin de yanıma gelmeni istiyorum galiba. Gelmek zorunda değilsin. Ama istersen gelebilirsin. Hem sen de bizden birisin–*

Mesajı kısa bir süreliğine duraklattım ve kendimi hazır hissettiğimde devam ettirdim.

Benim bir parçam, eskiden sevdiğin birine ait– diyordu Jane. *Sanırım o parçam tekrar senin tarafından sevilmek ve benim de seni sevmemi istiyor. O kadın olamam. Yalnızca kendim olabilirim. Ama istersen beni sevebileceğini düşünüyorum. Bunu istiyorum. Fırsat bulunca yanıma gel. Seni bekliyor olacağım.*

Mesaj bu kadardı.

Karımın mezarının önünde son bir kez durduğum, sonra da yerdeki o çukura kapalı kalmadığını bildiğim için pişmanlık duymadan sırtımı döndüğüm o günü düşünüyorum. Yeni bir hayata başladım ve onu tekrar, bu sefer bambaşka bir kadında buldum. Bittiği zaman bu hayata da pişmanlık duymadan sırtımı döneceğim, çünkü o kadının beni daha başka bir hayatta beklediğini biliyorum.

Onu bir daha görmedim, ama göreceğimden eminim. Yakında. Çok yakında.

teşekkür

Bu romanın basımına giden yol, heyecan ve sürprizlerle doluydu. Yol boyunca o kadar çok insan yardım ve/veya teşvik sağladı ki nereden başlayacağımı bilmek çok güç.

Ama gelin şu anda elinizde tuttuğunuz kitabın bir araya getirilmesine katkıda bulunanlardan başlayalım. Her şeyden önce onu satın alan, sonra da akıllıca yayına hazırlayan Patrick Nielsen Hayden'a teşekkürler. Ayrıca paha biçilmez çalışmaları, sağduyusu, tavsiyeleri ve sohbetleri için Teresa Nielsen Hayden'a da teşekkürler. Donato Giancola ümit ettiğimden çok daha güzel çıkan ön cilt resmini temin etti. Şimdiye kadar Beach Boys hayranı haline geldiğini umduğum Irene Gallo gibi o da harika biri. Karton kapaktaki resmi için John Harris'e de teşekkürler. Ve Tor'daki diğer herkese: hepinize şükranlarımı sunuyorum ve bir sonraki kitaba kadar isimlerinizi öğreneceğime söz veriyorum.

İlk başlarda pek çok kişi 'ön sınayıcılar' olarak hizmetlerini sundu ve ben de buna karşılık onlara teşekkür bölümünde bir yer teklif ettim. Amma aptalım ki tam listeyi kaybettim (aradan bir-iki yıl geçti), fakat geribildirim sağlayan kimseler arasında (herhangi bir sıra gözetmeksizin) Erin Rourke, Mary Anne Glazar, Christopher McCullough, Steve Adams, Alison Becker, Lynette Millet, James Koncz, Tiffany Caron ve Jeffrey Brown da var. Bir bu kadar insanı daha unuttum ve isimlerini e-posta arşivlerinde bulamadım. Onlardan af diliyor, çabaları için onlara teşekkür ediyor ve bir dahaki sefere daha iyi kayıt tutacağım sözünü veriyorum. Hattâ yemin ediyorum.

Yardımları ve/veya dostlukları için aşağıdaki bilimkurgu/fantezi yazarlarına teşekkür borçluyum. Bir gün bu borcumu ödemeyi umuyorum.

Cory Doctorow, Robert Charles Wilson, Ken MacLeod, Justine Larbalestier, Scott Westerfeld, Charlie Stross, Naomi Kritzer, Mary Anne Mohanraj, Susan Marie Groppi ve özellikle de soyadını (babasına ithafen) kitapta kullandığım, ayrıca dostluk kurmamızın yanı sıra Nick ve John Ortaklaşa Kıça Tekmeyi Basma Derneği'nin değerli bir üyesi olan Nick Sagan. İşi bundan böyle bu kitabın pek çok farklı dile çevrilmesi konusunda insanları ikna etmek olan menajerim Ethan Ellenberg'e de başarılar dilerim.

Beni aklımı kaçırmaktan alıkoyan dostlarıma ve aile üyelerime teşekkür ederim. Sıra gözetmeksizin: Dvan Desai, Kevin Stampfl, Daniel Mainz, Shara Zoll, Natasha Kordus, Stephanie Lynn, Karen Meisner, Stephen Bennett, Cian Chang, Christy Gaitten, John Anderson, Rick McGinniş, Joe Tybicki, Karen ve Bob Basye, Ted Rall, Shelley Skinner, Eric Zorn, Pamela Ribon (sıra sende!), Mykal Burns, Bill Dickson ve Regan Avery. Basım tecrübesi hakkında yazdığım bloglara katlanmak zorunda kalan Her Neyse ve Bu Arada okuyucularına[1] da şapka çıkarıyorum. Bütün bunları birebir yaşayan Kristine ve Athena Scalzi'ye bir öpücük ve sevgilerimi sunarım. Annem, Heather, Bob, Gale, Karen, Dora, Mike, Brenda, Richard, tüm yeğenlerim, kuzenlerim, teyzelerim ve amcalarım (çok sayıdalar). Bazı kişileri unuttuğum belli, ama okurların misafirperverliğini sömürmek de istemiyorum.

Son olarak sana da teşekkürler Robert A. Heinlein. Kitabın arkasına bu teşekkür kısmı konulduğundan beri açıkça anlaşılmış borçlar için.

John Scalzi
Haziran 2004

1 Whatever ve By the Way – John Scalzi'nin blogları.